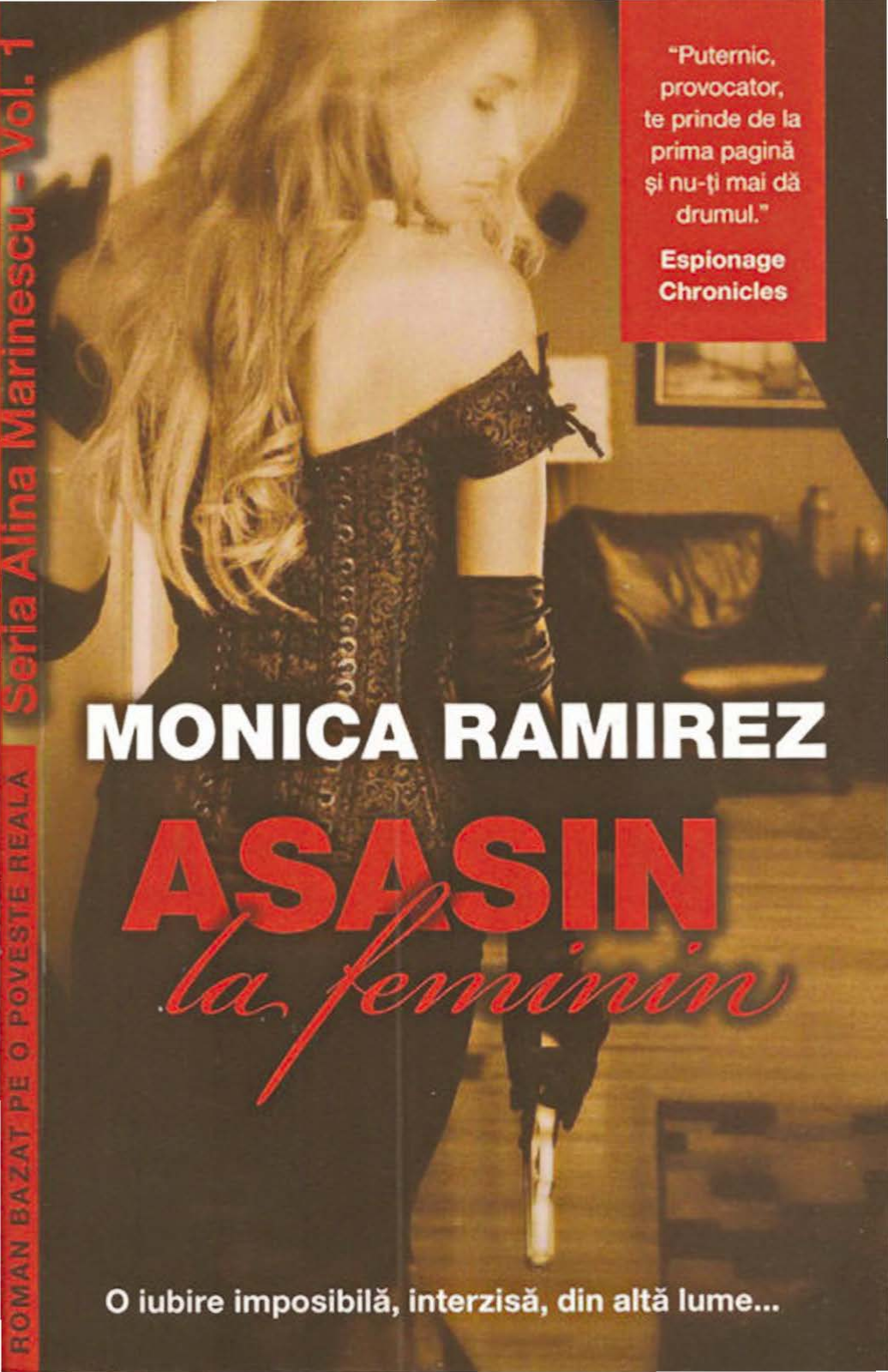
Seria Alina Marinescu - Vol. 1
ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ
"Puternic, provocator, te prinde de la prima pagină și nu-ți mai dă drumul."
Espionage Chronicles
MONICA RAMIREZ
ASASIN
la feminin
O iubire imposibilă, interzisă, din altă lume...

ASASIN LA FEMININ

Monica Ramirez
Asasin la feminin

Copyright @ Monica Ramirez, prima ediție
The Unwilling Assasin, Blue Ink Waters Press, 2008

Copyright @ Tritonic pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Tritonic
Str. Coacăzelor nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Asasin la feminin / Monica Ramirez
Tritonic 2013
ISBN: 978-606-8536-87-3

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea
Redactor: Bogdan Hrib
Comanda: octombrie 2013
Bun de tipar: octombrie 2013

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

ASASIN LA FEMININ

Seria Alina Marinescu
volumul 1

Traducere din limba engleză realizată de autoare

TRITONIC

Monica Ramirez a locuit timp de 20 de ani în SUA, unde a publicat 8 romane sub numele Monica Daneţiu-Pană. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin*, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Hidden Rules* şi *Love Thieves*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black,* precum şi thriller-ul *Blackout*. Au mai apărut în România: *Asasin la Feminin*, volumul unu din seria Alina Marinescu *, Identităţi secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Balanţa puterii*, volumul trei din seria Alina Marinescu, *Bariere de fum*, volumul patru din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller - Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes*, *Traficantul de Umbre*, *Seducţia apei*, *Viaţă dublă la Veneţia*, *Fantoma de pe lac*. În prezent, Monica are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi *Comoara din vis*, un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.com

Pentru Sergio,

adevărata mea jumătate

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc doamnei Alina Sîrbu pentru continua îndrumare, expertiză și încurajări, dar mai ales pentru prețioasa prietenie.

Îi sunt extrem de îndatorată doamnei editoare Liana Laverentz. Cu profesionalismul care o caracterizează, dar și cu multă blândețe, a transformat manuscrisul într-unul infinit mai bun.

Le mulțumesc domnilor Bogdan Hrib, George Arion și Alexandru Arion. Numai datorită lor a fost posibilă apariția romanului în limba română. Greșelile și inadvertențele îmi aparțin în totalitate.

Și nu în ultimul rând, aș dori să mulțumesc familiei mele: Sergio, soțul meu, Anais, micuța mea scriitoare, Aliea, Andreas, Aiden, Nona și James, pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiționată. Și pentru răbdare. Cu toții au crezut în mine chiar și atunci când eu îmi pierdusem încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Celor cărora aș dori să le mulțumesc, fără însă s-o pot face, știu cine sunt.

PARTEA ÎNTÂI

INOCENȚĂ PIERDUTĂ

Libertatea este întotdeauna periculoasă, dar în același timp cel mai sigur lucru pe care îl avem.
Harry Emerson Fosdick

PROLOG

Sana'a, Yemen

Ecoul tălpilor lor alergând pe asfaltul ud îi învăluia ca un scut protector, mușchii le tremurau de efort, adrenalina le pompa prin vene ca un drog. Mișcările trupurilor li se sincronizaseră perfect între prima împușcătură și a cincea, brațele propulsându-i înainte la unison. Avantajul de treizeci de secunde în fața atacatorilor nu era suficient să-i protejeze de gloanțele ce șuierau în jurul lor ca un roi de albine demente. Continuau să alerge într-un ritm înnebunitor, viața depinzând numai de agilitatea pe care era esențial să o posede. Ceva normal în lumea lor fantomatică.

Alergau din răsputeri, fără să clipească, cu ochii larg deschiși, încercând să anticipeze noi amenințări în întunericul ce-i primea cu brațe înșelătoare de catifea. Câteva becuri răzlețe aruncau lumini anemice, sufocate de ceața densă în care era învăluit portul. Reușiră să lase pontoanele în urmă, îndreptându-se spre hala unde își ascunseseră mașina cu o seară înainte.

Mintea ei era golită de orice fel de gând, înverșunarea trupului alimentat numai de instinct pur de conservare. Ochii i se îngustară imediat ce creierul înregistră și prelucră imaginea halei zărindu-se vag prin beznă. Bărbatul alergând în pas cu ea era numai o prezență difuză. S-ar fi simțit probabil invadată de admirație pentru controlul de care dădea dovadă, dacă mintea ei ar fi fost capabilă să analizeze și altceva în afară de șansele lor minime de supraviețuire. Un glonț rătăcit mușcase din brațul lui, dar nu dădea nici cea mai mică dovadă de slăbiciune, brațul rănit pendulând înainte si înapoi într-un efort disperat de a-și menține echilibrul în timp ce alerga.

Nu cu mult timp înainte, ar fi fost ușor îngrijorată la ideea că ar fi putut simți admirație pentru acest bărbat. Obișnuise să fie dezgustată de tot ceea ce reprezenta el, însă de curând realizase că împărtășea multe dintre atributele lui. Înfricoșată, împinsese acea conștientizare adânc in subconștient, ridicând ziduri impenetrabile în jurul ei pentru a-i interzice accesul la realitate. Acum, însă, oscila la limanul dintre conștient și subconștient, diminuind din propria ei noțiune de umanitate.

Nu putea spune că-l ura. Îl considera un monstru datorită modului conștient și lucid, ca și a ușurinței cu care curma vieți. O mașină de ucis perfectă, rece, calculat, fără emoții inutile. Ochii lui reci nu trădau nici

o urmă de emoție atunci când apăsa pe trăgaci împotriva inamicilor, iar ea se îndoia că s-ar fi oglindit vreo urmă de regret în adâncimile lor chiar dacă arma ar fi fost îndreptată către martori inocenți.

Îi pusese o întrebare odată, pe un ton neutru, care o zdruncinase sufletește la fel ca mai toate cuvintele pe care i le adresa.

–Care este motivația ta de-a merge înainte?

Ușoara ridicare a sprâncenelor îi indicase în mod clar că nu se aștepta la vreun răspuns.

În numai o secundă, întrebarea i se încolăcise în gânduri. O infuzie de teroare îi înghețase inima, în momentul acela realizând că de fapt nu erau deloc atât de diferiți precum crezuse. Reușise să-i semene sămânța îndoielii în suflet, zâmbetul lui sarcastic confirmând cumva lucrurile de care era capabilă pentru a-și atinge scopul. Viața ei obișnuise să urmeze o cale dreaptă și netedă, însă acum viitorul nu-i oferea decât o cărare întortocheată, îngustă, întunecată. Zâmbea fals, încuviința și executa ordinele primite, mușcându-și buzele pentru a-și ascunde frustrarea, amânând momentul când avea să dispară de pe suprafața pământului, lăsând totul în urmă.

Continuând să alerge în același ritm demențial, îi aruncă o privire fugară, observând sudoarea ce-i acoperea fruntea. Durerea era probabil insuportabilă, însă trăsăturile lui erau înghețate în indiferență ca cele ale unei statui. Nu, nu putea nega faptul ca drumul ei era acum trasat în paralel cu al lui. Îl disprețuise pentru cât de perfect manipula oamenii spre a obține ceea ce dorea, indiferent de consecințe. Dar oare ea nu era vinovată de același lucru? La urma urmelor, își însușise același comportament înșelător. Cărarea vieții lui era la fel de întortocheată, îngustă, și întunecată, iar acum alergau pe ea împreună.

Numai cu câteva minute mai înainte, priviseră moartea în ochi, totul întipărit în mintea ei precum șiruri de litere misterioase pe un pergament abuzat de vreme. Tâmpla îi pulsa dureros în locul unde țeava pistolului era încă imprimată în carne. Încă vizualiza momentul cînd mâinile le fuseseră legate la spate, forțați să îngenunchieze la marginea gropii ce urma să înghită două cadavre. Își amintea gândul ironic ce-i fulgerase prin mintea încărcată de teroare. Ajunseseră la capătul drumului anevoios și întortocheat, predestinați să moară împreună și să zacă împreună într-o groapă anonimă din inima Yemenului. Nimeni nu avea să-i găsească vreodată... nimeni nu știa unde se aflau. Doi foști adversari prin circumstanțe deliberate, forțați să lucreze și să moară împreună.

Își amintea sfidarea tăcută din privirea lui, ca și când în ciuda

situației imposibile în care se aflau, refuza să creadă că sfârșitul era aproape. Nu văzuse nici o urmă de teamă în ochii lui, dar adâncimile lor nu mai erau reci ca gheața, ci întunecate ca o mare zbuciumată de furtună. Secundele se prelungiră în ore, tăcerea întreruptă numai de zgomotele valurilor decimând răbdătoare invazia portului.

Nu existau cuvinte pentru acele momente finale… și dacă ar fi existat, nu ar fi contat decât pentru o fracțiune de secundă, gloanțele secându-le de sevă. Privirea ei părăsi ochii lui sfidători în momentul în care genunchii le atinseră pământul.

Își amintea declicul familiar al pistolului în momentul în care glonțul fusese armat, apoi metalul rece îi atinse tâmpla. Avea să moară prima, și se întrebă dacă el avea să tresară la sunetul împușcăturii. Și-ar fi dorit să închidă ochii, însă n-o făcu, refuzând să exteriorizeze orice semn de slăbiciune.

Pistolul emise un zgomot înfundat, tresărind în mâna celui ce-l ținea, țeava înfigându-se mai adânc în tâmpla ei. Tremură violent, așteptând întunericul, însă acesta nu sosi. În schimb, murmurul unei înjurături îi confirmă faptul că arma se blocase. Era încă în viață. Inflamată de instinct de supraviețuire pur, mai degrabă decât de orice gând conștient, sări în picioare și se năpusti asupra celui ce-ar fi putut deveni ucigașul ei, sperând să-l dărâme la pământ, însă partenerul ei i-o luase deja înainte. Atacul imprevizibil îi zbură pistolul omului din mâini, iar ea plonjă cu mâinile încă imobilizate la spate. Izbi pământul violent, dar ignoră durerea surdă în favoarea satisfacției de-a simți pistolul sub ea.

Nu-și putea da seama ce sperau să reușească. Ar fi fost imposibil să folosească arma cu mâinile legate la spate, dar chiar dacă ar fi reușit, știa că n-ar fi putut apăsa pe trăgaci. Nu mai ucisese niciodată. Nu încă. Lipsită de luxul de a-și analiza acțiunile prea mult, se răsuci și apucă pistolul cu ambele mâini, privind cum partenerul ei îl lovește pe adversarul lor între picioare. Bărbatul căzu la pământ, chircindu-se de durere. Piciorul partenerului ei se înfipse în zona mărului lui Adam. Capul omului zbură într-o parte, vertebrele cedară cu un trosnet sec.

Compasiunea nu-i începeșă ochii în timp ce-l urmărea dându-și ultima suflare, la fel cum nu surprinse vreo urmă de emoție în privirea dezlănțuită a partenerului ei. Era surprinzător faptul că ochii lui nu-și recăpătară răceala obișnuită. Dar nu avu prea mult timp să cugete asupra acestui fapt.

Se apropie de ea cu pași grăbiți și, folosindu-și propriul corp ca pe o pârghie, o ajută să se ridice în picioare. Îi ordonă apoi cu voce răgușită să dezlege frânghia cu care îi erau legate mâinile. Ea încuviință din cap

cu frenezie, încercând să-și miște mîinile imobilizate. Când frânghia se descolăci ca un șarpe decapitat de pe încheieturile lui, o împinse ușor și începură să alerge. La început se mișcară stângaci, degetele lui tremurânde luptând din răsputeri cu frânghia din jurul încheieturilor ei. În câteva momente ce părură adevărate veșnicii, reuși să o elibereze și mișcările le deveniră fluide.

Atunci se auzi prima împușcătură. O fracțiune de secundă mai târziu, el gemu și-și încleștă mîna stângă pe brațul drept, șiroaie purpurii de sânge izvorându-i printre degete. Își continuară goana disperată, gloanțele inamice viermuind în jurul lor.

–Tu conduci, în timp ce eu mă ocup de rană, rupse ea tăcerea cu voce întretăiată când se apropiară de hală și de mașina ascunsă.

El încuviință și scotoci înfrigurat sub scaunul șoferului după chei, apoi porni motorul. Își înfipse piciorul în accelerație, propulsând mașina afară din hală și manevrând-o pe șosea cu brațul sănătos. Forța centrifugală o aruncă în direcția lui, umărul izbindu-i-se de brațul rănit. Ochii lui se îngustară în agonie, însă continuă să șofeze în timp ce ea scoase trusa de prim ajutor din bordul mașinii.

Ținea volanul numai cu mâna stângă, sprijinindu-și brațul drept pe coapsă. Cu grijă, ea atinse mâneca helăncii negre chiar deasupra rănii. Materialul se mula perfect pe corpul lui musculos care încă tremura de efort. Cu o mișcare bruscă, sfâșie mâneca și descoperi rana. Sângele îi șiroia pe braț în jos, însă leziunea nu era gravă; glonțul trecuse prin carne fără să afecteze țesutul muscular. Curăță rapid rana și aplică unguent antiseptic. Ochii lui nu părăsiră drumul, privind periodic în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă erau urmăriți.

Mișcările ei ferme probabil aveau un efect liniștitor, căci respirația lui se domoli. Îl privi, încercând să-i ghicească gândurile. Ochii lui se ațintiră asupra ei pentru o fracțiune de secundă, suficient cât să observe că adâncimile ochilor gri-verzui rămâneseră turbulente.

Mașina viră abrupt, însă de data aceasta se sprijini de coapsa lui. Mașina părăsi drumul principal, afundându-se într-o pădure de palmieri. Roțile trepidară puternic la contactul cu pământul proaspăt afânat.

Își retrase mâna de pe coapsa lui. Adrenalina îi pompa frenetic prin vene, evenimentele recente defilându-i continuu prin minte. Corpul îi tremura datorită efortului fizic și a traumei emoționale. Declicul înfundat al pistolului blocat îi răsuna în minte într-un staccato bizar. Ar fi fost deja moartă fără acea milisecundă de șansă oarbă.

Privindu-l acum în mod deschis, înțelese că și el se gândea la același lucru. Își putea da seama după expresia ochilor lui întunecați

și furtunoși care refuzau să înghețe. Nu putea cataloga expresia lui ca fiind una înfricoșată, dar era în mod clar profund afectat de experiența trăită. O putea vedea în felul în care degetele lui strângeau volanul ca într-un clește, drenând sângele din încheieturi. În postura umeriilor rigizi. Privirea îi fu atrasă de părul castaniu și ud de transpirație, ondulat ca o răzvrătire întunecată împotriva albului perfect al pielii. Un fior sălbatic îi străbătu trupul la vederea uneia dintre multele contradicții ce se războiau vădit în acest bărbat misterios.

Mintea i se împotrivi feroce dorinței care-i transforma sângele în foc lichid, poftei nebune pe care o simțea de-a fi atinsă de cel pe care-l disprețuia atât de mult. Dar la un anumit nivel al subconștientului, fu învăluită de înțelegere. În definitiv, avea dreptate. Nu erau atât de diferiți pe cât îi plăcuse să creadă. Detesta acea intuiție la fel de mult pe cât detesta să admită că nu pentru prima oară se simțea copleșită de o dorință înnebunitoare pentru el. Trezea un fel de sentiment primar în ea, ca și cum întunericul din propria ei ființă tânjea după perechea din a lui. Visa la atingerea lui. Era nesățioasă după întunericul din el.

Trupul ei încă retrăia promisiunea cenușie a morții pe care aproape o împărtise cu el. Nimic altceva nu apropie doi oameni mai mult decât prezența iminentă a morții, atingerea ei abisală perforând adânc sufletul uman, lăsând în urmă cicatrici eterne. Experiența pe care o trăiseră împreună avea s-o bântuie pe vecie. El avea să o bântuie pe vecie, întipărit pentru totdeauna în amprenta pe care moartea o lăsase în sufletul ei. La fel cum ea avea să rămână o parte din el pe vecie.

Mașina se opri brusc în fața unei căsuțe părăginite din mijlocul pădurii de palmieri, probabil o locație secretă unde-și puteau petrece noaptea în siguranță.

El coborî din mașină și se apropie cu pași rapizi de intrare. Încuietoarea cedă ușor asaltului mâinilor lui îndemânatice și ușa se deschise, dar nu păși înăuntru. Pivotând pe călcîie, se întoarse la mașină cu fruntea străbătută de o minusculă încruntare.

Ochii ei îl priveau fix, urmărindu-l cum deschide portiera. Dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi fost tentată să creadă că privirea-i era ușor îngrijorată. Din experiență însă, știa prea bine că nu-i păsa de nimeni decât atunci când avea un interes anume. Gândul că putea simți atracție pentru cineva care o dezgusta o făcu să se sufoce.

Probabil el interpretă suspinul ei ca pe o reacție întârziată la șocul evenimentelor recente, fiindcă îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Privirea ei coborî la mâna lui întinsă, apoi îi alunecă pe chip,

aşteptând să regăsească răceala cu care era deja obişnuită. Însă ochii lui rămăseseră ca un cer străbătut de furtună, norii iluminaţi de fulgere oglindiţi în adâncimile lor periculoase. Coborî din maşină, izbindu-l cu umărul în piept cînd trecu pe lângă el.

Casa era micuţă şi simplă, cu o sobă pentru foc, o masă şi un pat. Aerul mirosea a lemn ud şi ulei folosit pentru iluminat în lămpile de modă veche. Se întoarse şi-l privi imediat ce păşi peste pragul uşii. Rămase nemişcată, respirând anevoios ca şi cum ar fi alergat un timp îndelungat. El închise uşa şi se sprijini de ea, cu ochii fixaţi pe faţa ei. Blugii pe care îi purta îi accentuau coapsele tari şi bazinul îngust, helanca neagră i se mula ca o a doua piele pe bustul bine definit. Una dintre mâneci lipsea, braţul puternic înfăşurat în bandajul ei. Chipul lui era o mare plină de mister, buzele întredeschise într-o întrebare tăcută, maxilarul încleştat sub pielea catifelată. Se înclină uşor înainte, privind-o pe sub sprâncenele încruntate. Furtuna din ochii lui căpătă furia unui taifun, făcând-o să păşească înapoi aproape înfricoşată, convinsă că nu mai văzuse niciodată o expresie atît de întunecată în privirea lui.

Brusc, traversă spaţiul ce-i despărţea, atât de repede încât ea nici nu avu timp să realizeze ce se întâmplă, trupul lui puternic ciocnindu-se cu al ei. Forţa impactului o propulsă în peretele din spatele ei, în timp ce mâinile lui i se înfipseră în păr. Gura lui îşi revendică dreptul asupra buzelor ei, impunând supunere.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, redeveni în sfârşit suficient de lucidă încât să încerce să identifice ce anume contribuise la distrugerea barierelor autoimpuse dintre ei, împinzându-i unul în braţele celuilalt. Nu se putea gândi la un singur motiv pentru acea eliberare spontană, căci erau cu miliardele, dar putea vizualiza momentul în care izbucnise furtuna din ochii lui. Moment încă îngheţat în privirea lui: o noapte fără lună, o groapă ca un abis, mâinile lor imobilizate la spate, în genunchi unul lângă altul, privaţi de orice fel de apărare şi ajutor. Împreună şi în acelaşi timp singuri, atât de dureros de singuri în acele ultime momente, încât finalitatea lor îi izbise peste ochi, distrugând mândria lui şi prejudecata ei, ştergând răceala din ochii lui şi grimasa acuzatoare de pe chipul ei. Fuseseră egali în acele ultime momente, cel puţin la fel de egali pe cât apa şi focul pot fi. Întrezăriseră pasajul final, şi pentru prima oară fuseseră împreună cu adevărat.

Prinşi în mrejele morţii, lipsiţi de apărare în faţa ei, copleşiţi de teamă, momentul acela îi apropiase ca nimic altceva până atunci. Nimic altceva nu avea să-i mai conecteze vreodată atât de puternic. Moartea le ţinuse sufletele prizoniere, imprimându-şi pecetea eternă adânc în

inimile lor. Amprenta ei avea să ardă pururea în inima lor cu o flacără mistuitoare de inocență. În momentul în care se lăsaseră purtați pe aripile simțurilor inflamate, reușiseră să-și exorcizeze toți demonii, surghiunindu-i la granițele conștientului. Numai pentru un moment. Numai pentru acel moment.

Adormiră unul în brațele celuilalt pe patul îngust. Când somnul îi fu invadat de imaginea morții și a pustiiri, ea se trezi cu un geamăt. Brațele lui o înfășurau protectiv, și cu toate că-l considera un monstru, acceptă recunoscătoare acel refugiu, acea consolare. Nu rostiră nici un cuvânt, tăcerea presărată numai cu gemetele ce le evadară printre buze în dansul trupurilor lor, celebrând viața și exilând moartea.

În dimineața următoare, el se trezi primul și părăsi brațele ei, căci nu mai aparținise luminii de o veșnicie. Îi ascunse cu părere de rău trupul sub o pătură, știind că trecuse clipa când i se îngăduise să se înfrupte din lumina ei. Se îmbrăcă și îngheță lângă fereastră, așteptând-o răbdător să se trezească din somnul lipsit de vise.

Așa îl găsi ea când deschise ochii, în fața ferestrei cu mâinile în buzunare, privind afară la viața la care ei nu aveau acces. Rămase nemișcat, așteptând răbdător să-și ascundă goliciunea sub veșminte înainte de a o privi. Și în lumina crudă a dimineții, putu să vadă că ochii lui erau din nou ca de gheață. Furtuna trecuse.

Părăsiră căsuța câteva minute mai târziu, cu el din nou la volan, departe de groapa abisală, de pontoanele portului, departe de pădurea de palmieri. Cât mai departe de căsuța ascunsă la care nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

✦

MARȘUL FANTOMELOR

Decembrie 1989 – undeva în Carpați

Nori întunecați și grei acopereau cerul, luna alunecând printre ei grăbită, parcă refuzând să fie părtașă la ce se întâmpla pe pământ. Umbrele lungi ale copacilor erau unicii martori nocturni. Liniștea învăluia pădurea, destrămată doar de vântul șuierând printre munți și de zgomotul unui microbuz întunecat pe drumul anevoios.

Alex Therein se ridică de la panoul de comandă.

–Punctul Alfa în trei minute. Privirea lui glaciară măsură fiecare agent în parte. Fiți pe fază și mare atenție la capcane.

După o ultimă poticnire, microbuzul se clătină și opri. Alex deschise ușa glisantă.

–Știți ce aveți de făcut.

Forțându-se să respire, Alina Marinescu se ridică de pe banchetă. Alex își pusese mâna pe umărul ei, obligând-o să se oprească înainte de-a dispărea în întuneric.

–Succes, îi ură pe un ton neutru.

Ea îl privi în ochi, încercând să vadă dincolo de masca lui uzuală lipsită de expresivitate. Cine-i vorbea? Alex, bărbatul pe care crezuse odată că-l iubea, sau mentorul veșnic exigent și nemulțumit? O învățase cum să supraviețuiască în cele mai imposibile condiții, cum să ucidă și să nu simtă nimic. În timpul în care fusese eleva lui devenise mai puternică, mai agilă decât își putuse vreodată imagina că ar fi posibil. În rolul lui de mentor fusese aspru, de multe ori chiar crud și brutal. Alina și-ar fi dorit să-l poată urî, dar sentimentele și emoțiile ei își declaraseră război. Viața ei fusese schimbată pentru totdeauna, iar rolul lui Alex fusese nu numai crucial, ci și jucat într-un mod magistral.

Alina își plecă privirea, simțind indiferență. Cui îi mai păsa? Asta ținea de trecut. Acum urma să păsească în viitor, săvârșind primul ei asasinat. Lumea se destrăma, ultimii doi ani concretizându-se în acel moment. Dintotdeauna visase la o viață liberă de comunism și de dictatura lui Ceaușescu, dar nu-și închipuise vreodată că soarta o va distribui în rolul ucigașului lui.

–Ești sigură că ești pregătită?

Întrebarea lui Alex o făcu să-și ridice privirea la el. Părea îngrijorat, dar din câte îl cunoștea deja, aceasta nu era decât fațada unei noi

manipulări. Îi puse mâinile pe umeri și se apropie de el, buzele ei atingându-i ușor obrazul în trecere.

–Nu, dar se pare că tu ești, îi șopti la ureche, după care păși înapoi ca să-l privească.

Ca de obicei, expresia feței lui era de nepătruns. Brațele îi căzură pe lângă trup, neputincioase. *Să-l ia naiba!* Alex știa totul despre ea, iar ea abia dacă-l cunoștea. Încleștându-și pumnii, se concentră asupra misiunii. Mintea îi devenini brusc limpede și calmă. Realitatea, argintie și lustruită, atârna grea ca o piatră de moară în tocul armei. Sosise momentul pentru care o antrenase Alex. *Folosește arma.* Iar el se afla acolo pentru a se asigura că o va face.

Alex își încrucișă mâinile la piept, privind-o cu atenție.

–Amintește-ți ce te-am învățat. E tot ce-ți putem cere.

Pentru o fracțiune de secundă, avu impresia că zărește o licărire de teamă în ochii lui, apoi totul dispăru la fel de repede precum apăruse.

–Ai grijă, vocea lui parcă suna puțin mai blând de această dată.

Degetele ei se încleștară pe pistol.

–Da.

Drama începuse... începutul sfârșitului.

⌖

Toți o credeau moartă. Nu mai era decat o fantomă în ceea ce obișnuise să fie lumea ei. Avusese o viață, un viitor, iar acum toate astea erau de domeniul trecutului. Ochii ei verzi pătimași erau umbriți de o undă de tristețe, ca și cum ceva adânc ascuns în sufletul ei s-ar fi zbătut zadarnic să iasă la lumină.

Aș vrea să ningă, se gândi Alina. Pistolul automat Heckler-Koch MP5 de 9 mm îi ardea mâinile și-i îngheța inima. Noaptea era rece, întunericul atât de adânc încât aproape că-i tăia respirația. Zăpada era însă absentă, părând că semnase un pact tainic cu luna.

–Misiunea nu a fost confirmată încă. Fiți cu ochii în patru, se auzi vocea lui Alex în unitatea de comunicație din urechea ei.

Își reglă ochelarii ITL Mini N/SEAS pentru vederea pe timp de noapte. Un fior o străbătu ușor când îl surprinse pe Alex privind-o. Chiar învăluit în întuneric, emana masculinitate și putere prin toți porii, mișcându-se cu grația unei pantere. Ochii scrutători gri-verzui, fruntea aristocrată și maxilarul puternic, trăsăturile sale dure tăiate în unghiuri drepte erau perfect complimentate de buzele senzuale și de părul șaten-deschis care îi ajungea până aproape de umeri, încadrându-i delicat fața. Dar nu exista nimic delicat în Alex, el fiind mai degrabă

un studiu al contrastelor, o combinație de austeritate auto impusă și alură carnală.

Alina îi evadă privirea și se uită în jur. Ceilalți agenți ascunși sub mantia întunecată a nopții erau, ca și ea, niște fantome. Neștiuți și nevăzuți de cei din afara lumii lor, umbre ale întunericului pe cale să schimbe istoria țării lor. Recrutați de către Securitate din diferite medii, din diverse motive și datorită unor aptitudini dintre cele mai variate, antrenați să-și reprime emoțiile și durerea fizică, să execute ordine fără să pună întrebări ori să stea pe gânduri, în stare să se infiltreze în orice mediu social, maeștri ai seducției și manipulării, cunoscând ca nimeni alții psihologia umană, fiecare dintre ei era o armă mortală. Asasini cu o pregătire de invidiat, așteptându-și prada. Acum însă, primiseră însărcinarea să ucidă unica persoană ce deținea puteri depline asupra destinului lor, și odată cu ea patruzeci și cinci de ani de tiranie comunistă, ciuma care mușcase adânc din trupul României.

Odată cu ascensiunea la putere a lui Nicolae Ceaușescu, regimul devenise mai puternic ca oricând, tot mai mulți oameni dispărând fără urmă din cauza unor vorbe aruncate în vânt împotriva guvernului. Caracatița Securității era uriașă și se extindea continuu, oamenii ajungând să se teamă până și de umbra lor. Cuvântul *libertate* era de-a dreptul interzis în România comunistă, devenită o adevărată închisoare în care zăceau douăzeci și două de milioane de oameni. Temnițele politice erau pline ochi, iar zvonurile despre torturile îngrozitoare și asasinatele care aveau loc acolo ajunseseră la urechile tuturor. Frica era sentimentul predominant care stăpânea inimile românilor.

În fiecare an, aproape cincisprezece mii de oameni mureau de foame, de frig și din cauza lipsurilor. Românii plăteau paranoia Mărețului Conducător cu viețile lor și ale copiilor lor. Raționalizarea dusă până la ultimele consecințe a mâncării, căldurii și energiei electrice lăsa impresia că țara se află sub asediu. Acesta era felul în care cel ce se autointitulase Geniul din Carpați își exercita controlul asupra nației; atâta vreme cât oamenii se luptau pentru supraviețuire, nu le mai rămâneau timp și energie pentru a complota împotriva regimului. Tiranul își supunea poporul la orice sacrificiu, atâta timp cât își menținea puterea. Rezultatul era o națiune ruptă de orice contact cu lumea, înapoiată din punct de vedere economic și social. România îngenunchease în disperare.

Un zgomot neașteptat îi atrase atenția, gândurile ei părăsind potecile pe care rătăciseră.

–Alina, raportează, auzi glasul lui Alex în ureche.

–Detectez mișcare la nord-est, șopti cu degetul pregătit pe trăgaci.

Un cerb magnific înaintă șovăitor chiar sub ochii lor, clătinându-și ameţit capul, semn clar că era unul dintre animalele pregătite pentru partida de vânătoare a lui Ceaușescu. Plăcerea de a măcelări ființe vii nu-i era întrecută decât de lașitate și de lipsa totală a oricărui aptitudini pentru vânătoare, așa că înaintea fiecărei expediții, animalele erau mai întâi drogate. În felul acesta, instinctele lor de supraviețuire erau înăbușite. O altă minciună în regimul comunist al lui Ceaușescu, un mod de viață cu care majoritatea românilor se obișnuiseră deja.

Vocea lui Brett Taylor izbucni deodată în căști:

–Alex, am primit confirmarea. Partida de vânătoare va avea loc. Subiectul va ajunge în cel mult o oră.

Alina uită să respire. *Începe...*

Alex se uită direct către ea.

–Suntem pregătiți. Concentraţi-vă la ce aveţi de făcut, aceasta este o ocazie unică.

Alina rămase nemișcată. *Da... ocazia de-a deveni la fel ca tine.*

Alex o studie pe Alina prin ochelarii cu raze infraroșii. Cagula neagră îi acoperea fața de privirea lui, însă dacă închidea ochii încă mai putea simți moliciunea pielii ei catifelate și a părului lung de culoarea mierii ținute în lumina soarelui, încă mai simțea gustul buzelor ei pline și roz ca un trandafir în plină floare.

Se întrebă ce era oare acum în mintea ei. Părea total concentrată asupra misiunii, dar el o cunoștea mai bine. Prima misiune a unui agent nu se desfășura niciodată conform regulilor. Era un fapt înțeles și acceptat, ba chiar tolerat de toată lumea, cu condiția ca obiectivele generale ale misiunii să fie îndeplinite. Dar el știa că Alina era pregătită. Nu avea nevoie decât de încredere în sine, și pentru asta trebuia ca cineva să o ghideze în direcția potrivită. Gândurile lui se întoarseră la conversația pe care o avusese cu superiorul său în urmă cu câteva zile.

–Alina e pregătită? îl întrebase Brett Taylor, privindu-l scrutător.

–Din punct de vedere fizic, da. Are reflexe excelente, și instructorii ei raportează că trupul ei e în perfectă armonie cu mintea. Învață foarte repede și nu-i e frică de riscuri.

Alex oftă, ochii lui alunecând peste umărul lui Brett.

–Starea ei psihică e cea care mă îngrijorează... Mă tem că va avea probleme să treacă la nivelul următor.

Brett zâmbi atotștiutor.

–De-asta vei fi și tu acolo.

Acum însă, privind-o îmbrăcată în echipamentul negru și tensionată ca un animal ce-și adulmecă prada, Alex simțea că o scapă din mâini. Inițierea unui agent în timpul primei sale misiuni, cu speranța că instinctele și antrenamentul primit îl vor ajuta să supraviețuiască, era o bună lecție de răbdare și control al nervilor. În cazul Alinei însă, îngrijorarea aproape că-l înnebunea. Cu toate că se dovedise calmă și concentrată sub presiune în timpul misiunilor de antrenament, acum era prima dată când urma să ucidă, iar Alex se temea că, din punct de vedere psihic, nu era încă pregatită.

În urmă cu doi ani, misiunea lui fusese să o recruteze. Parametrii misiunii nu presupuneau să se și îndrăgostească de ea. Totuși, exact asta se întâmplase, iar el se simțise un monstru pentru ceea ce urmase. Acum, noua sa misiune era să se asigure că Alina avea să treacă pragul spre nivelul următor, și din nou se simțea sfâșiat de remușcări. O mare greșeală pentru liderul unei echipe.

⌖

Așteptând comanda de atac, Alina revăzu mental profilul misiunii pe care o studiase zile întregi. *Inutil,* se revoltă creierul ei. Știa totul pe de rost, atât din punct de vedere teoretic, cât și tactic. Acum era momentul adevărului, timpul să se confrunte cu ținte reale.

–Contact vizual în cinci minute, se auzi glasul lui Brett, readucând-o la realitate.

Alex scrută întunericul din jurul său.

–Alfa, raportează, murmură în microfon.

–Pe poziții, răspunse Alina cu voce tenisonată.

–Ceva suspect?

–Nimic. Perimetru intact.

–Beta, avansează și așteaptă.

Șase umbre întunecate se desprinseră brusc de pământ și dispărură cu repeziciune în noapte.

–Brett? șopti Alex.

–Totul arată bine, dar rezoluția termică nu e prea grozavă.

–Am înțeles. Inițiez secvența.

–Aveți cincisprezece minute la dispoziție să vă atingeți obiectivele și să livrați subiectul la punctul de întâlnire. Rămâneți pe canalul A până la noi instrucțiuni. Contact vizual în orice moment.

În clipa următoare, începu să se distingă mișcare. Avangarda serviciilor secrete își ocupa posturile, iar după ei venea chiar Ceaușescu, urmat de un grup de luptători îmbrăcați în negru. Gărzile Negre, paza

de corp a dictatorului, faimoși pentru sângele rece cu care ucideau fără cea mai mică urmă de remușcare.

–Alex, ai contact vizual? se interesă Brett.

–Afirmativ, patruzeci și cinci de grade sud-vest, veni imediat confirmarea lui Alex. Alfa, fiți gata la semnalul meu. Beta, detonați încărcătura.

Bombele plasate cu câteva ore mai înainte explodară cu un zgomot asurzitor, flăcări roșii și galbene sfâșiind întunericul nopții. Câțiva paznici își găsiră pe loc sfârșitul, ceilalți fiind azvârliți la pământ de suflul exploziei.

Ordinele lui Alex se succedară cu rapiditate:

–Beta, ocupați-vă de bodyguarzi. Alfa, înainte!

Sub ploaia de gloanțe, echipa Alinei porni la atac, tăind repede comunicarea între primul grup de santinele și Ceaușescu. Însă Gărzile Negre își înconjurară liderul, dispărând într-un buncăr situat la cincizeci de metri către vest.

–Alex, s-au retras în buncăr, raportă Alina. Suntem pe poziții, așteptăm semnalul tău.

–Stai pe loc, Alfa. Brett?

Vocea lui era acoperită aproape în întregime de șuieratul gloanțelor. Lupta era crâncenă.

–Au un coridor de două minute, veni îndată răspunsul lui Brett.

–Alfa, ai verde! ordonă Alex.

Alina închise ochii pentru o fracțiune de secundă, respirând adânc, apoi își conduse echipa către gardul ce înconjura buncărul. Dintr-un buzunar al vestei antiglonț, scoase un dispozitiv de analiză cu care scană gardul electrificat, informațiile fiind transmise prin satelit la cartierul general, de unde Brett coordona misiunea.

–Inițiază secvența de bruiaj, îi indică el, fiind atent în același timp și la amprentele termice ale celor aflați în interiorul și în afara buncărului.

Alina introduse codul și provocă un scurtcircuit, după care semnală celorlalți agenți să taie gardul, acum inofensiv, în cinci locuri. Deschizătura creată era suficient de mare pentru ca toți agenții operativi să se poată strecura înăuntru. Umbrele lor fantomatice se contopiră cu liniștea nopții, în timp ce lunetiștii își ocupau pozițiile.

–Alfa, ai doi inamici pe pasajul de deasupra ta, avertiză Brett.

Dintr-un alt buzunar, Alina scoase o sferă pe care o aruncă spre pasajul care înconjura buncărul, după care se grăbi să se adăpostească. Explozia destul de ușoară fu imediat urmată de strigătul de durere al unuia dintre cei doi, în timp ce un lunetist îl doborî pe celălalt. Echipa

Alfa se grăbi către ușa metalică a buncărului, pe care o scanară cu un dispozitiv cu senzori.

Instrucțiunile lui Brett nu întârziară:

–Atașază-l la paisprezece centimetri sub cadrul ușii în partea dreaptă!

Alina se conformă, iar Brett începu imediat să anuleze senzorii sistemului de monitorizare. Combinații de cifre defilară pe ecran, până când, în sfârșit, una dintre ele se dovedi corectă, iar codul aplicat de Brett scoase din uz toți senzorii.

–Alfa, treci pe observație vizuală și rămâi așa.

De partea cealaltă a ușii nu era nici o santinelă, doar un corridor ce ducea către o scară în spirală.

–Alina, unde ești? răsună vocea lui Alex în urechea ei.

–Înăuntru, îl informă pe un ton calm.

–Rămâneți pe loc. Beta vine să vă asigure spatele.

Ea nu-și putu stăpâni un oftat, cu ochii la arma încă nefolosită pe care o ținea în mână. Nu mai era mult până la momentul zero, iar Alex avea să se asigure de succesul operațiunii.

Cei din echipa Beta sosiră în curând, ocupându-și pozițiile în tăcere. Alina se așeză în spatele lui Alex. Arma automată care îi atârna pe umăr era încă fierbinte, iar echipamentul lui negru de luptă răspândea mirosul puternic al prafului de pușcă. Pe Alina o străbătu un fior, întrebându-se câte vieți fuseseră curmate de mâinile acelea care obișnuiseră să o mângâie pasional. El îi aruncă o privire goală, după care își îndreptă atenția spre ceilalți agenți.

–Formațiune de asalt, le ordonă, apoi înaintă cu băgare de seamă pe coridor.

Ajunși la capătul scărilor, coborâră în liniște până ajunseră la alt coridor întunecat. Structura interiorului, pereții metalici și camerele de supraveghere erau indicații clare că buncărul era foarte bine securizat. Alex făcu un semn către ceilalți agenți, care se răspândiră imediat.

–Tu rămâi cu mine, îi spuse Alinei peste umăr.

Adrenalină pură începu să-i curgă prin vene pe măsură ce înaintară de-a lungul coridorului. Degetul i se lipi de trăgaciul armei pentru mai multă siguranță. O tăcere apăsătoare și umbre întunecate se strânseră în jurul lor. În curând, întunericul îi înghiți cu totul. Alina aprinse o lanternă. Urechile începuseră să-i țiuie de atâta tăcere, un fior de neliniște îi străbătu șira spinării.

–Brett, șopti ea.

–Nu funcționează aici, se referi Alex la unitățile de comunicare. Treci pe canalul B să putem comunica între noi.

Dintr-o dată, o santinelă își făcu apariția la capătul coridorului. Alina încremeni cu ochii ațintiți pe țeava puștii lui, însă Alex îl împușcă fără să clipească. Ecoul împușcăturilor se pierdu treptat în întuneric, iar el se întoarse către ea, privind-o drept în ochi.

–N-o pot face în locul tău. Numai tu poți apăsa pe trăgaci.

Ea își coborî privirea a încuviințare.

Alex continuă s-o privească scrutător timp de o clipă, după care scoase o schemă a buncărului, pe care o studie cu ajutorul lanternei.

–Încăperea blindată ar trebui să se afle chiar în fața noastră.

Din depărtare izbucniră împușcături, semn că restul agenților înfruntau acum Gărzile Negre. Ușa metalică de la capătul coridorului arăta exact ca o ușă de seif. Alex atașă un dispozitiv de scanare, apoi formă un cod în panoul de pe perete. După câteva momente, ușa se deschise cu un bâzâit înfundat. Alina învârti roata de acces, după care îi aruncă o privire lui Alex, înțelegându-se în mod tacit asupra următoarei mișcări. El dădu din cap și amândoi intrară cu armele pregătite.

Scena care urmă îi păru Alinei a fi filmată cu încetinitorul. Gloanțele începură să zboare în jurul lor, unul șuierându-i pe lângă tâmplă, altul explodând în peretele din spatele ei. Se adăposti după o canapea, trăgând la nimereală în toate părțile. Cu coada ochiului, îl zări pe Alex în dreapta ei, plonjând în spatele unui fotoliu. Ceva o făcu să se uite spre stânga. Unul dintre luptătorii Gărzilor Negre venea în goană cu arma ațintită spre ei, instinctele avertizând-o că nu exista nici un motiv pentru care n-ar apăsa pe trăgaci cu intenția de a-i ucide. Gândul acesta o învălui într-un calm înfricoșător. Mintea i se limpezi ca prin farmec, și dintr-o dată văzu totul cu o claritate supraomenească până în cele mai mici detalii, chiar și pata de cafea de pe uniforma luptătorului și felul în care degetele lui strângeau patul armei. Își ridică pistolul și ținti.

⌖

Alex văzu inamicul aproape în același timp, dar rezistă impulsului de a-l lichida, așa cum ar fi făcut în mod normal dacă n-ar fi văzut expresia de pe chipul Alinei. Părea că deține întru totul controlul, perfect capabilă să-l doboare. Ridică pistolul cu o siguranță care-l liniști și-l îngrozi în același timp.

Pe măsură ce fracțiunile de secundă treceau, frica îi escaladă pe șira spinării cu degete de gheață. Era pregătit fie să o lase să moară, fie să o transforme într-un asasin? Răspunsul îl primi în clipa în care Alina apăsă pe trăgaci. Auzi bufnitura trupului care se prăbușea și văzu gaura sângerândă din partea stângă pieptului. Fatal. O făcuse. Pentru prima

dată în viaţă, eleva sa curmase o viaţă.

Luându-şi cu greu ochii de la bărbatul care zăcea pe podea, Alina îşi întoarse încet capul spre el. Şocul a ceea ce tocmai făcuse i se imprimase în fiecare trăsătură a feţei, iar Alex se temu că expresia de pe chipul ei avea să-l bântuie pentru tot restul vieţii. Cu o încetineală înnebunitoare, Alina îşi duse pistolul la gură, mâna tremurându-i uşor.

Lui Alex i se opri inima în piept. Era prea departe ca să ajungă la timp la ea, şi nu avea puterea s-o împuşte pentru a o împiedica. Hipnotizat, privi cum degetul ei se încolăceşte pe trăgaci. *Alina... nu, te rog...*

–Nu e niciodată atât de simplu, nu-i aşa? şopti ea, dar lui i se păru că strigă din toate puterile. Viaţă, moarte... bang şi gata.

Mâna îi căzu pe lângă corp ca şi cum pistolul ar fi devenit dintr-o dată prea greu, capul i se plecă într-un gest de disperare.

Alex înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât. Exuberanţa ei obişnuită dispăruse fără urmă, ca şi când n-ar mai fi rămas din ea decât cochilia a ceea ce fusese odată. Părea mai fragilă ca oricând, orice adiere de vânt capabilă s-o doboare într-o clipă. Ar fi vrut s-o ia în braţe, să-i soarbă lacrimile ce stăteau să izbucnească în orice clipă, însă dacă i-ar fi îngăduit să clacheze acum, ea nu avea să şi-o ierte niciodată. Şi nu l-ar fi iertat nici pe el. Aşa că nu-i rămânea decât să stea deoparte şi s-o privească.

–Mi-ai spus odată că moartea e uşoară. E cu mult mai greu să trăieşti, rosti ea cu greu, ridicându-şi capul şi aruncându-i o privire. Poate că ai dreptate... poate că aşa e.

Alex văzu cu exactitate momentul în care redeveni conştientă de gloanţele din jurul lor. Trebuia să-şi revină, altfel aveau să moară amândoi într-un buncăr neştiuit de nimeni.

⌖

Alina zâmbi trist la mica victorie de-a vedea gândurile ascunse ale lui Alex aproape defilându-i pe faţă. Ochii lui gri-verzui o fixau arzător, sfredelind-o până în adâncul sufletului, iar ea fu uşor surprinsă că nu-i mai păsa de ce se întâmpla în jurul lor, nu riposta la focurile de armă. Şi, dintr-o dată, o cuprinse o dorinţă nebună de a trăi cu orice preţ. *N-o să murim în hruba asta!*

Trăgând aer adânc în piept, se răsuci brusc şi începu să tragă în direcţia gărzilor, urmată îndeaproape de Alex. În câteva minute, cinci trupuri neînsufleţite zăceau pe podea. Ceauşescu nu se vedea pe nicăieri, aşa că percheziţionară încăperea până când îl descoperiră ascunzându-se în spatele unei mese răsturnate. Îşi acoperise capul cu

mâinile, suspinând și bolborosind vorbe fără sens. Alina se umplu de dezgust văzând cum omul vinovat de distrugerea atâtor mii de vieţi, inclusiv a ei, dădea dovadă de atâta laşitate în faţa morţii.

–Pot să-ți dau tot ce vrei, începu el brusc să vorbească, uitându-se insistent la mâinile care încărcau arma.

–Nu vreau nimic, îi răspunse pe un ton calm.

În lumina becului din spatele ei părea încununată de o aură strălucitoare, dar aparenţele erau înșelătoare. Nu era un înger, fusese trimisă să verse sânge.

–Bani! încercă disperat s-o momească tiranul. Am mulți bani și pot să fac rost de și mai mulți.

–N-am nevoie, replică ea scurt.

–Dar vrei…

–Nu.

Alina introduse ultimul glonț în magazia pistolului și trase piedica, zgomotul părând să pecetluiască soarta dictatorului.

–Arme! Pot să-ți dau la arme să distrugi un oraș întreg cu ele!

Ea îl privi de sus, fără să clipească.

–Singurul lucru pe care vreau să-l distrug, eşti tu, sună vocea ei ca un șuierat de șarpe hipnotizându-și victima. Cu o mână sigură, ridică pistolul, ţintindu-i capul. E timpul să plăteşti.

–Te rog, nu mă omorî! Nu sunt cine crezi! N-am știut ce fac! Am executat niște ordine!

–Și eu la fel, replică ea în timp ce apăsă pe trăgaci.

Glonțul îi găuri fruntea, omorându-l pe loc. *Ce-am devenit de pot face asta?* se întrebă, uimită de calmul cu care privea trupul lipsit de viaţă.

Mâna înmânușată a lui Alex se așeză peste a ei, făcând-o să lase arma jos. Îşi întoarse privirea către el.

–Poți să mă feliciți, Alex. Am devenit asasinul tău oficial.

El îi susţinu privirea fără să lase să i se citească ceva în ochi.

–Plantează explozibilul și retrage-te la punctul de evacuare, îi ordonă, apoi activă dispozitivul de comunicare.

–Beta, pachetul e pregătit pentru transport. Alfa, regruparea și asigurați-le spatele. Detonare peste zece minute.

Alina își lăsă privirea în jos. Ce proastă fusese să-și închipuie că-l poate mișca ceva! Se întoarse pe călcâie și ieși fără să mai arunce vreo privire înapoi. Nici o santinelă nu-i mai ieși în cale pe coridoarele întunecate în timp ce planta explozibilul la punctele dinainte stabilite. Peste cinci minute, raportă:

–Toată încărcătura e plantată.

–Iniţiază secvenţa şi retrage-te către punctul de întâlnire, se auzi vocea lui Alex, întretăiată de focuri asurzitoare de armă.

Panica o copleşi instantaneu, aproape sufocând-o.

–Ai nevoie de ajutor?

Răspunsul lui veni abia după câteva secunde în care nu se auziră decât împuşcături.

–Nu. Continuă să acţionezi conform planului.

–Alex, secvenţa a fost iniţiată, îl avertiză ea.

–Am înţeles, retrage-te! încheie el discuţia cu voce fermă.

Alina scoase din buzunar un dispozitiv de identificare termică, cu ajutorul căruia îl reperă imediat în colţul de sud-est, destul de aproape de ea. Restul echipei era probabil aproape de punctul de evacuare, iar comunicarea avea să se întrerupă. Era inutil să cheme pe cineva în ajutor. În minte îi răsări imaginea lui Alex prins între gloanţele inamicului. Nu-l putea părăsi, aşa că o luă la fugă înapoi, ştiind că va avea de înfruntat furia lui mai târziu pentru nerespectarea ordinelor. La naiba, probabil că va trebui să înghită şi predicile lui Brett. Aproape că le şi vedea expresiile dezaprobatoare, însă acum nu dădea doi bani pe asta. Le mai rămăseseră doar cinci minute până la explozie, şi dacă nu reuşea să ajungă înapoi la timp, nimic din toate astea nu mai avea vreo importanţă.

Mişcă-te! A fi luat prizonier înseamnă că eşti deja mort!

Instrucţiunile lui Alex din timpul antrenamentelor îi sunară în urechi. Ţinând cont de secundele care treceau, străbătu coridorul înapoi până în locul în care se afla Alex şi se uită cu băgare de seamă după colţ. Trei santinele trăgeau în direcţia în care presupunea că se adăpostise Alex.

Fii agresivă, nu da înapoi!

Rostogolindu-se pe burtă până în mijlocul coridorului, apăsă pe trăgaci de trei ori, fiecare glonţ doborând la pământ câte un inamic.

–Alex! strigă ridicându-se, îngrozită la gândul că nu-i va răspunde nimeni.

–Ce cauţi aici? glasul plin de furie îi dezvălui poziţia lui din spatele unui cabinet de metal.

–Nu mai avem decât trei minute, îl informă ea, încercând să-l ajute să se ridice.

Înjurând printre dinţi, Alex îi împinse mâinile la o parte şi îşi trase jacheta jos de pe umăr. Privirea îi coborî la rana sângerândă puţin mai jos de claviculă. Hemoragia era suficient de puternică pentru a-l face să-şi piardă cunoştinţa în curând.

–Nu avem suficient timp pentru o dezbatere, o șicană el ironic. Pleacă! E un ordin!

–Nu! îi strigă ea în față, în ochii ei oglindindu-se încăpățânarea. Mai bine te-ai mișca, altfel jur că o să murim amândoi aici!

Văzându-i expresia crâncenă, Alex o crezu pe cuvânt. Cu ajutorul ei, se ridică în picioare, ignorând durerea care-i sfâșia umărul și sudoarea care i se prelingea în ochi, orbindu-l. Nici nu ajunseră bine la ieșirea din buncăr, că simțiră suflul exploziei care îi aruncă la pământ, învăluindu-i în valuri de fierbințeală.

–Alex, răspunde! Alina, mă auzi? Îi bubui vocea lui Brett în ureche, dar nu se obosi să-i răspundă.

Alex zăcea pe spate, lângă ea, iar inima începu să-i bată nebunește la vederea trupului său inert. Ignorând propriile arsuri și junituri, îl prinse de umeri și-l scuturã.

–Alex, trezește-te!

El deschise ochii cu greutate, părând că nu știe unde se află.

–Alex! Trebuie să ajungem la punctul de evacuare înainte ca locul ăsta să mișune de securiști, îl imploră ea, privind cum masca lui impasibilă de agent îi înlocuia treptat expresia de rătăcire de pe față.

Cu greu, fără să-și poată opri un geamăt de durere, Alex se strădui să se ridice în picioare. Nu putea să-și coordoneze mișcările și înainta șovăind, însă, după câteva minute, reușiră să ajungă în siguranță la microbuzul care îi aștepta.

–Dă-i bătaie, ordonă el șoferului, apoi se prăbuși pe un scaun și-și pierdu cunoștința.

Neștiind ce să facă, Alina se așeză lângă el și-l luă în brațe. O, Doamne, nu putea muri acum! Își puse fruntea pe tâmpla lui și începu să plângă încetișor:

–Te rog, Alex, nu! Te rog...

De îndată ce ajunseră la punctul de contact unde erau deja așteptați de transportul aerian, brațe puternice o îndepărtară de el. Neputincioasă, nu putu face nimic altceva dacât să privească cum trupul nemișcat al lui Alex era scos din microbuz și așezat pe o targă. Un medic o împinse la o parte, mârâind furios.

–Fă loc!

Cineva o apucă de mână ca să o conducă la avion, dar ea se scutură cu violență, nevrând să se miște din loc. Avea nevoie să-l vadă. Alex zăcea pe spate, cu ochii închiși. Unul dintre medici își schimbă poziția, și astfel Alina nu mai putu să-l vadă.

–Îi scade pulsul!

Ea se prăbuși în genunchi. *Te rog, Doamne, ține-l în viață!*

În mare grabă, targa pe care se afla Alex fu împinsă către infirmeria avionului. Unul dintre medici se apropie de Alina, zâmbindu-i înțelegător în timp ce o ajută să se ridice.

–Nu-ți face griji, o să încercăm tot posibilul și apoi imposibilul ca să-l salvăm. Vino, trebuie să plecăm.

Ea încuviință tăcută și îl urmă în avion, văzând abia atunci că mâinile îi erau pline de sânge. Sângele lui Alex. Se îndreptă în grabă spre toaletă ca să se spele, însă imaginile misiunii începură brusc să i se perinde prin fața ochilor. Stomacul i se revoltă și abia avu timp să se aplece asupra vasului de toaletă, scuturată de valuri de greață. Vomă îndelung, fără să se poată opri.

Amorțeala care i se răspândi în trup era depășită numai de infernul oribil al vinovăției care o trăgea în jos cu gheare de oțel. Convulsiile nu mai încetau, iar gâtlejul o ustura de parcă ar fi înghițit jăratic. În cele din urmă, cu mare greutate, reuși să se apuce de marginea chiuvetei și să se ridice de pe jos. Era amețită, se simțea golită atât fizic, cât și psihic. Vidul din ea înlocuia orice altă senzație, ca și cum lucrurile din jurul ei își pierduseră culorile și lumea rămăsese pustie și cufundată într-o tăcere de moarte.

Deschise robinetul și-și scufundă mâinile sub jetul de apă, întrebându-se de ce nu vede pe ele nici o urmă a vieților pe care tocmai le curmase. Mâinile îi erau acum curate, dar pe suflet i se întindeau pete de sânge. Își băgă capul sub robinet, lăsând ca apa rece să-i mai aline fierbințeala interioară, după care își ridică privirea. Fața obosită care o privea din oglindă nu-i era cunoscută. *Respiră, fir-ar să fie... respiră!*

Cu pași mărunți, părăsi toaleta și se prăbuși într-un scaun. Era epuizată, însă nu îndrăznea să adoarmă, temându-se că legătura dintre ea și Alex se va destrăma astfel, iar el nu va mai rezista zborului de întoarcere. Pistolul pe care nu și-l scosese încă din toc o împungea dureros în coaste, dar nu-i trecu prin minte să încerce să-și găsească o poziție mai bună. Stătea nemișcată, încercând să-și aducă aminte care fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese și când îl privise ultima oară în ochi.

O atingere delicată pe umăr o făcu să întoarcă încet capul. Sări imediat în picioare cu răsuflarea tăiată, văzând ca lângă ea se afla medicul care o ajutase să se urce în avion.

–Cum se simte?

Bărbatul o privi tăcut câteva clipe, ca și cum și-ar fi cântărit în minte răspunsul. În sfârșit, rupse tăcerea, anunțând-o pe un ton precaut:

–E mai bine, dar hemoragia încă nu s-a oprit. Trebuie să ajungem la bază și să-l operăm.

–Te rog, trebuie să-l văd, îl imploră cu voce răgușită.

El încuviință cu un zâmbet.

–Bine. Acum are nevoie de un prieten mai mult decât de orice altceva.

Alina se repezi spre infirmerie, strecurându-se înăuntru cu pași de pisică. Alex zăcea nemișcat sub un cearșaf alb, iar ei i se strânse inima observându-i paloarea de pe chip. Se așeză lângă el și își îngropă fața în palme, scuturată de suspine.

–Eu… eu..., articulă cu greu.

Nemaiputând să vorbească, îi luă mâna, împletindu-și degetele cu ale lui. Amândoi erau un trup și-un suflet, înlănțuiți așa cum li se înlănțuiau acum degetele. Nu putea să moară. Cu grijă, îi deschise mâna și-și puse capul în palma lui.

–Nu mă părăsi, Alex! Nu poți să dispari așa!

Apoi plânsul o potopi, făcând-o să se prăbușească peste el, îngropându-și fața în cearșafurile imaculate. După o vreme, își ridică iar ochii să-l privească, atingându-i buzele cu o mână tremurândă.

–Ai de gând să mă lași singură aici, fără să-mi spui nimic cu adevărat? Nu spui niciodată ce simți... și uneori mă gândesc că tu... Povara lacrimilor îi stinse din nou glasul. Nu ne-am spus asta unul altuia niciodată. Tu ți-ai ascuns mereu sentimentele, poate că și eu... dar asta nu schimbă nimic.

Cu un ultim suspin, se apropie și mai mult de fața lui, până când buzele îi atinseră urechea. Probabil că el n-avea s-o audă, dar nu-i păsa de asta. Nu voia să fie auzită de alții.

–Voiam numai să-ți spun că te iubesc, îi șopti. Te-am iubit mereu. După câteva momente, se îndreptă și-și șterse lacrimile, apoi se întoarse încet și ieși din infirmerie.

Alex deschise ochii, uitându-se fără să clipească la tavanul metalic al avionului.

Cartierul General al Organizației Elite - Milano, Italia

Prima persoană care îi întâmpină la aterizare era, evident, Brett Taylor.

Veteran al războiului din Vietnam, ex-locotenentul Brett Taylor fusese recrutat de către Elite chiar înainte de căderea Saigonului. Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite era o organizație extrem de secretă si de puternică, înființată de o coaliție internațională cu scopul de a opri pericolul din ce în ce mai amenințător al terorismului. Extrem

de inteligent și ambițios, Brett urcase scara ierarhică în mai puțin de cinci ani, devenind Directorul Operațional al organizației. Constituția sa înaltă și robustă vorbea de la sine despre trecutul său, la fel și ochii săi reci și albaștri, cu inflexiuni de metal.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el de cum o văzu pe Alina.

–Alex a fost prins într-o ambuscadă, îl informă ea fără să-i scape din ochi pe medicii care cărau targa pe care se afla mentorul său. Am divagat de la profilul misiunii ca să-i dau o mână de ajutor, însă până să ajung la el, a primit un glonț în umăr. A pierdut foarte mult sânge, mai adăugă, glasul tremurându-i imperceptibil.

Brett îi puse o mână pe umăr.

–Ai făcut o treabă excelentă azi, vocea lui suna neașteptat de caldă.

Alina întoarse capul și-l privi oarecum mirată. Nici un reproș, nici o lecție despre nerespectarea ordinelor? Schiță un zâmbet simțindu-se dintr-o dată epuizată.

–Să mă aștept la o medalie?

–Deocamdată doar la o cafea fierbinte, replică Brett, privind-o cum se îndreaptă cu pași înceți către vestiare. Mâine dimineață la prima oră vreau raportul complet pe biroul meu.

Ea ridică o mână în semn că a înțeles, fără să se mai întoarcă să-l privească. Intenția ei era să facă un duș și să se schimbe, dar se trezi îndreptându-se spre camera de gardă. Probabil că Alex fusese deja dus în sala de operație, dar asta n-avea importanță; voia doar să fie cât mai aproape de el.

Ore în șir bătu sala de așteptare în sus și-n jos, până când, într-un târziu, ușile glisante se deschiseră și chirurgii ieșiră, trecând pe lângă ea fără să-i adreseze un cuvânt. Alina le aruncă o privire, după care intră în salon. Alex era acoperit până la mijloc cu cearșafuri albe. Partea de sus a corpului îi rămăsese dezgolită, iar umărul îi fusese înfășurat într-un bandaj înroșit de sânge. Avea perfuzii în ambele brațe și chipul palid era ascuns pe jumătate sub o mască de oxigen. O asistentă nota într-o foaie de observație datele furnizate de aparatele la care era conectat. Alina trase un scaun și se așeză lângă pat.

–Cum se simte? o întrebă pe asistenta care era acum ocupată cu reglarea perfuziilor.

–E o rană urâtă și a pierdut mult sânge, dar e foarte rezistent. Observând îngrijorarea de pe fața Alinei, femeia îi puse o mână pe umăr. Regulile se opun vizitatorilor, dar cred că pot aranja să stai cu el.

Alina îi zâmbi obosită.

–Mulțumesc.

Asistenta o bătu încurajator pe umăr, după care trase o perdea, izolându-i astfel de restul salonului.

Alina atinse cu grijă braţul lui Alex, atentă să nu mişte din loc vreun tub. Până acum nu-şi dăduse seama care erau adevăratele sentimente pe care le nutrea faţă de el, mult prea preocupată să-l urască pentru trădările lui. Îşi înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât la gândul că probabil nu va mai putea avea niciodată încredere în el. Trebuia să stea cât mai departe de el, să nu mai cadă vreodată în plasa tehnicilor lui rafinate de seducţie. Cu toate astea, ştia prea bine că n-ar mai fi putut continua să trăiască dacă Alex ar fi murit.

⌖

Imediat ce se trezi, Alex constată cu surprindere că Alina dormea pe patul de lângă el. În părul ei observă câteva pete maronii ca de rugină şi iniţial crezu că sunt urme de noroi, dar apoi îşi dădu seama că substanţa era sânge închegat. Sângele lui probabil, pentru că ea nu părea rănită. Inima începu să-i bată cu putere la gândul că nu-l părăsise nici o clipă de când fusese rănit, nici măcar pentru un duş. Se întorsese după el şi-şi pusese propria viaţă în primejdie ca să-l salveze, nesocotind ordinele lui directe. Şi-i mărturisise că-l iubeşte.

Oftând, încercă să se mişte, dar durerea din umăr îi smulse un geamăt. Pe jumătate adormită, Alina îi căută încheietura mâinii să-i ia pulsul.

–Mă simt bine, Alina, spuse el blajin.

Sunetul glasului său o trezi de-a binelea, făcând-o să-şi retragă mâna ca arsă.

–Cât e ceasul? îl întrebă, uitându-se pieziş la el.

–Şapte.

Ea primi tăcută informaţia, frecându-se la ochi, după care se uită cu atenţie la el.

–Cum te simţi?

–Ca şi cum m-ar fi împuşcat cineva, zâmbi el uşor.

–Arăţi mult mai bine decât ieri, replică ea încruntându-se uşor, după care sări din pat şi o luă grăbită spre uşă. Dar eu sunt într-un hal fără de hal. Trebuie să fac un duş înainte de raport.

–Alina… mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Şi pentru că ai vegheat asupra mea.

Ea se întoarse încet si se apropie de pat, apoi se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz.

–Sunt sigură că şi tu ai fi făcut la fel, îi şopti cu ochii scânteind.

Înainte să poată reacționa în vreun fel, Alex o trase în jos și o sărută amețitor și îndelung pe gură. Ea se smulse din îmbrățișarea lui, ștergându-și buzele cu dosul palmei. Privirea îi deveni ca de gheață.

–Se pare că rana nu ți-a scăzut deloc apetitul de joacă.

Fără să mai aștepte vreun răspuns din partea lui, se răsuci pe călcâie și ieși.

Alex oftă și închise ochii. N-ar fi trebuit să o sărute, dar pierduse lupta obișnuită cu autocontrolul. Toate zidurile de apărare pe care le ridicase împotriva Alinei se dovediseră inutile. Putea încă să mai pară distant, putea chiar să-i dea senzația că e rece și nepăsător, însă inima lui depusese de mult armele în fața ei.

Își dădea seama că Alina habar nu avea de sentimentele lui. Nu avea încredere în el și, la rândul ei, se înconjura cu ziduri. Trebuia să stea departe de ea cu orice preț. Slăbiciunea lor putea să le fie fatală, iar el n-avea de gând să lase să se întâmple una ca asta. Emoțiile nu aveau ce căuta în lumea lor.

✦

CUM SE CREEAZĂ UN ASASIN

Septembrie 1978 - Munţii Retezat

Alex se trezi cu o puternică senzaţie de greaţă, valurile care îi zguduiau stomacul cerându-şi drepturile în ciuda dorinţei lui de a se cufunda iar în îmbrăţişarea dulce a somnului. Durerea îl înjunghia de peste tot, iar când greaţa dispăru, începu să tremure din toate încheieturile, scăldat în sudoare. Se încovoie ca un copil în pântecele mamei, îmbrăţişându-şi strâns stomacul, observând astfel moliciunea saltelei pe care stătea. De fapt, salteaua părea moale doar dacă o compara cu cimentul pe care dormise în ultimele şase luni, căci altfel era subţire şi plină de noduri. În plus, existenţa ei era absolut lipsită de sens, ca şi liniştea care îl înconjura. Murise oare? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era plutonul de execuţie...

Cu multă atenţie îşi mişcă mâinile, atingând salteaua, apoi pipăindu-şi faţa. Nu, era clar că nu murise, şi nici nu visa. Dar unde se afla şi cum ajunsese aici?

Mintea lui febrilă începu să treacă în revistă posibilităţile, care şi aşa nu erau deloc prea multe. *M-au mutat în altă celulă, ori într-un spital de nebuni.* Era totuşi straniu că nu-şi amintea nimic. Chiar scotocind prin cele mai ascunse cotloane ale memoriei, creierul îi părea învăluit într-o ceaţă groasă. Un zâmbet trist îi miji pe buze. *Ah... am fost drogat.* Ar fi trebuit să-şi dea imediat seama de asta. Acum cunoştea răspunsul la întrebare: cei din închisoare nu s-ar fi deranjat să-l drogheze, dar într-un spital de nebuni, aşa ceva era absolut normal. Memoria începu să-i revină încetul cu încetul...

Dimineaţa execuţiei... cei doi paznici îl escortară în curtea interioară unde aştepta plutonul de execuţie… În timp ce soldaţii îşi pregăteau armele, încercă să-şi aducă aminte cuvintele unei rugăciuni din copilărie, dar mintea îi rămase goală. Un ofiţer pe care nu-l mai văzuse niciodată se apropie de el şi-i propuse pe scurt o altă alternativă în locul morţii. Alegerea, desigur, îi aparţinea numai lui. El fu de acord cu recrutarea, chiar dacă totul suna ca o glumă lugubră.

Deschizând ochii, Alex scrută cu privirea locul în care se găsea. O încăpere fără ferestre, în care nu se aflau decât patul în care zăcea, o masă, un scaun şi un dulăpior cu sertare. A, şi o cameră de luat vederi într-un colţ al tavanului. Ridicându-se în şezut, îşi lăsă picioarele să atârne peste marginea patului, apoi, luptându-se cu ameţeala şi cu

senzația de vomă, se străduí să se ridice în picioare.

Îi luă ceva timp până când reuși să cerceteze fiecare colțișor al zidurilor, dar răsuflă ușurat când găsi suficiente crăpături ca să ascundă eventuale medicamente nedorite. O minte clară era esențială pentru plănuirea unei evadări.

⌖

–Ce te face să crezi că e special? întrebă Mihai Oprea.

Irina Costescu zâmbi enigmatic la scepticismul lui, știind că racolarea unui nou recrut nu-i mai accelera de mult pulsul șefului său. Își îndreptă privirea către înregistrarea video care se derula pe monitor: un tânăr îmbrăcat în obișnuita uniformă neagră care era distribuită tuturor nou-veniților, zăcând nemișcat pe un pat. După câteva momente, tânărul începu să se miște, revenindu-și după efectele drogurilor care i se administraseră înainte de transferul din închisoare.

–Asta s-a întâmplat după numai zece minute de la sosire, indică ea, fără să-și ia ochii de la imagini.

Mihai ridică o sprânceană. O revenire extraordinar de rapidă. Majoritatea recruților rămâneau inconștienți ore întregi după sosirea la SSO. Probabil că procedurile standard fuseseră încălcate, ori nu se respectase dozajul adecvat.

Irina zâmbi iar, intuindu-i gândurile.

–Drogul a fost administrat corect, dar se pare că am descoperit un individ cu o rezistență naturală mărită.

Mihai își întoarse privirea spre monitor, interesul său crescând brusc. Recrutul reușise să-și revină total din amorțeală și începuse să măsoare încăperea în lung și-n lat. Recunoscu gestul de îndată: localizarea unei căi de scăpare și identificarea posibilelor slăbiciuni. Recrutul observă camera de luat vederi, precum și absența ferestrelor și a clanței la ușă. Odată ce se lămuri că nu exista nicio posibilitate de scăpare, se întoarse și se așeză liniștit pe pat.

Intrigat, Mihai deschise dosarul pe care îl avea în față.

Alex Ștefănescu se născuse în București, moștenind setea de cunoștere a părinților săi, amândoi profesori universitari. Fiind cel mai bun din clasă fără prea mari eforturi, la vârsta de optsprezece ani cunoștea deja foarte bine câteva limbi străine. Era pasionat de alpinism, de limbajele de programare și de artele marțiale. Intrase în vizorul Securității când se înscrisese într-un club clandestin de arte marțiale, o activitate complet interzisă în România comunistă. Aptitudinile sale le atrăseseră atenția celor din poliția politică, devenind astfel unul

dintre subiecții bine supravegheați.

Peste câteva luni, unul dintre prietenii săi îl inițiе într-un alt grup clandestin, numit Liga pentru Libertate, ai cărei membri erau în majoritate tineri și adolescenți care visau la o lume liberă de comunism. Fără să aibă habar că Securitatea era cu ochii pe el, Alex distribuise manifeste anticomuniste prin București în ceea ce reprezentase prima lui acțiune reușită ca membru al Ligii. Și ultima. În aceeași noapte, fusese împușcat cu tranchilizante, după care doi agenți îl transportaseră într-un loc necunoscut. Acolo își petrecuse următoarele șase luni, zbătându-se între viață și moarte în urma bătăilor pe care le încasa zi de zi. După un simulacru de proces desfășurat în secret, fusese condamnat la moarte. În dimineața execuției, fusese recrutat de Direcția Operativă ca potențial agent al Securității.

Direcția Operativă era o organizație strict secretă, creată pe la mijlocul anilor cincizeci cu asistență din partea Uniunii Sovietice. Inițial, agenții se instruiau timp de doi ani la Moscova sub atenta îndrumare a KGB-ului. În 1964, Gheorghe Gheorghiu-Dej, pe atunci președintele României, întrerupsese cooperarea DO cu KGB-ul, fondând un centru de antrenament în inima munților Retezat, cel mai sălbatic masiv muntos din țară. După ce Nicolae Ceaușescu preluase puterea, acordase o atenție deosebită Direcției Operative și în special bazei de antrenament, care devenise astfel una dintre cele mai eficiente și mai moderne din Europa de Est.

Departamentele Securității jucau roluri foarte importante în politica internă și externă a României.

Direcția de Informații Interne era cea mai importantă instituție, având de a face cu probleme legate de securitatea națională, precum spionajul străin și amenințările politice din interiorul țării.

Direcția Penitenciarelor avea în subordine toate închisorile din România, cele mai de temut fiind închisorile politice, unde prizonierii erau supuși torturilor și chiar uciși.

Securitatea Civilă reprezenta cea mai tentaculară și mai întinsă poliție politică în raport cu numărul total al populației din estul Europei.

Direcția de Contraspionaj avea ca atribuție principală supravegherea străinilor, împiedicându-i pe români să se apropie de incintele ambasadelor străine, ori să intre în legătură cu personalul acestora.

Direcția de Spionaj Tehnologic se ocupa în mod direct cu spionajul tehnic și militar, transferând în mod ilegal tehnologiile furate către Uniunea Sovietică, pe baza unui acord bilateral secret.

Serviciul Special de Operaţiuni, SSO, era departamentul cel mai important şi mai secret dintre toate. Cu toate că făcea parte din Direcţia Operativă, personalul SSO avea mână liberă şi deplină autonomie, spre deosebire de toate celelalte departamente. Agenţii SSO supravegheau acţiunile disidenţilor din exil care îşi ridicau vocea împotriva regimului lui Ceaușescu, mulţi dintre aceştia fiind uciși pentru opoziţia manifestată faţă de doctrina comunistă.

Una dintre cele mai cunoscute tentative de asasinat avusese loc împotriva fostului Director Adjunct al Securităţii, generalul locotenent Ion Pacepa, care dezertase şi fugise în Statele Unite, făcând publice pentru prima dată informaţii referitoare la această organizaţie criminală.

Agenţii SSO făceau parte din elita Forţelor Speciale. Ei erau asasinii. Metoda preferată de recrutare era selectarea tinerilor promiţători din gama largă de prizonieri politici condamnaţi la moarte. În faţa plutonului de execuţie, cei mai mulţi erau de acord cu orice propunere în schimbul vieţii şi securităţii familiilor lor. Alex era unul dintre aceştia şi, ca majoritatea lor, alesese să trăiască.

Privirea lui Mihai se reîntoarse la monitor. Irina avea dreptate. Printr-un antrenament adecvat, recrutul putea avea o ascensiune spectaculoasă.

Mihai Oprea, directorul bazei de antrenament SSO, se interesa uneori îndeaproape de recruţii care manifestau un potenţial ridicat. O personalitate care nu se încurca mai deloc cu noţiunile de bine şi de rău, Mihai stăpânea la perfecţie arta manipulării emoţiilor, pe care o considera drept cea mai potrivită metodă pentru un control absolut.

–Sunt de acord cu evaluarea ta, i se adresă într-un târziu Irinei. Cum propui să procedăm?

Irina Costescu, o brunetă foarte atrăgătoare cu ochii negri ca tăciunele, era psihologul şef al SSO şi mâna dreaptă a lui Mihai. Specialitatea ei nu consta în echipamente, armament, ori strategie de luptă, ci în aspectele emoţionale şi psihologice ale activităţii de agent. Ca şi Mihai, Irina era o fiinţă dură, dedicată trup şi suflet muncii sale, o jucătoare de şah ce folosea sufletele recruţilor pe post de piese, fără să-i pese prea mult de consecinţe.

Irina zâmbi indulgent şi apăsă un buton. Imaginea monitorului se focaliză pe faţa inexpresivă a recrutului.

–Bănuiesc că se vor impune măsuri speciale, replică ea fără să clipească.

⌖

Ușa se deschise și un bărbat suplu cu părul negru își făcu apariția, mișcările lui rigide potrivindu-se de minune cu răceala din ochii de un albastru aproape metalizat.

–După cum probabil ți-ai dat deja seama, nu te mai afli în închisoare, rupse el tăcerea, tonul rece neinvitând nici un fel de comentariu. Te afli în centrul de antrenament SSO. Ai fost recrutat din închisoarea politică în ziua în care urma să fii executat. În următorii trei ani, te vom pregăti în multe domenii, însă cea mai importantă lecție pe care o vei învăța va fi să execuți ordinele primite fără să clipești. Peste trei ani, dacă o să supraviețuiești, ți se va acorda statutul de agent activ și vei lucra pentru noi.

Alex sări din pat direct în picioare, regretând însă mișcarea imediat ce valurile de amețeală amenințară să-l doboare.

–Nu puteți să mă țineți aici... am familie, prieteni. Cineva tot o să mă caute, protestă el, încercând disperat să înțeleagă ceva din ceea ce auzise.

–Pentru lumea din afară, ești mort. Ai fost executat în închisoare ieri dimineață.

–Și ce te face să crezi că voi fi credincios unui guvern pe care îl disprețuiesc? replică Alex fără să-și poată ascunde mânia din glas.

Mihai înclină din cap, recunoscând furia care pâlpâia în ochii tânărului. Recrutul era plin de spirit. *Excelent, putem folosi asta în avantajul nostru,* gândi el plăcut impresionat. Era timpul să mai arunce în discuție încă o bombă.

–Încă nu ți-am astupat groapa. Se poate aranja ca iluzia să fie transformată în realitate.

Alex încercă să-și mențină calmul, dar încordarea instantanee a maxilarului îi trădă neliniștea.

–M-ați ucide?

–N-ai fi nici primul, nici ultimul, răspunse Mihai, răceala din ochii lui devenind de-a dreptul înspăimântătoare.

Alex dădu din cap în semn că a înțeles.

–Pot măcar să știu unde suntem?

Mihai se legănă ușor pe călcâie, punându-și mâinile la spate. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult.

–Ne aflăm în munții Retezat, sau mai degrabă sub ei. Ca să fiu mai exact, la o sută optzeci și trei de metri adâncime. Te afli în cea mai sofisticată bază de antrenament din Europa de Est.

Alex îl privi circumspect.

–Ce fel de antrenament și ce...

Însă Mihai ridică o mână, întrerupându-l.

–Pui prea multe întrebări. Dacă vrei să supraviețuiești în locul ăsta, trebuie să înveți să asculți, spuse el, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se spre ușă.

Cu cât recrutul înțelegea mai repede că slăbiciunile nu aveau ce căuta în SSO, cu atât mai bine. Înainte să iasă, se opri și-i aruncă o ultimă privire peste umăr.

–Fă un duș fierbinte, ai haine curate în sertare. Ți se va aduce de mâncare peste o oră. Antrenamentul începe mâine dimineață la ora șase.

Ușa se închise în urma lui cu un scârțâit sinistru.

Alex căzu în genunchi. Din nou prizonier... numai că de data asta în Iad.

⌖

În dimineața următoare, Mihai îl găsi pe Alex așezat pe marginea patului.

–Ești pregătit? îl întrebă, știind însă că nimic nu-l putea pregăti pe tânărul recrut pentru ce avea să urmeze.

Alex îi susținu privirea.

–Nu.

Mihai își ridică sprâncenele a mirare.

–Nu?

–Mă îndoiesc ca m-aș putea pregăti pentru ceea ce sunteți dispuși să-mi faceți, replică Alex aproape în zeflemea. Dar asta n-are importanță. Viața mea vă aparține, adăugă apoi resemnat.

Mihai își stăpâni cu greu șocul simțit la vederea schimbării din atitudinea recrutului. Omul din fața lui nu era deloc prizonierul speriat de moarte pe care plănuia să-l antreneze. Foarte puțini indivizi îl mai puteau uimi cu adevărat… Descifrarea psihicului acestui tânăr avea să-i facă o plăcere deosebită.

–Mulțumesc, zâmbi de-a dreptul amuzat. Să mergem.

Baza de antrenament părea cât se poate de funcțională: coridoarele erau zugrăvite într-un gri mohorât, scările erau de metal și nicăieri nu se zărea vreun element decorativ. Cei doi străbătură mai multe coridoare și zone cu acces interzis, până când ajunseră la culoarul principal. Uși și pereți de sticlă descopereau vederii săli complexe de antrenament, unde diferiți profesori supravegheau exercițiile recruților, ori făceau demonstrații pe câte un suflet lipsit de noroc.

–O să-ți petreci foarte mult timp în zona asta. Aici poți să vii când vrei, explică Mihai fără să se uite la Alex.

Își continuară drumul fără să se oprească, până când ajunseră la una dintre sălile de tir aflate în spatele celor unde aveau loc antrenamentele. Un bărbat înalt, cu aspect atletic și o duritate incredibilă în ochii căprui, pe care părul negru o accentua și mai tare, se ridică de pe o bancă și veni spre ei, ținând în mână un pistol automat ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

Victor Neagu era șeful Departamentului de Armament și Echipamente. Condamnat la moarte pentru plantarea unei bombe artizanale într-o clădire a Securității, fusese recrutat de SSO și funcționase ca agent până când o misiune eșuase tragic, iar el fusese la un pas de moarte. Atunci, se hotărâse să se transfere într-un departament în care rata de supraviețuire era ceva mai mare.

–Alex, el este Victor, instructorul tău de tir, făcu Mihai prezentările.

–O să petrecem mult timp împreună, în glasul răgușit al lui Victor se simțea o urmă de ironie. Te vei familiariza cu o gamă foarte largă de arme și echipamente de comunicație, așa că fii numai ochi și urechi.

Alex se strădui din răsputeri să rămână calm. Arme? Ce era locul ăsta și cine erau cei din fața lui?

–Ai avut vreodată de-a face cu așa ceva?

Victor se apropie de el, arătându-i demonstrativ arma pe care o ținea în mână. Alex clătină tăcut din cap, de teamă ca nu cumva vocea să-i trădeze tulburarea.

Victor ridică o sprânceană, îndemnându-l pe un ton încurajator:

–Încearcă. În felul ăsta, o să ne dăm seama cu ce ar trebui să începem.

Alex avu nevoie de toată puterea sa de concentrare ca mâna să nu-i tremure în clipa în care atinse arma. Victor însă nu dădu drumul pistolului.

–De azi înainte, bucata asta de metal va deveni prietenul tău cel mai bun. O să-ți salveze viața, o să ți-o pună în pericol, e posibil să ți-o și ia într-o bună zi.

Ochii lui evaluară șocul care apăru pe fața lui Alex, după care dădu drumul armei.

–Prima lecție: nu trage piedica decât atunci când ești sigur că vei folosi arma. Lecția numărul doi: nu amenința pe nimeni cu arma dacă nu ești sigur că o poți folosi. Lecția numărul trei: folosește-o doar când ai cu adevărat nevoie de ea.

Alex clipi.

–Nevoie de ea?

Victor oftă. Puștiul avea multe de învățat.

–Mulţi agenţi care vin aici ajung să fie dependenţi de chestia asta. Apoi, când n-au una la îndemână, nu supravieţuiesc.

Dând din cap în semn că a priceput, cu toate că mintea lui nu era încă în stare să perceapă gravitatea celor auzite, Alex își încleștă mâna pe pistol și-l îndreptă către ţinta de carton aflată la câţiva metri în faţa lui. Trăgând adânc aer în piept, apăsă pe trăgaci de câteva ori, apoi studie ţinta. Ratase cu brio.

–Lasă-mă să încerc din nou, ceru pe un ton neutru.

Victor păși în spatele lui.

–Nu cred că încă o încercare va schimba mare lucru, comentă el, dar se retrase la semnul tacit pe care i-l făcu Mihai.

Ajustându-și poziţia braţelor pentru reculului armei, Alex adoptă o poziţie complet diferită. Picioarele îi erau acum depărtate și paralele cu ţinta, corpul bine echilibrat și nemișcat. Susţinu arma cu ambele mâini, ţinti cu atenţie și trase.

Victor se uită cu uimire la gaura micuţă ce apăru chiar în centrul ţintei.

–Îmi place de puștiul ăsta, are nerv, îi șopti el lui Mihai. Fii cu ochii pe el.

După ce părăsiră zona de tir, Mihai îl conduse pe Alex într-o sală imensă, plină cu tot felul de calculatoare uriașe.

–El e Paul, instructorul tău de informatică, îl prezentă unui bărbat tânăr cu păr blond și ochi mici și negri.

–Interesant! exclamă acesta, pironindu-l cu privirea pe Mihai. Cărniţă crudă, mâncarea mea preferată! Ei, cum te acomodezi? adăugă, privindu-l în ochi pe Alex.

–Se acomodează cineva?

–Nu din prima, replică Paul zâmbind trist, apoi se întoarse și, cu un gest larg al mâinii, cuprinse sala în care se aflau. O să înveţi să lucrezi eficient cu tot ceea ce vezi aici, și o să afli că maşinăriile astea pot deveni aliaţi de nădejde. O să-ţi arăt cum se face codificarea și decodarea fișierelor și alte chestii deștepte de care o să ai nevoie pe teren.

–Te ocupi și de tactici de strategie? întrebă Alex despre ceea ce-l interesa cu adevărat.

–Numai pentru recruţii aprobaţi de Mihai, răspunse Paul, vocea lui pierzându-și brusc orice inflexiune.

Paul Sorescu avea douăzeci și unu de ani și ura comunismul cel puţin la fel de mult ca Alex. Arestat în timp ce încerca să fugă din ţară trecând Dunărea înot, fusese condamnat pentru înaltă trădare împotriva regimului. Săpând mai adânc în dosarul lui, Securitatea

descoperise că era un as al calculatoarelor și hotărâse să-l recruteze pentru Departamentul de sisteme de calcul al SSO. Faptul că lucra acum pentru comuniști nu-i schimbase cu nimic convingerile. Încă mai visa la ziua când avea să fie un om liber, dar până atunci făcea tot posibilul să supraviețuiască și să-și țină familia în siguranță.

În orele ce urmară, Mihai îl conduse pe Alex printr-o mulțime de locuri din baza de antrenament, prezentându-l instructorilor de arte marțiale și profesorilor de limbi străine.

–Îmi vei fi și tu profesor? întrebă Alex în timp ce se îndreptau înapoi către camera lui.

–Dacă o să-mi dovedești că meriți să-mi pierd timpul cu tine, o să te antrenez în manipulare psihologică, răspunse Mihai din mers, fără să-i arunce vreo privire.

–Definește *manipulare psihologică.*

Mihai se opri și se uită la el.

–Aptitudini de-a conduce masele, moduri de manipulare a emoțiilor, capacitatea de a înțelege un eveniment în ansamblu și de a controla persoane reticente în situații extreme.

–Și dacă n-o să merit?

–Atunci, devii carne de tun, la fel ca toți ceilalți.

Alex își lăsă capul în jos, cu privirea fixată în podea.

–O să-mi mai văd vreodată familia?

Mihai îl privi tăcut pentru câteva secunde.

–Dacă vrei să supraviețuiești în lumea asta nouă, va trebui să te eliberezi de fantome, spuse el brusc. Asta, adăugă el cu un gest către zidurile care-i înconjurau, este de-acum înainte viața ta, iar eu sunt singura persoană de care va trebui să-ți pese, pentru că eu hotărăsc dacă vei trăi sau vei muri.

Alex își ridică încet capul și-l privi drept în ochi.

–Ieri mi-ai spus că sunt deja mort.

Mihai îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași repezi și apăsați, lăsându-l singur în mijlocul coridorului.

–Ești.

⌖

Viața lui Alex intră într-o rutină din care nu ieșea niciodată. Dimineața se antrena să-și îmbunătățească forma fizică și rezistența, iar după-amiezile îi erau dedicate lui Victor și armelor sale, ori altui instructor de arte marțiale. Seara lucra cu Paul, învățând limbaje de programare și descifrând tainele calculatoarelor, ori petrecea timp

cu specialiști numiți *creatori de profile*, studiind principii de bază în tactică, statistică și strategie.

Într-o dimineață, observă că în orarul lui era trecută o ședință de antrenament psihologic cu Mihai, prima de acest gen.

Mihai îl aștepta așezat la biroul lui, studiind niște hârtii dintr-un dosar.

–Ia loc, te rog, îl invită cât se poate de ceremonios, privindu-l în timp ce se așeza pe scaunul din fața lui. Cum evaluezi progresele pe care le-ai făcut?

Ochi lui Alex rămaseră fixați pe hârtiile din fața lui.

–Sunt sigur că știi. Rapoartele despre pregătirea mea sunt chiar în fața ta.

Mihai zâmbi rece.

–Vreau să aflu care este părerea ta.

Alex avu impresia că temperatura camerei scăzuse cu aproape zece grade. Toate simțurile îi erau în alertă când răspunse, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă și neutră:

–Învăț repede și muncesc din greu. Performanțele mele devin tot mai bune, însă mai am foarte mult de învățat.

Mihai se ridică de pe scaun și-l ocoli cu mâinile la spate.

–Ești modest... îmi place. Am stabilit deja că ești în stare să-ți păstrezi expresia impasibilă pe-aici, dar cât crezi că te vei putea controla în timpul unei sesiuni de tortură?

Alex continuă să privească drept înainte, fără să scoată un sunet.

–Când te afli în misiune, există mereu riscul să fii capturat și torturat de inamici. Vor recurge la orice mijloc ca să te facă să vorbești și trebuie să fii pregătit pentru asta. Urmează-mă.

După ce îl conduse pe niște culoare care păreau că nu se mai termină, și pe care Alex nu le mai văzuse până atunci, Mihai se opri în fața unei uși. În cameră nu se afla nimic, cu excepția unui lanț cu cătușe ce atârna din tavan.

–Scoate-ți tricoul, îi ordonă Mihai, glasul lui părând că vine de foarte departe.

Alex îl ascultă, rezistând dorinței de a se opune în clipa în care încheieturile mâinilor îi fură imobilizate în cătușe. Mihai trase de lanț în sus, până când mâinile îi ajunseră deasupra capului, obligându-l să stea drept.

–Primul pas constă în desensibilizarea față de durerea fizică, pe care trebuie să o transformi în energie. Dacă mintea poate învăța să facă abstracție de corp, durerea fizică e foarte ușor de ignorat.

Ușa se deschise din nou și intră un agent solid și chel, cu ochi maro ca două pete uscate de sânge.

–Timp de două ore, vei fi supus unui interogatoriu violent, explică Mihai cu o voce neutră, ca și cum i-ar fi prezentat meniul zilei. Misiunea ta este să-ți găsești în minte un colțișor care să te ajute să evadezi din realitate. Poți să țipi, să urli, să faci tot ce crezi că te ajută, dar vei rămâne conștient și nu vei răspunde la întrebări sub nici o formă.

Alex îl urmări cu privirea pe noul său profesor când acesta ieși din încăpere, încercând să se întărească pentru a îndura ceea știa cu siguranță că avea să urmeze. Mihai îi recomandase să transforme durerea în energie, așa că se concentră pe această idee când sesiunea violentă începu printr-un pumn în falcă, urmat de două lovituri în stomac. Cătușele i se înfipseră în carne, rănindu-i încheieturile, însă el nu scoase nici un sunet.

Agentul chel păși înapoi.

–Pentru cine lucrezi?

Alex se uită la el fără nici o expresie pe chip.

–Cum te cheamă?

Alex zâmbi ironic.

–Dar pe tine?

Iute ca fulgerul, în mâna celuilalt luci lama unui cuțit care îi alunecă pe piept. Rana nu era foarte adâncă, însă ardea ca focul.

–Pentru cine lucrezi? Întrebarea fu urmată de încă două tăieturi de cuțit care îi brăzdară pieptul dezgolit. Unde se află cartierul tău general?

Pe Alex îl pufni râsul la auzul întrebării. N-ar fi putut să răspundă nici dacă ar fi vrut. Însă ochii celuilalt se înroșiră de furie, și alte dungi sângerânde apărură pe pieptul lui.

Străduindu-se să respire normal, Alex încercă din răsputeri să transforme durerea în energie, fără prea mult succes. Totuși, când agentul începu să-i toarne alcool pe răni, descoperi că simțea mai puțin durerea dacă se concentra pe sentimentul de ură. *Asta e! Ura e energie, iar energia îți dă puterea de a rămâne în viață!*

Mintea lui se împotrivi însă acestor gânduri. Cum ar putea trăi în continuare cu atâta ură în el? Teama i se strecură în minte. *Nu pot face asta.* Durerea reveni în plină forță. Cu un efort supraomenesc, se străduí să se concentreze din nou asupra urii și durerea dispăru iar ca prin farmec. Simțindu-și sufletul sfâșiat de un strigăt de disperare, permise urii să-l copleșească total.

La următorul pumn pe care-l primi, capul îi căzu în piept ca și cum ar fi leșinat. Agentul se apropie cu grijă de el, dar, de îndată ce fu

destul de aproape, Alex se agăță cât putu de sus de lanț și își încolăci picioarele în jurul gâtului lui, strângându-l cât putea de tare.

În clipa aceea, Mihai intră din nou pe ușă.

–Suficient. Dă-i drumul!

Alex îl privi cu ochi plini de ură.

–Tu și locul ăsta sunteți cauza pentru care nu mai sunt nimic altceva decât un animal!

Mihai își scoase pistolul și-l îndreptă spre fruntea lui.

–Păstrează-ți ura pentru misiuni, o să ai nevoie de ea, replică el calm. Un agent trebuie să asculte întotdeauna ordinele care i se dau. Să nu uiți asta dacă vrei să trăiești.

Alex îi dădu drumul adversarului său, însă acesta se repezi imediat să-l sugrume. În secunda următoare, Mihai îndreptă arma spre capul lui.

–Aceleași reguli sunt valabile și pentru tine. Te poți întoarce la îndatoririle tale.

Agentul își mută privirea de la el la armă, ca și cum ar fi stat în cumpănă, după care părăsi încăperea fără un cuvânt.

Mihai se întoarse către Alex, constatând mulțumit că elevul său își reclădise expresia impasibilă. Cu toate astea, o ultimă urmă de furie îi mai strălucea în ochi.

–Ce anume te-a ajutat să-ți domini adversarul? întrebă el, băgând pistolul în toc.

–Faptul că s-a relaxat când a crezut că am leșinat. Abordarea emoțională l-a trădat... Pe mine nu mă va trăda niciodată, declară Alex cu o încredere în sine pe care nu o simțea.

Mihai îl măsură îndelung din priviri.

–Atât de sigur pe tine și, cu toate astea, atât de înspăimântat, spuse el în cele din urmă. Din păcate, într-o situație reală vei avea nevoie de mult mai mult decât de simulacre ca să-ți înșeli adversarii. Cu câteva mișcări sigure, îi eliberă mâinile din cătușe, apoi făcu un pas înapoi. A fost bine pentru pentru prima ședință, dar va trebui să faci tot posibilul să atingi perfecțiunea.

Alex zâmbi și se înclină ușor.

–Evident.

–Treci pe la un medic. Până mâine, vreau să fii în plină formă, adăugă Mihai, făcându-i semn că poate să plece.

Alex își dezmorți puțin gâtul și umerii, apoi își luă tricoul și ieși fără să mai arunce vreo privire în urmă.

⌖

În dimineaţa următoare, Alex privi impasibil cum Victor monta ţinta de carton.

–Unde să ţintesc? întrebă, încărcându-şi pistolul.

Victor îl privi un moment, apoi răspunse:

–În inimă.

Alex ridică arma, îngăduindu-i pentru prima dată să devină o parte din el, ceva ce-l definea. Forţându-şi mintea să se golească de orice gând, apăsă pe trăgaci până goli încărcătorul, apoi începu să reîncarce arma fără să se obosească să verifice rezultatele.

Victor îşi stăpâni cu greu un fluierat de admiraţie. Ţinta nu era ciuruită ca de obicei, ci prezenta doar o gaură enormă în mijlocul pieptului. Oftă înabuşit, înţelegând de îndată ce se petrecea. *Realitatea noii sale vieţi l-a lovit în moalele capului. Bine ai venit printre noi, puştiule.*

Alex ţinti din nou cu mână sigură.

–Capul, răspunse Victor întrebării sale nerostite.

Din nou, rezultate perfecte.

–Excelent! excalmă Victor bătându-l pe spate. Du-te să iei micul dejun, o să continuăm mai târziu.

Alex puse pistolul la locul lui, după care se îndepărtă fără să scoată un cuvânt. Victor se încruntă îngrijorat.

–Se pare ca face progrese remarcabile, spuse Mihai din spatele lui.

Victor se întoarse spre el.

–Nu-i treaba mea să emit judecăţi de valoare, dar aş zice că în cele din urmă a acceptat realitatea faptului că o să devină un agent.

Mihai încuviinţă.

–Aşa e. Se pare că acum începe să înţeleagă cu adevărat ce-l pregătim să facă, chiar dacă nu este întru totul conştient de asta.

Victor îşi încrucişă braţele, fixându-l cu privirea pe Mihai.

–La arte marţiale îi bate pe toţi de-i stinge. Acum câteva zile, i-a rupt piciorul unui recrut fără să clipească. Jonglează cu echipamentele de comunicaţii, ştie la perfecţie cum să mânuiască armele şi stăpâneşte tehnica informatică mai bine decât majoritatea operatorilor noştri. Aş spune că înţelege exact ce se aşteaptă de la el.

–E un recrut excelent.

–Atunci de ce am impresia că te frământă ceva?

Mihai luă pistolul pe care îl folosise Alex, cântărindu-l în mână cu un aer gânditor.

–Încă nu ştiu dacă va fi capabil sa apese pe trăgaci într-o situaţie reală.

Februarie 1980

La mai puțin de doi ani de la recrutarea lui Alex, Mihai era ferm convins că protejatul său era cel mai promițător recrut pe care SSO îl avusese vreodată. Talentele lui speciale fuseseră cultivate cu grijă și silite fără milă să se dezvolte în mod prematur, în ciuda faptului că procesul respectiv lăsase cicatrici permanente în sufletul și psihicul lui. Singurul aspect care conta pentru cei ce dețineau controlul absolut al destinului lui era să-l modeleze după interesele lor, și de aceea calitățile ce le atrăseseră atenția asupra lui de la bun început fuseseră lucrate și speculate la maxim. Din punctul lor de vedere, era atât de bine pregătit încât putea face față cu brio testului final, deși nu se afla decât la mijlocul perioadei de antrenament. Cu toate acestea, Mihai nu era convins că elevul lui era încă suficient de bine pregătit pentru reîntoarcerea în lumea reală. Una peste alta, toate acestea au dus la o primă ședință de evaluare, la care au luat parte Mihai și Irina Costescu, în calitatea ei de psiholog-șef al SSO.

La începutul ședinței, Irina își prezentă evaluarea pe care i-o făcuse lui Alex, după care ascultă în tăcere cum Mihai diseca fără milă progresul celui pe care ea îl considera o adevărată stea în ascensiune. În cele din urmă, hotărî că era timpul să redefinească termenii discuției.

–Am o întrebare, anunță cu pe un ton neutru, rezemându-și delicat coatele de masă.

–Te rog.

Mihai își stinse țigara și-și ridică întrebător ochii spre ea.

–Cât de activ a fost Alex din punct de vedere sexual în ultimele cincisprezece luni?

Mihai înțepeni, în ochii lui oglindindu-se o undă de șoc.

–Irina... începu el nervos cu o grimasă pe față. Cunoști foarte bine regulamentul în sensul ăsta.

Irina își ascunse iritarea sub un zâmbet indulgent. În ciuda duritățiii sale, Mihai era cât se poate de puritan. În general încerca să nu-i jignească sensibilitățile, însă de data aceasta, alese să vorbească deschis.

–Cunoaștem cu toții regulile privitoare la relațiile intime ale recruților, și în același timp știm foarte bine care este realitatea. Am verificat jurnalele de supraveghere și nu am găsit nimic care să ateste că Alex ar fi avut vreun contact sexual cu cineva de când a fost recrutat. Având în vedere că ești mentorul lui, poate îmi poți spune mai multe.

De altfel, nu exista nici o dovadă concretă că Alex s-ar fi autosatisfăcut măcar pentru a se elibera de tensiunile sexuale acumulate, însă Irina nu mai aduse vorba și despre asta. Una era să vorbească deschis, și alta

să-l provoace pe șeful ei fără motiv. Oricum, spusese ce avea de spus.

–Păi... Mihai oftă din greu, căutându-și cuvintele. Nu știu, răspunse într-un final, părând de-a dreptul stânjenit.

Irina zâmbi satisfăcută.

–Nu știi, repetă ca un ecou, articulând cuvintele cu multă atenție.

Mihai se uită pieziș la ea.

–Cu Alex nu prea merge metoda zgârzii scurte. I-am lăsat ceva spațiu de manevră... poate chiar prea mult.

–Am înțeles, comentă Irina cu fața împietrită.

–Știu că a avut ceva oferte, continuă Mihai pe un ton cam forțat.

–Vrei să spui propuneri.

–Da.

–Și?

Mihai zâmbi, însă ochii îi rămaseră înghețați.

–Și genul ăsta de supraveghere nu e de fapt sarcina mea, ci mai degrabă a ta. Am făcut niște supoziții referitoare la cât de folositor ne poate fi Alex, bazându-ne pe profilul lui psihologic. Îmi sugerezi cumva că avem o problemă?

–Dimpotrivă, îl liniști ea, dându-și perfect seama de amenințarea ascunsă din vocea lui. Vreau doar să subliniez faptul că avem de-a face cu un tânăr foarte pasional, care se pare că reușește să-și înfrâneze perfect nevoile trupești.

–Și atunci de ce purtăm această conversație?

–Tocmai datorită potențialului imens pe care-l are, zâmbi vag Irina. Trebuie să învețe să stăpânească și o altă formă de autocontrol și cred că noi ar trebui să ne ocupăm de asta.

–Noi? Mihai aruncă întrebarea ca pe o piatră, dar după o scurtă pauză dădu din cap aprobator. Bine. O să grăbesc antrenamentele tactice și o să le intensific pe cele fizice. O să mă ocup și de armamentul avansat. O să vorbesc cu Victor, care va fi extrem de încântat.

–Vrei să-i ridic nivelul la simulările pe teren?

–Nu, vreau să guste din realitate. Începând de azi, va lucra la profile de misiuni reale.

–S-ar putea să existe câteva… – Irina își tărăgănă un pic vorbele, căutând cuvintele potrivite – ...dificultăți în privința asta.

–Nu și dacă-și ține gura închisă și ochii deschiși.

–Vorbesc de problemele cu agenții activi care nu sunt obișnuiți să aibă de-a face cu un personaj ca Alex.

Mihai surâse.

–E timpul să se obișnuiască. Dacă se ridică la înălțimea așteptărilor,

probabil majoritatea vor primi ordine de la el foarte curând.

O umbră de zâmbet apăru pe buzele Irinei.

–Ai dreptate.

–Cât despre cealaltă problemă... Mihai își lăsă fraza neterminată și o privi încruntat.

–Aș vrea să încep cât mai repede.

–Din câte știam, ai un program extrem de încărcat.

Irina înclină capul, dându-i dreptate.

–Așa e, dar o să-mi fac timp pentru Alex.

Pe fața lui Mihai apăru o undă de nemulțumire.

–Cum dorești, spuse el cu un calm înșelător, fără să-și trădeze adevăratele gânduri. În douăzeci și patru de ore vreau să am pe birou planul detaliat de pregătire, inclusiv performanțele pe care le așteaptăm de la el. Păru apoi să ezite o clipă și, când vorbi din nou, tonul îi deveni mai intim. Crezi că e absolut necesar să te ocupi personal de asta?

–Da.

–A trecut ceva timp de când nu te-ai mai implicat direct în antrenamentul cuiva.

Ea îi susținu privirea fără să clipească.

–Cred că-mi amintesc principiile de bază.

Mihai o studie îndelung, ca și cum ar fi vrut să-i pătrundă în cele mai ascunse labirinturi ale minții ei întortocheate.

–Chiar crezi că Alex merită?

–Tu nu crezi?

Între ei se așternu tăcerea, întreruptă în cele din urmă de râsul amar al lui Mihai.

–Aș vrea să sper pentru el că o să fie un elev care să-ți poată face față, însă nu sunt prea sigur de asta.

⌖

A doua zi, Alex fu chemat la Irina imediat după o ședință de luptă corp la corp. Mihai făcuse în așa fel încât să nu aibă timp să se spele, așa că ajunse în biroul ei plin de sudoare, cu părul - care acum îi ajungea până la umeri - strâns neglijent la spate. Pe obrazul drept avea o zgârietură urâtă.

–Intră, îl invită Irina.

El îi dădu ascultare, dar rămase în picioare în fața biroului, evitând s-o privească direct. Privirea scrutătoare a Irinei observă imediat poticneala nefirească din mișcări, lucru care nu o surprinse deloc după lecția de arte marțiale la care asistase cu puțin timp în urmă.

Sensei acţionase extrem de brutal, iar Irina urmărise cu interes cum Alex acceptase abuzul fără să clipească.

–Ar trebui să te vadă un doctor după ce terminăm, îi recomandă ea, ridicându-se în picioare.

Ochii lui se fixară într-un punct imaginar, undeva peste umărul ei.

–N-am nimic.

–S-ar putea să ai umărul dislocat, replică Irina, ascunzându-şi un zâmbet.

Alex îşi mută în sfârşit privirea la ea.

–L-am avut acum ceva timp, dar s-a vindecat.

Irina ocoli biroul şi se îndreptă spre el, tocurile ei înalte lovind podeaua ca nişte castaniete. Se aranjase cu multă grijă pentru această întâlnire şi era foarte mulţumită de felul în care ţinuta îi scotea în evidenţă feminitatea într-un mod subtil şi totodată provocator.

Alex clipi de câteva ori, după care în ochii lui se reinstală lipsa oricărei expresii. Irinei însă nu-i scăpă nodul din gât pe care el îl înghiţi spasmodic atunci când privirea ei se fixă intenţionat pe şliţul pantalonilor. Calmul lui impus era de nota zece. Mulţi agenţi experimentaţi n-ar fi reuşit să se controleze nici pe departe la fel de bine în împrejurări asemănătoare. Continuă să-l cerceteze cu privirea vreme de un minut, comparând în minte datele din dosarul lui cu ceea ce vedea în realitate.

Aceiaşi ochi verzi-cenuşii absolut fermecători, aceleaşi buze moi şi senzuale, însă trăsăturile îi deveniseră mai dure, pierzându-şi frumuseţea aproape androgină din adolescenţă, pe faţa lui extrem de atrăgătoare citindu-se ravagiile încercărilor prin care trecuse într-o armonie a contrastelor aproape erotică.

–Scoate-ţi tricoul, te rog, rupse Irina tăcerea în cele din urmă.

El clipi, clar luat prin surprindere de comanda rostită pe un ton politicos, după care faţa îi redeveni inexpresivă. Cu mişcări eficiente, se supuse îndată ordinului, fără însă să demonstreze cea mai mică urmă de exhibiţionism.

Irina îl măsură din cap până-n picioare, apreciindu-i simetria aproape clasică a bustului. Majoritatea recruţilor deveneau prea masivi în urma antrenamentelor, dar în cazul lui Alex nu se întâmplase aşa. O rană pe jumătate vindecată îi cresta omoplatul stâng şi un hematom foarte urât îi acoperea aproape jumătate din spate. Ea atinse uşor rana, făcându-l să tresară.

–Doare? se interesă, ştiind că reacţia lui nu fusese deloc provocată de durere.

–Nu, răspunse Alex cu voce calmă, dar destul de tensionată.

–Dar... aici?

Făcu o pauză, lăsându-l să-i anticipeze intenţiile înainte să-şi plimbe degetele pe vânătaia multicoloră. De data aceasta, Alex îşi disimulă şi mai bine tulburarea.

–Nu, repetă el.

Irina păşi în faţa lui şi îl privi în ochi, observând că îşi schimbaseră culoarea, devenind verzi ca jadul. Îi zâmbi, ştiind că furia lui nu era îndreptată neapărat împotriva ei, ci mai degrabă împotriva lui însuşi.

–Mult mai bine, remarcă, referindu-se la cât de bine se autocontrola. Apoi tăcu un timp, lăsându-l să înţeleagă complimentul pe care i-l făcuse, după care continuă cu o observaţie critică. Dar departe de perfecţiune. Pentru asta vom lucra împreună.

Pentru un moment, cochetă cu ideea de a-l pune să se dezbrace de tot, dar renunţă.

–Poţi să te îmbraci.

Alex îi dădu ascultare imediat, urmărind-o cu privirea în timp ce se înapoia la biroul ei. Prefăcându-se ocupată să citească ceva în dosarele de pe masă, Irina îl invită să ia loc pe scaunul din faţa biroului.

–Spune-mi, Alex, cum îţi evaluezi performanţele de până acum? îl întrebă cu voce neutră.

El şovăi câteva clipe, părând că-şi alege cu multă grijă cuvintele înainte să răspundă.

–Am... supravieţuit.

–Asta-i tot? ridică ea o sprânceană.

Privirea lui se fixă din nou într-un punct imaginar, undeva în stânga ei.

–Am muncit din greu, continuă el cu voce joasă. Am învăţat foarte multe.

–Ai parcurs în timp record toată materia care ar fi trebuit să-ţi fie predată în doi ani.

El nu răspunse nimic, părând să nu realizeze cât de nemaipomenită era performanţa sa.

–Cu toate astea, în pregătirea ta a apărut o problemă mai degrabă unică. Ţi-a spus Mihai despre ce este vorba?

Alex îi aruncă o privire bănuitoare.

–Numai că voi trece printr-o perioadă de antrenament special înainte de evaluarea finală.

–Corect.

Irina suspectă că răspunsul lui era o versiune cenzurată a convorbirii, însă nu insistă.

–Asta s-a stabilit în principiu ieri, la sfârșitul unei discuții prelungite pe care am avut-o cu Mihai. Făcu o mică pauză, lăsându-l să înțeleagă importanța celor auzite, apoi continuă: Unul dintre subiectele pe care le-am dezbătut în timpul întâlnirii a fost că, aparent, ai trăit în abstinență de când ai fost adus aici.

El clipi, fără să scoată însă niciun sunet.

–N-ai nimic de spus?

–Nu mi-am dat seama că era nevoie de un răspuns.

Irina îi cercetă atent chipul, încercând să-și dea seama dacă o sfidează, dar nu zări nici o urmă de insolență.

–Bănuiesc că ai întreținut relații sexuale în trecut, continuă ea cu un calm forțat.

În ochii lui schimbători se puteau citi în același timp amuzament, iritare și scepticism.

–Da.

–Cu femei.

–Da.

–Și cu bărbați?

Alex inhală adânc aer în piept, aproape înecându-se, însă nu se feri s-o privească fix în ochi.

–Nu.

–Nici în închisoare?

Pe fața lui zvâcni un mușchi.

–Nu, răspunse printre dinți.

–Bănuiesc că ai avut noroc, spuse ea, înclinându-și capul cu un zâmbet ușor. Sau poate că SSO a avut ceva de spus în cazul ăsta, continuă cu o voce seacă.

O fracțiune de secundă, buzele lui senzuale părură să se frângă într-un zâmbet.

–Se poate, răspunse pe un ton neutru.

–Cu ce scop crezi că au făcut asta?

Ochii lui se îngustară, privirea lui devenind periculos de rece.

–Nu aveau nevoie de un om deja distrus. Urma să fiu distrus aici.

Răspunsul o șocă profund pe Irina, pătrunzându-i în adâncul sufletului, într-un loc pe care-l credea inaccesibil. Pe fața ei apăru un zâmbet minuscul. Într-adevăr, trebuia să fie cât se poate de atentă cu recrutul ăsta.

–Impresionant, murmură după câteva momente.

Pumnii lui Alex se strânseră spasmodic, dând de gol faptul că era cu mult mai puțin stăpân pe situație decât ar fi vrut s-o lase să creadă.

–Să ne întoarcem la problema lipsei tale de activitate sexuală, continuă ea cu voce calmă.

Expresia lui deveni impenetrabilă, vulnerabilitatea pe care o lăsase să se întrevadă în urmă cu câteva clipe dispărând ca prin farmec.

–Există reguli, replică el cu o voce îngheţată.

–Ca şi metode de a le încălca, adăugă ea maliţios. Ai avut... invitaţii.

–Da.

–Nici una nu a fost destul de atrăgătoare?

–Nu m-am gândit la ele în termeni de atracţie, răspunse el, părând de-a dreptul mirat de întrebare.

–Te-ai gândit la ele în vreun fel?

–Nu, mai deloc.

Ea se sprijini delicat de spătarul scaunului, cântărindu-l cu atenţie.

–Aşadar, vrei să-mi spui că în tot timpul ăsta nu ţi-ai dorit niciodată să faci dragoste?

–Invitaţiile nu aveau legătură cu asta.

Irina dădu din cap, întrebându-se în sinea ei dacă el îşi dădea seama de importanţa răspunsului său. Puţin probabil. Fusese atât de concentrat să se eschiveze, încât nici măcar nu realizase că tocmai îi deschisese o uşă laterală ce ducea direct în străfundurile fiinţei sale.

–Nu, probabil că nu, aprobă ea. Aveau legătură cu sexul. Şi, după cum ştii, sexul este o unealtă pe care agenţii noştri învaţă s-o folosească la fel cum învaţă să folosească o armă de foc.

El se foi stingherit pe scaun.

–Ştiu cum să-l folosesc.

–Nu mă îndoiesc, replică ea sincer. Cu toate acestea, aş vrea să-mi dai o dovadă de netăgăduit. Un viitor agent cu talentele tale este o raritate, însă dacă în plus ai putea să te manifeşti cum trebuie într-un cadru intim în timpul misiunilor, ai deveni absolut indispensabil pentru noi. Pentru asta vei avea nevoie de un antrenament special. Buzele ei se curbară într-un zâmbet cinic. Mare parte dintre victimele tale vor fi extrem de sofisticate, excelente cunoscătoare ale firii bărbăteşti. Va trebui să ai un comportament exemplar ca să insufli credibilitate, să ştii să-ţi exerciţi puterea imaginaţiei ca să obţii reacţiile corecte. Cu alte cuvinte, va trebui să devii un actor desăvârşit.

Alex o fixă cu privirea.

–Tu ai făcut vreodată asta?

–Da, am făcut-o. Şi nu, nu mi-a fost niciodată ruşine. Va trebui să înveţi să consideri că nu e decât o metodă care te poate ajuta să-ţi duci misiunea la bun sfârşit. Nu încerca să o califici în vreun fel, nu te gândi

că vorbim despre prostituție sau despre noțiunea de a face dragoste. Nu e nici una, nici alta. E doar un mijloc pe care îl vei folosi pentru a distruge dușmanii regimului. Irina făcu o pauză pentru a-l ajuta să aprofundeze mai bine cele auzite, după care lansă lovitura de grație. Prima ta misiune este să alegi o femeie din cadrul SSO și să o seduci.

Alex se făcu roșu ca racul și, pentru o clipă, dădu impresia că o să sară ca fript de pe scaun. Rămase însă așezat, controlându-se cu un efort vizibil.

–Asta-i tot? arcui el o sprânceană în semn de întrebare.

–La sfârșit, fiecare din voi va relata amănunțit despre experiența avută.

El respiră adânc, recăpătându-și treptat culoarea normală.

–Am voie să-i spun femeii respective despre ce este vorba? întrebă după câteva momente.

–Asta te privește, ridică Irina din umeri. Dar va trebui să te comporți în așa fel încât partenera ta să nu se simtă înșelată și folosită dacă nu află dinainte motivul pentru care te-ai culcat cu ea.

–Cât timp am la dispoziție pentru selecție și seducție?

–Douăzeci și patru de ore.

–Începând de acum?

–Da.

Alex rămase tăcut pentru câteva clipe. Irina aștepta răbdătoare, scrutându-l cu atenție, așteptându-se ca stratagema pe care o folosise să se întoarcă împotriva ei. Învățase destule despre el în timpul acestei ședințe, și unul dintre lucrurile cele mai importante era că îl subestimase.

–Asta e tot? întrebă el respecutos.

Irina își ascunse un zâmbet. Nu era momentul să-i atragă atenția despre cât de flagrant greșise încercând să pună capăt întrevederii. Avea suficient timp la dispoziție să-l învețe cele mai mici taine ale rolului de subordonat.

–Pentru moment, răspunse ea îngăduitor, coborându-și privirea pe dosarul din fața ei.

Alex se ridică în picioare și se îndreptă către ușă, dar odată ajuns acolo, se opri.

–Irina? vocea lui îi mângâie numele într-un mod absolut neașteptat.

Ea își înălță capul, conștientă de fiorul plăcut care-i străbătu tot corpul.

–Da?

El zâmbi, iar temperatura din birou păru să crească nefiresc de mult.

–Și dacă femeia pe care o aleg ești chiar tu?

Cu o mișcare deliberat senzuală, ea se așeză picior peste picior, străduindu-se să ignore fluturașii pe care-i simțea în stomac. O, subtilele manevre sexuale... avansuri, retrageri, ispitiri.

–Se poate aranja, răspunse pe un ton indiferent, făcând uz de toată puterea voinței pentru a-și menține respirația calmă. Dar, spune-mi, la ce te vei gândi?

–Când?

–Când vei fi cu mine... când vom face dragoste.

El rămase tăcut.

–Când vom face sex, se corectă ea.

–O să mă gândesc la tine, răspunse el într-un târziu. La ce-ți dorești, ce-ți face plăcere, ce te-ar satisface.

–Și tu?

–Eu? Alex păru de-a dreptul uluit de întrebare.

–Nevoile, dorințele, sursele tale de plăcere.

El se zăvorî din nou în tăcere, numai că de data aceasta era pur și simplu opac.

–Trebuie să știi, doar e trupul tău, insistă ea. Îți aparține.

–Nu, scutură Alex din cap. Îi aparține SSO-ului.

Irina rămase fără replică, șocată de caracterizarea limpede ca cristalul a felului în care funcționa mintea noului său elev. Știa din proprie experiență că felul acela aproape violent de detașare îi era absolut necesar ca să rămână în toate mințile, totuși nu-și putea reprima un sentiment neașteptat de compasiune. Cu mișcări deliberat lente, se ridică și păși foarte aproape de el, mângâindu-i ușor fața cu degetele. Ar fi putut la fel de bine să atingă o statuie, căci el rămase ca de piatră.

–Și când vei fi cu o femeie pe care o vei iubi? îi șopti provocator. Atunci o să te gândești la tine?

Alex îi susținu privirea, ochii săi fermecători devenind de un verde înghețat.

–Dacă se va întâmpla vreodată așa ceva, sunt sigur că o să ai la dispoziție destul material ca să poți face o comparație cu înregistrările întâlnirilor noastre și să-ți dai seama singură.

Prima dată când Irina îi îngădui să facă sex cu ea, firea pasională a lui Alex transformă totul într-o experiență extraordinară din punctul lui de vedere. Asta numai până când ea trecu la analiza critică a actului în sine, asistată de o înregistrare video. Ar fi preferat să treacă prin cele mai grele torturi decât să o asculte dându-i sfaturi despre cum să-și

îmbunătățească performanțele ca amant. Atunci, își jură că n-o să mai facă niciodată sex în fața camerelor de supraveghere.

În zilele care urmară, o evită pe cât posibil, până când primi ordin să se prezinte în biroul ei. Între timp, sedusese alte două femei, ceea ce-l ajutase să-și recapete încrederea în sine. Când ajunse în fața Irinei, ea își exprimă aprobarea asupra deciziei lui de a testa noile tehnici învățate și cu alte partenere. Lui Alex îi veni să vomite și își promise că n-o să mai aibă niciodată relații de alt gen decât profesionale cu un alt agent. În SSO nu exista nici urmă de spațiu intim, iar el voia intimitate sau nimic.

În lunile ce urmară, Irina îl învăță să deosebească și să analizeze toate nuanțele seducției. Îi arătă cum să mulțumească chiar și cele mai extravagante pofte carnale, în timp ce diseca la rece reacțiile partenerei ca fiind reale sau prefăcute. Irina nu avea niciun pic de milă atunci când îi trecea în revistă performanțele sexuale, făcându-i orgoliul țăndări fără nici un scrupul. Îl învăță care erau cele mai eficiente cuvinte și priviri în jocul seducției, însă, cel mai important, îl învăță să considere sexul un proces eficient de reacții fizice. Pur și simplu o misiune. Îi arătă cum să identifice cele mai mici slăbiciuni ale unei potențiale victime și cum să astâmpere nevoile din care proveneau, fără însă să investească nimic sentimental, dar continuând să-și joace rolul.

Mihai îi punea trupul la încercare, însă Irina îi încerca mintea și sufletul. Îl sfâșia în bucăți ca să-l transforme într-un alt om. În agentul perfect pentru SSO. Îi rearanja psihicul piesă cu piesă, ca într-un puzzle pe care-l rezolva amuzată. Și când se plictisi de exercițiul ăsta, începu să se joace cu emoțiile lui.

Într-o zi era seducătoare, învățându-l tehnicile de manipulare pe care avea să le folosească la rândul lui cu alte femei. Îl atingea, arătându-i ce trebuia și ce nu trebuia să facă, până când Alex ajungea într-o stare de excitare atât de avansată, încât abia mai putea sta în prezența ei. În ziua următoare, însă, era rece și rezervată, umilindu-l fără încetare dacă încerca să se apropie de ea și să înceapă o conversație. Alex o iubea și o ura în același timp.

În comparație cu asta, testele lui Mihai care îi chinuiau trupul, punându-l la încercare, erau floare la ureche. Pe Mihai îl detesta, însă nu simțea nici un conflict interior în privința lui. În definitiv, nimeni nu-și iubea instructorul. Mihai îl totura fără milă, dar pentru Alex era o ușurare să lucreze cu el. Cu Irina însă, era în fundul iadului. Încerca să devină agentul perfect de dragul ei, dar nu reușea niciodată să treacă testele la care-l supunea.

Ea insista că trebuie să învețe să-și controleze expresia feței și limbajul

corpului pentru a deveni un agent bun, pretinzându-i în același timp să se comporte ca un om normal atunci când își asuma o identitate falsă pentru o misiune. Ajunse astfel să se simtă rupt în două, având senzația că în el sălășluiesc două ființe total diferite, fiecare ferindu-se și temându-se de cealaltă.

Iulie 1980

Mihai își aprinse o țigară, aruncând o privire gânditoare peste raportul din fața sa.

–Ești mulţumită de progresele pe care le face? i se adresă Irinei, care rezistă ispitei de a da la o parte cu mâna fumul ce se răspândea în jurul ei.

–Deocamdată.

Mihai se ridică în picioare și începu să măsoare biroul cu pași înceți, ignorându-l în mod deliberat pe Paul pe care-l convocase la întrunire, neinvitându-l însă să stea jos. Faptul că acesta se foia neliniștit de pe un picior pe altul în fața ușii, neștiind la ce să se aștepte de la acea ședință neașteptată, îi provoca o plăcere aproape sadistică.

–Crezi că e pregătit să facă orice i se va cere?

–Sincer, nu știu, mărturisi Irina. Au trecut doar șase luni și mai am încă trei de lucrat.

Mihai se opri, fixând-o cu privirea.

–Am investit prea mult în el ca să ne permitem un eșec.

–Vreau să încerc o altă abordare cu el. Irina făcu o pauză, ca și cum n-ar fi fost prea hotărâtă, dar după aceea continuă cu mai mare încredere: E o procedură foarte riscantă, dar dacă merge, o să să-l putem folosi în orice dorim. Cu ajutorul unor tehnici speciale, îi voi dărâma toate barierele emoţionale până când nu va mai rămâne nimic. După care – zâmbi ea ușor – o să-l reconstruiesc din temelii.

Mihai dădu din cap aprobator, trăgând adânc din țigară.

–Interesant, comentă în timp ce expira fumul. Ești sigură că o să-ți iasă figura asta?

Irina stătu o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

–După cum am spus, există riscul să eșuez, preciză ea, rezemându-și coatele de birou. Dar, dacă punem în balanță riscurile și ceea ce putem să câștigăm, cred că merită o încercare.

Cu eleganța-i caracteristică, își încrucișă degetele, sprijinindu-și bărbia pe ele, părând că se uită prin interlocutorul său.

–Aptitudinile și îndemânarea lui fizică nu vor suferi nici o modificare. Indiferent ce voi face cu mintea lui, trupul său va ști să țină o armă și să lupte. Singurul lucru pe care îl am de făcut e să-l determin să creadă că

poate ucide cu sânge rece. O să-i schimb comportamentul, modificându-i liniile esenţiale ale personalităţii... cine e Alex cu adevărat. Procedura e complicată şi neplăcută, dar cred că trei luni sunt suficiente. La sfârşitul lor, o să fie total îndoctrinat în SSO, încheie ea cu un zâmbet încrezător pe faţă.

Mihai o privi gânditor, apoi înclină din cap în semn că era de acord.

–Bine, ai sprijinul meu necondiţionat. Dar nu face prea multe valuri. Cu cât vor afla mai puţine persoane despre asta, cu atât mai bine.

Paul îşi mută îngrozit privirea de la unul la celălalt.

–De ce e nevoie de asta? Alex a muncit din greu ca să capete un loc în SSO. Această… – încercă să găsească termenul potrivit – ...*procedură* e absolut inutilă.

–Tu vezi-ţi de treaba ta, i-o tăie Mihai, vizibil enervat. Poziţia lui Alex în SSO o să fie cea pe care o hotărăsc eu. Programul ăsta de recrutare este supravegheat de la cel mai înalt nivel. Trebuie să reuşim.

–E singura cale, trase Irina concluzia. Putem să continuăm programul obişnuit şi să începem o terapie convenţională, dar şansele de reuşită sunt mult mai mici. Ca să nu mai spun că nu vom şti dacă e în stare să îndeplinească vreo misiune până la capăt. Cred că Alex e mult prea valoros ca să riscăm să-l scăpăm aşa din mână.

–Se pare că are o slăbiciune pentru tine, spuse Mihai apropiindu-se de Paul. Poţi afirma cu certitudine că va lichida fără rezerve pe oricine la comanda noastră?

Paul rămase tăcut, coborându-şi privirea în pământ. Nu putea nega faptul că până şi el se îndoia de eficacitatea lui Alex când venea vorba despre asasinarea cuiva.

–Crezi că lui Alex îi e frică de moarte? insistă Mihai.

Paul îşi ridică ochii spre şeful său, şocul care se citea în ei răspunzând întrebării mai bine decât orice cuvânt ar fi rostit. Îşi închipuise că Alex îndeplinea ordinele şi se antrena aşa cum i se cerea pentru că nu voia să moară. La urma urmelor, autoconservarea era motivaţia perfectă. Însă acum îşi dădea seama că nimeni nu-l înţelesese complet pe tânărul recrut. Era un adevărat mister.

–Vreau să începi imediat, se întoarse Mihai spre Irina. Consiliul de conducere al Direcţiei vrea un raport complet peste trei luni. Ar fi bine ca până atunci Alex să se transforme într-un agent model, altfel v-aţi dat foc la valiză, adăugă el pe un ton neobişnuit de aspru. Amândoi.

Paul se uită la Irina, care nici nu se străduia să-şi ascundă încântarea. El înghiţi în sec, ştiind că sufletul lui Alex era deja pierdut.

⌖

Alex se trezi respirând agitat și simți cum groaza îi pune stăpânire pe suflet. Aruncând cât colo cearșafurile îmbibate de sudoare, se ridică în capul oaselor și își sprijini capul de spătarul patului. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, își dădu la o parte părul de pe frunte ca să poată cerceta cu atenție camera, însă totul părea a fi în ordine. Poate că teama nu era decât continuarea coșmarului pe care-l avusese. Visase ceva absolut neobișnuit...

Prins în capcană în subteranele unei clădiri, era înconjurat de morți care se uitau tăcuți la el cum țipă și se zbate...

Scuturând din cap pentru a-și alunga din minte imaginile tulburătoare, luă decizia să înceapă antrenamentele mai devreme decât de obicei. Se ridică și, cu pași neauziți, își făcu drumul până la baie. În duș, stătu o vreme sprijinit de faianță, lăsând apa să curgă peste el. Peretele era rece și neted în contrast cu căldura dogoritoare a trupului său, iar asta îl ajută să-și limpezească mintea. Se șterse repede și, ca de obicei, își puse hainele negre de antrenament.

Tocmai își lega șireturile când, pe ușa ce se deschise brusc, intrară doi agenți. Alex se ridică în picioare, inima pulsându-i valuri de adrenalină. Habar n-avea ce se întâmplă, dar în SSO era absolut vital să-ți păstrezi calmul, sau măcar o ușoară aparență. Nimeni nu se lăsa vreodată cuprins de panică.

–Urmează-ne, rosti unul dintre cei doi.

Într-o fracțiune de secundă, Alex analiză situația în care se afla. Amândoi agenții erau înarmați. Cel din ușă stătea cu brațele încrucișate, pregătit să facă față unei eventuale opoziții, iar celălalt își ținea mâinile pe lângă corp într-o postură la fel de amenințătoare. Alex nu-și putu reține un zâmbet, gândindu-se la absurditatea situației. Chiar dacă ar fi scăpat de ei, tot în SSO ar fi rămas. Nu avea unde să fugă.

–Desigur, spuse, ridicând resemnat din umeri.

Cei doi agenți îl escortară până la un lift imens în partea opusă a clădirii, într-un loc unde nu mai fusese până atunci. Zona era prost iluminată, iar deasupra ușilor pe lângă care treceau pâlpâiau becuri slabe care parcă adânceau întunericul și mai mult.

Unul dintre agenți formă un cod pe un interfon suspendat pe peretele din partea dreaptă, iar ușile liftului se deschiseră silențios. Alex intră primul, dar își întoarse imediat capul când prinse cu coada ochiului o mișcare în spatele celor doi.

Paul stătea învăluit în semi-întuneric, ochii săi oglindind o ciudată expresie de regret.

–Îmi pare rău, Alex… îmi pare foarte rău, șopti el chiar în clipa în

care ușile se închiseră, iar lumina se stinse brusc.

Liftul coborî în plină beznă. Cei doi agenți îl flancară pe Alex, fiecare ținându-l de câte un braț. Când ușile se deschiseră din nou, liftul fu inundat de lumină.

–Bună dimineața.

În fața lui se afla Irina.

Cei doi agenți îl împinseră afară, iar el aproape că se dezechilibră, nefiind obișnuit cu o lumină atât de strălucitoare. Își dădu seama că trecuseră aproape trei ani de când nu mai văzuse soarele și începu să se îndoiască de faptul că-l va mai vedea vreodată.

Agentul din stânga lui deschise o ușă, iar celălalt îl împinse înăuntru. De data asta se dezechilibră și căzu, zgâriindu-și palmele de podeaua aspră de beton. Irina schimbă o privire cu agenții, apoi păși în încăperea strâmtă.

–De ce mă aflu aici? șuieră Alex, rezemându-se cu spatele de perete.

Părul îi căzuse în ochi, făcându-l să pară foarte tânăr și, pentru prima dată, Irina își dădu seama că nu era atât de stăpân pe emoțiile lui pe cât crezuse ea. Îi zâmbi, însă ochii îi rămaseseră de gheață.

–Nu sunt prea mulțumită de progresele tale. E timpul să încercăm ceva nou.

El o studie îndeaproape, încercând să-și dea seama ce era în mintea ei.

–Ce joc bolnav ai de gând să mai joci acum?

–Depinde de tine, răspunse ea misterios, apoi ieși din încăpere și închise ușa.

Camera se cufundă în beznă. Alex nu avea idee cât timp rămase năuc, fără să priceapă ce se întâmplase. Ore? Minute? Epuizat, se întinse pe burtă pe cimentul rece și căzu într-un somn agitat, îngrozit de ceea ce-l aștepta.

⌖

Tăcere. Doar întuneric și tăcere îl înconjurau când se trezi. Se ridică în picioare, ajutându-se de mâini. Zgârieturile i se redeschiseră, însă durerea pe care o simțea era ceva real și tangibil în acest nou univers, iar el o întâmpină cu plăcere.

–Unu, doi, trei, patru, începu să-și numere pașii, încercând să-și facă o idee despre mărimea camerei.

În scurt timp, descoperi două piroane de fier de care atârnau inele mari de metal, destul de îndepărtate unul de altul ca să-și dea seama la ce serveau. Probabil că undeva deasupra se mai aflau unele la fel, care îi împiedicau pe prizonieri să atingă podeaua când erau atârnați

de cârlige. Gândul în sine era ridicol, dar în locul acela frica devenea ceva palpabil și orice fantasmă putea deveni reală.

Alex se strădui să-și elibereze mintea de orice gând și se întoarse în mijlocul încăperii. Când își recăpătă calmul, începu să se miște ușor, familiaritatea tehnicii kata la care lucrase cu Sensei în ultimul timp ajutându-l să se concentreze doar asupra mișcărilor corpului. Când termină, găsise răspunsul la întrebarea care îi agresa mintea. Voia să trăiască cu orice preț.

Numai că Irina n-avea de gând să-i ușureze prea mult viața. Îl lăsă acolo singur o săptămână întreagă, fără lumină și mâncare, doar cu un pahar de apă pe zi.

Alex folosi timpul acesta ca să mediteze, îngăduindu-și să privească în trecut fără amărăciune. Își aminti de tatăl său, care obișnuia să-l ia de la școală și-l lăsa să se joace în scaunul imens de piele din biroul lui. Mama sa îi dădea la o parte cu blândețe părul din ochi și-l săruta pe frunte seara, înainte de culcare. Astfel petrecu multe ore, îngenuncheat pe podeaua rece, cu lacrimile curgând șiroaie, lăsând amintirile să-l copleșească în voie.

⌖

Irina se întoarse peste o săptămână și-l găsi stând cu picioarele încrucișate într-un colț al camerei. Avea ochii închiși, dar nu părea adormit.

–Irina, te așteptam, o întâmpină el cu voce joasă.

Când deschise ochii și-i zâmbi, în mintea Irinei răsunară cuvintele lui Mihai: *Într-o zi, o să dai peste cineva care o să-ți scape de sub control...*

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Alex la fel de repede cum se ivise.

–Paul știa?

Ea zâmbi ușurată și își duse mâinile la spate, abordând o postură rigidă în ciuda mulțumirii pe care o simțea că în sfârșit Alex dădea primul semn de slăbiciune.

–Da, îi răspunse, privindu-l pe sub sprâncene în timp ce se îndrepta spre el. A fost de acord că e cea mai eficientă metodă.

Alex dădu din cap, îngăduind sufletului său să mai moară un pic.

–Înțeleg… șopti cu voce răgușită, plecându-și capul resemnat.

Irina îi puse mâna sub bărbie, forțându-l s-o privească în ochi.

–Începem?

După trei săptămâni

Alex căzu în genunchi ținându-se de abdomen, simțind pe buze

gustul sărat al sângelui. Reuși cu greu să-și recapete respirația, însă oricât ar fi încercat, nu mai putea simți nici urmă de ură. Sentimentele lui erau acum atât de puternice, încât ura părea de-a dreptul copilărească.

Irina îl privi dintr-un colț al camerei cu o figură de nepătruns, apoi îi făcu semn unuia dintre agenți. Conformându-se imediat, acesta îl apucă de păr, obligându-l să se ridice în picioare.

–Vei da întru totul ascultare SSO-ului. Vei îndeplini cu succes orice misiune, toarse glasul ei cristalin.

Alex o privi cu ochi pe jumătate închiși.

–Da, consimți în cele din urmă, îngăduindu-i să-i distrugă și ultima fărâmă de suflet.

Săptămânile de bătăi și torturi emoționale își spuseseră în sfârșit cuvântul, obligându-l să se predea.

–Foarte bine, Alex.

El își lăsase bărbia în piept, răsuflând din greu, înghițind aerul cu lăcomie.

–De ce? o întrebă în șoaptă. M-am antrenat, am făcut tot ce mi-ați cerut. De ce?

Lacrimi amestecate cu sânge și sudoare îi curgeau pe față, făcându-l să se urască pentru această slăbiciune.

–Trebuia să fim siguri.

El râse cu amărăciune, dar râsul i se preschimbă îndată într-o tuse care parcă îi sfâșia pieptul. Irina se apropie de el, temându-se că vreo coastă ruptă îi perforase plămânii.

–Nu mă atinge, mârâi el cu atâta înverșunare, încât până și agentul care-l susținea își luă mâna de pe el.

Alex căzu la podea, însă reuși să se redreseze, ținându-se cu o mână de stomac. Făcu un pas și apoi încă unul către Irina, până când ea îi simți răsuflarea pe față.

–Acum știi? îi șuieră, privind-o cu ochi sfredelitori.

Irina simți nevoia s-o ia la fugă, să plece din încăperea aceea însângerată, unde nu mai existau decât rămășițele sufletești ale celui care-i fusese cândva amant. Acel Alex ai cărui ochi erau oglinda emoțiilor dispăruse pe vecie. Bărbatul din fața ei o înspăimânta, căci fața lui era golită de orice urmă de umanitate. Părea o mașinărie în stare de orice.

–O să îndeplinesc orice mi se va cere. Glasul lui sună mai ferm ca oricând.

De data aceasta, Irina îi dădu crezare.

⌖

–Să-l punem la încercare, propuse Mihai zâmbind după ce termină de vizionat înregistrările de supraveghere.

Era într-adevăr foarte încântat de rezultate. Irina rezolvase totul în avans, iar lui Alex, cu toate că era încă în convalescenţă în urma *terapiei*, puteau să-i încredinţeze câteva misiuni înainte de prezentarea raportului final către comitetul de conducere al Direcţiei.

–Paul caută deja o misiune potrivită, îl informă Irina.

–Crezi că e o idee înţeleaptă?

–Ce vrei să spui? îl înfruntă ea cu glas tăios.

Era cumplit de enervată când i se puneau în discuţie hotărârile.

–Nu crezi că e puţin cam prematur să-i forţăm pe Alex şi Paul să lucreze împreună? întrebă Mihai, fără să dea vreun semn că i-ar fi băgat de seamă iritarea.

–Nu. Irina se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l cu răceală. E o ocazie excelentă ca să-i punem pe amândoi la încercare. Agenţii noştri trebuie să fie în stare să lucreze împreună indiferent de problemele si sentimentele personale. Emoţiile sunt o slăbiciune pe care nu şi-o pot permite.

⌖

În timp ce superiorii lui îi hotărau soarta, Alex îşi revenea în spitalul SSO-ului.

–Mă bucur că te-ai întors întreg, spuse Victor intrând pe uşă cu paşi săltăreţi, dar oprindu-se brusc la vederea tânărului.

Tot pieptul îi fusese înfăşurat în bandaje, iar pielea care se zărea arăta ca o paletă de pictor pe care se răspândiseră în toate părţile vineţiul şi roşul purpuriu. Cum avea capul întors, numai partea dreaptă a feţei îi era vizibilă. Ochiul îi era aproape închis, într-atât era de umflat, şi de-a lungul obrazului avea o tăietură adâncă, prinsă în copci.

Victor se străduia din greu să-şi menţină zâmbetul devenit aproape rictus. *Unde dracu' l-or fi trimis?* se întrebă în sinea lui.

–Ieşi afară, scuipă Alex cuvintele, fără să se uite la el.

De data aceasta, lui Victor îi pieri surâsul de pe faţă.

–Chiar atât de greu a fost antrenamentul? întrebă cu voce joasă.

Când Alex îşi întoarse capul spre el, Victor înghiţi în sec. Partea stângă a feţei arăta chiar şi mai rău, iar el se întrebă de ce unele răni păreau a fi mai vechi în comparaţie cu altele.

Alex îl privi tăcut mult timp înainte să-l întrebe cu o voce abia auzită:

–N-ai ştiut?

Victor păşi mai aproape de el.

–Ce să știu? Mihai mi-a spus că ai fost trimis pe teren pentru un antrenament special.

I se păruse lui că explicația era cam ciudată și nu tocmai la locul ei pentru dispariția bruscă a lui Alex, însă metodele lui Mihai erau destul de neobișnuite.

Alex închise ochii, lacrimi grele începând să-i răsară pe la colțurile pleoapelor. Își întoarse capul, mușcându-și buzele până când îi dădu sângele, refuzând să se lase din nou pradă slăbiciunii.

–Ieși afară... te rog.

–Bine, încuviință Victor, luând-o către ușă. Dar vreau să știi că n-am avut nimic de-a face cu ceea ce ți s-a întâmplat. Trebuie să mă crezi, mai adăugă, apoi ieși.

Alex deschise ochii.

–Te cred, murmură el în camera goală.

După două săptămâni

Piciorul lui Alex descrise un cerc, lovind iarăși sacul greu. *Mai sus, mai cu putere, încă o dată,* lozincile specifice îndoctrinării în SSO i se prelinseră prin minte. Loviturile veneau una după alta, iar corpul i se rotea cu mișcări pline de grație. Încă o lovitură cu pumnul, încă una cu piciorul, continuă să se antreze fără să dea importanță durerii care începea să-i îngreuneze mușchii. Aproape că simțea privirea bărbatului și a femeii care îl umăreau tăcuți.

Străduiește-te din greu, fii tot mai bun, încearcă să atingi perfecțiunea! Trupul i se mai roti ultima dată pentru lovitura finală. Se opri o clipă ca să-și tragă răsuflarea, uitându-se la observatorii aflați de partea cealaltă a glasvandului ce separa coridorul principal de sala de antrenament.

Mihai își îndreptă privirea spre Irina.

–Cum se descurcă?

Alex își revenise mai repede decât oricine altcineva. Doctorul protestase, însă el nu-l luase în seamă și se întorsese în camera sa după numai câteva zile. Acolo își continuase convalescența, străduindu-se să-și recâștige puterile și flexibilitatea.

–Scorurile lui sunt excelente, iar reflexele par mai bune acum decât înainte, răspunse Irina plină de încredere.

Alex își aruncă oponentul pe podea, pumnul său oprindu-se exact cu o fracțiune de secundă înainte de a-i perfora laringele. Sări apoi ușor în picioare și se înclină către Sensei, după care se întoarse către Mihai și Irina, făcând o ușoară plecăciune în direcția lor înainte să se retragă către dușuri.

–Da, progresul este evident, tonul lui Mihai era cât se poate de aprobator.

Era foarte mulţumit de munca Irinei. Luase un tânăr imatur din punct de vedere emoţional şi reuşise să-l transforme cu success într-o fiinţă fără sentimente, o maşină de ucis pentru SSO. Mai aveau să-l supună la un singur experiment.

–Totul e pregătit pentru test?

–Da, zâmbi satisfăcută Irina.

–Excelent. Vreau să am ceva cu adevărat de arătat când o să-i prezint dosarul.

–Trimite-l la mine.

După o jumătate de oră, Alex se prezentă în biroul Irinei, părând cât se poate de liniştit în prezenţa ei. Ochii săi observară dintr-o privire felul modest în care îşi încrucişase gleznele. Evident, avea să fie o întâlnire strict profesională. În faţa ei, pe birou, se afla o cutie de lemn pe care o împinse spre el.

–Deschide-o.

El se supuse fără să crâcnească, buzele lui pline curbându-se într-un zâmbet minuscul la vederea conţinutului ei: un pistol Beretta de 9 mm cuibărit într-un înveliş de catifea. Degetele lui îl mângâiară uşor, aproape senzual, amintindu-i Irinei de nopţile lor pasionale.

–Se pare că arma asta îţi place în mod deosebit, spuse ea, privindu-l cu atenţie.

Alex scoase pistolul din cutie.

–Da.

–Bine. Irina se ridică, aranjându-şi fusta taiorului. Urmează-mă.

Alex introduse încărcătorul în pistol şi îi puse piedica, după care îl băgă la spate în cureaua de la pantaloni şi o urmă afară. Ea îl conduse printr-un labirint de coridoare mărginite de uşi massive de oţel izolate fonic, care îi aminteau de camera în care fusese ţinut prizonier. Îşi putea imagina prea bine ce se petrecea în spatele lor, iar la gândul ăsta aproape că îl copleşi greaţa. Cu toate acestea, ştia că la un moment dat exact asta va fi cerut de la el. Când alesese să trăiască, ştiuse pe ce drum avea s-o apuce. De aici nu mai era cale de întoarcere.

Irina se opri în faţa unei uşi aflate la capătul coridorului.

–Înăuntru se află tovarăşul Stănculescu, un fost general de miliţie care din păcate şi-a trădat convingerile şi ţara în timpul unei călătorii în Franţa. Se întoarse şi păşi spre el, obligându-l să-i susţină privirea.

A fost prins, îl informă pe un ton neutru. Misiunea ta e să-l lichidezi.

Alex nu se clinti sub privirea ei, dădu numai din cap că a înţeles. Irina începu să se plimbe în jurul lui, cu mâinile la spate.

–Fii pregătit, a fost torturat timp de mai multe zile şi nu arată prea bine. Acesta nu este un exerciţiu. Îţi ordon să intri înăuntru şi să-l ucizi. E clar?

Alex îşi scoase arma şi spuse aproape şoptit:

–Da.

Îmbărbătându-se pentru ceea ce ştia că va urma, deschise uşa şi pătrunse într-o încăpere întunecată în care se afla un bărbat legat de un scaun. Capul îi atârna în faţă, iar părul plin de sudoare şi sânge îi cădea în ochi. Alex era recunoscător pentru asta, dar în clipa în care îşi armă pistolul, omul ridică privirea şi ochii lor se întâlniră.

–Cum te cheamă? întrebă prizonierul pe un ton calm.

–Alex, răspunse el fără să-i tremure mâna.

–Bine, Alex, să nu mai pierdem timpul.

Alex trase piedica, dar ezită să apese pe trăgaci. Ochii bărbatului sclipiră plini de furie.

–Hai odată! Lasă-mi măcar puţină demnitate! Şi, spunând asta, se îndreptă pe scaun, arătându-i astfel că a venit timpul.

Alex expiră aerul pe care nici nu realizase că-l ţinea în piept şi apăsă pe trăgaci. Glonţul străpunse inima prizonierului, care se prăbuşi în faţă, oprit însă de legăturile ce-l ţintuiau de scaun. Alex se îndreptă spre uşă şi ieşi fără să mai arunce vreo privire înapoi. În urma sa, uşa se trânti cu o bufnitură înfundată.

–S-a rezolvat? auzi ca prin vis vocea Irinei în dreapta sa.

–Da, răspunsul lui nu ascundea nici urmă de şovăială.

–Foarte bine.

Alex întoarse uşor capul şi o privi, gândindu-se că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă. Părul îi cădea pe umeri în valuri negre, îndulcindu-i trăsăturile feţei, iar ochii îi scânteiau reci şi totodată plini de blândeţe. Amestecul acesta o caracteriza cel mai bine pe fosta lui profesoară, iar el avusese parte de amândouă în egală măsură. Se întrebă cum împăca Irina aceste două laturi contradictorii... dacă le împăca.

Ea îi întinse ea cutia pistolului.

–De-acum încolo e al tău. Îl meriţi. Pentru o secundă, îi oferi unul dintre zâmbetele ei atât de rare, apoi se întoarse şi se îndepărtă, atingându-l uşor în trecere. Vino la mine după ce-ţi limpezeşti gândurile, îi spuse peste umăr fără să-l privească, lăsându-l singur cu cutia în mână, în vreme ce ea se pierdea pe coridoarele pe unde venise.

El o urmări cu privirea, îngrozit de perspectiva următoarei lor întâlniri. O urmă încet, ghidat de ecoul slab al paşilor ei pe culoare, având senzaţia că trupul nu-i mai aparţinea. Gândurile începuseră să se amestece cu amintirile, şi îşi dădu seama că nu mai putea împăca omul care fusese cu cel de acum.

O voce tot mai insistentă şi îngrijorată îl striga pe nume din depărtare. Apoi simţi că este împins pe un scaun, punându-i-se un pahar cu apă în mână. El luă în mod reflex o înghiţitură, apoi încă una.

Vocea nu-i dădea pace.

–Alex, te simţi bine?

Încetul cu încetul, deveni iarăşi conştient de ceea ce se întâmpla în jurul lui, recunoscând în sfârşit glasul lui Paul.

–N-am nimic, articulă el cuvintele cu greutate.

Paul se lăsă pe vine în faţa lui, sprijinindu-se cu mâinile de braţele scaunului. Alex îl privi cu ochi inexpresivi, fiindu-i recunoscător că nu încercase să-l atingă. N-ar fi putut suporta să-l mai atingă cineva; încă mai simţea atingerea Irinei alunecându-i pe braţ. Cu o mişcare automată, se cuprinse strâns cu braţele, ca şi cum ar fi vrut să ţină departe pe oricine ar fi încercat să se apropie de el.

–Am omorât pe cineva, anunţă, glasul lui regăsindu-şi calmul.

–Ce?

Paul se ridică, făcând un pas înapoi.

–Am omorât un bărbat, repetă Alex. Irina mi-a ordonat să o fac şi-am făcut-o.

În sfârşit, Paul înţelese ce se întâmplase.

–E-n regulă, încercă să-l îmbărbăteze. Ştiu că e greu la început, dar în timp o să fie mai uşor.

Alex îi aruncă o privire şi se ridică.

–Mulţumesc pentru apă, spuse politicos, regăsindu-şi expresia de nepătruns.

În ochii lui nu se putea citi nici ură, nici mânie, nici vreun semn de prietenie. Fără să mai spună nimic, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi siguri. Nu simţea nimic pentru Paul; nu mai era furios pentru trădarea lui, nici supărat pentru că pierduse un prieten. Refuza cu încăpăţânare orice sentiment, realizând că doar suprimându-şi orice emoţie va putea să supravieţuiască în SSO. La urma urmelor, Irina îi făcuse un serviciu. N-ar fi rezistat nici o zi dacă ar fi amestecat sentimentele cu datoria. În SSO nu era loc pentru slăbiciuni.

Când ajunse înapoi la biroul Irinei, o găsi studiind un dosar plin de rapoarte şi de fotografii.

–Avem o misiune planificată pentru mâine noapte, iar tu o să faci parte din ea, îl anunță ea fără altă introducere, înmânându-i alt dosar plin ochi de rapoarte, hărți și fotografii. Vreau să studiezi informațiile cuprinse aici și să analizezi profilul misiunii. Aștept raportul tău mâine dimineață la ora șase.

Alex se ridică și se îndreptă spre ușă.

–Alex, îl strigă ea, făcându-l să se întoarcă. Eșecul nu e o opțiune.

–Am înțeles.

Imediat cum părăsi biroul Irinei, Alex se îndreptă către baza de date aflată lângă aria de lucru a analiștilor. Acolo se adânci ore în șir în studiul hărților și al fotografiilor. Citi materialele de zeci de ori, după care trecu din nou la hărți, înainte de a se apuca de profilul propriu-zis al misiunii.

Un zâmbet fugar îi apăru pe față. Alt test. Profilul misiunii prezenta o mică imperfecțiune. Nu îndeajuns de serioasă cât să atragă atenția, dar destul cât să-l omoare.

⌖

–Profilul are o imperfecțiune, anunță el fără urmă de șovăială în dimineața următoare.

Irina zâmbi, plăcut surprinsă. Se întâmpla foarte rar ca un tânăr recrut, care nu beneficiase decât de câteva ore de tactică, să susțină că profilul unei misiuni pregătite de unul dintre cei mai experimentați tacticieni din SSO este greșit. În mod uimitor, Alex descoperise eroarea pe care ea o strecurase acolo în mod deliberat. Fie era foarte sigur de el, fie foarte naiv. Alcătuirea profilului său psihologic devenea din ce în ce mai complicat.

–O imperfecțiune? Cum adică?

–Echipa secundară a fost plasată într-un loc greșit. Ar trebui să păzească exteriorul clădirii, nu interiorul.

–Potrivit procedurilor noastre standard, au fos plasați exact acolo unde trebuie, în apropierea punctului de risc maxim.

–În interiorul clădirii se intră ridicol de ușor, afirmă Alex fără să clipească. Punctele problemă se află în afara perimetrului.

Irina îl privi uluită. Era bun, foarte bun.

–Și să înțeleg că tu ai creat un profil mai bun?

Fără să scoată un sunet, el îi întinse un dosar.

–Asta-i tot, îl concedie ea, și Alex ieși fără să comenteze.

Rămasă singură, Irina deschise dosarul și începu să citească detaliile profilului schițat de el. Își făcuse tema repede, ceea ce era o calitate foarte

importantă, însă rapiditatea conta prea puţin în lipsa minuţiozităţii. Se apucă să parcurgă atent explicaţiile şi schiţele. Păreau absolut în ordine, însă avea nevoie de părerea cuiva mai avizat. Închise dosarul și ieși din birou.

Ajunsă în zona sistemelor de date, trecu printre agenţii aplecaţi peste tastaturi, până când găsi persoana pe care-o căuta. Stând în spatele unui agent care lucra la un terminal, Paul îi indica acestuia unde greșise pe un ton arogant.

Irina se opri în faţa lui.

–Paul.

Tânărul își ridică privirea.

–Vreau să te uiţi la ceva, îi zâmbi ea, întinzându-i dosarul.

–Desigur.

Paul deschise dosarul și aruncă o privire fugară peste detalii.

–Ce-i asta?

–Un profil propus pentru misiunea din noaptea asta. Am nevoie de părerea ta.

El dădu din cap, apoi studie din nou cu atenție dosarul. Peste câteva minute, o privi scrutător.

–Cine l-a proiectat?

–Ce părere ai? îi răspunse ea cu o altă întrebare.

Paul își coborî iarăși privirea la profil.

–Nu recunosc stilul, așa că sigur nu e unul dintre tacticienii tăi, spuse el, masându-și fruntea cu degetele. E puţin mai îndrăzneţ decât îmi place mie în general, dar cred nici eu n-aș fi făcut o treabă mai bună. Pun pariu că cine l-a făcut e un adevărat profesionist. Ochii lui întrebători se fixară din nou asupra ei. Ei, haide, spune-mi cine e? Oricine ar fi, vreau să-l cunosc.

Irina se hotărî să-i dea un indiciu.

–Chiar dacă ţi-aș spune că e un recrut care nu are decât câteva luni de lecţii de tactică?

Paul zâmbi superior.

–Imposibil! Asta-i treabă de profesionist! Dându-și seama că nu glumește însă, se grăbi să adăuge: Atunci tipul are talent. Cred că o să fi e un tactician desăvârșit. Cum îl cheamă?

Ea îi oferi încă un surâs de Giocondă.

–Mulţumesc, Paul.

Peste câteva minute, fără ca zâmbetul să i se fi șters de pe față, Irina intră în biroul lui Mihai.

–Alex mi-a predat profilul sugerat de el pentru misiunea din noaptea asta.

Mihai o privi întrebător.

–Și cum e?

–L-am rugat pe Paul să arunce o privire. După părerea lui, e perfect.

–Perfect? ridică Mihai din sprâncene. De la un recrut?

Ducându-și mâinile la spate, Irina începu să se plimbe prin birou.

–Paul a fost cât se poate de impresionat.

–Interesant, răspunse Mihai gânditor. E posibil să fi fost ajutat de cineva?

–Mă îndoiesc. E ambițios, vrea să dovedească de ce e în stare.

–Ce sugerezi?

–Să-l trimitem în misiune în noaptea asta. Dacă o s-o încheie cu bine, poți să ceri comitetului de conducere să-i acorde statutul de agent activ.

–Atât de repede?

–Victor și Paul cred că e pregătit pentru asta. Irina se opri apoi din mers, uitându-se la el. Și, sincer, și eu sunt de aceeași părere.

Mihai dădu din cap gânditor, aprinzându-și o țigară.

–A demonstrat că avem de-a face cu un talent nativ, unul la o mie, încă din clipa în care a ajuns aici, spuse el, suflând fumul în tavan. Ai dreptate, ar fi păcat să-l ținem pe loc. Pregătește-l pentru deseară.

–Mă voi ocupa îndată de asta.

Noiembrie 1980

Alex stătea rigid și nemișcat, cu ochii ațintiți la monitorul din fața lui. Din când în când, Paul îi arunca o privire fugară, în mod clar intimidat de intensitatea amenințătoare a posturii sale.

Flecurile metalice ale pantofilor Irinei rezonară cu ecouri lungi de-a lungul coridorului, și, pentru o fracțiune de secundă, ea se întrebă dacă n-ar fi mai eficient să adopte o atitudine silențioasă, ca pașii tăcuți de prădător ai lui Alex. Aruncând însă o privire în jurul ei la fețele îngrijorate ale agenților care o urmăreau pe furiș, făcând tot posibilul să nu-i atragă atenția, orice urmă de îndoială i se risipi. Un atac audibil la adresa psihicului nu era absolut necesar, însă mereu se dovedea a fi cât se poate de eficient. Mințile victimelor erau paralizate frică, și acesta era mediul pe care-l cultiva ea, locul ei preferat de vânătoare.

Dând colțul și ajungând în zona sistemelor de date, savură tensiunea ce plutea în aer. Transformarea totală a lui Alex îi îngrozise și îi tulburase pe toți. Stăpânindu-și cu greu un zâmbet satisfăcut, Irina se opri în spatele lui, iar Alex se ridică imediat în picioare cu o expresie impenetrabilă.

–Parametrii misiunii s-au schimbat. O să pleci imediat, îl informă ea.

–Desigur, răspunse el cu voce neutră.

Înainte de a se putea controla, Irina ridică mâna să-i aranjeze gulerul sacoului. El îi acceptă îngrijirile fără să spună nimic, înclinându-și ușor capul în așa fel încât dosul palmei ei să-i atingă ușor pielea catifelată a obrazului și liniile dure ale maxilarului. Atingerea nu dură decât o fracțiune de secundă, dar ea o simți ca pe o veșnicie, ca și cum ar fi fost mistuită de flăcări. Făcând uz de toată puterea de concentrare, Irina își retrase mâna și ridică ochii spre el, stăpânindu-și cu greu o grimasă când surprinse expresia de milă, aproape paralizantă prin precizie, din ochii lui. Își dădu seama de îndată că Alex înțelesese ce se întâmplase, poate chiar și motivul pentru care se întâmplase. Șocul unei expuneri atât de intime îi îngreună aproape dureros respirația.

Alex se apropie și mai mult de ea, buzele lui atingându-i ușor urechea.

–Continuă să zâmbești, Irina, îi șopti insinuant.

Atingerea generă o explozie orbitoare de amintiri. În timp ce el se retrăgea, Irina își închipui că vede apărând pe fața lui o umbră de melancolie, înlocuită însă rapid de o mască de indiferență calculată.

Alex se îndepărtă cu pași fluizi spre depozitul de armament, iar Irina îi scrută pe cei de față, așteptându-se să surprindă priviri iscoditoare. Nimic însă nu părea că se schimbase în atitudinea subordonaților ei.

⌖

Alex se întoarse peste o săptămână, cu misiunea îndeplinită cu succes. Un alt nefericit fusese ucis din ordinul SSO, iar el fusese din nou mesagerul morții.

Victor lăsă deoparte arma pe care o curăța, ridicând privirea către tânărul agent.

–Cum a mers?

–Ne-am atins scopul.

Victor îl cercetă cu atenție, însă expresia lui era de-a dreptul impenetrabilă în timp ce înapoia echipamentul folosit cu mișcări eficiente și rapide. Se zvonea despre el că ar fi o stea în ascensiune, că cei din comitetul de conducere îl luaseră sub aripa lor protectoare și foarte influentă. Alex se închisese în sine în ultima vreme, îndepărtându-se de toată lumea, însă Victor încă mai avea un loc în suflet pentru el. În spatele privirii lui impenetrabile, se afla ceva special... ceva ce stătea drept mărturie a puterii sale lăuntrice, a tăriei și mândriei sale. Părea obișnuit să facă întotdeauna lucrurile cât mai bine.

–Ce faci în seara asta? încercă Victor marea cu degetul.

–Mă antrenez, răspunse Alex aproape automat.

–Ce-ai zice dacă ai face o mică pauză? Noi ne strângem să bem

ceva. N-ai vrea să vii și tu?

–Nu am permisiunea să ies.

–Pun pariu că aș putea aranja ceva. Ce spui?

–Nu, mulțumesc. Cu asta Alex lăsă pe tejghea ultima piesă de echipament și ieși fără să mai scoată un cuvânt.

Victor oftă. Nu era prima oară când încerca să-l determine să evadeze din iadul său personal, însă de fiecare dată Alex îl refuzase politicos. Îndoctrinarea sa fusese completată cu mult succes.

Alex parcurse coridoarele cu pași rapizi. Misiunea îl epuizase și simțea că-l încearcă o migrenă, însă nu-și permise să se gândească prea mult la aceste neplăceri. Unul dintre primele lucruri pe care le învățase în SSO era că slăbiciunile nu erau permise. Ajuns la destinație, bătu politicos la ușă și așteptă răbdător ca o voce să-l invite înăuntru.

Irina arăta extrem de frumoasă și atractivă, îmbrăcată într-un taior mov pal, cu părul strâns într-un coc sofisticat la ceafă. Alex rămase în picioare în fața biroului, așteptând ca ea să vorbească prima. Irina se ridică, își puse un pardesiu lung alb și-i făcu semn cu mâna s-o urmeze.

Imaginea lor străbătând împreună baza de antrenament era izbitoare, haina neagră de piele a lui Alex contrastând puternic cu paltonul de un alb imaculat al Irinei. Tocurile ei rezonau ușor pe ciment, spre deosebire de bocancii lui care nu scoteau nici un sunet. Îl conduse la lift și apoi afară, unde îi aștepta o mașină.

–Unde mergem? întrebă Alex în cele din urmă.

–Acasă, răspunse ea simplu.

După un drum scurt, vehiculul se opri în fața unei clădiri de piatră maronie. Alex ieși primul și, ocolind mașina, îi oferi Irinei mâna să coboare. Ea îi zâmbi în timp ce-și strecura degetele înghețate în mâna lui caldă, apoi se uită la clădirea din fața lor. Urmărindu-i privirea, Alex observă că era o casă destul de elegantă. Ferestrele înalte permiteau luminii să treacă prin perdelele de dantelă care nu lăsau să se întrevadă nimic din exterior.

–Aici locuiești tu?

–Nu, zâmbi amuzată Irina. Aici locuiești tu. E noua ta casă.

Tocurile ei răsunară sec când păși pe cele câteva trepte. Cu o ultimă privire peste umăr, scoase o cheie din buzunar și descuie ușa masivă de stejar.

–Pe aici, spuse, după care se făcu nevăzută înăuntru.

Alex își ridică fața către soare și închise ochii, gustând din plin

frumuseţea zilei. Irina îl urmări cu interes din hol, simţindu-se parcă şi ea cuprinsă de bucuria scurtului său moment de libertate. Nu-şi amintea câtă vreme trecuse de când îşi îngăduise o clipă de răgaz, lăsându-se pătrunsă de căldura soarelui într-o zi frumoasă. În privinţa asta, Alex încă îşi mai păstra inocenţa.

El respiră adânc, ţinându-şi răsuflarea câteva secunde. Era în sfârşit afară, respirând aerul proaspăt fără constrângerea unei misiuni. Chiar dacă numai pentru o clipă, se simţea liber. Brusc, corpul îi deveni rigid. Evident că nu era liber, în SSO nimic nu se întâmpla fără motiv. Totul avea un scop. Dintr-o dată, simţi acut greutatea pistolului din buzunar, o constantă aluzie la adevărata sa identitate. Urcă scările cu paşi apăsaţi şi trecu pe lângă Irina, aşteptând o explicaţie.

Din pragul uşii, ea observase schimbarea lui rapidă şi dramatică. Văzuse cum frumosul tânăr, care pentru un moment savurase bucuria şi pacea acelei zile, devenise din nou agentul rece şi calculat care nu-şi lăsa niciodată garda jos, amintindu-şi că fiecare minut al vieţii sale era controlat de SSO şi că pericolul se putea ascunde până şi în spatele celor mai nevinovate lucruri. Irina oftă, ştiind că transformarea lui era ireversibilă. Sarcina ei fusese dusă la bun sfârşit cu mare succes. Alex urma să aibă din ce în ce mai puţine clipe de pace interioară, până când transformarea avea să se instaleze definitiv. La fel cum se întâmplase cu ea, cu Mihai, cu toţi ceilalţi.

–Ei? Ce părere ai? întrebă închizând uşa, în vocea ei simţindu-se o undă de nelinişte.

El examină un moment spaţiul în care se aflau. Holul era imens, cu un tavan ca de catedrală din care cobora un candelabru de cristal. Picturi desăvârşite erau expuse pe pereţii albi, iar în centru se afla o sculptură reprezentând un copac. Degetele lui mângâiară metalul rece.

–Impresionant, estimă el cu economia-i de acum obişnuită de vorbe.

–Toată clădirea a fost rezervată pentru cei mai buni agenţi ai noştri, şi nu locuiesc prea mulţi aici. Conducerea Direcţiei este foarte mulţumită de realizările tale, răspunse Irina la întrebarea pe care el n-o pusese.

Cu un zâmbet misterios, îl conduse până la liftul vechi şi elegant de metal, după care apăsă butonul pentru etajul trei. Numai două uşi de lemn masiv se deschideau din coridor, şi ea descuie una din ele, dându-se la o parte ca să-l lase să intre. Prima încăpere era un salon în care se aflau doar câteva piese de mobilier.

–Mi-am luat libertatea să mai schimb pe ici pe colo, ca să te simţi mai în largul tău, îi explică Irina din prag.

Alex îi zâmbi uşor şi trecu în cealaltă cameră, o bibliotecă cu pereţii

acoperiți de sus până jos de cărți, în mijlocul căreia trona un superb covor persan.

–În servieta de pe birou vei găsi tot ce-ți trebuie, preciză Irina.

El o deschise fără vreun comentariu. În ea se aflau un certificat de naștere, un pașaport, un carnet de conducere, tot ce avea nevoie ca să existe în afara SSO-ului.

–Evident, o să ai nevoie de ele numai când te afli în misiune. Timpul liber ți-l vei petrece aici și la baza de antrenament. Celor de la SSO le place să-și țină oamenii cât mai aproape, explică Irina, așezându-se pe o canapea.

–Evident, răspunse el, privind-o pieziș.

–Noul tău nume este Alex Therein.

–Ce am de făcut acum?

–Te odihnești și aștepți.

Ea se ridică, îndreptându-se spre el.

–Comitetul de conducere ți-a dat permisiunea să devii un agent activ. Unul dintre cei mai buni pe care îi avem.

Alex dădu din cap, dar în sinea lui tot ce voia era s-o vadă plecată. Avea chef să se plimbe prin apartament, să-l exploreze, să se bucure că se află departe de baza de antrenament, chiar dacă doar pentru scurt timp. Parcă undeva, în subconștientul său, nutrea speranța că nu era încă târziu pentru o a doua șansă.

–La revedere, Alex. Pregătirea ta s-a încheiat, iar SSO nu acordă niciodată o a doua șansă. Nu ne dezamăgi.

El rămase în picioare, scăldat în lumina soarelui care pătrundea prin ferestre, o ființă singuratică, întunecată, cu fața ștearsă de orice expresie.

–Desigur.

La naiba cu speranța.

✦

REALITATE DISTORSIONATĂ

Decembrie 1989 – Cartierul General Elite, Milano, Italia

Alina intră în sala de şedinţe, observând că doi dintre membrii echipei ei erau deja acolo. Alex îşi făcu apariţia împreună cu Brett, amândoi foarte concentraţi asupra unei discuţii purtate în surdină. Cei doi se întrerupseră imediat ce o văzură, iar ea îşi dădu instinctiv seama că se întâmpla ceva ce o implica şi pe ea în mod direct. Alex luă loc la masă, şi, mai mult dintr-o atitudine sfidătoare, ea îşi alese un loc în colţul opus. Ceilalţi membri ai echipei sosiră unul câte unul, ocupând scaunele rămase.

–Vreau să vă felicit, începu Brett, cuprinzându-i cu privirea pe toţi cei prezenţi. Misiunea a fost dusă excelent la capăt din punct de vedere tactic, cu toate că nu ne-am atins obiectivul.

Alina încremeni pe scaun, simţind că i se taie răsuflarea.

–Cum adică nu ne-am atins obiectivul?

Brett se rezemă de spătarul scaunului, studiind-o atent. În general, Alina era un amalgam de emoţii şi în clipa aceea era evident că sentimentul predominant era unul de revoltă. Brett oftă în sinea lui, întrebându-se nu pentru prima oară cum cineva atât de instabil din punct de vedere emoţional reuşea să-şi facă treaba atât de bine în timpul unei misiuni. Alina fusese mereu o enigmă pentru el.

–Informaţiile de ultimă oră sugerează că subiectul pe care l-aţi lichidat nu era Ceauşescu, ci sosia lui. Cuvintele lui sfâşiară tăcerea ca nişte ţurţuri grei de gheaţă. Nu e vina nimănui, mai ales că toţi v-aţi îndeplinit misiunea extraordinar de bine.

Alina se făcu albă ca varul. Şocul aproape că o sufocă, paralizându-i până şi mânia de până atunci. Totul în jurul ei deveni întunecat şi pustiu.

–Vrei să spui că din ordinul tău am executat un om nevinovat? întrebă într-un sfârşit. Furia o năpădi din nou, umplând pustiul din jurul ei, aproape pârjolind-o pe dinăuntru.

Brett îşi aprinse o ţigară, nescăpând-o nici o clipă de sub observaţie.

–Cineva mi-a spus odată că diavolul se află în detalii, zâmbi el, în timp ce fumul se ridica în rotocoale spre tavan. În munca noastră nu putem, şi nici nu e indicat să fim mereu oneşti. Lucrul de care avem cea mai mare nevoie e acurateţea. Îşi înclină uşor capul cu o expresie ce părea aproape compătimitoare. Ni s-a vândut un pont despre partida de vânătoare pe care o plănuia Ceauşescu şi ne-am hotărât să riscăm. N-am avut timp

suficient pentru o confirmare oficială. Și tipul pe care l-ai omorât era la fel de nevinovat ca și Ceaușescu.

–Mersi frumos, asta chiar îmi ajută conștiința! replică Alina, răceala din glas fiindu-i îmblânzită numai de zâmbetul ironic.

Brett trase adânc din țigară, privind-o prin vălătucii de fum.

–Ceaușescu va fi înlăturat. Faptul că operațiunea noastră a eșuat nu schimbă de fapt nimic. A fost doar prima încercare de a-ți elibera țara. Chiar în clipa asta se pune la cale o lovitură de stat care va fi implementată la momentul potrivit. Buzele lui se subțiară într-un zâmbet care însă nu i se citi și în ochi. Tăvălugul istoriei s-a pus în mișcare. Nimeni și nimic nu-l mai poate opri. Asta îți ajută conștiința în vreun fel?

Alina oftă, dând ușor din cap cu privirea în pământ.

–Și-acum că am teminat cu întrebările, își îndreptă Brett atenția către ceilalți agenți, zâmbindu-le formal, e cazul să ne întoarcem la treburile noastre. Fiecare dintre voi va fi trimis în diferite locații, cu misiuni diferite. Mâine dimineață veți primi mai multe detalii, până atunci încercați să vă odihniți puțin. Asta e tot, deocamdată. Sunteți liberi. Alex și Alina, vă rog rămâneți, își sfârși el discursul, evitând privirea încărcată de întrebări a Alinei.

Abia când rămaseră singuri, își stinse țigara și se uită în sfârșit la ea.

–Următoarea posibilă misiune este pe cât de complicată, pe atât de primejdioasă, așa că e absolut imperativ să știm dacă voi doi puteți să lucrați împreună.

–Până acum a fost totul în regulă. De ce-ar fi următoarea misiune o problemă? întrebă Alina precaută, având brusc sentimentul că se află pe teren alunecos.

–Așa e, ați lucrat nemaipomenit împreună, numai că acum lucrurile o să stea altfel. Va trebui să lucrați un timp sub acoperire.

Alina își simți brusc gura uscată.

–Ce fel de acoperire?

Brett le întinse câte un dosar. Pe prima pagină se afla fotografia unui bărbat între două vârste.

–Massoud Rahman, extrem de respectatul director executiv al Rijks Museum din Amsterdam, și un om de afaceri de succes, le explică el. Nimeni nu știe însă că Massoud este și liderul celulei olandeze Al-Qaeda, continuă, ridicând din sprâncene. Organizația asta, numită și Baza, a fost creată la începutul anilor optzeci ca să sprijine războiul din Afghanistan împotriva Uniunii Sovietice. Numai că victoria a dat naștere mișcării Jihadiste, care a luat amploare din ce în ce mai mult. Luptătorii Mujahedini, foarte bine pregătiți, au început să se întoarcă în Egipt, Algeria

și Arabia Saudită, cu experiența Jihadului în spate și arzând de dorința de-a continua războiul sfânt. Așa că și-au mutat atenția de la Rusia la Statele Unite și aliații lor. Este o organizație multinațională, cu membri de diferite naționalități și cu filiale în numeroase țări. Conducătorii ei sunt lideri și în alte organizații teroriste, cum ar fi cele din Egipt: Al-Gama'at, Al-Islamiyya și Al-Jihad.

Alina era atentă doar pe jumătate la cuvintele lui Brett, riscând o privire aruncată pe furiș către Alex care, ca de obicei, părea cu totul absorbit de misiune. Oftă, gândindu-se că tensiunea continuă dintre ei nu-i afecta nici munca, nici profesionalismul. Avea întotdeauna grijă să nu se întâmple așa ceva. De obicei, chiar reușea să nu se gândească la el decât de două-trei ori pe zi. Îndepărta orice gând de la el, concentrându-se mai mult pe muncă, stătea de vorbă cu ceilalți, era atentă la ședințele la care participa. Numai că el i se strecura înapoi în minte, furișându-se hoțește imediat ce lăsa garda jos și înceta să se controleze. Unde era, ce făcea, se gândea măcar în treacăt la ea? Se trezea oare și el noaptea tremurând, cu inima bătându-i nebunește, cu răsuflarea tăiată de atingerea fantomatică a amintirilor?

–... Al-Qaeda...

Numele îi răsună în urechi, făcând-o să se întoarcă brusc în prezent. Nu, hotărât lucru, obsesia ei nu-i afecta în nici un fel munca... cel puțin în majoritatea timpului. Pumnii ei se încleștară pe sub masă, observând că Alex se încruntă ușor la ea. Îi zâmbi vag, primind drept răspuns o înclinare aproape imperceptibilă a capului. Ochii lui aveau o privire iritată pe care o cunoștea mult prea bine și care o făcu să înțepenească pe scaun. Ticălosul! Părea că știe de fiecare dată când nu era atentă. Brett continua să vorbească, iar ea se concentră asupra discuției, sorbindu-i fiecare cuvânt.

–Al-Qaeda încearcă să obțină o radicalizare la nivel global a tuturor grupurilor islamice și să creeze astfel de grupuri și în locurile unde nu au mai existat până acum. Brett se ridică în picioare, arătând către ecranul din spatele lui pe care se afla o schemă în centrul căreia trona Al-Qaeda, înconjurată de diferite grupări teroriste islamice. Scopul lor este să-i unească pe toți musulmanii, formând un guvern care să se conducă după legile instaurate de califi și să răstoarne orice guvern musulman pe care ei îl consideră corupt.

–Știm care e modul lor de operare? puse Alina întrebarea mai mult ca să demonstreze că e atentă.

Brett dădu din cap.

–Membrii lor sunt răspândiți prin toată lumea și se întâlnesc în locuri secrete. Au acces la surse de finanțare, la baze de antrenament

și la echipamentul necesar ca să conducă atacuri teroriste. Își planifică loviturile cu mult timp înainte și au destulă răbdare să aștepte până la momentul potrivit. Rezultatele sunt înaintate cartierului general sub forma unor planuri de operațiuni foarte bine gândite, pregătite cu ajutorul fotografiilor, și al informațiilor culese de agenții de pe teren.

Alina începu să bată cu degetele în brațul scaunului, nerăbdătoare să afle motivul pentru care Brett le făcea această expunere interminabilă. În cele din urmă, nu se mai putu stăpâni.

–Și care e implicația noastră în toată treaba asta?

Brett se încruntă ușor, însă aerul distant pe care îl adoptă nu părea să aibă legătură cu întrebarea ei.

–Massoud Rahman nu e doar liderul celulei din Amsterdam, ci și unul dintre cei mai puternici traficanți de arme și droguri din acea zonă. Operațiunile lui se bazează pe vânzarea de arme teroriștilor și pe strângerea de fonduri de pe urma drogurilor. Făcu o mică pauză, scrutând-o pe Alina cu o expresie impenetrabilă, după care continuă: Ultimele informații pe care le avem sugerează că pune la cale o operațiune de anvergură, și avem nevoie disperată de cineva care să afle despre ce e vorba. Misiunea voastră e să vă infiltrați în cartelul lui, prefăcându-vă că sunteți un cuplu căsătorit de traficanți de arme, își încheie el pledoaria, ochii săi studiind atent efectul cuvintelor sale asupra Alinei.

Ea se uită mai întâi la Alex, care îi aruncă o privire lipsită de expresie. Alina păli ușor, străduindu-se să-și înghită nodul din gât.

–De ce căsătoriți? Mi-e greu să cred că toți traficanții de arme se căsătoresc.

–Parametrii misiunii au fost introduși în baza de date și simulările potențialelor scenarii au demonstrat că cea mai viabilă alegere ar fi un cuplu. Massoud s-ar simți mult mai în largul său, plus că o pereche de tineri căsătoriți au puține șanse să fie suspectați că ar face parte din vreo grupare antiteroristă, replică Brett cu o urmă de zâmbet, părând dintr-o dată foarte obosit.

Alex, vei deveni Lucien Montreau, un traficant de arme putred de bogat din Bruxelles. Oamenii noștri vor răspândi zvonuri despre cât ești de credibil și de doritor să începi o afacere cu traficanții de arme care fac afaceri în Orientul Mijlociu. Alina, tu vei fi Elise Montreau, soția lui Lucien. Cu câteva zile înainte de începerea misiunii, vom înscena o nuntă. Vom avea astfel posibilitatea sa vă echipăm cu un album de poze pe care-l veți lua cu voi ca o confirmare adițională a identității voastre.

Alina își înfășură mâinile în jurul trupului, inima bătându-i nebunește. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nu era de ajuns că Alex se strecurase

în viaţa ei, ameţind-o cu felul lui de-a fi misterios şi ciudat, acum mai trebuia să-l ia şi de bărbat!

–De când ştiai despre asta, Alex? întrebă încetişor, forţându-se să păstreze un ton calm şi egal.

–De azi dimineaţă, răpunse el, continuând să studieze dosarul din faţa lui.

–Şi ce părere ai despre asta, sau soldatul perfect nu are păreri personale?

Alex îşi ridică ochii din dosar, uitându-se o clipă în tăcere la ea, după care se întoarse la foile lui fără să spună nimic. Aerul devenise greu ca plumbul în încăpere.

–Va trebui să vă purtaţi ca doi îndrăgostiţi, interveni Brett. Oamenii cu care veţi avea de-a face nu se joacă. Dacă miros că ceva e în neregulă, vă vor ucide fără să clipească. Uite ce e, i se adresă apoi Alinei, ridicând mâna ca să-i oprească vorbele ce stăteau să-i ţâşnească de pe buze. Rana lui Alex are nevoie de ceva timp ca să se vindece. Vreau să vă luaţi amândoi câteva zile libere, să studiaţi profilul misiunii cu mare atenţie, şi să hotărâţi dacă puteţi face faţă rolului pe care trebuie să vi-l asumaţi. Vă sugerez să luaţi în consideraţie toate variabilele ce-ar putea să apară. Sfătuiţi-vă unul cu altul, luaţi o hotărâre şi anunţaţi-mă cât puteţi de repede. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, îi avertiză, privindu-i pe amândoi cu o expresie uşor îngrijorată.

Alex era impenetrabil ca de obicei, în timp ce ochii Alinei sclipeau de miile de gânduri care i se perindau prin minte.

–Am rezervat două camere la hotel pentru voi. Încercaţi să vă îmbunătăţiţi relaţia şi să comunicaţi unul cu altul. E absolut crucial ca misiunea asta să fie un succes.

Cu o ultimă privire îngrijorată, Brett se ridică de pe scun şi părăsi camera.

–N-ar trebui să fii în pat? întrebă Alina de îndată ce rămaseră singuri.

Ochii lui Alex evadară peste umărul ei.

–Mă simt bine.

–Cum să nu, tu te simţi întotdeauna bine. Fir-ar să fie, mereu uit că eşti o maşină, replică ea printre dinţi, fără să-şi poată stăpâni furia bruscă.

Alex îi întoarse în sfârşit privirea, pierzându-se în ochii ei de un verde adânc, părând aproape amuzat de accesul ei necontrolat.

–Chestia asta cu comunicarea e o mare pierdere de timp cu tine, spuse ea după un lung moment de tăcere ce se lăsă între ei, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se către uşă.

Alex ţâşni după ea, agil ca o panteră, apucând-o de încheietura mâinii şi obligând-o astfel să se întoarcă spre el.

–Ce vrei de la mine?

Ochii ei îi aruncară flăcări de furie.

–Un comentariu, o părere, ceva real și uman, orice în afară de tăcerea asta stupidă. Ce simți în legătură cu ceea ce va trebui să facem?

–Ce simt... el își feri privirea o clipă, apoi se uită direct în ochii ei. Nu simt nimic, n-am simțit niciodată nimic. De ce-aș simți ceva acum? Vorbele lui căzură ca pietrele între ei. Nu mă deranjează deloc profilul misiunii, în schimb se pare că pe tine da. Eu pot să-mi îndeplinesc îndatoririle fără nici o problemă, tu ești cea care mă îngrijorează.

Alina se apropie amenințătoare de el.

–Dacă va fi vreodată cazul să-ți faci griji pentru mine, o să te anunț, cu toate că nu mi te pot imagina făcând o astfel de greșeală.

–Nu mă cunoști deloc. Ai grijă pe unde-ți bagi nasul, că s-ar putea să nu-ți placă deloc ce găsești.

–Cum poți să-ți trăiești viața ca un afurisit de robot?

Alex îi susținu privirea câteva secunde, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă către fereastră.

–Mi-e imposibil să devin ceea ce dorești tu, spuse, privind afară fără să pară că vedea ceva. N-a mai rămas nimic din mine, sunt gol pe dinăuntru. Am fost antrenat să devin o mașină și asta și sunt. Nu m-am dezvoltat din punct de vedere emoțional.

După un moment de tăcere se întoarse, privind-o cu ochi plini de tristețe.

–Nu știi cu cine ai de-a face... nu simt durere, nu simt nimic, adăugă aproape în șoaptă, iar sinceritatea din glasul lui o pătrunse până în adâncul sufletului. Eu aduc moartea, Alina. Asta e slujba mea, viața mea, și ultimul lucru pe care-l doresc e să te rănesc mai mult decât am facut-o deja. Păstrează-ți distanța, nu te apropia de mine, o avertiză, apoi se întoarse din nou cu spatele la ea, fixându-și privirea pe cerul frământat de furtună.

Alina făcu câțiva pași, oprindu-se lângă el la fereastră. Nu-i vorbise niciodată astfel și păruse îngrozitor de sincer, numai că toate cele petrecute până atunci între ei îi veniră din nou în minte, trimițându-i semnale de alarmă. O mințise, o manipulase, o provocase, și o păcălise de atâtea ori, că nici nu le mai ținea socoteala. Uneori îi venea să-l omoare, tot atât de mult cât își dorea ca el s-o iubească. Era dușmanul ei, aproape prietenul ei, însă niciodată iubitul ei. Știa atât de puțin despre el, mereu trebuind să ghicească. Cine era Alex cu adevărat? Cum era el, de fapt? Care erau dorințele lui, ce-i plăcea și ce nu? Care era culoarea lui preferată? Cu siguranță nu putea fi negrul în care se îmbrăca mereu. Oftă și se uită la el.

–Nu vreau să fii cine nu ești cu adevărat, vreau doar să încetezi

jocurile psihologice cu mine. Trebuie să devenim întâi prieteni ca să putem lucra împreună.

Alex zâmbi trist, întorcându-se spre ea.

–Prieteni? Noi doi n-o să putem fi niciodată prieteni, Alina, Nu ți-ai dat seama încă de asta? Făcu un pas către ea, obligând-o să dea înapoi până ajunse să se sprijine de masă.

Era acum atât de aproape, că-i putea simți dogoarea corpului. O prinse de braț și o trase înspre el, trupurile lor atingându-se ușor. O cupinseră furnicăturile la atingerea lui. Alex îi mângâie ușor buzele cu degetul mare, parcă pentru a-și întipări în minte conturul lor. Cu mâna cealaltă îi ridică părul de pe ceafă, buzele lui mângâindu-i gâtul ca o adiere. Trăgând aer în piept, ea-i puse mâinile pe umeri, respingându-l.

–Ce faci?

El o privi cu ochi opaci.

–Același lucru ca și tine.

–Adică?

–Încerc să obțin ce vreau.

Ea se strecură pe lângă el, forțându-l să se dea cu un pas înapoi.

–Și ce vrei cu adevărat? Să mă seduci, ori să-mi distragi atenția?

Alex continuă s-o privească, nelăsând să se întrevadă nimic din ce era în mintea lui. Ochii ei verzi strălucitori îl implorară să spună cuvintele pe care voia să le audă, însă, ca de obicei, el rămase mut.

–Nu-mi doream decât să știu cine ești, Alex. Ești singurul om din lume cu care simt că am o conecție specială, dar habar n-am cine ești cu adevărat, vorbele îi alunecară de pe buze întretăiate de suspine. Își șterse lacrimile care începuseră să-i curgă nestingherite. Bănuiesc că mai degrabă ai muri decât să arăți vreodată că ai sentimente.

Și spunând asta, se întoarse și ieși, trântind ușa în urma ei.

⌖

Simțind nevoia să-și descarce energia negativă și în alt fel decât să se certe cu Alex, părăsi incinta cartierului general al Elite, mergând un timp fără țintă. În aer se simțea miros de zăpadă. Norii întunecați se lăsaseră atât de jos, încât avea impresia că e de ajuns să întindă mâna ca să-i atingă.

La căderea serii, când ajunse în sfârșit la hotel și intră în cameră, își dădu imediat seama că nu e singură.

–Ce cauți aici? întrebă, sprijinindu-se de tocul ușii cu brațele încrucișate la piept.

–Trebuie să stăm de vorbă, se auzi vocea lui Alex din penumbră.

Stătea cu spatele la ea, privind afară prin ferestrele de la balcon, razele

lunii reflectându-se într-un pahar de whisky pe care-l ducea la buze.

–Dintr-o dată, maestrul tăcerii vrea să comunice, îl ironiză Alina.

–Voiam numai să mă asigur că totul e în regulă, răspunse el, uitându-se peste umăr.

–Totul e grozav, replica ei fu scurtă și tăioasă.

El rămase nemișcat în lumina ireală a lunii, privind lichidul arămiu din pahar de parcă ar fi putut să-i dezvăluie toate tainele universului. Apoi îl puse pe o măsuță și-și scoase mănușile, în timp ce se întorcea către ea.

–Îmi pare rău pentru cum m-am purtat mai devreme. Nu prea mă pricep să-mi deschid inima.

Alina clătină din cap.

–Nu, eu sunt de vină. N-am dreptul să mă bag în viața ta personală. Nu e treaba mea cine ești și ce faci când nu ești partenerul meu în misiuni.

Privirea lui Alex alunecă pe deasupra ei.

–O să-ți spun ce vrei să știi, însă nu cred că te va satisface.

–Să mă satisfacă? Ciudată alegere de cuvinte, Alex. N-am cerut niciodată nimic de la tine, am vrut doar să te cunosc ca pe un prieten.

Ochii lui se întoarseră la ea.

–Mă îndoiesc că o să-ți placă ce-o să auzi.

–Te-am văzut omorând oameni, seducându-i, manipulându-i, și în general, comportându-te ca un ticălos. Nu cred că mă mai poți șoca cu ceva.

Alex își lăsă capul în jos ca pentru a scăpa de privirea ei.

–Alina, tu crezi că sunt o ființă umană. Ei bine, nu sunt. Viața mea nu-mi mai aparţie de mult, pur și simplu nu exist în afara misiunilor. Apoi își ridică ochii, înfruntându-i privirea. A trebuit să învăţ cum să devin mașina pe care tu o urăști atât de mult, ca să pot supravieţui și să nu-mi pierd minţile. Iar tu va trebui să faci la fel. Nu pricepi? adăugă el, clătinând ușor din cap. Noi omorâm oameni. Asta suntem, asta facem. De multe ori ne amăgim cu vorbe goale, pentru că e singura modalitate de-a putea înfrunta o nouă zi. Ne spunem că salvăm universul, orice ca să putem justifica ceea ce trebuie să facem în fiecare zi. Numai că până la urmă, tot ăsta e adevărul și senzaţia de greaţă care ne strânge de gât nu dispare niciodată.

Alina veni lângă el și-i puse o mână pe umăr.

–Dar nu trebuie neapărat să trecem singuri prin asta. Putem să stăm de vorbă, să ne împărtășim gândurile ca între prieteni. Știi că te poți baza pe mine de câte ori simţi că te prăbușești și ai nevoie de sprijin moral.

–Ai suferi dacă aș muri? o întrebă el dintr-o dată.

Întrebarea o tulbură profund, însă își dădu toată silinţa să-i răspundă

cu o voce calmă:

–Bineînţeles că da.

–Mulţumesc, şopti el, lăsându-şi capul în jos. Părul îi acoperi faţa ca o cortină, iar Alina se abţinu din răsputeri să nu ridice mâna pentru a-l atinge. De mult timp mă întreb dacă i-ar păsa cuiva de moartea mea, spuse, uitându-se înapoi la ea.

–Ştii prea bine că mie îmi pasă.

O lungă tăcere se lăsă între ei, întreruptă în cele din urmă tot de Alex:

–Ar trebui să discutăm despre misiune. Brett ne va presa pentru un răspuns cât de curând, şi trebuie să fim absolut siguri că suntem în stare să ne facem treaba dacă acceptăm.

–Cred că ar trebui s-o facem.

Alina zâmbi, îngăduindu-i tacit să schimbe subiectul, dându-şi seama că-şi deschisese suficient de mult sufletul în faţa ei şi că simţea nevoia să intre iar în pielea agentului perfect pentru a se simţi în siguranţă.

–Şi dacă o să trebuiască să fim într-adevăr împreună? O flacără pătimaşă se ivi dintr-o dată în ochii lui.

Inima Alinei începu să bată nebuneşte, făcând ca sângele să i-o ia razna prin vene. Dar urma de emoţie din ochii lui dispăru la fel de brusc cum apăruse, făcând-o să se întrebe dacă văzuse într-adevăr ceva, sau doar îşi închipuise.

–Adică să avem relaţii intime? preciză ea, urmărindu-i reacţiile, însă pe faţa lui nu se putea citi nimic. Poate că n-o să fie nevoie. Dar dacă se ajunge până acolo, o să mă descurc, se grăbi să adauge, observând grimasa lui de nemulţumire la remarca ei superficială.

–Sper că-ţi dai seama în ce te bagi. Şi sper că o să fii pregătită mental pentru asta, pentru că te asigur că n-am de gând să ne punem vieţile şi misiunea în pericol. Dacă o să fie nevoie, o vom face.

Ea încuviinţă din cap, iar el continuă, observând-o foarte atent:

–O să-l informez pe Brett mâine dimineaţă.

Spera că ea înţelesese ce se aştepta de la ei, dar se îndoia de asta.

–Perfect, îşi dădu Alina acordul, zâmbind. Spune-mi, ce-o să se întâmple dacă suntem prinşi?

–Putem să murim, răspunse el calm.

–Aha, replică ea. Apoi, după o pauză, întrebă: Şi asta nu te afectează nici măcar un pic?

–Ce vrei să spui?

–Pari foarte calm când spui că putem muri, Alex. Aproape resemnat.

–În fiecare zi suntem la un pas de moarte. De ce-ar fi misiunea asta diferită?

–Nu știu, ridică ea din umeri. Poate pentru că e inevitabilă.

Ochii lui Alex coborâră la buzele ei.

–Va trebui să murim într-o bună zi. Apoi se uită la ceasul pe care-l purta la mână și o luă către ușă, încercând să atenueze stânjeneala ce domnea între ei. S-a făcut foarte târziu și-ar fi cazul să ne odihnim. Noapte bună, Alina.

–Noapte bună, răspunse ea, închizând ușa.

Fii atentă ce-ți dorești, că s-ar putea să se îndeplinească... fraza-clișeu îi răsună în gând în timp ce se îndepărta de ușă, ca pentru a-i trimite un semnal de alarmă. Încercă să-și scoată din minte cuvintele, care nu se lăsau însă învinse, bâzâindu-i supărător în creier ca un roi furios de albine. *Fii atentă...*

Se îndreptă către fereastră, rămânând cu privirea ţintuită în întuneric. Nu putea să se mintă singură. Cu toate nu și-o recunoscuse niciodată, știuse că-i aparţine lui Alex încă din prima clipă în care-l văzuse. Chiar și când era convinsă că nu mai simţea nimic pentru el în afară de ură, el ar fi putut s-o revendice fizic, distrugând-o astfel și psihic. Nu înţelesese niciodată de ce alesese să n-o facă. Nu pentru că n-ar fi dorit-o, era absolut sigură că lucrurile stăteau tocmai invers. În ciuda autodisciplinei extraordinare de care dădea dovadă, existau anumite reacţii fiziologice pe care nici măcar Alex nu le putea controla. De nenumărate ori simţise cum trupul lui comunica nestingherit cu al ei. Cu toate acestea, el negase mereu că ar simţi vreo dorinţă, iar Alina se întreba dacă o făcuse ca să o protejeze pe ea, ori pe el însuși.

Fii atentă ce-ți dorești... îi răsună iar clișeul în minte. *Nu,* hotărî după un timp. *E cazul să lași la o parte dorinţele.* Trebuia să se gândească serios la ce putea spera în mod realist de la parametrii de viaţă și moarte care îi influenţau existenţa. Și de fapt, tot ceea ce-și dorea era o noapte cu Alex. Ar fi preferat să nu se întâmple la ordin, sau ca parte dintr-o misiune, dar din păcate acestea erau împrejurările în care îi aruncase destinul.

Avea nevoie să știe dacă mai rămânea ceva din legătura care se crease între ei după ce-și consumau pasiunea fulgerătoare pe care o reprimaseră atât de mult timp. În plus, avea nevoie să-și dea seama dacă ceea ce simţea în braţele lui Alex era doar produsul aberant al unei existenţe alimentate de disperare, sau iubire adevărată.

Fii atentă...

✦

LIBERTATE ÎNCĂTUȘATĂ

Martie 1983 – Munții Retezat

Culcat pe spate, Alex privea în gol prin perdeaua neagră a nopții sfâșiată doar de lumina anemică a jarului unei țigări. Trecuseră cinci ani de când fusese recrutat și, așa cum se așteptaseră cu toții, devenise un agent excelent. Oftă ușor, gândindu-se la cât de mult se schimbase de la sosirea sa în SSO.

Ah, moartea... experiența finală, cea care îi schimbase viața pentru totdeauna. Superiorii săi erau încântați de rezultatele sale, ca și de faptul că se întorcea întotdeauna teafăr și nevătămat din cele mai imposibile misiuni. Îi venea uneori să urle, să ceară iertare în genunchi, să implore de la viață o nouă șansă pentru a îndrepta toate relele pe care le făcuse în ultimii cinci ani. Ucisese oameni, îi sedusese, îi manipulase, și distrusese destine, gata întotdeauna cu o justificare, încercând să se pună de acord cu logica celor din SSO, dacă într-adevăr exista vreuna. Își făurise astfel propriul iad, numai ca să poată supraviețui, iar acum nu mai exista cale de întoarcere.

Era cufundat în întuneric și se temea că și sufletul i se întunecase pe vecie. Mințea la fel cum respira, omora la comandă, și-și înăbușise de mult orice urmă de conștiință. Nu hotăra cine avea să moară și cine să trăiască, era doar purtătorul morții, ascultând de ordinele primite. Avea o capacitate neasemuită de a-și anihila emoțiile, precum și de a rezista la durere. Era foarte bun în arta de a-și ascunde sentimentele, așa că nimeni nu putea să-și dea seama cât de mult îl afectau lucrurile pe care le făcea.

Un ciocănit scurt în ușă rupse tăcerea, iar Mihai pătrunse înăuntru, aprinzând lumina.

–Avem o misiune pentru tine.

Alex se ridică din pat.

–Ce e nou în asta?

–Păi, cam totul. Misiunea va avea loc în Statele Unite și o să te duci singur, răspunse Mihai, făcând apoi o pauză ca pentru a da mai mare greutate celor spuse.

Alex îi aruncă o privire bănuitoare, apoi se îndreptă către bucătărioara adiacentă, unde își turnă un pahar cu apă.

–Încă unul dintre testele tale? întrebă, luând o înghițitură și privindu-l pe Mihai peste marginea paharului.

–Pleci peste șase ore, îl informă șeful său, fără să-i ia în seamă întrebarea.

–Pe cine trebuie să ucid de data asta?

Mihai deschise dosarul pe care-l avea în mână, scoţând din el o fotografie pe care i-o întinse.

–Subiectul este Costin Bărbulescu, fost director al direcţiei de Contraspionaj. I s-a aprobat o vacanţă în State şi-a defectat acum o săptămână. Datorită poziţiei pe care a ocupat-o până acum, e în posesia unor informaţii strict secrete şi trebuie anihilat cât mai repede cu putinţă. L-am reperat cu ajutorul unuia dintre informatorii noştri într-un hotel din Los Angeles. Ai patru ore la dispoziţie să studiezi dosarul, după care te prezinţi la garderobă ca să-ţi ridici bagajul.

–Ce-i asta, un test de loialitate? întrebă din nou Alex pe un ton foarte calm. SSO mă pune la încercare să vadă dacă o să dezertez?

Mihai ridică o sprânceană.

–Să dezertezi?

–Ştiu cum merg lucrurile pe aici, totul e un test, spuse Alex, încercând să descopere adevărul în ochii interlocutorului său.

–Teama şi dorinţa sunt două motivaţii excelente. Ai putea dezerta în America ştiind că-ţi abandonezi părinţii repercursiunilor unei astfel de acţiuni?

Alex rămase tăcut. Pe faţa lui Mihai trecu umbra unui zâmbet.

–N-avem nevoie de teste. Nu numai că o să te întorci, dar o să te întorci cu misiunea îndeplinită, spuse el, în glasul lui simţindu-se o undă de ameninţare.

⌖

Şase ore mai târziu, cu dosarul bine memorat, Alex era gata de plecare. Costumul negru elegant cu care îl dotaseră cei de la garderobă i se potrivea ca o mănuşă, iar părul castaniu strâns cu grijă la spate îi scotea foarte bine în evidenţă frumoasele trăsături ale feţei.

Mihai îi întinse un portofel din piele.

–Te numeşti Jacques Villon, un om de afaceri francez care călătoreşte în America pentru a lua parte la o conferinţă internaţională de marketing. Am rezervat deja o cameră pe acest nume la hotelul unde se află subiectul.

Alex băgă portofelul în buzunarul sacoului.

–Cât timp am la dispoziţie?

–Patru zile, răspunse Mihai cu o expresie severă pe faţă. Vreau rapoarte zilnice. Dacă se întâmplă ceva şi eşti prins, guvernul României va nega existenţa ta.

–Desigur, replică Alex, luându-şi valiza. Ne vedem peste patru zile.

24 de ore mai târziu - Los Angeles, California

Călătoria se desfășură fără nici un incident, cu toate că Alex avea impresia că trăia ceva ireal. În timp ce traversa aeroportul LAX, își îngădui să studieze locul și oamenii pe care-i întâlnea. Oameni liberi, trăind vieţi normale, care nu aveau habar de prezenţa lui fatidică și nici nu le trecea prin cap cu ce misiune sinistră se afla acolo.

Afară, chemă un taxi și-i dădu șoferului adresa hotelului. Mașina se strecură încet către ieșirea din aeroport, iar el își permise luxul de a se relaxa puţin, încercând să-și golească mintea de gânduri și să se bucure de călătorie.

Hotelul Mondrian era o combinație rafinată de natură și fantezii seducătoare. Ochii antrenaţi ai lui Alex rătăciră peste tot, identificând cu rapiditate ieșirile de urgență și camerele de supraveghere, dar și perdelele diafane, pereții strălucitori de sticlă și mobilierul eclectic. *Un gust desăvârșit... păcat că fostul director n-o să trăiască să se bucure de toate astea,* își spuse cu tristeţe, strunindu-și însă de îndată mintea și interzicându-și orice fel de judecată. Cu o ușurință născută din experiență, arboră un zâmbet amabil pe față și se îndreptă către recepție.

–Bună ziua, sunt Jacques Villon. Am o rezervare, îl salută el pe recepţioner, având grijă să folosească un ușor accent franţuzesc.

Odată ajuns în cameră, începu să pună la cale misiunea. Poziția hotelului era mult prea expusă. Avea nevoie de un loc ceva mai liniștit, departe de ochii mulţimii. Cu gândul la asta, făcu un duș scurt și-și schimbă costumul elegant cu o pereche de blugi, o helancă neagră și o geacă de piele de aceeași culoare.

Era timpul să-l contacteze pe omul de legătură și să stabilească o întâlnire. Conversația fu scurtă, rămânând stabilit că, în curând, o limuzină avea să-l aștepte la intrare.

În mai puţin de două ore, mașina de lux se opri în faţa unei reședințe elegante ce părea potrivită mai degrabă unui prinţ decât cuiva aflat pe statul de plată al SSO-ului. După numărul mașinilor parcate pe aleea circulară, Alex presupuse că omul lor dădea o petrecere, probabil ca acoperire pentru întâlnirea lor.

Ușa din lemn masiv se deschise, dezvăluind ritmuri de muzică techno. Doi bărbați înarmați îi făcură semn să intre, escortându-l de-a lungul holului. Un paznic cu un pistol automat atârnat pe umăr păși spre el.

–Îmi pare rău, domnule, am ordin să vă percheziţionez, i se adresă respectuos.

Alex ridică mâinile cu o expresie plictisită pe față, dar, de îndată ce

omul se apropie de el, îl apucă de mână și i-o răsuci la spate, eliberându-l numai după ce auzi pocnetul oaselor rupte.

Cei doi din spatele lui se repeziră imediat să-și ajute colegul, însă Alex se răsuci și îl lovi pe primul cu piciorul în falcă, reușind să se ferească de un pumn și ripostând cu o lovitură în gât și un picior în cap. Cel de-al doilea paznic îl apucă și-l izbi de zidul din spatele său, dar pumnul lui Alex îl pedepsi nemilos cu o lovitură bine plasată în șale; apoi îi aplică un genunchi în bărbie, lăsându-l inconștient pe podea. Alex păși peste el, oprindu-se un moment pentru a-i lua arma.

Cu pas hotărât, străbătu un salon plin de oameni care dansau și o luă înainte pe un coridor întunecat. Știa din experiență că lucrurile interzise se ascundeau cel mai bine în întuneric. Pe la jumătatea holului, găsi o ușă deschisă și intră. Un candelabru de cristal lumina slab o masă dreptunghiulară în jurul căreia se afla o adunătură tărcată de bărbați. Unii stăteau de vorbă, alții afișau un aer plictisit, în timp ce un individ din capul mesei părea că inhalează cocaină.

Alex localiză persoana lui de contact undeva la mijlocul mesei. Era un bărbat zdravăn, cu ochi mici, căprui și părul des și negru, îmbrăcat într-un costum alb ce părea foarte scump. Omul îl măsură cu privirea, apoi contemplă nehotărât pistolul plasat la îndemână pe masa din fața sa.

Alex îl pironi cu ochii lui reci.

–Sunt Alex. Am stabilit să ne întâlnim.

Cei din jurul mesei săriră brusc în picioare, punând mâna pe arme, însă individul îi opri cu un gest scurt al mâinii.

–Lăsați-ne singuri! le ordonă plin de nerăbdare, cu tonul cuiva obișnuit să poruncească.

Câțiva dintre oamenii lui păreau gata să se opună, însă capitulară de îndată ce el își aținti privirea asupra lor, părăsind încăperea unul după altul.

Alex luă un scaun și se așeză la masă, susținând privirile iscoditoare ale intermediarului său. Momentul fu întrerupt de tusea drogatului de la capătul mesei, care rămăsese pierdut în lumea lui de abuz și durere.

–Hei! Am zis să ieși dracului afară! zbieră șeful lui cu o mutră dezgustată, apucând pistolul și îndreptându-l spre capul lui.

Asta îi atrase în sfârșit atenția individului, care se ridică înspăimântat și se repezi pe ușă afară.

–E greu să mai găsești oameni de nădejde în ziua de azi, comentă Alex rânjind.

Bărbatul rânji la rândul lui, punându-și la loc arma pe masă.

–Mie-mi spui? Am pierdut mai mulți oameni din cauza mizeriilor

pe care și le înfig în vene decât a gloanţelor pe care le-au încasat pentru mine.

Zâmbetul lui Alex se lărgi.

–Grea afacere!

–În jocul din care facem noi parte, nimic nu se schimbă cu adevărat, remarcă bărbatul, în timp ce-şi umplea din nou paharul, uitându-se apoi întrebător la el.

–Nu, mulţumesc, îl refuză Alex, privind cum omul pune la loc sticla pe masă. Să trecem la afacerile noastre, domnule...

–Miguel, la dispoziţia ta.

Alex puse o bucată de hârtie pe masă și o împinse către el.

–Bine, Miguel, ăsta e inventarul echipamentului de care am nevoie.

Miguel își aruncă repede ochii peste cele scrise.

–Nici o problemă. Pot să mai fac și altceva pentru tine?

–Nu, mulţumesc, răspunse scurt Alex.

–E întotdeauna o plăcere să colaborez cu SSO.

Miguel se ridică în picioare, semn că întâlnirea luase sfârșit.

–Sunt convins, zâmbi vag Alex, întrebându-se cât îl plătea SSO pentru serviciile lui.

După luxul în care trăia, cu siguranţă tipul nu se vindea ieftin.

⌖

A doua zi de dimineaţă, Alex își bea cafeaua în barul hotelului, când un bărbat se apropie de masa lui.

–Aveţi un foc? îl întrebă acesta, punându-și o ţigară între buze.

Alex împinse bricheta spre el, cu toate simţurile brusc în alertă. Aprinzându-și ţigara, bărbatul se învălui într-un nor de fum.

–Mulţumesc, spuse și plecă, lăsând bricheta pe masă. Sub ea se afla însă un plic alb.

Alex îl petrecu din ochi până când se pierdu în mulţime, după care luă plicul. Înăuntru nu era decât o bucată de hârtie, pe care erau scrise cu creionul câteva cuvinte:

Am să-ți propun o afacere. Are legătură cu libertatea ta.

Nici urmă de semnătură, numai un număr de telefon.

Lui Alex îi stătu inima în loc. Aruncă îndată o privire împrejur, cercetându-i cu atenţie pe toţi cei prezenţi. Nimic nu părea suspect. Lăsând pe masă câţiva dolari, se deplasă către o cabină de telefon aflată la intrarea în hotel. Fără să părăsească holul din ochi, ridică receptorul și formă numărul. Telefonul nu sună decât o dată înainte ca o voce de bărbat să răspundă.

–Alex, mă bucur că te-ai hotărât să ne suni.

–Îmi pare rău, numele meu este Jacques Villon. Cred că mă confundați, răspunse Alex pe un ton calm.

–Mi-e teamă că nu. Numele tău este Alex Therein și ești în slujba unei organizații mai degrabă sinistre, veni replica celuilalt.

Inima lui Alex începu să bată nebunește, adrenalina răspândindu-i-se prin vene cu iuțeala fulgerului. Reuși, cu toate acestea, să-și păstreze tonul liniștit:

–Nu înțeleg despre ce vorbiți.

–Ba cred că înțelegi. Ne întâlnim peste zece minute la Skybar, deasupra piscinei. A, și, Alex... încearcă să-ți ții pistolul ascuns, pentru că nu vrem să atragem atenția, nu?

–Numele meu este Jacques Villon, replică el din nou, fără să se mai îndoiască însă că vorbește degeaba.

–Ne vedem peste zece minute... Alex.

Și legătura se întrerupse brusc.

Cu mintea analizând furios situația, Alex ieși din cabina de telefon și traversă holul către lift. Simțind greutatea reconfortantă a pistolului în buzunar, apăsă pe butonul ultimului etaj, privind absent numerele care se perindau pe ecran. În sfârșit, ușile se deschiseră fără zgomot, și el se îndreptă către pavilionul acoperit cu iederă de deasupra piscinei. Grinzile rustice de lemn bleu asemenea cerului senin creau impresia că locul plutește printre nori, dar Alex nu dădu prea multă atenție acestui fapt, preferând să se așeze la o masă aflată cât mai aproape de o ieșire de urgență.

Un bărbat înalt, cu umeri lați, se apropie și se așeză tăcut lângă el. Avea în jur de patruzeci de ani, iar tenul bronzat îi scotea foarte bine în evidență albastrul intens al ochilor. Părul cărunt, bine tuns, și costumul simplu pe care îl purta îl duseră pe Alex cu gândul la un om de afaceri, dar ținuta lui sugera ore nenumărate petrecute în sala de antrenamente, ceea ce nu prea cadra cu idea unei persoane care își petrecea majoritatea timpului la birou. Mișcările îi erau prea armonioase și agile pentru bodybuilding, în timp ce mâinile, destul de mari și de puternice, nu păreau deloc obișnuite cu hârțogăraia.

–Cine ești, și ce vrei? îl abordă Alex pe un ton calm, fără să i se citească nimic pe față.

–Mă numesc Brett Taylor, se înclină ușor tipul, cu o licărire ironică în privire. Și probabil sunt cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat de când ai fost recrutat de SSO.

Alex zâmbi, aprinzându-și o țigară.

–SSO? îi suflă el fumul drept în față lui Brett. Nu-mi amintesc să am o companie cu numele ăsta pe lista partenerilor mei de afaceri.

–Hai să lăsăm jocurile deoparte, că pierdem timp prețios, replică Brett, punându-i în față un dosar. Aici este profilul tău, sau cel puțin tot ce știu despre tine cei de la SSO. Fiecare cuvințel, tot ce ți-a trecut vreodată prin minte, toate misiunile pe care le-ai dus la capăt. Alex Ștefănescu a fost arestat pentru conspirație împotriva Partidului Comunist, a fost pus sub acuzare și executat peste șase luni. Apoi și-a făcut apariția Alex Therein, recrutat de SSO pentru a deveni unul dintre cei mai buni agenți ai săi. Mihai, șeful tău, crede că probabil n-o să devii niciodată un fan al regimului, prin urmare consideră că amenințările referitoare la familia ta sunt cea mai bună strategie ca să te țină în frâu. Am reușit să-ți atrag atenția, Alex?

Alex răsfoi dosarul, fără să i se clintească vreun mușchi pe față. Nu mai era cazul să o țină într-o negare. În minte i se învârteau tot felul de scenarii cu viteza fulgerului. Cine erau cei aflați în posesia dosarului său? O agenție străină? O altă filială a SSO-ului, un dezertor? Dar dacă era o înscenare, încă un test dement pus la cale de Irina?

–Ce vreți de la mine?

–Motivul prezenței tale aici ne este foarte bine cunoscut. Brett se aplecă puțin, lăsând intenționat să se vadă pistolul din tocul de la subraț. Putem să te arestăm oricând, sau ai putea să stai liniștit și să mă asculți cu atenție. Am să-ți fac o propunere de care cred că vei fi foarte interesat.

Alex aruncă o privire împrejur, observând echipa de supraveghere care îi urmărea cu discreție.

–Ascult.

–E clar că-i urăști pe comuniștii care ți-au distrus viața, dar nu știu cât de departe ai fi dispus să mergi ca să le-o plătești, începu Brett, în timp ce-i lua dosarul din mână.

Ațintindu-și ochii și atenția asupra omului din fața sa, Alex replică, accentuând fiecare cuvânt:

–Poți să fii puțin mai explicit?

–Vrem să lucrezi pentru noi, spuse Brett sprijinindu-se de spătarul scaunului, în timp ce un zâmbet deschis îi lumina chipul. Sunt sigur că ai auzit de agenți dubli. E destul de simplu, spuse pe un ton prietenesc, de parcă ar fi discutat despre o partidă de pescuit. Ne dai informații despre asasinatele puse la cale, iar noi le împiedicăm. Gândește-te câte vieți ai putea salva. Ne poți furniza informații concrete despre SSO și Direcția de Operațiuni, și, când va veni vremea, o să te ajutăm să-i spulberi de pe fața pământului. Indivizii ăștia ți-au făcut viața un iad,

ești pregătit să-ți schimbi cursul vieții și le arăți cine ești cu adevărat? Noi putem să te ajutăm.

Cuvintele ispititoare ale lui Brett îl învăluiră, hipnotizându-l. Oare chiar era adevărat, sau era ademenit într-o capcană dibace? Cu mintea analizând totul cu viteza luminii, Alex alese să-și joace o ultimă carte.

–Tare vrăjeala, rânji el. M-ai impresionat până la lacrimi. Ăsta e discursul standard pe care-l servești tuturor recruților, sau l-ai pregătit special pentru mine?

Brett îi întoarse rânjetul.

–Ești un tip isteț, Alex. Ar fi păcat să putrezești într-o închisoare de maximă securitate în loc să lucrezi pentru noi.

Alex înghiți în sec. Tot ce-și dorea în clipa aceea era să-i smulgă zâmbetul ăla nerușinat de pe față.

–Ce înseamnă *noi*? întrebă, reușind cu greu să-și păstreze tonul calm.

–O organizație care nu există, condusă de oameni care nu există. Brett ridică din umeri cu indiferență. O consecință ironică a timpurilor noastre. În era corectitudinii politice, cineva trebuie să intre în noroi până la gât să vâneze șobolanii. Ăștia suntem noi, Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, cea mai puternică organizație internațională antiteroristă. La nivel oficial, nu existăm. Neoficial însă, curățăm lumea de lepre și apărăm populația civilă. Ți-ar plăcea să faci și tu asta cândva?

Alex îl privi fără să scoată un sunet. Brett oftă.

–În ce crezi tu, Alex? îl întrebă ceva mai blând, deși ochii săi își păstrară strălucirea tăioasă.

Alex îl privi bănuitor.

–Adică?

Brett clătină încetișor din cap, ridicând o sprânceană.

–E o întrebare destul de simplă. Lupți până la moarte pentru SSO, dacă e cazul. Pentru ce ești dispus să-ți dai viața?

–Lupt ca să apăr sistemul. Alex avea răspunsul gata pregătit, încercând să nu se gândească de câte ori fusese obligat să acționeze împotriva convingerilor sale.

–Un sistem în care nu crezi și care ți-a distrus viața. În schimb, noi luptăm ca să-i apărăm pe nevinovați, afirmă Brett, cântărindu-și cu grijă cuvintele.

–Așa ceva nu există, mârâi Alex neîncrezător.

Brett păru de-a dreptul amuzat.

–Sunt convins că asta e ceea ce vrea SSO să crezi. Dar ia gândește-te la scopurile lor. Care sunt păcatele celor pe care-i vânează?

Alex își amintea prea bine de fiecare dintre victimele lui. Cu

siguranţă, singura lor vină fusese dorinţa de libertate. Un lucru la care tânjise şi el în urmă cu o veşnicie, dar care acum părea imposibil. Tăcerea lui era mai mult decât grăitoare pentru Brett, care profită de avantajul oferit.

–Te-au înrobit atât de tare încât libertatea ţi se pare ceva imposibil? Libertatea e importantă, merită să lupţi pentru ea, să mori pentru ea.

Alex închise ochii, respingând provocarea tăcută. *Cum de ştie atât de multe despre mine? Cum de ştie pe ce butoane să apese?* Cu câţiva ani în urmă, ar fi fost ferm convins că ceea ce spunea Brett e adevărul adevărat. Cine avea dreptul să hotărască asupra vieţii celor din jur? Acum însă, se simţea pur şi simplu incapabil să facă altceva în afară de a executa ordinele primite.

–În Elite lucrăm în echipă, continuă Brett, simţindu-i tulburarea. Vieţile şi morţile noastre sunt înlănţuite. Se încruntă uşor. Cu toate că nu sunt sigur că înţelegi asta cu adevărat.

–De ce nu? glasul lui Alex era încărcat de tristeţe şi amărăciune.

Brett ridică din umeri.

–Pentru că eşti prea introvertit, un răspuns absolut normal date fiind condiţiile în care ai trăit. În care încă trăieşti, de fapt. N-ai cunoscut niciodată bucuria de-a fi parte din ceva mai măreţ decât tine. Asta cere sacrificii, uitare de sine, toate fiind răsplătite într-un fel de care tu nici n-ai habar.

Alex era prea şocat ca să mai poată spune ceva. În vorbele lui Brett plutea adevărul ca un parfum ameţitor, adevăr după care tânjea de o veşnicie. Şi atunci îi deveni clar ca lumina zilei că nu putea să ia decât o hotărâre.

–Cum rămâne cu misiunea pentru care am venit aici? SSO nu acceptă niciun eşec.

–Continuă să acţionezi potrivit planului. Brett zâmbi la vederea expresiei de uimire de pe faţa lui Alex. Doar că în loc de amuniţie reală, o să foloseşti tranchilizante, adăugă rânjind. După asta e treaba noastră să înscenăm moartea victimei. Vom avea gijă să facem mare tevatură în mass-media despre moartea lui, iar SSO va primi toate semnalele unei misiuni reuşite. Apoi, vom avea grijă ca victima să primească o nouă identitate. SSO nu va afla niciodată.

–Simplu şi eficient, aprecie Alex, stingându-şi ţigara. Şi dacă refuz?

Surâsul se şterse de pe chipul interlocutorului său, care se aplecă spre el ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească o taină. Alex simţi în acelaşi moment ţeava unui pistol împungându-l în coaste pe sub masă.

Un chelner se opri lângă ei, adresându-i-se politicos:

–Comanda dumneavoastră, domnule.

Alex își ridică privirea spre el, dar ochii îi rămaseră ațintiți pe tava acestuia, de sub care se ițea țeava unei arme ațintite spre capul lui.

–Folosește-ți imaginația, șopti Brett, pironindu-l cu privirea.

Alex nu se clinti din loc, ținându-și mâinile încrucișate pe masă. Hotărârea lui era deja luată, jocul nu mai avea sens.

Brett se ridică în picioare și făcu câțiva pași spre ieșire.

–O să te contactăm, îi mai aruncă peste umăr.

Chelnerul puse paharul pe masă, făcându-i cu ochiul.

–*Cuba Libre* pentru dumneavoastră, domnule, cu complimente din partea casei. Savurați-o cu plăcere.

După ce luă o înghițitură din coctailul delicios, Alex încercă să-și pună gândurile în ordine. Dacă ceea ce-i spusese Brett era adevărat, însemna că de mult timp existau oameni care știau despre el. Închise ochii, străduindu-se să lase deoparte implicațiile acestor amănunte.

–Bună ziua, vreți să salvați planeta?

Glasul se poticni în clipa în care Alex deschise ochii și aruncă o privire glacială către cel care i se adresase, un tânăr ce părea că strânge semnături pentru o clauză legată de salvarea mediului înconjurător. Tricoul lui vârât neglijent în pantalonii kaki cu croială soldățească proclama: *Bombele noastre sunt mai deștepte decât majoritatea elevilor de liceu…ele știu unde se află Orientul Mijlociu.* Puștiul își târșâi bascheții pe podea, ceva zornăindu-i prin buzunare. Părea destul de stânjenit de ce avea să spună, mai ales că ratase începutul discursului, și acum îi arunca priviri piezișe străinului care se uita la el pe jumătate amenințător.

–Ăăă... putem salva sute de animale cu ajutorul inițiativei noastre, o luă el de la capăt, arătând cu degetul hârtia pe care i-o întindea. Dacă propunerea este acceptată, atunci numai animalele bolnave sau bătrâne vor mai fi sacrificate pentru carne și piele, și ăăă... Se opri brusc, aparent abia atunci observând că bărbatul din fața lui purta o geacă de piele.

Alex se uită la petiție, din ce în ce mai încruntat.

–N-am drept de vot aici.

–Nici o problemă! exclamă ușurat tânărul. După care, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee, arătă spre geaca lui. Nu păreți o persoană violentă și probabil vi se pare oribil că vacile sunt omorâte pentru piele. Dar să știți că nici nu e nevoie. Se pot face niște geci bestiale din roți de mașini reciclate. Negre, lucioase... tipele mor după ele.

Roți de mașini? Alex nu-și putu stăpâni un zâmbet, în timp ce tânărul punea o revistă de modă pe masă.

–Vedeți? arătă el. Unele sunt super la modă acum!

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Alex instantaneu. În locul fotografiilor de bărbați cu alură sportivă îmbrăcați în geci strălucitoare de cauciuc, pe broșură erau notate locul și instrucțiunile pentru înscenarea asasinatului.

–Păstreaz-o, continuă tânărul binevoitor. Eu mai am și altele.

Alex se uită după el în timp ce se îndrepta spre altă masă, luând de la capăt discursul la fel de entuziast.

–Bună ziua, vreți să salvați planeta?

Punând mâna pe revistă, Alex simți ceva tare sub ea. Uitându-se cu grijă în jurul său, scoase o casetă de metal în care se aflau trei încărcături cu tranchilizante. Brett fie avea prea multă încredere în puterea sa de convingere, fie îl cunoștea incredibil de bine.

–Mulțumesc, Brett, murmură ca pentru sine.

Apoi se ridică cu un oftat prelung, știind că era timpul să-l sune pe Mihai pentru raportul zilnic. Cu degetele tremurând, formă numărul, aproape așteptând ca Mihai să-i spună că familia îi fusese executată ca urmare a trădării lui. Numai că atunci când șeful lui ridică receptorul, nimic nu părea schimbat.

–Informațiile primite erau incomplete, locul e prea expus pentru o lovitură, raportă Alex aproape mecanic. Cer permisiunea să mă abat de la profilul inițial. În seara asta, subiectul va participa la o petrecere privată. Locul e perfect pentru îndeplinirea misiunii.

–De acord. Ține-mă la curent, se mulțumi să spună Mihai, apoi întrerupse legătura telefonică.

⌖

În seara aceea, Alex asamblă cu mișcări de expert o pușcă cu lunetă model Sako TRG21, scoțându-i însă cartușele și înlocuindu-le cu încărcăturile cu tranchilizante furnizate de Brett. În cele din urmă, înșurubă amortizorul și telescopul și luă poziția de lunetist pe acoperișul unei clădiri aflate vizavi de barul de noapte unde avea loc petrecerea. Înveșmântat în negru din cap până în picioare, cu o cagulă neagră pe față, era de-a dreptul invizibil.

Nu trecu mult până când lucrurile se puseră în mișcare. O limuzină neagră trase în fața barului de noapte, din ea făcându-și apariția subiectul, înconjurat de patru bodyguarzi. Alex îi ochi cu grijă gâtul și trase cu o precizie mortală, privind cum bărbatul se prăbușea la pământ. Cu o grijă născută din experiență, curăță locația de orice semn care ar fi putut divulga prezența lui acolo, apoi se făcu nevăzut în noapte.

Ajuns la mașina pe care o închiriase din timp, puse cutia cu pușca în portbagaj se îndreptă către un telefon public, verificându-și mereu spatele pentru a vedea dacă era urmărit.

–Misiunea a fost îndeplinită, raportă cu obișnuita-i economie de vorbe.

Întrerupse convorbirea în timp ce sirenele poliţiei începură să se audă din ce în ce mai aproape, îngăduindu-și un moment pentru a ofta îndelung și ușurat. Gata... o făcuse. Și, pentru prima dată după ce încheiase o misiune, se simţea de-a dreptul mulţumit.

Odată cu trecerea anilor, rezultatele lui deveniră atât de bune, încât câștigă din ce în ce mai mult încrederea celor din SSO, ajungând astfel să aibă acces la documente și informaţii ultra secrete. Așa ajunse să obţină informații cruciale despre viitoarele operaţiuni SSO, precum și despre personalul, configuraţia, filialele, fondurile alocate, bugetele lor și, lucrul cel mai important, despre locaţiile și datele la care urmau să aibă loc noi asasinate.

Elite îi puse la dispoziţie case conspirative, oameni de legătură, echipamente de supraveghere și provizii în locuri ascunse, ajutându-l să salveze multe suflete nevinovate și chiar să vâneze teroriști ce trebuiau eliminaţi.

✦

UMBRELE SUFLETELOR NOASTRE

Decembrie 1989 – Cartierul General Elite, Milano, Italia

Alina părăsi epuizată tatamiul, hotărându-se că lucrase destul în ultimele trei ore. Și, pentru că ea și Alex acceptaseră misiunea din Amsterdam, Brett îi convocase la o scurtă ședință în acea după-amiază, așa că trebuia să facă un duș și să se schimbe înainte de a ajunge la întrevedere.

Își ridică prosopul și sticla cu apă de pe podea, privindu-l pe Alex care încă făcea abdomene la aparatul cu greutăți. Oftă cuprinsă de frustrare, știind că probabil deja agoniza din cauza efortului; transpirația excesivă de pe pielea lui era un indiciu clar că trecuse de mult pragul simplei extenuări fizice. Având în vedere că nu trecuse prea mult timp de când fusese rănit destul de serios, sperase ca Alex s-o lase mai moale, dar ar fi trebuit să-și dea seama de la început că nutrea speranțe deșarte. Un zâmbet anemic îi pluti pe buze, amintindu-și ultima lor discuție. Lăsă sticla de apă din mână fără s-o fi desfăcut și se îndreptă către el.

–De ce-ți faci una ca asta? îl întrebă când el puse în sfârșit capăt torturii autoimpuse și acceptă prosopul pe care i-l întinse.

–Ce anume? replică el ștergându-și fața și gâtul.

Alina oftă.

–Te antrenezi mult prea intens și mult prea curând.

Ochii ei stăruiră asupra chipului lui, aproape empatizând cu durerea care se întrezărea în privirea lui gri-verzuie.

–Nu de mult aproape mi-ai murit în brațe, iar acum te pedepsești antrenându-te dincolo de limitele tale naturale. De ce nu-ți acorzi un mic răgaz ca să te vindeci, Alex? Își mușcă buzele, dându-și seama că întrebarea era mult mai profundă decât intenționase.

Alex îi privi chipul frumos, citind în ochii ei verzi dorința sinceră de a-l înțelege. I se părea și acum la fel de uimitor ca la început că-i păsa cu adevărat de el.

–Durerea mă vindecă, îi explică, dându-i astfel pentru prima oară un răspuns sincer. Mă întărește.

–Și exact asta vor de la tine, nu-i așa? izbucni ea, simțindu-se invadată de un val irațional de furie. Nu din cauza lui, ci a circumstanțelor care îl făcuseră să gândească în felul acela. Vor să facă din tine un om de oțel, și tu te conformezi fără drept de apel. Gloanțele abia

dacă te încetinesc, iar durerea te face mai puternic, spuse, ridicând exasperată din umeri.

–Fac ce trebuie să fac, replică el și se ridică în picioare ca să ia o ganteră.

Își depărtă picioarele și ridică greutatea deasupra capului. Umărul rănit protestă, însă îl ignoră, concentrându-și întrega atenție asupra exercițiului.

–Da, întotdeauna faci ce trebuie, mormăi Alina, dându-și seama că interesul ei îl deranja, pentru că nu știa cum să reacționeze. O să fiu prin preajmă dacă ai nevoie de mine, mai spuse întorcându-i spatele și îndepărtându-se.

⌖

Ceva mai târziu, la ședință, Brett îi studie pe rând. Ceva se schimbase în atitudinea lor unul față de celălalt, tensiunea și conflictul părând înlocuite de un armistițiu. Chiar comunicare tacită, observă el surprins. Pentru prima dată de când îi văzuse împreună, cei doi păreau că se simt confortabil unul în compania altuia. Poate că, până la urmă, aveau să devină cuplul perfect pentru misiune.

–Massoud Rahman trebuie eliminat, dar nu înainte de-a extrage fișierul central al celulei, începu el, fără să-și mai piardă timpul cu introduceri inutile. Conține, credem noi, o listă cu contacte și informații extrem de importante despre atacurile planificate pentru viitor. Problema este că nu l-am localizat încă, așa ca trebuie să-i accesați și computerul de acasă, și pe cel de la birou. Colectați toate dischetele și materialele care ar putea conține informații utile. Vreau discreție totală. Plecați peste patru săptămâni. Peste trei săptămâni de azi înainte, vi se va încredința o misiune de teren ca să ne asigurăm că funcționați la capacitate maximă. Brett se opri preț de câteva secunde, neștiind cum să formuleze ce avea de spus în continuare. În acest răstimp, va trebui să vă căsătorim. Aveți vreo nelămurire sau vreo problemă în legătură cu acest subiect?

Alina zâmbi netulburată.

–Nici o problemă, îl privi în mod deschis.

–Ați înțeles că se așteaptă de la voi...

–Orice va fi necesar, îl întrerupse Alina. Da, Brett, știm. Am stabilit deja toate lucrurile astea, continuă mutându-și privirea de la el la Alex.

–Suntem pregătiți pentru orice, declară Alex fără s-o privească.

⌖

Rana lui Alex se vindeca bine. Alinei i se părea remarcabil, mai ales că nu făcea nici un efort să se menajeze, antrenându-se la capacitate maximă. Relaţia lor continuă să se îmbunătăţească, deşi amândoi evitară orice fel de discuţie pe tema căsătoriei false ce avea să urmeze. Se antrenau, planificau profilul misiunii, uneori chiar luau masa împreună şi vizitau minunatul oraş. În astfel de momente, aproape că îşi uitau soarta şi savurau viaţa normală de care cei din jurul lor se bucurau atât de natural.

Între timp, Brett îi încredinţă Alinei o misiune simplă de supraveghere pentru a-i îmbunătăţi experienţa de teren. Bruno Galvani era un om de afaceri bănuit că ar intermedia trafic de arme, aşa că Alina se trezi că îl urmăreşte peste tot.

După trei zile de filaj fără niciun rezultat însă, încălcă şi cele mai elementare reguli de protocol şi se întoarse la hotel pentru o baie lungă şi fierbinte. Cum nu avea prea mult timp la dispoziţie, aşteptând-o încă o noapte albă de supraveghere, făcu o concesie şi termină baia mult mai repede decât i-ar fi plăcut.

Tocmai îşi aplica machiajul în baie, când un sunet ciudat îi atrase atenţia. Mâna i se opri în aer şi ascultă cu toată atenţia. Nimic. Ridică din umeri, încercând să se liniştească. Devenea prea paranoică.

Chicotind în sinea ei, ridică din nou pensula cu tuş. Clic. *Ce-a fost asta?* Zgomotul uşii deschizându-se o făcu să tresară şi fu cât pe ce să-şi bage pensula în ochi. *Grozav.* Îşi înclină capul şi ascultă. Acum se auzea foarte bine... paşi pe covor. Sunetul era inconfundabil, fiecare pas apropiindu-se din ce în ce mai mult de baie. Alina aşeză în linişte pensula pe chiuvetă şi îşi scoase pistolul Glock 17 de 9 mm. Cu o mişcare bruscă, deschise uşa ţinând arma cu ambele mâini, dar oftă exasperată când văzu cine era intrusul.

–Într-o bună zi, o să-ţi zbor creierii, spuse, coborându-şi arma.

Alex schiţă un zâmbet, apoi îi întoarse spatele şi îşi turnă un pahar de vin.

–Şi n-o să-ţi pară rău după aceea? o întrebă peste umăr.

–Nu foarte mult.

Alina îşi imagină glonţul străpungându-i omoplatul prin jacheta din piele neagră, traversându-i pieptul şi ieşind prin cămaşa verde ca muşchiul de pădure, întinsă bine pe pectorali şi vârâtă atent în blugi. Nimeni nu avea dreptul să arate atât de bine, ar fi trebuit declarat ilegal. Alex era nedrept şi insuportabil de atrăgător. În prezenţa lui, se simţea ca o troală udă cu părul încâlcit. Se întoarse repede în baie şi se privi în oglindă. Tuşul negru începea în colţul interior al pleoapei, apoi

linia continua în zigzag și sfârșea într-o pată impresionantă pe obraz.

–Ce cauți aici? îl întrebă în timp ce curăţa dezastrul.

Alex trecu pragul și se așeză pe scaunul de toaletă. Luă cutia cu șervețele de pe un raft de sticlă și îi întinse un șervețel.

–Bună seara, răspunse el simplu.

Ea îi smulse șervețelul din mână.

–Încă mai aștept o explicație.

Alina își întoarse capul dintr-o parte în alta, verificând ambii obraji. Satisfăcută, luă din nou pensula cu tuș, dar o opri în aer. Privirea lui Alex aţintită asupra ei o făcea nervoasă, simţurile încă îi erau răscolite de apariția lui bruscă.

–Îmi dai voie?

–Sigur, poţi să continui.

–Nu la asta mă refeream. Ieși afară, îi făcu semn cu mica pensulă spre living. Și închide ușa după tine.

Dar Alex continuă s-o privească tăcut și impasibil ca o stâncă, ţinând cutia de șervețele în poală. Îi aruncă o privire fioroasă.

–Ai putea măcar să aștepți afară? Baia asta e cam îngrămădită, n-avem spațiu amândoi să respirăm fără să ne sufocăm. Of, nu mai contează, renunţă când îi văzu expresia încăpăţânată. Se aplecă spre oglindă și închise un ochi. Nu voiam decât puțină intimitate, bombăni iritată.

–Brett este de părere că ai avut prea multă intimitate, replică el amuzat. Acum o oră, senzorul de urmărire te localizase în Tanzania.

–Păi acolo și suntem, contemplăm natura sălbatică, pufni ea. De asta ai venit? Nu mie trebuie să mi te plângi, ci lui Jason. Este dispozitivul lui, spuse ea, referindu-se la șeful departamentului de Arme și Echipamente.

–Nu erai în locația pe care ai primit-o si n-ai răspuns nici la telefon.

–Ei, da, n-are voie omul să facă o baie de relaxare.

Alina își trasă conturul pleoapelor cu mișcări puternice și sigure, apoi se trase înapoi. Clipi de câteva ori, studiindu-și imaginea din oglindă. Ochii ei păreau acum mult mai mari și mai exotici, ca cei ai unei feline.

–După o zi întreagă de supraveghere absolut inutilă, aveam nevoie disperată de o pauză.

Aplică pe buze un ruj roz pal, frecând apoi cu grijă buzele una de alta cu mișcări aproape senzuale. Puse la loc capacul rujului și se întoarse spre el.

–Cum arăt?

Alex o studie îndelung. Buzele lui se întredeschiseră ușor, printre ele evadând o boare de suspin.

–Bine.

Ea se încruntă.

–Doar *bine*?

Alex ridică ușor din sprâncene.

–Arăți... prezentabil.

Alina scrâșni din dinți. Ce eșec, nici măcar o reacție!

–Da, mersi! Comentariile tale sunt întotdeauna atât de elaborate! Îi întoarse spatele și intră în living.

–Și acum trebuie să scap de halatul ăsta ud de baie, dacă nu ai nimic împotrivă, îi aruncă peste umăr în timp ce păși în spatele unui paravan Shoji care diviza încăperea principală într-o zonă de zi și una de odihnă. Ne vedem mai târziu. Salută-i pe Jason și pe Brett din partea mea.

–Nu plec nicăieri.

–Nu pot să-ți dau chiar acum un raport detaliat. Mă grăbesc, sunt în misiune. Știi tu, Marele Bruno, terorist notoriu. Trebuie să-l supraveghez și să salvez planeta, spuse sarcastic în timp ce-și lăsa halatul să-i alunece pe umerii goi.

Începu să fredoneze în timp ce își căuta haine de schimb prin dulap, și alese o cămașă albastru-gențiană. Îl putea vedea pe Alex prin hârtia subțire din orez a paravanului. Printr-un straniu joc de lumini, umbra lui părea mult mai mare decât persoana însăși, la fel cum și personalitatea lui domina tacit orice situație, făcându-i pe ceilalți bărbați să pară insignifianți prin comparație. Simți că i se usucă gâtul.

–Asta... începu ea, dar se opri, înciudată de timbrul răgușit al vocii.

Autocontrolul lui o făcea mereu să-și piardă firea. Probabil că se amuza copios pe seama ei. Se forță să înghită salivă și își drese glasul, apoi încercă din nou:

–Misiunea asta este o absolută pierdere de timp. N-ai decât să-mi citești rapoartele.

–Le-am citit.

–Îl urmărec pe tipul ăsta, Bruno, de câteva zile. În fiecare dimineață, în drum spre serviciu, se oprește la același bistrou și comandă cafea decofeinizată cu frișcă și două croasante, trăind cu impresia că soția lui nu este la curent cu abuzurile lui culinare. Se înșală… doamna Galvani observă totul. Apoi ajunge la magazinul lor la ora zece fix. N-am văzut niciodată nimic suspect. Nici o întrunire secretă, nici un contact, nici măcar o întâlnire mai ieșită din comun. Crede-mă pe cuvânt, de data asta Brett se înșală. Bruno nu este vreun mare terorist, e pasionat de patiserie, nu de cocteiluri Molotov.

—Bruno Galvani este un om de afaceri cu reputație internațională.

Are acoperirea perfectă, spuse Alex cu o voce atât de scăzută încât Alina de-abia îl auzi. Călătorește frecvent în zone sensibile din Orientul Mijlociu, Cuba, Rusia...

–Of, pentru numele lui Dumnezeu! îl întrerupse ea. Omul ăsta vinde chestii gen New Age. Piramide, cristale, pietre cu virtuți magice și alte prostii. Nu traficheză arme sau viruși mortali furați din laboratoare.

Însă Alex continuă ca și când ea n-ar fi spus nimic.

–Verifică din nou informațiile pe care le avem despre el. Plecări subite, sosiri la fel de bruște, venituri inexplicabile. E un caz standard.

–Singurul caz standard este ce vinde, cărți despre viața profundă a plantelor de interior și chakrele animalelor de companie.

–De ce ești atât de furioasă?

–Nu sunt furioasă, sunt... Alina căută cuvântul exact. Sunt... iritată.

–Ți-a făcut avansuri? întrebă Alex cu o urmă de amuzament în voce.

Ea își trase cămașa pe cap, atentă să nu-și strice machiajul.

–Mai rău, a trebuit să beau din leacurile lui. Un fel de noroi energizant pentru creier, care avea gust de vopsea verde. Se înfioră, aducându-și aminte. Cum poate să te facă mai deștept o chestie care îți întoarce stomacul pe dos? Mi-au trebuit câteva zile să... în fine, nu mai contează.

–De ce nu l-ai refuzat?

–Nu puteam să-l refuz, profilul misiunii îmi cerea să devin un client fidel. Își găsi fusta asortată și și-o trase pe ea. Și nici nu voiam să-i rănesc sentimentele. Bruno e un tip destul de drăguț. Puțin cam ciudat, dar asta nu înseamnă că este terorist. În seara asta dă o petrecere în beneficiul adăposturilor pentru femei.

–Un bun samaritean! Vocea lui Alex deveni dintr-o dată ironică. Așa cum eram și eu când ne-am întâlnit prima oară.

Degetele Alinei înghețară la jumătatea fermoarului fustei. Inspiră adânc.

–Asta e o lovitură sub centură, Alex. Greșeala asta am făcut-o cu mult timp în urmă. Am învățat multe de atunci.

–Mie nu mi se pare. N-ai voie să lași sentimentele...

– ...să-ți influențeze munca, termină ea fraza. Da, da, știu poezia pe de rost. Dar aici nu este vorba de sentimente, ci de rațiune. Ne pierdem timpul cu individul nepotrivit, sunt sigură.

–Du-ți oricum treaba până la capăt și completează raportul fără să faci valuri.

Bărbia ei se ridică în semn de protest.

–De ce?

–Fă cum ţi-am zis, ai încredere în mine.

De câte ori mai auzise chestia asta până acum? Deja se săturase de jocul ăsta învechit. Se săturase să se mai chinuie să depăşească barierele lui autoimpuse, ori să afle ce se ascunde dincolo de ele. Şi-ar fi dorit ca el să-i vorbească deschis, în loc să fărâmiţeze adevărul în doze inofensive pe care i le servea din când în când. Felul ăsta al lui de a fi, suplimentat de un comportament autoritar, o inhibase de la început. Voia să fie tratată ca partener egal, nu să fie pusă pe un piedestal stupid.

–Oricum, continuă Alex ca şi când i-ar fi putut citi gândurile, de mâine o să termini oficial cu misiunea asta şi ţi se va încredinţa alta.

–Serios? Şi exact ce-o să fac de data asta?

–Vei fi şoferul meu. Îţi va acorda posibilitatea să-ţi îmbunătăţeşti performanţele în timp ce lucrezi sub acoperire.

–Sună foarte impresionant... zău, Alex, câteodată nici nu stiu pe cine încerci să impresionezi când vorbeşti aşa de pompos. Pe mine, sau pe tine?

Alina dădu ochii peste cap şi suflecă un ciorap argintiu până-l făcu să arate ca o gogoaşă strălucitoare, apoi îşi vârî vârful unui picior prin el. Îşi sprijini piciorul pe un scaun şi trase încet în sus nailonul strâmt, apoi lăsă banda elastică să plesnească lipindu-se de pulpă. Ridică celălalt picior şi repetă ritualul, apoi păşi din spatele paravanului în încăperea principală.

Alex se uita pe fereastra deschisă, cu spatele la ea.

–Mă ajuţi, te rog? Nu pot să ajung la ultimii nasturi, se răsuci ea, ridicându-şi părul cu o mână.

Aşteptă, dar el nu răspunse. Când privi peste umăr, îl găsi nemişcat în acelaşi loc, scrutând noaptea.

–Dacă nu te deranjez prea tare, adăugă ironic.

–Nici un deranj, răspunse el, dar suspinul ce-i scăpă printre buze sugera exact contrariul.

Degetele lui încheiară rapid nasturii mici în formă de perle pe care ea îi lăsase intenţionat neîncheiaţi. Îi simţea fiecare atingere ca pe un jar încins, un foc incandescent ce ameninţa să devină mai mult. Când el introduse ultimul nasture prin butoniera îngustă, degetele îi atinseră părul fin de pe ceafă. Alina simţi cum ceva ia foc în ea, o fierbinţeală care îi urca pe şira spinării. Alex îşi plimbă degetele pe linia nasturilor în jos, ca şi când ar fi vrut să verifice că totul era bine. Alina îşi reprimă cu greu un geamăt. Se aplecă repede după pantofi, încercând să-şi ascundă reacţia. Fusta i se mulă pe ea, scoţându-i în evidenţă linia coapselor.

–Piersici, murmură Alex.

–Poftim?

–Miroase a piersici.

–Probabil servesc plăcintă cu piersici în restaurantul de jos, explică ea, îndreptându-se și făcând semn cu capul spre fereastra deschisă. Și mie îmi miroase câteodată a mâncare.

Alex își puse mâinile pe pervaz, se aplecă în afară și privi în toate direcţiile. Apoi plescăi nemulţumit.

–De ce este geamul deschis?

Ea ridică indiferentă din umeri.

–Pentru aer.

–E periculos, uită-te și tu împrejur. Cinci puncte vulnerabile.

–Eu am identificat șapte, contraatacă Alina, punându-și pantofii. Și le-am acoperit pe toate. Mentorul meu mi-a spus odată că experienţa este cel mai bun profesor. O mie de simulări n-o să te pregătească niciodată suficient pentru munca de teren. Ridică din sprâncene uitându-se la el cu ochi inocenţi. Vrei să spui că nu avea dreptate?

–În unele cazuri, sunt folositoare și simulările, răspunse el apropiindu-se de ea cu o indiferenţă dezamăgitoare, dar părând că o adulmecă cu fiecare pas. Alteori, nu există substitut pentru experienţa directă. Se apropie și mai mult de ea, feţele lor aflându-se acum la doar câţiva centimetri distanţă. Nimic nu se compară cu realitatea. Respiraţia lui purtând cuvintele aproape șoptite îi adie ușor pe piele.

Alina făcu un pas înapoi.

–Asta n-am de unde s-o știu... realitatea este de multe ori supraestimată. Și acum te rog să mă scuzi, dar am o întâlnire cu Bruno, pericolul numărul unu al planetei, spuse, îndepărtându-se de el.

Luă un șal albastru de pe un scaun și și-l atârnă pe braţ într-o cascadă de mătase. Pânza se undui, lăsând în urmă o aromă vagă de patchouli, ca și cum în fibrele ei încă mai stăruia urma unei vizite într-un templu indian cu mult timp în urmă. Alina aşeză cu grijă șalul pe umeri, apoi se examină în oglinda de pe hol.

Alex păși în spatele ei și își puse ușor mâinile pe umerii ei. Se aplecă în faţă până când buzele lui aproape că îi atinseră gâtul.

–De la tine, șopti el întorcând-o cu faţa la el, privindu-i intens buzele.

–Poftim?

–Tu miroși a piersică.

Alina își drese glasul, forţând cuvintele să iasă normal.

–Probabil de la săpun.

Din senin, se simţea năucită și paralizată, ca și cum aerul ar fi fost plin cu fum de opium, accentuându-i simţurile și făcând ca totul

să pară suprarealist. Dar nu era opium, ci ochii lui Alex concentrați asupra ei, hipnotizând-o ca un narcotic. Un narcotic atât de puternic încât îi anihila orice urmă de raţiune, mai puţin certitudinea că totul era pentru el un simplu joc. Cu toate astea, continuă să-l privească intoxicată şi neajutorată.

–Mă întreb... continuă el, măsurându-i chipul cu ochi care acum aveau culoarea mării pe timp de furtună. Ai şi gust de piersică?

Buzele li se întâlniră ca nişte emisari în întuneric, o ciocnire dură înainte ca prima lor tentativă să fie corectată şi să-şi ajusteze atingerea, apoi începură să exploreze teritorii interzise. Periculos. Delicios. Alex gemu cu buzele lipite de ale ei şi adânci sărutul, revendicând mai mult, mai profund. Ea îl acceptă, abandonându-se total priceperii lui. Divin. Senzual. Indescriptibil de excitant. Atât de dulce şi de tandru încât fericirea îi străpunse inima în timp ce se savurau reciproc, se gustau, se simţeau. El avea gust de vin şi condimente, de experienţă şi dorinţă. Aroma masculină unică a lui Alex. Dar de fiecare dată era diferit şi de fiecare dată era insuficient.

Sărutul lor deveni mai pasional, în timp ce jacheta lui din piele se mototoli sub atingerea ei febrilă, apoi îi alunecă de pe umeri. Un nasture se blocă, aproape sfâşiindu-se. Abdomenele li se lipiră strâns într-o unică îmbinare guvernată de dorinţă, atât de strâns încât era imposibil să-şi mai dea seama unde se termina el şi unde începea ea. Dorinţa unuia o stârni pe a celuilalt, tandreţea se tranformă în poftă lacomă. Se devorau reciproc. Înfometaţi. Înfierbântaţi. Mâinile lui alunecară pe sub fusta ei şi zăboviră pe coapse, apoi între ele, acolo unde era centrul absolut.

Ea se trase înapoi cu răsuflarea întretăiată.

–Alex, misiunea... Cu un efort aproape supraomenesc, încercă să-şi forţeze creierul să funcţioneze corect. Trebuie să merg la petrecere.

Mâinile lui se încordară preţ de o fracţiune de secundă, apoi se relaxară încet. Tulburată, Alina luă de pe masă o cutie mare albă de patiserie, fără să mai vadă nimic în jurul ei. Se simţea ciudat, cu mintea într-un loc şi trupul în altul, forţată să se concentreze la maximum pentru a fi în stare să execute şi cel mai elementar gest. Abia se mişca, se simţea ca într-un film ale cărui cadre se desprinseseră unele de celelate.

Alex o prinse de braţ.

–Stai...

–Vorbesc serios, trebuie să plec. O fi toată afacerea asta o mare pierdere de timp, dar chiar şi tu ai spus că trebuie s-o duc până la capăt.

–Dar nu poţi să pleci în halul ăsta.

–În ce hal? întrebă Alina privind în jos.

Șalul îi era complet mototolit. El făcu un pas înainte.

–Lasă-mă să te ajut.

Cu ușurința-i caracteristică cu care putea face și cele mai complicate lucruri să pară un fleac, descurcă rapid fâșia de mătase albastră și i-o înfășură din nou în jurul pieptului cu o dexteritate care aproape că o irită.

–Ai petrecut câteva zile în India? Câteva nopți seducătoare? cuvintele ei erau mușcătoare, sarcastice.

Alex îi zâmbi, dar nu-i răspunse.

–Chiar trebuie să plec.

–Fără haină? E frig afară, remarcă el, savurându-i evident năuceala.

Alina îl mai privi o fracțiune de secundă, apoi își luă haina și aproape că ieși în fugă pe ușă. Alex își lăsă capul în jos și zâmbi amuzat, apoi își ridică privirea când ușa se deschise din nou.

–Închide geamul înainte să pleci, îl instrui ea vârând doar capul pe ușă, apoi dispăru din nou.

El rămase acolo privind ușa mult timp. Cu un oftat, se întoarse și se îndreptă către fereastră. Închise cu grijă geamul, apoi privi împrejur. Halatul care îi ascunsese goliciunea de ochii lui era tot pe podea, acolo unde îl lăsase. Îl culese și îl ridică până la nări, inhalând adânc. Mirosul pielii spălate cu săpun cu aromă de piersică încă mai zăbovea acolo, iar el închise ochii și retrăi senzația buzelor ei. Oftă și lăsă halatul pe un scaun.

Paris, Franța

Numele ei era Denise Devereaux. Era mică de înălțime și cu un corp de model, putând fi aleasă cu brio ca reprezentant oficial al expresiei *petite*. Ochii ei migdalați aveau culoarea verde a mătăsii broaștei, iar buzele ei erau la fel de perfecte ca arcul lui Cupidon. Fuma țigări lungi franțuzești, lăsând urme de ruj roșu ca sângele pe filtrul sofisticat. Avea un cățel în miniatură care putea încăpea într-un buzunar, dulce foc, cu blană lungă maro, pe care îl adora. Câteodată, cățelul răsfățat mârâia înfundat la Alex într-un acces subit de gelozie.

Alina o ura pe Denise. Cățelul era acceptabil. Și ura și Elite... ceea ce nu era nimic nou, și bănuia că ei o știau și de aceea încercau s-o tortureze cu misiunea asta nouă. Ar fi fost de preferat să se fi oferit ca voluntar pentru o misiune în Mogadișu și să trebuiască să evite gloanțe la tot pasul, decât să fie forțată să execute misiunea asta în frumosul Paris. Și de ce naiba mașina pe care trebuia s-o șofeze de colo-colo nu putea fi o limuzină cu perete despărțitor în loc de un Mercedes blindat? Putea auzi absolut fiecare cuvințel pe care cei doi aparent îndrăgostiți

și-l spuneau cu pasiune de pe bancheta din spate. Dacă Alex, alias Alain pentru acea misiune, o mai alinta pe Denise *micuța mea fundiță* încă o dată, Alina era în mare pericol de a-și vomita micul dejun.

Bănuia că de fapt asta o deranja cel mai tare, nu faptul că trebuia să-i ducă pe cei doi de la un hotel, restaurant, ori club la altul, în timp ce încerca să șofeze normal pe lângă șoferi demenți francezi. Se putea adapta la toate astea. Ceea ce nu putea suporta erau zgomotele ce se auzeau de pe bancheta din spate: Denise delectându-se cu unghiile ei lungi și roșii pe coapsa lui Alex, iar el chicotind înfundat în timp ce o săruta pasional pe gât. Cățelul miniatură mârâi, iar Denise gemu în extaz și chicoti la rândul ei. Alina aproape trecu cu mașina peste un pieton în timp ce se zgîia în oglinda retrovizoare la ei, și murmură o rugăciune de mulțumire când ajunseră în sfârșit la apartamentul Denisei.

Cincisprezece minute mai târziu, se simți irațional de fericită când Alex reapăru, în mod clar iritat că nu fusese invitat să-și petreacă noaptea. Și-ar fi dorit să-i spună ceva răutăcios, cum ar fi: *Distracția s-a sfârșit atât de curând, Monsieur Alain? Sau aveți probleme cu potența? Ori poate v-a mușcat micuțul Mitsou?* În schimb, se comportă ca veșnicul angajat loial, din moment ce nu-i putea adresa remarce personale în eventualitatea în care zbirii lui Devereaux le supravegheau fiecare mișcare.

Spre dezamăgirea ei, a doua seară Alex recuperă timpul pierdut datorită acelui mic eșec, iar ea fu nevoită să-l aștepte în mașină ore întregi. Când reapăru într-un târziu, arăta de-a dreptul stors de vlagă. Părul îi era umed, iar cravata îi atârna pe jumatate afară din buzunar. I se adresă cu indiferență, porucindu-i să-l ducă înapoi la apartamentul lui, iar ea se conformă în tăcere totală, încă ofuscată de ceea ce el îi spusese Denisei despre ea cu numai câteva ore mai înainte.

Când Denise îl întrebase de ce are un șofer-bodyguard feminin, el răspunsese că Alina era suficient de puternică cât să-l protejeze, dar în același timp destul de tâmpă cât să nu știe limba franceză, așa încât putea vorbi liber în fața ei fără teamă că ar fi înțeles. Mare și idioată... *Mulțumesc din suflet, Monsieur Alain,* își dorise să-i poată spune, însă, din nou, obligația profesională o determină să rămână tăcută. Parcă ghicindu-i gândurile, el o privise în oglinda retrovizoare și-i făcuse cu ochiul. Denise nu observase gestul, ocupată cu reaplicarea rujului pe care-l întinsese pe fața și gulerul cămășii lui.

Alex pretindea a fi un traficant de arme mega-bogat cu reședința principală la Bruxelles, cel pe care-l impersona recunoscut în toată lumea mondenă ca un afemeiat celebru. Adevăratul Alain Montreau

chiar avusese un șofer-bodyguard feminin înainte ca Elite să-l răpească, așa încât Brett fusese convins că Alina era cea mai grozavă alegere pentru acel rol.

Bunicul Denisei vindea arme militare furate oricui oferea prețul dorit de el, inclusiv teroriștilor, finanțându-și afacerea cu fonduri provenite din vânzarea de droguri și prostituție. Elite fusese cu ochii pe el de ceva timp, în sfârșit găsindu-i o slabiciune: frumoasa sa nepoată, Denise, care tocmai trecuse printr-o afacere amoroasă eșuată, iar acum era extrem de vulnerabilă.

Astfel, Alex, alias Alain Montreau, trebuia s-o seducă și să fie invitat la conacul bunicului Devereaux, urmând să-l drogheze pe bătrân, apoi să-l transporte la Elite pentru a fi interogat. Nimic din toate astea nu era ceva ce el nu făcuse de sute de ori deja, în diferite misiuni, însă era pentru prima oară când Alina asista personal la o astfel de performanță.

A seduce femei era parte integrantă din fișa postului lui Alex, iar Alina se străduia să accepte acest fapt. La urma urmelor, nu cu mult timp în urmă și ea fusese una dintre ele. De obicei simțea milă pentru aceste nevinovate pe care le putea face să se îndrăgostească de el la nebunie numai cu un zâmbet, o privire arogantă, sau săruturi pasionale. Până atunci, însă, nu mai fusese niciodată martor ocular al acelor aventuri și habar nu avusese cât de tare avea s-o afecteze. Alex, în schimb, părea că nu este timorat câtuși de puțin de prezența ei.

Nu schimbară nici o vorbă când ajunseră înapoi la vila imensă a lui Alain, dar asta n-o deranjă pe Alina, știind că era numai o măsură de siguranță pentru reușita misiunii. Alex îi ură noapte bună și se retrase în apartamentul lui somptuos, iar ea se încuie în cămăruța ei din spatele bucătăriei. Toată noaptea se foi în pat, amintindu-și cum Alex sărutase buzele perfecte ale Denisei și forțându-se din răsputeri să-și scoată imaginea aceea din minte.

A doua zi de dimineață, Denise era programată pentru o probă de haine la Chloe. Făcând uz de multe săruturi erotice, îl convinse pe Alex să o însoțească, iar când el acceptă, Alina nu-și putu stăpâni un rânjet ironic. Alex tolănit pe un fotoliu îmbrăcat în voaluri de mătase, privind cum o femeie probează rochii fabulos de scumpe într-o casă de modă, i se părea o imagine șocant de ridicolă. După părerea ei, era mult mai bine echipat să-l cotonogească pe vreun raufăcător pe o alee pustie. Nu putea nega, însă, că arăta grozav în costumul Armani, cu părul strâns la spate într-un stil aproape sever.

Alina rămase să-i aștepte ca de obicei în mașină, dar soarele strălucea prea seducător în dimineața aceea, și erau mult prea multe cafenele

îmbietoare pe străzile pariziene. În plus, i-l lăsaseră pe Mitsou, și cățelul miniatură dădea semne că dorea să-și facă nevoile. Erau un milion de câini pe străzile Parisului, și toți trebuiau să-și facă nevoile.

Alina oftă și coborî cu Mitsou din mașină, știind că în ciuda toamnei târzii era mult prea cald pentru cum era îmbrăcată: o cămașă albă imaculată și pantaloni cu dungi subțiri albe, pe deasupra purtând o haină lungă neagră până aproape de călcâie. În scurt timp, părul îi era transpirat sub șapca de șofer, iar printre sâni simțea transpirația curgând în voie. După ce Mitsou își termină nevoile, își făcu drum până la o cafenea de unde cumpără o sticlă de apă minerală Perrier. Își scoase apoi șapca și haina lungă, și se plimbă alene pe stradă.

Lângă Chloe, se afla un micuț magazin de antichități. Se opri să se uite la lucrurile expuse în vitrină și zâmbi. Într-o cutiuță veche matlasată cu mătase roșie, zăcea cel mai frumos medalion pe care-l văzuse vreodată, un *cloisonné* emailat în formă de inimă, cu nuanțe de lapiz bleu.

–Ce faci?

Alina tresări speriată și aproape rosti numele lui adevărat. Mitsou mârâi la el. Era singur și își scosese și el jacheta, evident suferind de căldură. Pielea gâtului părea incredibil de netedă și ușor bronzată în contrast cu gulerul desfăcut al cămășii albe ca laptele, iar părul lui arăta ca și când tocmai și-ar fi trecut degetele prin el.

–Nimic, se strădui să răspundă fără să se bâlbâie. Gata, ai terminat?

–Am ieșit afară pentru o scurtă pauză. Alex inspiră adânc și făcu o grimasă. Denise se uită la pantofi.

–Aha... Alina zâmbi, încercând să nu pară prea amuzată. Mă întorc la mașină și vă aștept acolo.

–La ce te uitai? o întrebă Alex.

Era cel mai semnificativ schimb de cuvinte pe care-l avuseseră de zile întregi, iar ea observă că privirea lui fixa cu insistență sticla ei de Perrier. Cu un oftat, i-o oferi, nu înainte de a o șterge ostentativ cu mâneca cămășii. El o acceptă cu gratitudine și o puse la buze, apoi își dădu capul pe spate și înghiți lichidul rece cu nesaț, în timp ce ea îi urmări aproape fascinată mărul lui Adam oscilând în sus și-n jos. El se șterse la gură cu dosul palmei și-i zâmbi satisfăcut, oferindu-i sticla înapoi.

–Păstreaz-o, spuse ridicând din umeri cu o indiferență falsă.

Ceva în zâmbetul lui o făcuse să nu mai fie însetată... cel puțin nu după apă minerală.

–Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el. La ce te uitai mai devreme?

Ea făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi gonit întrebarea lui indiscretă ca pe o musculiță enervantă.

–A, la nimic important... observasem medalionul acela. Este frumușel, și albastrul de orice nuanță este culoarea mea preferată.

–Dar tu nu porți bijuterii nicodată, observă el privind-o pe sub gene.

–Nimeni nu-și cumpără chestii din astea valoroase... de obicei se moștenesc, sau le primești cadou. Mie nu-mi oferă nimeni cadouri, și ai mei nu-mi pot lăsa nimic moștenire, din moment ce mă cred moartă. Își drese glasul și întoarse capul, ferindu-și privirile de ochii lui iscoditori, prefăcându-se că-i intră soarele în ochi. Oricum, e impractic... bijuteriile se pierd tot timpul, mai adăugă, sperând că suna indiferentă.

El o privi îndelung, fără să spună nimic.

–Azi poți să-ți iei o zi liberă, spuse într-un târziu. Mă întorc acasă singur.

Ea ridică iar din umeri cu nepăsare și i-l întinse pe Mitsou. Cățelul miniatură răspunse prin a-i capsa degetul mic.

–Să verific dacă totul este în regulă la biroul din Bruxelles? îl întrebă, referindu-se în realitate la Elite.

Alex clătină din cap.

–Nu, bucură-te de timpul liber. Ne vedem mâine.

Mâine, răsună cuvântul în mintea Alinei. Asta însemna că avea s-o facă fericită pe Denise din nou în acea noapte. Decise să ia prânzul într-o cafenea intimă, apoi să facă o baie lungă și fierbinte în cada imensă a lui Alex mai degrabă decât în micul lighean ruginit ce servea pe post de cadă în cămăruța ei. După care va servi un ceai delicios și se va lungi în pat cu o carte bună în mână și muzică în surdină. Și nu se va gândi la el deloc. Nici măcar un minut.

În seara aceea, luă cina la un mic bistrou. Ospătarul flirtă cu ea fără jenă, făcând-o să se simtă atrăgătoare și dorită. Îi lăsă un bacșiș mai mult decât generos și, dintr-o inspirație de moment, trecu pe la micul magazin de antichități. Medalionul bleu nu mai era în vitrină, iar ea împietri cu ochii ațintiți pe locul gol de pe catifea. Tocmai atunci, proprietarul ieși afară și încuie ușa, iar ea îl întrebă ce se întâmplase cu medalionul.

–L-am vândut acum câteva ore, îi răspunse acesta cu un zâmbet. Frumos, nu?

–Foarte, aprobă ea returnându-i zâmbetul.

–L-a cumpărat un bărbat tânăr... culoarea îi aducea aminte de femeia pe care o iubește. Dragostea este superbă, continuă omul visător.

Alina înghiți cu greu nodul ce i se pusese în gât.

–Așa este.

În noaptea aceea, telefonul o deșteptă dintr-un somn agitat.

–E timpul, o informă Alex sumbru, semn că bunicul Denisei era pregătit pentru transport.

Se întoarseră la cartierul general în dimineața următoare, cu misiunea îndeplinită cu succes. Brett se arătă foarte mulțumit, însă Alina strâmbă din nas la auzul tuturor detaliilor picante în timpul raportului general. După ce-și termină și raportul în scris, se pregăti să plece la hotel, întrebându-se ce avea să facă cu restul zilei libere.

Alex se îndreptă către ea, un zâmbet misterios plutindu-i pe buze.

–Am să-ți dau ceva, îi spuse cu o voce neașteptat de caldă, întinzându-i un pachețel mic.

Ea îl privi surprinsă, rămasă fără replică.

–M... mulțumesc, bângui în cele din urmă.

El zâmbi din nou, și de data aceasta zâmbetul i se revărsă în ochii gri-verzui.

–Deschide-l. Gândește-te că e un cadou de la un prieten.

Ei, da...e și ăsta un indiciu, se gândi ea. Era într-adevăr un mod de-a privi relația lor ciudată. Desfăcu pachetul cu mâini tremurânde, simțindu-se de-a dreptul rușinată de reacția ei. Înăuntru, pe un pat de catifea, găsi medalionul bleu și nu putu să facă nimic altceva decât să-l privească tăcută, cu inima batându-i nebunește în piept. Mintea ei căută înfrigurată câteva cuvinte, însă nu gasi nimic, așa că își ridică ochii plini de lacrimi spre Alex.

El se apropie de ea și o sărută pe obraz. Nu sărutul unui iubit, ci al unui prieten.

–Ai grijă să nu-l pierzi, îi spuse, un zâmbet fugar iluminându-i fața.

⌖

Cu câteva zile înainte de nuntă, Alina se plimba fără țintă pe coridoarele din sediul Elite, neștiind cum să-și mai umple ziua. De la ultima ședință nu mai deschisese subiectul căsătoriei cu Alex, dar numai la asta se gândea. Știind cât de în serios lua el misiunile sub acoperire, era sigură că nu ar fi ezitat nici o secundă să consume mariajul lor fals dacă condițiile ar fi cerut-o. I se făcea rău la gândul că ar face dragoste cu ea doar de dragul misiunii.

Plimbarea ei fără țintă o aduse în fața biroului lui, așa că ciocăni la ușă și intră. Alex lucra la calculator, părând complet concentrat. Își ridică privirea în timp ce ea închidea ușa, apoi se întoarse la treburile lui.

Alina își plimbă mâna de-a lungul peretelui, pășind spre scaunul din fața biroului. Îl întoarse invers și îl încălecă, sprijinindu-și bărbia de spătar. Îl privi mult timp înainte de a începe să vorbească.

–Pot să-ți pun o întrebare?

–Da, răspunse el, continuând să tasteze.

–Te gândești vreodată cum ar fi fost viața ta dacă nu ai fi recrutat de SSO?

Fiind în contiunare atent la ce scria, Alex îi răspunse indiferent:

–Știu cum ar fi fost. Aș fi fost executat în închisoare. Exact ca și tine.

–Nu la asta mă refeream. Te-ai gândit vreodată cum ar fi fost să ai o viață normală, să te îndrăgostești, să te căsătorești, să ai copii? insistă ea visătoare.

Alex se opri din scris și o privi cu o durere indefinibilă în ochi.

–Nu, îi răspunse abrupt, curmând astfel orice posibilitate de-a continua conversația. Sunt ocupat și este foarte târziu.

Era evident că nu avea chef de vorbă, așa că Alina se ridică să plece.

–Ne vedem mai târziu, adăugă el cu vocea îmblânzită.

–Bine, zâmbi ea, acceptându-i cuvintele ca pe o ofertă de pace, apoi ieși din birou.

Din nou singur, Alex renunță la scris și privi ușa pe care ea tocmai ieșise. Știa că întrebarea Alinei avea de fapt legătură cu căsătoria lor iminentă și cu viitoarea misiune din Amsterdam. Spera, spre binele ei, că nu avea să considere totul drept mai mult decât era, mai ales că el nu avea să permită ca lucrurile să o ia razna. Gândurile prostești îi puteau distruge chiar și pe cei mai buni agenți operativi. Văzuse nu numai o dată cum agenți care promiteau să ajungă departe căzeau în linia întâi a inamicului din cauza prietenilor, a iubiților, a aspirațiilor, sau a altor distrageri. Iar el își jurase că nu-și va permite una ca asta.

Cu acest gând, se hotărî să meargă la poligon, unde își putea refula frustrările pe ținte de carton. Încă îl mai durea umărul, dar durerea îl ajutase întotdeauna să se abțină de la a visa imposibilul.

Jason Addler, șeful Departamentului de Arme și Echipamente, un bărbat între două vârste, scund, dar cu o constituție suplă, cu ochi căprui-închis și păr grizonat și pufos ca un nor, își ridică privirea, părând ușor confuz la vederea lui Alex.

–Avem vreo misiune pe rol?

–Am nevoie de antrenament la poligon, răspunse Alex cu o expresie împietrită.

–Ei, haide, Alex, ai nevoie de antrenament așa cum am eu nevoie de un curs explicativ despre arme, pufni Jason.

Alex continuă să-l privească cu o expresie golită de orice sens, așa că Jason dădu din cap în semn că se predă. Îi înmână arma, cartușele și ochelarii de protecție peste tejghea, apoi îi împinse în față tastatura ca să se înregistreze. Alex completă fișa electronică, își luă echipamentul și plecă fără să mai spună niciun cuvânt.

În urma lui, Jason citi explicaţia şi zâmbi. Cel puţin rana lui Alex era o scuză mult mai plauzibilă decât *perfecţionarea*, motivul pe care îl invocase Alina. Jason clătină din cap. Câteodată îşi dorea să poată citi adevăratele motive, cum ar fi *ofticat,* sau *probleme în gestionarea relaţiei intime cu un alt agent operativ.*

Imediat ce Alex ajunse la poligon, o zări pe Alina într-o cabină de tragere, cu căştile antifonice şi ochelarii de protecţie pe cap. Golise deja un încărcător şi acum îl punea pe următorul. Când termină operaţiunea, ţinti cu grijă şi goli încărcătorul în întregime, fiecare glonţ înfigându-se cu precizie în inima siluetelor în continuă şi rapidă schimbare. Când muniţia i se termină, îşi scoase căştile şi se întoarse spre el.

–Cred că-mi ajunge.

Alex îşi puse căştile şi îşi încărcă arma, fără s-o privească în timp ce pleca.

În următoarea jumătate de oră, nu făcu altceva decât să tragă în continuu, oprindu-se doar cât să-şi reîncarce arma. Apoi returnă echipamentul şi părăsi sediul, simţindu-se atât de nemulţumit şi de tulburat, încât avu senzaţia că o să explodeze în curând. Şi exact asta şi făcu atunci când ajunse pe cărarea din parcul de vizavi de hotel. O luă la goană cu o asemenea viteză, încât se simţi epuizat după doar câteva sute de metri.

Scrâşni din dinţi, refuzând să cedeze în faţa unui corp care nu mai asculta de creier, şi îşi continuă alergarea până când îşi reglă ritmul inimii şi paşii. Muşchii şi oasele începură să-i lucreze la unison, creând o maşinărie eficientă şi întru totul sub controlul lui.

Control. De ani de zile, autocontrolul fusese totul pentru el, însă în ultima vreme părea că începea să şi-l piardă mult prea uşor şi mult prea des. Deşi îşi atinsese scopul şi începea să se simtă epuizat, gândul căsătoriei iminente începu din nou să-l bântuie. Emoţiile îl copleşiră fără milă, asociate de o subită slăbiciune fizică. Cât de mult detesta când trupul i se întorcea împotriva voinţei şi nu funcţiona aşa cum voia el, aşa cum ştia că poate.

Când ajunse în camera de hotel, goli însetat o sticlă cu apă de pe noptieră, apoi se trânti în pat şi închise ochii, impunându-şi să se simtă mai bine. Telefonul sună strident, iar el se gândi să nu răspundă. Rămase însă doar un gând.

–Mă gândeam să dau o tură prin parc, vocea Alinei sună la fel de dulce ca şi când s-ar fi despărţit cu un sărut. Vrei să vii şi tu?

Alex îşi stăpâni o grimasă.

–Când? întrebă, încercând să-şi tempereze respiraţia accelerată.

–Acum.

Alex își ridică ochii spre tavan, încercând să-și imagineze cum ar putea rezista la și mai mult efort fizic.

–Sigur, de ce nu?

–Ne vedem la capătul aleii peste cinci minute.

Alex puse receptorul în furcă și își șterse o picătură de transpirație de pe vârful nasului.

–La naiba, bombăni înciudat.

⌖

Câteva minute mai târziu, Alina îl văzu venind încet pe alee. Când ajunse lângă ea, demarară amândoi într-un jogging ușor. Alergară în tăcere, cu excepția zgomotului pașilor pe alee și a respirației profunde. În apropiere de o curbă ușor înclinată, Alina mări gradual viteza, însă Alex rămase lângă ea. Ea zâmbi și, cu un ultim efort, i-o luă înainte cu câteva sute de metri. Părăsi cărarea și se îndreptă spre un mic luminiș, apoi încetini cu totul pentru a-și recăpăta suflul și a-și relaxa picioarele. O secundă mai târziu, Alex era lângă ea. Îl urmări cu coada ochiului cum se apleacă să-și sprijine mâinile pe genunchi, așteptând parcă să vadă dacă inima avea să-i cedeze.

–A fost grozav, nu-i așa? Ești gata să continuăm? întrebă ea, bătându-l amical pe spate.

El lăsă să-i scape un geamăt și se prăbuși pe spate. Rămase așa, cu mâinile și picioarele depărtate, privind în sus la Alina care se apropie și se opri între picioarele lui.

–Se pare că nu, comentă ea încruntată.

–O să mi-o plătești, o avertiză Alex.

–Nu mă îndoiesc, replică ea zâmbind.

În timp ce mergeau încet spre ieșirea din parc, el o luă de mână, cedând nevoii de a o atinge. Alina își lăsă capul în jos, însă își cuibări mâna mai adânc în palma lui și o strânse ușor.

⌖

În acea seară, Alina stătea în fața ferestrei, privind afară, fără să fie de fapt atentă la ce vede. Ningea încet cu fulgi mari și pufoși, acoperind totul cu o pătură albă și strălucitoare care sclipea în miliarde de diamante sub lumina palidă a lunii pline.

Se auzi un ciocănit slab, și ea se întinse automat după armă. Merse fără zgomot până la ușă și o deschise, dar nu era nimeni acolo. Auzind soneria liftului, păși afară și scrută coridorul. În spatele ei, se auzi un

sunet și se întoarse rapid cu arma ridicată, dar o mână puternică o prinse de încheietură și i-o împinse într-o parte. Ochii gri-verzui ai lui Alex îi țintuiră privirea, un zâmbet slab conturat pe buzele lui senzuale. Rămaseră așa, la doar câțiva centimetri distanță în pragul ușii, Alina căutând sensuri ascunse și răspunsuri imposibile pe fața lui impenetrabilă. Alex ridică încet o mână și îi arătă o sticlă de vin roșu.

–Vrei să bei un pahar de vin cu mine?

Alina îl străpunse cu o privire glacială.

–Iar am fost la un pas să-ți zbor creierii.

–Dar n-ai făcut-o, replică el. Vin?

Ea îl privi pe sub gene. Ce punea la cale? Îi întoarse spatele și intră înapoi în cameră, având grijă să ascundă arma într-un sertar. Alex scoase două pahare din bufet și turnă vinul, apoi traversă încăperea și îi întinse unul.

–Ar trebui să închinăm pentru ceva. Vocea îi era moale și fină precum catifeaua.

–Pentru căsătoria noastră, propuse Alina, adoptând același ton. E clar că ne obsedează pe amândoi.

–Pentru căsătoria noastră, repetă Alex.

Își ridică paharul și ciocniră, după care luă o gură de vin, continuând s-o privească. Alina îi întoarse spatele și se apropie de fereastră, urmărind căderea fulgilor de zăpadă.

–Este atât de frumos când ninge... totul pare mai curat, mai pur.

–Tu ești frumoasă, îi susură vocea lui în ureche.

Alina se întoarse să-l privească. El îi luă paharul din mână și îl puse pe masă, lângă al lui. Alina clătină ușor din cap cu o expresie chinuită.

–Alex...

Dar el o cuprinse în brațe, trăgând-o mai aproape. Alina își îngropă fața în umărul lui, copleșită de emoții contradictorii. Nu era pentru prima oară când se juca cu ea de-a seducția, și din experiențele trecute știa că jocul era mult mai periculos decât părea. Degetele lui i se încurcară în păr, iar ea își ridică ușor capul să-l privească. Pasiunea și dorința din privirea lui o ardeau. Alex se aplecă și o sărută, iar ea se cutremură, știind că deja pierduse bătălia pentru sufletul ei.

–Ce vrei de data asta de la mine, Alex? îl întrebă provocator.

Privirea lui îi mângâie fața.

–Te vreau pe tine.

–De ce acum? De ce-ar fi ziua asta diferită de celelalte?

–Avem o misiune dificilă de îndeplinit, spuse el, ochii lui verzui subliniind adevărul din cuvinte. Nu m-ar deranja să mor dacă aș putea

trăi cu adevărat măcar o noapte alături de tine.

Alina îi cercetă privirea. Ochii lui păreau atât de sinceri, atât de reali, și totuși...

–Cum aș putea să mai am încredere în tine după tot ce s-a întâmplat între noi? Vorbele îi erau pline de o îndoială chinuitoare. Mi-ai făcut viața un iad, și ți-ai jucat rolul atât de bine încât mi-au trebuit aproape trei ani ca să accept gândul că între noi singurul lucru care a existat cu adevărat a fost misiunea ta.

–Doar pe tine te am în inimă, indiferent cât de mult m-aș împotrivi. Ochii lui străluceau de pasiune. Uită totul în seara asta, trecutul, viitorul... uită totul în afară de noi doi. O luă în brațe și o așeză pe pat, apoi o acoperi cu trupul lui. Dar tu, ce vrei? o întrebă în șoaptă cu buzele lipite de ale ei.

–Pe tine, spuse ea, trăgându-l mai aproape.

–Ești sigură?

Ochii ei scânteiară.

–Da.

–Ai grijă ce-ți dorești.

–Nu-mi mai pasă... în seara asta nu-mi mai pasă. Mâinile ei îl traseră mai aproape. Te vreau pe tine.

El se dădu puțin înapoi și o privi intens, cu o umbră de tachinare în ochi.

–Sper că nu te-ai implicat emoțional în această simulare.

Șoc, dezamăgire și furie apărură una după alta pe chipul Alinei. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl împinse și sări din pat, apoi păși înapoi, îndepărtându-se de el până când se izbi de peretele din spatele ei.

–Simulare? reuși să îngaime cu voce sugrumată.

–În eventualitatea în care suntem supravegheați, asta este ceea ce se așteaptă de la noi. Trebuie să exersăm intimitatea exact așa cum ne antrenăm pentru orice altceva. O să ne ajute în misiune. Iar Brett a vrut să știe dacă ești capabilă să improvizezi, răspunse el, întorcându-i spatele pentru a-și ascunde propria frustrare.

Alina îl privi cu ochi mari de copil șocat.

–De ce nu mi-ai spus că este un test, în loc să mă minți?

Doamne, și ce ușor îi cedase! *Să nu ai încredere în nimeni,* îi spusese chiar el, *nici măcar în mine.* Cât de mult o durea că îi căzuse din nou în plasă... oh, cât de mult o durea! Și acum? Se duse la ușă și o deschise.

–Ieși afară, spuse pe un ton rece.

Alex o studie câteva clipe, simțindu-se oarecum mândru că, datorită lui, era acum capabilă să-și controleze emoțiile. Alina cea rebelă se afla

încă acolo, ascunsă cu grijă sub un strat gros de autocontrol impus, însă nu mai conducea jocul.

–Indiferent unde ești și în ce stare te afli, trebuie să fii pregătită să-ți faci treaba perfect, adăugă el, pășind spre ușă.

–Asta este prostituție, nu pot face așa ceva.

–Tocmai ai făcut-o, spuse el blând și sever în același timp.

Remarca lui o lovi ca un cuțit de gheață înfipt în stomac. Închise ochii ca să rupă orice contact cu el.

Alex oftă și ieși.

–Noapte bună, Alina.

Ea închise ușa și se prăbuși la pământ. Își îngropă fața în genunchi, încercând să reziste disperării care îi plutea fără țintă în inimă, asemenea frunzelor de toamnă prinse de vânt. În spatele pleoapelor închise, imaginea lui Alex licărea ca un film vechi... seducție, trădare, minciuni fără număr.

Nu te iubește. Nici nu știa de ce crezuse vreodată contrariul. Se simțea ridicolă, copleșită de rușine față de ea însăși. Vina îi aparținea în întregime; știuse foarte bine cu cine are de-a face, dar se simțea dependentă de el și, ca orice dependență, Alex i se păruse suficient de inofensiv. La fel ca și în timpul relației lor inițiale, de-abia după ce se implicase mult prea profund începuse să realizeze cât de periculos era. Nu fizic, ci mental. Asemenea unui dependent de droguri, Alina atinsese acum fundul oceanului și nu mai avea unde să meargă decât în sus.

Se ridică încet și se îndreptă spre masa unde Alex lăsase paharele de vin. Cu mâna tremurând, ridică paharul ei și îl bău până la fund, apoi făcu același lucru cu paharul lui. După aceea deschise fereastra și inspiră adânc și dureros aerul rece al nopții. Vântul îi învolbură câteva șuvițe de păr și îi zvântă lacrimile amare pe care își pemisese să le verse. Lumina lunii se reflectă în cele câteva picături de vin rămase pe marginea cupei de cristal și goliciunea sumbră a camerei o apăsă precum sigurătatea morții. Așa cum era sigură că va muri într-o bună zi, probabil în timpul unei misiuni, la fel de sigură era că nu va mai avea niciodată încredere în Alex. Pentru el totul era doar un joc. Un test.

Iar ea avea să procedeze exact la fel. Nimic mai mult. În ochii ei verzi se instală deteminarea. Își mai turnă un pahar de vin și îl bău repede, apoi încă unul. Începea să se simtă amețită, cu trupul amorțit. Perfect.

După ce termină sticla, făcu un duș lung și fierbinte. Ca într-un vis, își acoperi trupul gol cu un halat, apoi ieși din cameră și merse cu pași fermi până în dreptul ușii lui Alex. Se opri câteva secunde ca să inspire adânc de câteva ori, apoi ciocăni.

El deschise ușa și o privi surprins. Alina îi puse o mână pe piept și îl împinse înăuntru, apoi închise ușa în urma ei și o încuie. Se apropie de el zâmbind, observând satisfăcută că părea ușor îngrijorat. Susținându-i privirea, îi ridică mâna la gura ei. Degetele lui atinseră buzele catifelate, apoi mătasea fierbinte a limbii ei. Un deget, apoi al doilea fură scufundate în acea fierbințeală mătăsoasă.

–Ce faci? întrebă Alex, din ce în ce mai ameţit de mișcările ei ademenitoare.

Alina desfăcu halatul și lăsă să i se vadă trupul gol, în timp ce îl împinse pe un fotoliu. Începu să-și legene șoldurile, hipnotizându-l, stârnindu-l, mișcându-se aproape de el, dar fără să-l lase să o atingă. Îi imobiliză mâinile pe cotierele fotoliului și se aplecă deasupra lui.

–Exersez, îl informă ea zâmbitoare, dar păstrându-și privirea de gheață. Doar asta voiai, nu?

El se strădui să rămână indiferent, dar corpul începea să-l trădeze la vederea goliciunii ei de sub halat.

–Asta crezi tu că vreau?

Alina zâmbi din nou la auzul tentativei lui de negare și îl atinse cu vârful limbii pe gât. Fără să vrea, Alex gemu și închise ochii, lăsându-și încet capul pe spate. Ea îi mușcă ușor pielea din dreptul gulerului, apoi își frecă buzele de ale lui până când îi răspunse la sărut, însă, imediat ce o făcu, se retrase. Alex încercă să se ridice, dar ea îl ţintui în continuare în fotoliu.

–Mă dorești, îi declară pe un ton triumfător.

–Nu așa...

–Ba așa.

Contorsionat de dorința de a o atinge, Alex încercă s-o tragă spre el, dar ea dădu din cap.

–Nu, Alex. De data asta, eu stabilesc regulile jocului, altfel plec.

–Ar fi mai bine să pleci.

–Nu cred că trupul tău este de acord cu ce spui.

Îi desfăcu fermoarul pantalonilor, strecurând o mână înăuntru și eliberându-l. Cu un geamăt profund, Alex își încleștă mâinile pe fotoliu, pierdut cu disperare în senzații.

–Tot mai vrei să plec?

–Nu, gemu el.

Mult mai târziu, după ce se pierdură unul în altul cu lăcomie, Alina își luă halatul și se îmbrăcă, apoi intră în baie și luă un prosop. Alex o urmări cu niște ochi care căpătaseră o nuanță de gri închis, adorând-o din priviri. Revenind din baie, Alina îl sărută profund, aproape brutal,

apoi se ridică și îl lăsă singur, cu prosopul alături. Din ochii ei dispăruse acum orice urmă de pasiune, răceala pe care o oglindeau devenind aproape înfricoșătoare.

–Asta numesc eu un exercițiu corect, declară ea sec. Acum suntem într-adevăr pregătiți pentru misiune.

Cu acele cuvinte îi întoarse spatele și părăsi camera, lăsându-l șocat de ceea ce chiar el permisese să se întâmple.

✦

VICTIMELE DESTINULUI

Iunie 1987 – Munții Retezat, România Socialistă

Trecuseră mai bine de cinci ani de când Alex începuse să lucreze ca agent dublu pentru Elite, când, într-o zi, primi ordin să se prezinte la Mihai în birou.

–Voiai să mă vezi? întrebă Alex din pragul ușii.

Mihai își ridică ochii de la ecranul calculatorului, oferindu-i un zâmbet minuscul celui mai bun agent al său. Se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi admirativ. Un asasin fără scrupule, unul dintre cei mai buni din SSO. Era dur, deștept și ambițios, dar cel mai important lucru era că ținтea spre perfecțiune. Asprimea interioară, sufletul oțelit și rece făceau din Alex un rival de neegalat.

Mihai îi făcu semn către un scaun din fața biroului, dar Alex îi refuză oferta și alese să rămână în picioare într-o poziție disciplinară. Toate aceste mici șicane făceau parte din jocul dintre ei. Fiecare întâlnire era o întrecere, fiecare conversație o bătălie, fiecare mișcare și reacție încă o strategie în nesfârșitul război al voințelor.

Mihai își aprinse o țigară.

–Avem o nouă misiune pentru tine, spuse el expirând fumul și punând pe birou în fața lui Alex o fotografie care înfățișa o tânără surprinsă de aparatul de fotografiat tocmai când întorcea capul.

Tânăra era foarte frumoasă, cu piele luminoasă ca de alabastru, buze pline și păr de culoarea mierii vechi ținute la soare, care îi cădea pe umeri în șuvițe ondulate. Perfectă... aproape prea perfectă pentru a fi reală.

–O frumusețe veritabilă, nu-i așa? comentă Mihai, vădit amuzat de interesul disimulat, dar evident, al lui Alex.

Alex se uită la el și îi oferi cea mai rece privire de care fu în stare.

–Cine este?

–O cheamă Alina Marinescu.

Mihai se ridică și ocoli biroul.

–Are șaptesprezece ani. Printre pasiunile ei se numără baletul, alpinismul și ura față de comuniști. Este inteligentă, frumoasă și talentată. Ar putea avea un viitor minunat, însă din păcate noi am primit ordine să schimbăm toate astea.

Simțurile lui Alex intrară în alertă.

–Ce-a făcut? întrebă, păstrându-și o voce calmă.

Mihai zîmbi glacial și se roti pe călcâie, croindu-și drum până la

fereastră ca sa privească afară.

–Din câte știm, n-a făcut niciodată nimic rău. În fine, nu încă.

Privirea lui Alex coborî din nou la fotografie.

–Explică.

–Pentru motive ştiute numai de cei de sus, SSO o vrea pe fata asta. Sarcina ta este s-o livrezi pe o tavă de argint. Planul este să o convingi să acționeze cumva, în orice fel, împotriva regimului. Apoi Securitatea o va aresta și condamna la moarte. Mihai întoarse capul şi-l privi cu ochi duri ca oţelul. Sunt convins că-ți amintești ce urmează mai departe.

Alex își mută privirea pe peretele din fața lui, încercând să ascundă furia ce i se cuibărea în suflet.

–Deci nu este vinovată de nimic altceva în afară de faptul că Securitatea a pus ochii pe ea.

Mihai dădu din capul grizonat.

–Exact, răspunse întorcându-se la birou. Stinse ţigara într-o scrumieră şi zâmbi. Iar acum îţi aparţine. Vrem să capeţi control total asupra ei.

Ochii lui Alex se reîntoarseră brusc la el.

–Cum?

–Apropie-te de ea, câștigă-i încrederea și convinge-o să se alăture unei mișcări secrete împotriva regimului, așa cum ai făcut și tu în urmă cu zece ani.

În mintea lui Alex, gândurile se învăşmăşeau haotic. Ochii i se înnegurară, dându-şi seama ce avea să urmeze. Îl privi nesigur pe Mihai.

–Cum să fac toate astea? Şi dacă n-o pot convinge?

–O vei convinge, Alex, pentru că mai întâi o s-o seduci.

Alex strânse din pumni. Oare SSO nu avea nicio limită a decenţei când se folosea de oameni nevinovaţi pentru a-şi atinge scopurile? Furia i se putea citi în ochii gri-închis.

Mihai interveni imediat, zdrobind rebeliunea pe care o vedea născându-se în acea privire.

–O să execuţi ordinele, îi porunci pe un ton ferm, şi n-o să faci nimic pentru a o ajuta să scape dacă ţii la familia ta.

Alex îngheţă.

–Nu veți îndrăzni să vă atingeți de ei după ce v-am slujit atâția ani.

–Te-aş sfătui să reconsideri această declaraţie... pentru binele familiei tale. Mihai îi întoarse spatele, dându-i astfel de înţeles că întrevederea lor luase sfârşit. Nu trebuie să-ți faci griji, atâta timp cât asculți ordinele și-ți faci treaba, mai spuse el peste umăr. Îți sugerez să-i dai bătaie cu profilul misiunii.

Ameţit şi înfrânt, Alex îl privi cu tot dispreţul pe care îl simţea în

acel moment. Deși superiorul său și întregul SSO îl considerau cel mai eficient asasin, adevărul era că, datorită colaborării cu Elite, reușise să-și salveze toate victimele și să le însceneze decesul. De data aceasta însă, nu putea face nimic pentru a o ajuta pe biata fată. Elite acționa foarte eficient în afara granițelor României, însă în interior ar fi riscat să fie descoperiți.

Se întoarse pe călcâie și plecă să execute ordinele. Când ușa se închise în spatele lui, se sprijini de ea neputincios.

–Îmi pare rău...

Cuvintele se loviră în gol de pereții reci ai coridorului, întorcându-se înapoi la el, sporindu-i disperarea.

O săptămână mai târziu – Munții Făgăraș

Îmbrăcat în negru și dotat cu echipament complet de alpinism, Alex escaladă un traseu care se termina la o veche cabană. Introduse cablul prin carabiniera metalică și se întinse după o stâncă de deasupra lui, apoi se trase în brațe si ajunse în sfârșit pe culme. Rămase nemișcat pentru un minut, privind împrejur și savurând priveliștea maiestuoasă a munților, trăgând adânc în piept aerul curat. Tăcerea era perfectă.

–Frumos, nu-i așa? se auzi o voce în spatele lui.

Alex se întoarse și o văzu, la doar un metru distanță, absorbind frumusețea naturii prin toți porii.

–De-a dreptul impresionant, răspunse, întorcându-și privirea la munții din jurul lor.

Alina Marinescu îl studie cu ochi verzi ca jadul, simțind cum i se taie respirația la vederea bărbatului din fața ei. Părul șaten care-i atingea umerii se ondulase în umezeala răcoroasă a aerului de munte, iar vigoarea trupului i se părea ușor amenințătoare, poate din cauza fluidității mișcărilor. Însă ochii de un gri-verzui dezmințeau această impresie. Își dădu brusc seama că trecuse ceva timp de când îl studia. Ochii lui căpătară o expresie amuzată, iar buzele senzuale i se arcuiră într-o umbră de zâmbet.

–Este destul de neobișnuit să găsesc pe cineva aici, spuse ea în cele din urmă, mutându-și privirea în altă parte. Sunt mereu singură.

Îl privi din nou și, de data aceasta, expresia ei îl făcu pe Alex să se întrebe dacă nu cumva ea știa deja despre natura prezenței lui. Sentimentul de vinovăție îl copleși din nou. Își scoase rucsacul și îl lăsă la picioare, mai mult ca să-i evite privirea inocentă.

–Sper că nu te deranjez cu prezența mea, replică el sec.

Alina se îmbujoră.

–Nu, nu, se grăbi să răspundă. Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc... Mereu fac gafe din-astea. Bineînțeles că ești binevenit aici.

Pe buzele ei apăru un zâmbet care îi lumină întreaga față.

–Mulțumesc. Mă cheamă Alex, îi spuse el, întinzându-i mâna.

Ea ezită pentru o fracțiune de secundă.

–Alina. Încântată de cunoștință, Alex.

Când mâinile li se atinseră, amândoi tresăriră la șocul electrizant care îi străbătu simultan.

–Cred că este deja prea târziu să ne mai întoarcem în vale, spuse Alex. Va trebui să rămânem peste noapte la cabană.

Alina zâmbi, îndesându-și mâinile în buzunare.

–Suntem singuri aici, ridică ea din umeri. Cunosc destul de bine locurile astea. Dacă vrei, pot să-ți arăt împrejurimile ca să mă revanșez pentru impolitețea de mai devreme, se oferi, întorcându-și privirea spre el.

Alex încuviință din cap și se folosi de cel mai seducător zâmbet al lui.

–Ți-aș fi profund recunoscător.

Interiorul cabanei era la fel de fermecător precum căsuțele din povești și mirosea a lemn proaspăt. Un salon cu un șemineu imens și o mică bucătărie ocupau primul nivel, iar la al doilea se aflau trei dormitoare mici și o baie. După ce se înregistrară în cartea de oaspeți, Alex urcă în camera lui să se schimbe înainte de cină. Își turnă apă într-un pahar, încercând să nu bage în seamă cât de mult îl tulburase întâlnirea cu Alina.

–Este doar o misiune, își spuse cu voce tare. Păstrează-ți mintea unde trebuie.

Însă, indiferent cât de mult se strădui, nu reuși să și-o scoată din minte. Era pasională, plină de viață, strălucitoare, iar misiunea lui era să distrugă toate acestea. S-o trădeze, s-o aducă în lumea lui întunecată. Înjură încet și se dezbrăcă, sperând că un duș fierbinte îi poate alina durerea din inimă.

O oră mai târziu, îmbrăcat în pantaloni negri de stofă și un pulovăr gri, se întoarse la parter și o găsi pe Alina deja acolo. Stătea în fața căminului privind focul, pierdută în gânduri. Avea părul ud și era îmbrăcată toată în alb. Alex zâmbi amar la simbolismul ascuns al acestei priveliști. *Un înger,* gândul îi străbătu mintea în timp ce se apropia de ea.

Ea întoarse capul și îl privi dureros de sincer.

–Când te-am văzut prima oară pe culme, ceva înăuntrul meu mi-a spus că ai venit aici pentru mine. Am simțit că ceva ne leagă... Cuvintele i se poticniră, iar ea trase aer adânc în piept. Cine ești? îl întrebă aproape în șoaptă.

Alex îi luă mâna și o duse la buze, sărutând-o ușor. Ochii ei scânteiară.

–Mai bine să nu știi, îi răspunse sincer.

Timpul se opri în loc. În jurul lor nu mai exista nimic, pierduți fiecare în privirea celuilalt. Magie. Focul dansa pe pereți în nuanțe calde de roșu, împrăștiind umbre pe chipurile lor. Alex făcu un pas mai aproape, cu privirea înnegurată, iar ea uită să respire. Degetele lui îi conturară buzele, ochii lui îi mângâiară chipul. Ea închise ochii, cu buzele întredeschise. Alex nu mai avu nevoie de altă invitație. Își aplecă ușor capul și își atinse buzele de ale ei într-un sărut tandru și amețitor. Își strecură o mână în părul ei moale pentru a-i cuprinde capul în căuș și adânci sărutul.

Alina se ridică pe vârfuri, tânjind să-l guste mai adânc, dorindu-și ca strivirea tandră a buzelor lui să nu se sfârșească niciodată. Gemu ușor sub atingerea lui. Gurile lor se gustară cu o intimitate aproape înfricoșătoare.

Între ei pluteau întrebări nerostite și răspunsuri chinestezice. Două suflete contopindu-se și completându-se într-o legătură supranaturală, una care sfida orice explicație. Sfida logica, rațiunea, înțelegerea și, mai presus de toate, sfida indiferența studiată, fundația pe care Alex își clădise întreaga existență în SSO.

Își îngropă fața în părul ei, inspirându-i aroma și, în acel efemer moment de abandon, exilă datoria sa față de SSO în cel mai îndepărtat și mai întunecat colț al conștiinței lui. Trupul lui preluă pentru câteva secunde controlul, dar profunzimile minții reacționară în cele din urmă. *Oprește-te înainte de a fi prea târziu.* Îi dădu drumul și se trase înapoi respirând din greu, știind că nu va îndrăzni să meargă mai departe. Nu mai simțise niciodată atât de intens dorința de a se pierde în cineva, nu mai fusese niciodată atât de tentat să-și piardă mult prețuitul control. Sărutul lor îl izbise cu puterea unui șoc electric, deși în adâncul inimii lui se așteptase la așa ceva. Dar cel mai surprizător era faptul că-i trezise sufletul la viață, acea parte din el care încetase de mult să existe. Și totuși, această tânără, această străină, această... lumină într-o lume copleșită de întuneric îi dăruise și lui puțin din lumina ei. Nu fusese decât un sărut și fără acordul total al acestui înger; îl furase precum un demon, iar Alex știa prea bine că exact asta și era. SSO îi furase sufletul cu ani în urmă.

Rămaseră nemișcați, privindu-se, de parcă le-ar fi fost teamă că vorbele sau gesturile ar fi rupt miracolul fragil al relației lor. Buzele Alinei ardeau după sărutul lui și, din privirea ei, Alex înțelese că îi

aparţinea în întregime.

–Poate că ar fi bine să mâncăm ceva, spuse el, încercând să scape de privirea ei pătrunzătoare care-l făcea să se simtă complet expus.

Ea zâmbi şi, fără niciun cuvânt, îl luă de mână şi îl conduse în bucătărie.

Petrecură noaptea vorbind vrute şi nevrute, dar Alex se abţinu cu greu să n-o mai sărute. La un moment dat, Alina adormi cu capul în poala lui în timp ce el îi mângâia părul. Alex simţi un nod în gât privind-o cum doarme liniştită, ştiind că nu se va mai bucura de această pace pentru mult timp. Străduindu-se să-şi alunge acest gând din minte, se ridică încet şi se duse spre foc, unde o ultimă flacără mai licărea slab pe un buştean deja făcut scrum. Adăugă câteva lemne pe focul muribund şi scormoni jarul pentru a-l reaprinde. Când termină şi se întoarse spre Alina, o găsi cuibărită pe o parte, privindu-l. În ochii ei se reflectau scânteile care se dezintegrau în aer înainte de a goni în sus pe horn spre aerul nopţii, sub forma a mii de steluţe incandescente.

Îngenunche în faţa ei.

–De ce te-ai oprit? şopti ea, atingându-i buzele cu degetele.

–Cu focul? întrebă el, sărutându-i încet degetele.

–Cu noi.

–Nici măcar nu ştii cine sunt, nu ştii nimic despre mine, îi răspunse, dorindu-şi cu disperare să-i poată spune cine era cu adevărat şi s-o avertizeze să fugă.

–De ce simt atât de multă suferinţă în inima ta? murmură ea, aşezându-şi mâna în dreptul inimii lui.

Alex îi dezmierdă uşor obrazul, ştiind cu certitudine că avea să devină o parte din el, la fel de intimă precum sângele ce îi gonea prin vene.

–Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le ştii despre mine. Dar nu acum... poate într-o zi...

Ea îi sărută palma şi îl privi cu ochi atât de încrezători încât Alex simţi cum vina îl otrăveşte în valuri. O trase mai aproape de el.

–Nu vreau să te fac să suferi, spuse mai mult ca pentru sine.

Ea îl sărută uşor pe buze.

–Lucrurile care ni se întâmplă sunt exact acelea care ne sunt menite, şopti ea, simţind în el o stranie luptă interioară pe care n-o înţelegea.

⌖

Orele petrecute împreună deveniră zile, zilele deveniră săptămâni, apoi luni. Alina era complet fascinată de bărbatul misterios care apăruse din senin în viaţa ei, cu toate că nici măcar după atâtea luni petrecute

împreună nu aflase mai multe despre el. Alex era la fel de pasional și de dornic de viață pe cât era ea, știa totul despre orice subiect, deschizându-i astfel în față un univers cu totul nou și nebănuit. Erau tineri, sălbatici, frumoși, îndrăgostiți și, credea ea, fericiți. Din păcate, avea să afle în curând că se înșală.

În cele șase luni de când erau împreună, Alex reușise s-o convingă să se alăture unei mișcări secrete care milita împotriva regimului comunist. Alina acceptase cu entuziasm, fără să suspecteze că-i întindea o cursă. După doar șase luni, Alex reușise să-și ducă la bun sfârșit misiunea, cu prețul propriei sale inimi sfărâmate.

Încercând să păstreze totul cât mai secret, SSO hotărâse ca arestarea să aibă loc în munți, așa că Alex își respectă încă o dată ordinele și o duse la cabana unde se întâlniseră prima oară.

Alina aprinse focul în cămin, apoi se uită la el.

–Ești foarte tăcut în seara asta.

Ochii lui alunecară peste umărul ei, cuvintele pe care ar fi vrut să i le poată spune atârnând în aer, undeva între ei. Își dorea mai mult decât orice să-i mărturisească totul, apoi să facă dragoste cu ea pasional, astfel încât să nu-și piardă încrederea în el atunci când va sosi momentul trădării. Să se unească și să-i graveze în suflet amprenta iubirii lui.

–Nu te-ai întrebat niciodată cine sunt eu cu adevărat? o întrebă cu voce joasă.

Alina observă cât de ireal de palid devenise și, apropiindu-se de el, îl sărută tandru.

–Știu tot ce am nevoie să știu, declară ea, dându-și capul puțin pe spate ca să-l privească.

El ezită și o privi cu ochi bântuiți.

–Chiar știi?

În acea noapte, se ținură strâns în brațe, iar Alina se cuibări aproape de el. Alex o privi, apoi își sprijini bărbia de capul ei. O iubea atât de profund, atât de pierdut… *Oh, Doamne, ce-am făcut?* Alina nu fusese niciodată o simplă țintă, misiunea nu fusese decât o scuză jalnică. Era de neiertat. Închise ochii și o sărută pe frunte, știind că va trebui să se îndepărteze complet de ea atunci când rolul lui va lua sfârșit. Relația lor nu putea continua în SSO; i-ar fi făcut mult prea vulnerabili.

Se desprinse de ea și se ridică din pat. Alina gemu în somn și se întinse după el. Alex îi prinse mâna și îi sărută fiecare deget, privind-o copleșit.

–Te iubesc, șopti, dându-i o șuviță de păr de pe față. O mai privi o dată, apoi își asumă rolul de agent operativ, întipărindu-și pe față o mască inexpresivă. Alina, este timpul să te trezești, îi ordonă cu o voce

lipsită de orice urmă de tandrețe.

–Ce s-a întâmplat? întrebă ea, întinzându-se adormită.

–Nimic.

Ea se ridică și se întinse după mâna lui, dar el o evită. Alina remarcă răceala și figura inexpresivă și se trase de lângă el aproape înfricoșată.

–Alex?

–A fost o greșeală că nu ți-a păsat cine sunt, murmură el, incapabil să privească agenții care invadau cabana.

Alina sări din pat năucită. Cine erau acești oameni, de ce se aflau aici și de ce Alex nu părea surpins să-i vadă? Se uită la el, căutând o urmă de siguranță, dar ochii lui deveniseră tăioși ca lama unui cuțit, pe o față golită de orice emoție. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Îl privi zdrobită, fără să-i vină să creadă faptul că Alex dădea ordin să fie arestată.

–Alex! îl imploră, dar el o ignoră și se îndepărtă. Alex…

–Eu nu sunt decât mesagerul morții, Alina, șopti el cu voce sugrumată, ochii umplându-i-se de lacrimi pe care nu putea s-o lase să le vadă.

✦

FALSE PRETEXTE

Ianuarie 1990 – Milano, Italia

Alina dormi prost în noaptea de dinaintea falsei nunți. Înscenarea avea drept obiectiv confecționarea unui album de nuntă care să certifice starea lor civilă, iar ea trebuia să-l care după ea ca să confirme identitatea lor creată special pentru misiune.

Rochia elegantă de culoarea fildeșului pe care i-o alesese Elite sosise direct de la o casă de modă din Londra și i se potrivea perfect. Se privi în oglindă cu o grimasă. *Eu, în rochie de mireasă... am trăit s-o văd și pe-asta.* Mâinile îi tremurau când își înclină capul pentru a-i permite stilistei să-i prindă voalul, o mantilă simplă și vaporoasă din dantelă veche tot de culoarea fildeșului.

–Ai avut dreptate, Simone, spuse Brett, dând din cap aprobator. Rochia este perfectă.

–Sunt încântată că am ales culoarea asta în loc de alb, replică stilista, evident mulțumită de opera ei.

–Albul este doar pentru nunțile reale, bombăni Alina.

Își trecu un deget peste panglica de mătase a buchetului de mireasă, strâmbând din nas la parfumul dulce de crini și trandafiri.

–O să fii o mireasă minunată, comentă Brett, un zâmbet ușor luminându-i chipul.

Ea ridică din umeri în semn că nu-i pasă, dar pe când părăsiră cabina de probă, tremura deja ca o mireasă veritabilă. Își strecură brațul pe sub cel al lui Brett – care părea că era deja integrat în rolul tatălui – iar el o mângâie încurajator pe mână.

–Ești foarte frumoasă, îi șopti la ureche. Știu că trebuie să-ți fie foarte greu. Și eu aș fi vrut ca nunta asta să fie adevărată.

Întoarse capul și îl privi. Ochii lui păreau aproape sinceri.

–Mulțumesc, zâmbi ea trist.

Era atât de ciudat să meargă printre strane, să privească expresiile entuziasmate ale agenților operativi care jucau rolul rudelor și al prietenilor! Nu-l cunoștea pe nici unul dintre aceștia, dar ei zâmbeau la aparatul de fotografiat și își ștergeau lacrimile de bucurie cu atâta credibilitate încât Alina simți pentru o clipă că totul este real.

Alex o aștepta la altar alături de cavalerul de onoare. Era incredibil de chipeș în haina neagră și vesta din brocart verde, cu gâtul învăluit în lavaliera albă de modă veche. Conform spuselor lui Simone, era

stilul adoptat la nunţile din înalta societate englezească şi în romanele de dragoste.

Alina îl sărută pe Brett pe obraz şi îşi aşează palma tremurătoare în mâna întinsă a lui Alex.

–Arăţi minunat, îi şopti el conducând-o spre altar.

Din când în când, stilista şi fotograful opreau totul ca să aranjeze cele mai bune cadre. Când veni momentul ca Alex să-i pună inelul pe deget, Alina ştiu că întotdeauna avea să îşi amintească de aceste clipe. Felul în care el îi luă mâna şi îi strecură inelul pe deget... putea să jure că văzuse lacrimi licărind în jadul ochilor lui schimbători. *Este un actor desăvârşit,* gândi ea, neştiind dacă ar trebui să râdă sau să plângă.

Şi apoi momentul culminant. Cât de tandru ridică el vălul şi i-l aşternu peste păr, înclinându-se apoi spre ea şi lipindu-şi gura de a ei în cel mai dulce sărut cu putinţă. Chiar dacă nu aveau muzică sau rude care să verse lacrimi pe furiş, Alinei i se păru că totul este real. Iluzia se destrămă imediat ce stilista le ceru să repete sărutul de câteva ori, pentru ca fotografiile să fie perfecte.

Îi veni să urle şi să lovească pe cineva atunci când se întoarseră spre ceilalţi în calitate de soţ şi soţie, invitaţii aruncându-le în cale petale de flori. Alex îi luă mâna şi i-o sărută. Ea îi privi chipul frumos, întrebându-se când avea să se termine toată mascarada.

În faţa lor apăru Brett, al cărui zâmbet părea puţin cam forţat.

–Aş vrea să vă văd executând un sărut veritabil în locul atingerii cu vârful buzelor de mai devreme.

Alina îl privi pe Alex pe sub gene.

–Cred că putem sări peste partea asta, bombăni ea.

El îi întoarse privirea fără să răspundă.

–M-aş simţi mult mai bine dacă v-aş vedea în acţiune, insistă Brett. Este extrem de important să vă comportaţi conform profilului.

–O să ne descurcăm, rupse Alex în cele din urmă tăcerea.

–Atunci n-are de ce să vă deranjeze dacă vă cer să mi-o confirmaţi, tonul lui Brett devenise rece ca gheaţa.

Fără nici un alt cuvânt, Alex se întoarse către Alina. Îi cuprinse tandru faţa cu mâinile şi o sărută cu gura închisă, cu o atingere naturală şi respectuoasă la început. Când ea îşi desfăcu buzele, limba lui o dezmierdă, îi gustă gura, apoi o invadă în totalitate. Alina gemu încet, abandonându-se cu totul îndemânării lui. Şi apoi, la fel de repede cum îşi intraseră în rolul de tineri căsătoriţi plini de pasiune, tot aşa ieşiră din acest rol, depărtându-se unul de celălalt.

–O să ne descurcăm, repetă Alex pe un ton neutru.

Alina îl privi pe Brett, mușcându-și buzele pentru a-și opri un zâmbet văzând o urmă de stânjeneală în ochii lui.

Apoi urmă recepția, cu toastul aferent, bufetul somptuos, tortul, dansul și, bineînțeles, tradiționala aruncare a buchetului. Alina izbucni în râs când una dintre domnișoarele de onoare plonjă după buchet și roși jenată când Alex îi scoase jartiera de pe picior cu un rânjet sexy. Arăta adorabil fără lavalieră și haina de la costum, doar în vesta de brocart, cu părul ciufulit într-un mod delicios.

La un moment dat, în timp ce dansau, fotograful imortaliză momentul pe peliculă foarte aproape de ei. Alex o luă în brațe, strângând-o la piept, învârtind-o în timp ce o săruta sălbatic, minunat. Alina uită de toate, lăsându-se prinsă în acest joc.

Fotograful le strigă să se oprească, dar ei nici nu-l auziră. Ceilalți agenți se opriră din râs, privindu-i în tăcere ca și cum le-ar fi fost milă de ei. Alinei aproape i se făcu rău, executând automat restul gesturilor pe tot parcursul falsei recepții. Nu era o nuntă adevărată, dar era singura de care avea să aibă parte vreodată.

⌖

La doar câteva ore după falsul eveniment, Alex și Alina se aflau la masa de ședințe alături de alți agenți operativi, studiind dosarele pe care Brett le așezase în fața lor.

–Am primit informații de ultimă oră despre o nouă facțiune teroristă numită Al-Gama'a care s-a dezvoltat rapid, devenind o organizație internațională, începu el, în timp ce mărșăluia prin fața lor cu mâinile la spate. Se pare că baza lor de operațiuni se află în Yemen. Beneficiază de tehnologie de ultimă oră și au dovedit-o prin acte publice de terorism, deși, până de curând, s-au expus foarte puțin. Numai în ultimele două luni au revendicat câteva asasinate ale unor persoane publice din Orientul Mijlociu și au distrus două clădiri guvernamentale din Dubai. Informatorii noștri ne-au atenționat că intenționează să asasineze un important om politic israelian, pentru a crea haos în regiune și a destabiliza procesul de pace. Misiunea voastră este să vă infiltrați în baza lor și să-i distrugeți. Toți membrii pe care îi găsiți la fața locului sunt dispensabili, vreau eradicare totală.

–Care e profilul misiunii? întrebă Alina cu voce obosită.

–Alex va conduce prima echipă, Karl pe a doua, iar Scott va asigura conducerea echipei de rezervă, spuse Brett oprindu-se din mers și privindu-i pe agenții din jurul mesei. E o misiune de rutină. Infiltrare, obținere de informații și distrugere.

–Plecarea? întrebă Scott.

–Mâine dimineaţă la opt, dar vreau să fiţi gata pregătiţi la şase, concluzionă Brett şedinţa.

Agenţii părăsiră încăperea unul câte unul. Alina se ridică să-i urmeze, dar fu oprită de o mână pe umăr.

–Cred că ar trebui să mai rămânem şi să trecem în revistă parametrii misiunii, spuse Alex în spatele ei. Era o scuză jalnică, o ştia prea bine, şi mai ştia că ea o ştie.

Dar ea îi dădu mâna la o parte.

–Ştiu ce am de făcut, declară îndreptându-se către uşă, aruncându-i o privire rece peste umăr.

–Brrrr, comentă unul dintre agenţi. Probleme în căminul conjugal?

Alex îi aruncă o privire rece şi se îndreptă spre biroul lui, unde se aşeză pe scaun, fixând cu privirea ecranul calculatorului pe care defilau informaţii şi grafice. Oricât ar fi încercat, nu se putea concentra asupra lor. Dacă fanteziile îl chinuiseră înainte de prima lor noapte împreună, acum ameninţau să-l copleşească. Se gândea într-una la acea noapte, incapabil să se abţină.

Gustul ei, senzaţia profunzimilor ei...

Gemu şi îşi cuprinse tâmplele în mâini, însă amintirile continuară să-l hărţuiască, ignorându-i ruga de a se opri.

Parfumul ei, atingerea mâinilor, senzaţia trupului ei moale încolăcindu-se în jurul lui...

Alex închise ochii, încercând din nou să-şi concentreze întreaga atenţie asupra misiunii. Era inutil; mintea i-o luase complet razna. Somn... avea nevoie de somn mai mult decât de orice.

⌖

Alina auzi pe coridor nişte paşi care se opriră în faţa uşii ei. Fără nici un ciocănit prealabil, cheia se răsuci în broască. Uşa se deschise, dezvăluind o siluetă întunecată.

–Cu ce-ţi pot fi de folos, Alex? întrebă ea de lângă fereastră.

–Pot să intru?

Alina se întoarse şi îl privi.

–Văd că deja ai făcut-o.

Ochii lui o studiară atent.

–Ai regrete?

Alina simţi că inima i se opreşte, dându-şi seama că ochii lui catifelaţi încă mai aveau putere asupra ei.

–În legătură cu ce? îi întoarse întrebarea cu cea mai indiferentă

voce de care era capabilă.

–În legătură cu noaptea petrecută împreună.

–N-am petrecut nici o noapte împreună, Alex. Am făcut sex. Fără sentimente și fără emoții, doar sex. Pur și simplu mă săturasem de toate jocurile și testele tale, vorbele îi erau reci de parcă ar fi fost sculptate în gheață.

Alex se apropie de ea, oprindu-se la doar câțiva centimetri.

–Nu-mi pot permite să mă îndrăgostesc de tine, Alina, șopti apucând-o de mână. Ar fi o catastrofă.

Alina își retrase mâna.

–Din punctul meu de vedere, asta nu e decât o nouă manipulare. Ce vrei de data asta?

Alex oftă, o umbră străbătându-i privirea.

–Ai dreptate să nu ai încredere în mine. Duc viața asta de prea mult timp... S-au întâmplat multe lucruri despre care nu știi nimic. Ochii lui se fixară pe un punct peste umărul ei. M-am schimbat, a trebuit să o fac. Tu încă mai crezi în libertatea de alegere, eu nu, continuă el, ridicându-și privirea spre ochii ei.

Alina oftă. Nu putea să accepte că el renunțase deja la orice speranță. Ea nu renunțase, încă mai visa.

–Atunci cum reușești să mergi mai departe?

–Pur și simplu nu mă gândesc la nimic.

Ea încercă să-i descifreze expresia, ridicând o sprânceană în semn de suspiciune. Observându-i neîncrederea, Alex zâmbi trist.

–Este purul adevăr. Trebuie să plătești un preț prea mare ca să fii în preajma mea, și nu merită.

–Și totuși, va trebui să joc o vreme rolul soției tale, își ridică ea sfidător bărbia. Nu te îngrijora prea tare, pot să am și singură grijă de mine.

Alex încercă să-și reprime un zâmbet. Nonconformismul era una dintre multele calități care îl atrăgeau la ea, chiar dacă pe perioada antrenamentelor încercase din răsputeri să i-o anihileze.

–De ce-ai venit de fapt? întrebă ea cu vocea oarecum îmblânzită.

–Voiam să mă asigur că înțelegi.

–Ce să înțeleg? Că ești un monstru cu chip de înger?

El o privi trist preț de câteva momente, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

–Îmi pare rău, am făcut o greșeală venind aici.

⌖

În dimineaţa următoare, Alina intră în vârful picioarelor în camera lui Alex, însă se opri brusc văzându-l dormind întins pe spate, cu o mână sub perna pe care era răsfirat părul ondulat. Cealaltă mână se odihnea pe abdomenul sculptural, acoperind o vânătaie gălbuie din dreptul coastelor. Privirea îi coborî spre coapsele musculoase înainte de a se întoarce din nou asupra buzelor voluptuoase. Lumina care pătrundea pe fereastră îi traversa chipul, razele aurii ştergându-i umbrele oboselii de sub ochi.

Mergea printr-un labirint ceţos... Şi îşi dădu seama imediat că visează. Cele mai multe dintre coşmaruri începeau aşa, iar el era întotdeauna doar un spectator, niciodată capabil să intervină sau să schimbe ceva. Se văzu străbătând un tunel, încercând s-o găsească pe Alina. Înlemni când deschise o uşă şi o găsi moartă. Împuşcată în cap. Cineva îi puse o mână pe umăr...

Alex se trezi şi reacţionă instinctiv, apucând mâna şi răsucind-o. Când îşi auzi numele, îşi dădu seama că vocea îi aparţine chiar femeii care îi bântuia visele.

–Alina?

Îi dădu drumul imediat la mână şi o privi în timp ce ea îşi freca încheietura.

–Sper, spre binele meu, că nu te trezeşti aşa în fiecare dimineaţă, încercă ea să destindă atmosfera ca să-şi abată atenţia de la durere.

–Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc.

–De parcă ai fi vrut vreodată, replică Alina strâmbând din nas. Mai bine te-ai pregăti, avem mai puţin de o oră la dispoziţie ca să ajungem la sediu.

Când ajunseră la cartierul general Elite, agenţii operativi îşi pregăteau armele şi echipamentul, gata de acţiune.

–Totul e-n regulă? auzi Alina o voce în spatele ei în timp ce îşi pregătea echipamentul.

Scott Wallick era unul dintre agenţii veterani stabiliţi la cartierul general, un bărbat înalt, cu pieptul şi umerii laţi, părul blond tuns scurt şi ochi albaştri care păreau că le-au văzut şi le-au trăit pe toate. Şi chiar aşa şi era.

–În limita posibilităţilor, îi răspunse aplecându-se în faţă pentru a-şi prinde părul în vârful capului, după care-l vârî în gluga echipamentului. Am ceva nervi la stomac, recunoscu într-un final.

El o bătu prietenește pe spate.

–Nu-ţi face griji. În curând n-o să mai fii la un pas să vomiţi înaintea fiecărei misiuni.

–Cât ți-a trebuit ție? îl întrebă, ridicându-și privirea de la arma pe care o încărca.

–Trei misiuni, răspunse el zâmbind ironic. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să spui. O să-ți fiu alături.

–Mersi... o să ţin minte, îi zâmbi la rândul ei.

–Alina, o chemă Alex din dreapta lor și-i dădu hârtiile la care lucra ca să-i arate schema unei clădiri. Misiunea are un profil secundar, spuse, urmărindu-l cu privirea pe Brett în timp ce se apropia de ei.

–Centrul de comunicație este înconjurat de un zid de piatră de un metru grosime, interveni Brett. Îl escaladezi și topești încuietoarea aici, indică el o ușă laterală. Ai grijă să te întorci tot pe aici când vei auzi ordinal de evacuare, dar trebuie să aștepţi semnalul lui Alex. El te va acoperi. Teoretic, nu vei întâmpina nicio piedică, dar dacă-ți iese cineva în cale, lichidează-l fără să stai pe gânduri.

–Iar acum fii foarte atentă, este extrem de important, continuă Alex, aplecându-se spre ea ca să-i capteze privirea. În subsol, vei găsi un prizonier. Numele lui este Azzam. Doctorul Azzam. El îți va arăta unde se află o dischetă pe care este vital s-o recuperezi. Fă tot posibilul să-l ții în viață, avem nevoie de el să decodifice discheta. Îl escortezi afară în siguranţă.

–Am înţeles, replică Alina mutându-și privirea de la Alex la Brett, încercând să citească dincolo de cuvintele lor.

–Eu voi urmări amprentele termice ale celor prezenți. Imediat ce-l eliberezi pe doctorul Azzam, te voi îndruma direct spre ieșire, o instrui Brett fără ca fața lui să trădeze altceva.

Alina încuviinţă din cap în timp ce își introduse pistolul Ruger P-89 în tocul prins în jurul pulpei.

Alex păși în spatele ei și se asigură că vesta anti-glonț Kevlar este bine încheiată.

–Ai grijă, îi șopti la ureche.

Jabal an Nabi Shu'ayb – Yemen

Agenţii coborâră în rapel din elicopterul silenţios și se răspândiră în tăcere prin pădure. Ajunseră la un luminiș, unde se afla un complex industrial abandonat la câteva sute de metri de liziera pădurii. Soarele abia se mai vedea la orizont, nori zdrenţăroși și gri târându-se greoi pe cerul mohorât. Raze roșii de soare, efemere, se așterneau pe pământ creând un peisaj suprarealist.

Alex verifică poziția lor.

–Recunoaștere completă. Echipele pe poziție.

–Am înțeles. Perimetru intact, răspunse Brett, scanând monitoarele.

Alex își trase cagula pe față și ridică mâna dreaptă cu palma deschisă, semn că vor aștepta cinci minute înainte de a-și folosi dispozitivele de comunicare. Agenții aprobară din cap și dispărură în noapte.

Alina își ocupă poziția în spatele lui Alex, atingându-l în treacăt pe umăr în semn că era pregătită. Se apropiară rapid de clădirea întunecată, amestecându-se cu umbrele. Alex se opri și făcu semn că se apropia un paznic. Fără să facă niciun zgomot, își lăsă arma automată Steyr-Aug pe pământ și scoase un laț dintr-un buzunar al jachetei speciale.

Alina îi distrase atenția paznicului, lovindu-l cu piciorul în ceafă, în timp ce Alex se strecură în spatele lui și îl sugrumă, încercând să nu facă prea mult zgomot. Trase apoi corpul neînsuflețit într-un tufiș și îi făcu semn Alinei că poate să-și continue drumul, în timp ce el scană zona căutând dispositive secrete de supraveghere. Privind spre stânga, îl văzu pe Scott la capătul îndepărtat al clădirii, cercetând zona prin luneta puștii.

–Sunt pe poziție. Aștept semnalul tău, auzi vocea Alinei în emițător.

–Ține minte, Alina, șopti Alex, încercând să-i repereze silueta în întuneric. Infiltrează-te, recuperează discheta și evacuează subiectul.

–Am înțeles, confirmă ea și părăsi ascunzătoarea temporară a unui copac.

–Toate echipele pe poziții, ordonă Alex.

Alina atașă un dispozitiv explozibil pe ușă și setă cronometrul. Se adăposti și își scoase Glock-ul din tocul de la mijloc. Zece secunde mai târziu, ușa explodă în sute de bucăți.

–Am acces, anunță ea.

Pătrunse în clădire ținând arma cu ambele mâini, dar coridorul era pustiu. Ajunse la zidul din piatră și se prinse cu mâinile de vârf, apoi îl escaladă fără să facă nici un zgomot. Pe partea cealaltă, îngenunche pentru a scana împrejurimile, apoi scoase dintr-un buzunar un bețișor metalic de mărimea unui creion. Fugi spre ușa de oțel și introduse bețișorul în încuietoare, numărând nerăbdătoare secundele cât acesta topi încuietoarea.

–Alina, cum merge? auzi întrebarea lui Alex în ureche.

–Aproape am terminat.

Imediat ce tija metalică se mistui, Alina lovi încuietoarea și o urmări cum cade prin orificiul creat. Împinse încet ușa și intră cu arma pregătită. Într-un colț, se afla un birou cu un calculator și echipamentul corespunzător, pereții fiind acoperiți cu rafturi cu cărți. În spatele încăperii, se afla un om legat de un scaun.

–Doctor Azzam? întrebă ea.

–Da. Cine eşti? replică acesta într-o engleză cu un puternic accent oriental.

–Nu contează. Alina îşi scoase cuţitul şi tăie frânghiile care îl imobilizau. Important e că o să te scot de aici. Ştii unde se află discheta?

–Ascunsă în spatele rafturilor, spuse el arătând spre dreapta.

–Aşteaptă sub birou până o găsesc, îl instrui ea, apoi apăsă pe emiţător. Alex, mă auzi? Îl am pe doctorul Azzam. Acum caut discheta.

–Am înţeles. Distribuie încărcătura după ce termini, ordonă el, apoi schimbă canalul de comunicaţie. Toate echipele să aştepte semnalul meu. Scott, fii cu ochii în patru.

–Am înţeles.

Trecură câteva momente tensionante.

–Iniţiez evacuarea, raportă Alina în cele din urmă.

–Toate echipele să iniţieze secvenţa, dădu Alex ordinul.

Ajungând la capătul scării, Alina îl ajută pe Azzam să urce ultimele trepte, apoi se întoarse spre Alex şi îi înmână discheta.

El o ocoli şi se opri în faţa lui Azzam.

–Care este seria de decriptare a dischetei? îl întrebă rece.

Azzam se cutremură vizibil.

–Scuze, dar nu înţeleg prea bine engleza. Poţi să repeţi întrebarea?

–Vreau seria de decriptare, altfel nu ieşi viu de aici.

Chipul lui Alex devenise o mască impenetrabilă.

–Nu poţi face asta, ai ordin să mă scoţi de aici, replică Azzam vizibil tulburat.

–Ordinele mele sunt să recuperez discheta, ceea ce am făcut deja. Dacă vrei să rămâi în viaţă, spune-mi ce serie ai folosit, replică rece Alex, făcând abstracţie de privirea şocată a Alinei.

–Vă rog, nu mă omorîţi, imploră Azzam, uitându-se când la Alina, când la Alex. Am folosit un program Solo-nine, cedă el în cele din urmă.

Alex ridică pistolul de 9 mm şi ţinti spre tâmpla lui.

–Mulţumesc, spuse politicos şi apăsă pe trăgaci.

Trupul lui Azzam căzu ca un sac de cartofi la podea, o baltă de sânge înflorind ca o aură în jurul capului lui.

–Ce faci?! strigă Alina îngrozită.

Alex îi aruncă o privire de gheaţă şi îşi activă transmiţătorul.

–Toate echipele, evacuarea în cinci minute, ordonă el, apoi se îndreptă spre ieşire fără să mai privească înapoi.

Alina îl urmă şocată. Câteva minute mai târziu, o explozie de proporţii sfâşie tăcerea nopţii, dar ei nu se opriră din retragerea

rapidă în pădure.

Alex își scoase cagula, părul căzându-i în ochi în timp ce îi urmărea pe agenți îmbarcându-se unul câte unul în elicopterul de transport. Alina fu ultima, privindu-l acuzator peste umăr. Alex strânse cagula în pumn, încercând să-și reprime emoțiile. Oftă adânc și se urcă și el, trântind în urmă ușa elicopterului.

Milano, Italia

Când prezentarea raportului luă sfârșit, Alina așteptă ca ceilalți agenți să părăsească încăperea, privindu-l pe Alex cum discuta în șoaptă cu Brett. Incapabilă să-și mai stăpânească furia, îl prinse de braț și îl răsuci cu fața spre ea.

–Cum ai putut? începu ea.

Alex îi susținu privirea furioasă.

–Cum am putut ce?

–L-ai ucis cu sânge rece, rosti ea printre buzele îngustate. Ție chiar îți face plăcere să ucizi, nu-i așa? Ce-ar fi să mergi în parc și să te antrenezi pe oamenii care aleargă pe acolo? Ar fi foarte distractiv!

Își pierduse controlul, dar nu îi mai păsa. Pur și simplu nu mai putea să oprească valul de acuzări și emoții, și le direcționă pe toate spre Alex așa cum își lansează un arcaș săgețile.

–N-am făcut altceva decât să-mi respect ordinele, replică Alex, tonul lui sugerând clar că-și asuma întru totul responsabilitatea pentru acțiunile lui.

–Să omori un om nevinovat? Astea erau ordinele? îi strigă ea în față, lividă din cauza furiei.

–Alina, las-o baltă, interveni Brett.

–Mă uit la tine, Alex, și nu-mi vine să cred ce ucigaș eficient ești. Nici măcar n-ai clipit. Fără emoție, fără regrete, continuă ea, ignorându-l complet pe Brett.

–Azzam lucra pentru o altă organizație teroristă care este pe cale să producă arme biologice, interveni din nou Brett, pe un ton iritat de data aceasta. Faptul că era prizonier nu înseamnă nimic. Nu era nevinovat. Al-Gama'a l-a răpit ca să se folosească de virușii lui pentru scopurile lor. Îl căutăm de multă vreme. Era un criminal, un terorist. Alex l-a ucis la ordinul meu.

Alina se întoarse spre Brett.

–Dar mi-ai spus să-l țin în viață.

–Ți-am spus să-l scoți în siguranță din camera de comunicație. Aveam nevoie de el ca să ne furnizeze programul de decriptare a

dischetei, care, apropo, conţine formula celui mai nou virus al lui. Care virus, dacă ar fi fost eliberat într-un oraş, ar fi ucis întreaga populaţie în mai puţin de o oră.

Alina se întoarse spre Alex, implorându-l din priviri s-o ajute. El îi susţinu privirea câteva momente, apoi o luă de mână şi o conduse în biroul lui. Ea se prăbuşi într-un fotoliu, privirea ei urmărindu-l cum se îndreaptă cu paşi lenţi spre fereastră.

–În astfel de situaţii, cuvintele sunt de prisos, spuse el după o tăcere interminabilă.

Se întoarse s-o privească cu o urmă de durere licărindu-i în ochi.

–Îmi pare rău pentru ce-am spus, şopti ea, cuprinsă de remuşcări.

–Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru adevăr. Alex se apropie şi îngenunche în faţa ei, întinzând apoi mâna pentru a-i da la o parte o şuviţă care îi căzuse în ochi. Nu te teme niciodată să-mi spui ce gândeşti.

–Câteodată faptele tale mă îngrozesc atât de tare că nu mai pot gândi clar. Alina îşi coborî privirea, nemaiputând îndura durerea ce se oglindea în ochii lui. Dar lucrul care mă îngrozeşte cel mai tare este că îmi permiţi să te urăsc pe tine, în loc să mă urăsc pe mine.

Cu un oftat îşi apropie faţa de a lui şi îl sărută uşor pe buze, după care se ridică şi se îndreptă spre uşă.

–Alina, vocea lui îi mângâie numele. Vrei să iei cina cu mine deseară? întrebă, un zâmbet minuscul mijindu-i pe buze.

–Depinde cine mă invită. Alina se întoarse cu mâinile în şolduri, o urmă de ironie jucându-i în ochi. Mentorul, sau soţul meu?

–Prietenul tău, răspunse Alex pe un ton grav.

Alina îl privi tăcută câteva clipe.

–Vino să mă iei la opt.

⌖

Apa fierbinte îi şiroia pe spate, câteva picături croindu-şi drumul spre abdomen. Alina oftă şi se sprijini de faianţă, cu mintea chinuită de ecouri dureroase.

Alex... Niciodată nu reuşise să-l înţeleagă, niciodată nu ştiuse cu siguranţă dacă ochii lui misterioşi o minţeau sau nu. Şi nu mai era sigură nici care era motivul pentru care încă îi mai păsa. Relaţia dintre ei era imposibil de definit şi sosise momentul să se resemneze cu asta.

Opri apa, cu sufletul încă pustiit de sentimentele contradictorii. Cincisprezece minute mai târziu, se privi absent în oglindă, îmbrăcată într-o fustă lungă, neagră, care se portivea perfect pe trupul ei subţire, asortată cu o bluză şi o jachetă în alb şi negru. O ţinută nu prea

conservatoare, dar, în același timp, nici prea provocatoare. Perfect.

Se auzi un ciocănit în ușă și Alina își scoase pistolul din geantă, dintr-o dată fiindu-i dor de vremurile când putea să deschidă o ușă fără să se gândească la ce e mai rău. Covorul gros îi amortiză zgomotul pașilor și, ținându-și răsuflarea, privi pe vizor. De cealaltă parte a ușii aștepta Alex, îmbrăcat ca de obicei în hainele lui negre și ținând în mână un trandafir alb. Alina puse pistolul la loc în poșetă și deschise ușa.

–Alb pentru pace, spuse el cu un zâmbet ce părea sincer.

–Nu știam că suntem pe picior de război, ridică ea o sprânceană, dar acceptă floarea.

–Suntem pe picior de război din ziua în care ai fost recrutată, aceeași zi în care te-am pierdut, replică el cu ochi întunecați.

–Din ziua în care tu m-ai recrutat, îl corectă ea acid, însă imediat clătină din cap. Hai să nu mai facem asta... trecutul, insultele... hai să încetăm.

El aprobă ușor din cap fără să o piardă din ochi.

–De acord.

Alina strâmbă jucăuș din nas.

–În definitiv, ești aici să mă însoțești la o cină plăcută...

Alex zâmbi și îi oferi brațul.

–Unde mergem? îl întrebă Alina curioasă în drum spre lift.

El o privi peste umăr.

–Un loc special unde merg câteodată ca să-mi limpezesc gândurile. Viețile noastre sunt suficient de nesigure... Avem nevoie de amintiri care să dăinuie o veșnicie.

Ea înțelese imediat că, dacă nimic altceva din viețile lor nu era real, acea noapte avea să devină cât mai reală cu putință. Zâmbi trist.

–E bună și o singură amintire decât nimic.

Îl studie intens, dorindu-și mai mult decât orice să înțeleagă sensul cuvintelor lui, dar chipul îi era impenetrabil. De data aceasta însă, îi plăcea misterul nopții, intenționând să se bucure de el la maximum. Fără trecut și fără viitor, numai acea noapte și promisiunile ei. Restul nu mai conta.

În mașină rămaseră tăcuți, contemplând peisajul. Alina observă că zăpada începea să dispară pe măsură ce goneau în noapte, împrejurimile devenind tot mai verzi cu fiecare kilomteru parcurs.

După mai bine de o oră de condus, Alex rupse tăcerea.

–Riviera italiană. Vocea îi era caldă, iar ochii îi străluceau cu entuziasm sincer. Tărâmul culorilor și al primăverii eterne.

Alina urmări arcul șerpuitor al coastei ce se strecura de-a lungul

Me-diteranei. Munți prăbușindu-se în mare, dealuri acoperite cu livezi de măslini cu frunze strălucind argintii, hoteluri elegante, sate adorabile pline de farmec și de istorie. Flori multicolore decorau grădinile și înfloreau în sere strălucitoare în lumina lunii pline.

–E minunat, murmură ea.

Alex luă o curbă lungă și un alt peisaj îi apăru în față. Munți în fun-dal, dealuri coborând spre mare și un orășel fermecător în centrul unui golf.

–Ce este acolo? arătă ea spre oraș.

–San Remo. Acolo te duc, răspunse Alex privind drept înainte.

–De unde știi de locul ăsta?

–Mai ai multe de învățat despre mine, Alina. Sunt mai mult decât un bun agent operativ.

–Știu, spuse ea aruncându-i o privire. Chiar dacă toți anii ăștia ți-ai dat silința să mă convingi de contrariul.

El o privi o secundă, apoi se concentră din nou asupra drumului.

–Cea mai mare parte a timpului nu sunt decât un agent.

Alex conduse mașina prin labirintul înflorat al străduțelor, apoi coti pe o alee largă mărginită de fântâni, unde opri. Un hotel imens și elegant trona pe culmea dealului, de unde marea se vedea în toată splendoarea ei.

Alex coborî din mașină și îi deschise Alinei portiera. Urcară treptele de marmură de la capătul aleii ținându-se de mână și, când ajunseră sus, Alina simți că i se oprește respirația.

Pe tot platoul din fața ei se întindea o piscină magnifică, proiectată ca o oază dintr-un adevărat paradis tropical cu zeci de cascade. Apa albastră de mare se strecura printre rocile de toate mărimile și formele, alimentând o vegetație luxuriantă și flori multicolore. Stânci naturale marine creau curbe asimetrice și mici grote ascunse de lămâi și mandarini miniaturali, ale căror ramuri se aplecau sub greutatea fructelor. Aerul era cald și parfumat de aroma puternică a citricelor și a apei sărate de mare, sunetul unui pian amestecându-se în surdină cu cel al valurilor mării ce spăla plaja de sub ei.

În apropierea piscinei, îi aștepta o masă romantică drapată în pânză albă, cu lumânări aprinse, farfurii din porțelan fin și pahare înalte de cristal. Mâncarea era deja pe masă, acoperită cu capace rotunde argintii, iar alături, în frapieră, se răcea o sticlă de șampanie.

Alina simți privirea lui Alex și întoarse capul spre el.

–Ce-i asta? Iar exersăm intimitatea?

El o pironi cu privirea.

–În seara asta nu mai există misiuni, teste, ori minciuni. Suntem doar noi doi, departe de manipulări și trădări. Asta e tot ce-ți pot oferi.

Se priviră ca doi străini care se întâlnesc pentru prima oară.

–Pot să-ți ofer un pahar de șampanie? întrebă Alex mai mult ca să rupă tăcerea stranie.

–Numai dacă bei și tu, replică ea, admirându-i trupul suplu în timp ce umplea paharele cu lichidul scânteietor.

Fie că-i plăcea sau nu, Alex era un bărbat menit să simtă, să atingă, să iubească. Masca lui impersonală încerca din greu să ascundă această realitate, dar Alina îl simțea măcinat de contradicții.

El îi întinse un pahar înspumat și rămaseră unul în fața ceiluilalt, având grijă să lase o distanță sigură între ei. Alina sorbi din șampanie în tăcere, savurând aroma bogată de fructe, nefiind sigură că își dorește ca el să rupă tăcerea. Cuvintele fuseseră întotdeauna motivul continuei tensiuni între ei.

–Dansezi cu mine? o invită el tandru.

Alina aprobă din cap și îi permise să-i ia paharul din mână. El îl puse pe masă și o luă în brațe. La început, rămase rigidă, iar Alex o cuibări la pieptul lui cu delicatețe, ca și cum ar fi fost făcută din cel mai fin porțelan. Dar pe măsură ce muzica le șterse din minte realitatea, începură încet să se relaxeze. Acolo unde cuvintele dădeau greș, trupurile începeau să comunice. Se mișcau împreună, plutind fluid, în perfectă armonie. Mâna lui Alex se încolăci fierbinte pe spatele Alinei, trăgând-o mai aproape. Ea închise ochii.

–Alex..., îi respiră numele, iar el răspunse lipindu-și fruntea de a ei.

Își dorea atât de mult s-o sărute încât ochii i se umplură de lacrimi, dar nu putea, nu încă. Alina nu avea încredere în el; acestea erau doar clipe trecătoare, iar încrederea ei era la fel de fragilă precum un pahar de cristal. Își trase capul înapoi și o privi pe femeia din brațele lui. Radia de frumusețe, îi tăia răsuflarea. În ciuda lucrurilor prin care trecuse, frumusețea ei interioară încă îl tulbura. Regreta că-i invadase existența? O nevinovată. Nu putea să regrete, pentru că viața lui de dinaintea Alinei nu existase.

Adora acei ochi verzi strălucitori care îi pătrundeau adânc în suflet și îi țineau inima prizonieră. Își dorea atât de mult s-o ia în brațe, să-și petreacă noaptea alături de ea… Împreună. Măcar de-ar fi fost liber să-și deschidă sufletul în fața ei. Ar fi dat orice ca destinele lor să fi fost diferite. Dar nu aveau încotro și trebuiau să se mulțumească amândoi cu clipe furate. Închise ochii câteva secunde, dar nici așa nu-și putea scoate din minte chipul ei.

Când se termină melodia, o conduse la masă și îi ținu scaunul, apoi se așeză în fața ei.

–Friptură cu glazură de piper și rozmarin în sos de Madeira, cu garnitură de legume marinate în oțet balsamic, declamă în timp ce scotea capacele care acopereau mâncarea. Sper că ți-e foame.

Alina îl urmări în timp ce-i umplea farfuria, fără să se mai sature privindu-l pe *bărbatul* Alex. Mâncarea era delicioasă, iar la sfârșit se delectară cu niște căpșuni învelite în ciocolată și încă un pahar de șampanie.

Ea îi mângâie ușor mâna cu vârful degetelor.

–Dacă am să uit vreodată, să-mi aduci aminte cât de minunată a fost seara asta. Mulțumesc, Alex, locul ăsta e aproape incredibil. O să păstrez amintirea noastră aici pentru totdeauna.

Alex simți schimbarea din vocea ei, tensiunea senzuală dintre ei era aproape palpabilă. Alina se ridică și se apropie de el, îngenunchind între picioarele lui și atingându-i ușor buzele cu ale ei. Alex își strânse pumnii într-o încercare disperată de a-și recăpăta controlul. În sufletul lui se războiau două voci; una dintre ele îl instiga să-i strivească trupul sub al lui și să-i exploreze toate profunzimile, cealaltă îl avertiza asupra consecințelor actelor sale.

O dorea, dar nu era nimic nou în asta. Dintotdeauna o dorise. Îi dorise și trupul, și sufletul. O cunoștea deja atât de bine încât îi simțea gândurile căutând cu disperare argumente raționale pentru faptul că îl dorea atât de mult: timpul scurgându-se prea repede, nesiguranța, frica de moartea care-i pândea nerăbdătoare în fiecare zi. Poate că ei nu-i mai păsa de toate acestea, dar cui îi mai păsa? Alex știa însă că va veni din nou vremea când va fi nevoit să-i zdrobească sentimentele. Deschise gura să-i spună să se oprească, dar ea îi puse un deget pe buze.

–Amândoi ne dorim asta, îi șopti.

–Trebuie să ne oprim, insistă el cu o expresie cumplit de serioasă.

–De ce? întrebă ea frustrată.

Doar îi simțise reacția, știa că și el o dorește. Iar asta nu mai era încă o înșelătorie. Erau singuri și a fi împreună făcea parte chiar din noua lor misiune. Nu exista nici un motiv pentru care să se oprească! *Nimic!* ar fi vrut să-i strige în față.

–Pentru că atunci când totul se va sfârși, vei suferi și mai mult, spuse el, evitându-i privirea.

–Renunță la obsesia asta de-a mă proteja tot timpul!

–Dacă facem dragoste în noaptea asta, o să-ți pară rău. Te voi face să-ți pară rău, îi promise el.

Alina strânse din pumni. Nu-i mai păsa de ce avea să urmeze, în noaptea asta nu-i mai păsa de nimic. Însă faptul că i se împotrivise focului lui Alex cu foc nu-i adusese nimic bun niciodată, așa că se hotărî să i se împotrivească cu apă.

–Bine, acceptă și se ridică în picioare. N-ai decât să stai aici ca un laș, eu mă duc să înot, decise zâmbind.

–Ai costum de baie? o întrebă Alex ușor panicat.

Fără să-i răspundă, își scoase repede bluza și-și dădu jos fusta. Rămase neclintită câteva secunde, cu trupul gol, îngăduindu-i s-o privească lacom, apoi îi întoarse spatele și sări cu capul înainte în apa călduță. Era conștientă de prezența lui, simțea cum îi urmărește fiecare mișcare și se undui languros în mod intenționat. Exploră fiecare grotă și cascadă pe care le oferea ingenioasa piscină, simțind cum șampania îi încălzea treptat sângele. Își lăsă capul pe spate și privi luna și stelele de deasupra, apoi închise ochii, savurând senzația delicioasă.

Alex se ridică de la masă și se sprijini de un palmier la câțiva metri de marginea piscinei. O privi cum plutește prin apa albastră, simțind cum se înfierbântă cu fiecare secundă care trecea. Alina părea o sirenă plutind în ape azurii, părul ei lung cotropind spațiul din jurul ei. Apa încălzită a piscinei îi dezmierda trupul gol cu tandrețea unui amant, iar ea îi accepta atingerea abandonându-i-se erotic. În ciuda tuturor motivelor raționale, Alex înțelese că nu se mai putea controla. În această noapte, dorința pentru ea era mai puternică decât orice altă rațiune.

Fără să-și desprindă privirea arzândă de pe ea, își scoase repede hainele și le lăsă să cadă grămadă pe pardoseala din marmură. Rămase gol în lumina lunii, confortabil în nuditatea subită, apoi intră fără nici un zgomot în apă și înotă spre ea. Nu-și putea da seama dacă Alina îl simțise că se apropia, căci rămăsese într-o atitudine de abandon total. O prinse de mijloc și o trase spre el, iar ea tresări surprinsă când se trezi în brațele lui puternice. Îl privi în ochii lui minunat de misterioși și citi în ei o urmă de tristețe.

–Gândești prea mult, îi șopti ea la ureche. Lasă-te în voia simțurilor.

–Locul ăsta este vrăjit. Te-a transformat într-o sirenă, murmură el pierdut.

–Nu... clătină ea din cap. Sirenele nu pot face asta, îi răspunse, plimbându-și buzele de-a lungul gâtului lui, lingând urmele de apă sărată.

Se scufundară în apă, înlănțuiți într-un sărut prelung. Revenind la suprafață, gura lui îi devoră cu lăcomie buzele, limba lui arzătoare mângâind-o înainte de a o pătrunde. Își lipi trupul de al ei, închizând

ochii când îi simți pielea fină lipindu-se de pieptul lui tare.

–Spune-mi să mă opresc, o avertiză cu vocea sugrumată de o dorință de nestăvilit. Dacă nu mă oprești, nu mai există cale de întoarcere.

–Nu vreau să mă întorc, îi șopti ea pe buze.

Finețea pielii ei pe sub apă îl făcu să aibă o erecție mai puternică decât trăise vreodată. Era cea mai erotică senzație pe care o simțise în toată viața lui, să fie gol cu femeia iubită în întunericul unei piscine, în mijlocul nopții. Alina era aici cu el, părând indiferentă la tot ce-i înconjura, dăruindu-i-se întru totul.

Ea îl încercui cu coapsele și îl mângâie pe spate, iar această atingere îl făcu să tremure. Își dorea să-l simtă pasional și necontrolat, fără nici o reținere. Cu cât reușea să-l scoată mai mult din felul lui controlat de a fi, cu atât mai bine. Abilitățile lui de seducție o speriau aproape la fel de mult pe cât o mâniau. Abandonul lui în dragoste era asigurarea de care avea nevoie, pentru că tocmai tandrețea fusese arma pe care el o folosise împotriva ei în trecut.

–Vino, o chemă el, conducând-o spre una dintre grote.

Ajunși înăuntru, o ridică și o așeză ușor pe o stâncă scufundată pe jumătate în apă ce crea un pat umed. Se ridică deasupra ei, rezistând dorinței de a o poseda imediat. Voia să prelungească momentul, să îngăduie fiecărei secunde să dureze o veșnicie. Îi cuprinse sânii și o sărută încet, profund, adorator. Ea gemu și îl trase mai aproape, dorindu-și cu disperare să-l simtă cum o iubește.

–Alex... îl imploră.

–Sunt aici și sunt al tău, șopti el pierdut în senzații. Știi cât de frumoasă ești?

–Atingerea ta mă face să mă simt frumoasă, mărturisi ea suspinând.

–Atunci lasă-mă să-ți arăt cât de frumoasă ești, îi murmură el pe buze, simțind-o tremurând de plăcere sub atingerea lui.

Faptul că putea să o facă să se simtă astfel îi dădea un sentiment de putere absolută. Gemetele ei îi invadau simțurile, dorința de a o poseda deja mult prea dureroasă. Îi devoră gura, iar Alina recunoscu în sfârșit dezinhibarea pe care o așteptase și o dorise atât de mult. Gemu pierdută în brațele lui și în senzația greutății copleșitoare cu care o imobilizase.

Alex o pătrunse gemând lung, iar ea își arcui spatele, părul ei scufundându-se și mai mult în apă. Buzele ei îi pârjoliră gâtul cu sărutări înnebunitoare, iar el se luptă să-și recapete controlul asupra dorinței rebele de a o poseda dur și repede. Reuși să se abțină, pătrunzând încet în moliciunea strâmtă. Când îi simți mâinile pe șolduri îndemnându-l să o posede mai adânc, nu mai putu să aștepte și o pătrunse până la capăt.

Alina uită cine este și unde se află, din acel moment conștientă numai de faptul că bărbatul după care tânjise atâta timp făcea dragoste cu ea. Apa mătăsoasă le mângâia trupurile, sporind erotismul acelei clipe.

Alex era copleșit de senzualitatea și de gemetele ei, de felul în care profunzimile trupului ei se strângeau în jurul lui. Dispăruse orice urmă din Alex cel civilizat și educat, toate tentativele anterioare de seducție și dominație fiind acum complet uitate. Împărtășeau o nevoie primară care trebuia alinată. Tânjea după atingerea ei ca un drogat așteptându-și următoarea doză, penetrând-o cu un instinct pe care ea i-l trezise la viață.

Iar Alina îi întâmpina fiecare pătrundere la jumătatea drumului, cu mâinile încleștate pe umerii lui lați. Iar, și iar, și iar, frenezia lui nefăcând altceva decât s-o inflameze și mai mult pe a ei. Alex îi căută gura și plonjă lacom în ea, limba lui menținând exact același ritm ca cel cu care care o poseda nebunește.

Alina gemu și îl privi. Ochii lui deveniseră întunecați ca cei ai unei pantere la vânătoare. Păreau pierduți și orbi, dar vii de poftă. El o pătrunse din nou adânc și repede, până în profunzimi, apoi se retrase aproape în întregime înainte de a se năpusti din nou în ea. Gemetele ei se transformară în strigăte de plăcere. Alex își strecură mâna pe sub coapsa ei și o pătrunse și mai adânc. Ea țipă, mușchii interiori încordându-i-se în jurul lui ca reacție la comanda lui pasională.

–Acum, Alina, o îndemnă el cu respirația întretăiată.

Ea închise ochii și deschise gura, dar fu incapabilă să-i rostească numele, căci tremurul începea să pună stăpânire pe trupul ei. Țintuită de patul umed, plăcerea devenea din ce în ce mai violentă, orgasmul înteţindu-se cu fiecare pătrundere a lui. Pentru Alex era un exercițiu de autocontrol aproape insuportabil în timp ce profunzimile ei îl primeau mângâietor, înghițându-l mai adânc și mai adânc, ca o gură insațiabilă.

–Uită-te la mine, îi ceru cu voce răgușită.

Ea deschise ochii, observându-i perlele de transpirație de pe sprâncene, șuvițele de păr lipite de gât, buzele întredeschise rănite de săruturile ei și, mai presus de orice, ochii neverosimil de limpezi și verzi ca jadul. Erau atât de mari, atât de vulnerabili, atât de iubitori. Alex o mai pătrunse o dată cu putere, însă ea îi susținu privirea, în ciuda valurilor de plăcere ce continuau s-o străbată.

–Privește-mă cum te iubesc, îi șopti el.

Mâinile îi alunecară spre șoldurile ei și o pătrunse încă o dată, infinit mai voluptuos. Alina gemu, dar rămase cu ochii deschiși, hipnotizată de privirea lui extatică. Niciodată nu-i permisese să vadă ce se petrece în mintea lui, poate doar pentru câteva secunde, dar acum o lăsa să

intre necondiționat în sufletul lui.

Întregul ei trup striga după el, implorându-l să explodeze fără nici o altă reținere. El își susținu greutatea corpului pe brațe, pregătit pentru momentul final, privind-o adânc în ochi.

–Acum... împreună, o imploră, dorindu-și cu disperare s-o simtă pulsând odată cu el.

Când o atinse primul val fierbinte de dorință, Alina se forță să-și țină ochii deschiși, primind recompensa privirii lui incredibil de fericite.

–Te iubesc, Alina, șopti el în timp ce începură să vibreze la unison. Ești numai a mea.

Se prăbuși peste ea, în timp ce Alina se agăța de el cu brațele și pi-cioarele, atingând apogeul odată cu el. Alex îi murmură numele de zeci de ori, până când se eliberă cu totul, pierzându-se complet în ea. Se sărutară din nou, fără să respire, gemând fiecare pe buzele celuilalt. Alex își lăsă capul pe umărul ei și o ținu strâns, nevrând să piardă vraja momentului. Rămaseră înlănțuiți în tăcerea blândă și legănătoare a nopții, lumea lor reducându-se la stânca pe jumătate scufundată în apa sărată și la trupul celuilalt.

Când se priviră din nou în ochi, cuvintele erau de prisos. Lumina lunii se oglindea în piscină, iar stelele îi priveau cu milioanele, galaxii îndepărtate brăzdând cerul.

Alex se scufundă în apa albastră și trase încet trupul Alinei în brațele lui, purtând-o cu el în imponderabilitatea apei catifelate către zona cea mai puțin adâncă. O așeză pe treptele de marmură cu atâta grijă de parcă îi era teamă că se va dezintegra sub atingerea lui, și o privi cum rămâne acolo, abandonată, cu ochii încă închiși, minunându-se de splendoarea ei. În cele din urmă, Alina deschise ochii și îl privi, încercând să-i citească gândurile.

–Camera noastră ne așteaptă, spuse el întinzându-i mâna.

–Nu trebuie să ne întoarcem?

–Avem două zile libere la dispoziție, declară el cu un zâmbet misterios.

–Dar... nu am haine de schimb.

Alex îi luă mâna și i-o sărută, după care o ajută să se ridice.

–Totul e pregătit, inclusiv hainele, dar nu trebuie să le porți dacă nu vrei.

Ea se lăsă în voia lui, iar el insistă să-i îngăduie s-o îmbrace cu hainele pe care le părăsise neglijent pe marmura albă. După ce-și trase și el hainele pe trupul încă ud, se îndreptară mână în mână spre hotelul în stil Belle Époque.

În timp ce Alex îi înscria în registru, Alina admiră holul punctat cu coloane masive din marmură și scara centrală din marmură roz ce urca grațios în spirală până la nivelurile superioare. Pereții erau decorați cu tablouri vechi și diverse antichități, canapele și fotolii masive din piele erau dispuse între palmieri decorativi și plante tropicale, toate de un bun gust desăvârșit.

Majordomul le aduse bagajele din portbagajul mașinii și îi conduse spre lifturile decorate în stil vechi. Alina se întrebă ce conținea misterioasele valize. Din câte știa, nu venise decât cu hainele de pe ea. Apartamentul lor, în nuanțe pastelate de acvamarin, lambrisat în alb și ornamentat cu stucaturi aurite, era elegant și romantic. Ferestre mari, panoramice, se deschideau spre o terasă imensă, dezvăluind priveliștea spectaculoasă a Mediteranei.

Alina făcu turul încăperii principale, atingând petalele fine ale imensului aranjament floral. Se opri la fereastră și privi marea, cu răsuflarea tăiată. Luna se reflecta în apele întunecate cu umbre argintii. Se întoarse către Alex și descoperi că o privea cu ochi zâmbitori.

–Totul este atât de frumos…

El se apropie încet. Îi mângâie fața cu tandrețe și îi dădu o șuviță de păr după ureche. Alina se cutremură sub atingerea lui, însă el se trase înapoi.

–Și cu toate astea, încă nu ai încredere în mine, spuse el cu voce guturală, aproape aspră.

Alina nu îi răspunse imediat, încercând să-și cearnă sentimentele.

–Pentru o clipă, am fost exact cum eram în cabana noastră micuță din munți, spuse în cele din urmă după ce inspiră adânc. Îmi lipsește acea legătură cu tine mai mult decât orice, dar știu că trebuie să fim foarte atenți. Știu cât riscantă poate fi o astfel de relație.

Făcu o pauză, neștiind cum să continue. Îi atinse brațul, dar el era neclintit ca o statuie.

–Alex, mi-e din ce în ce mai greu să discern realitatea de misiune, mărturisi ea. Mă atingi, îmi spui tot felul de lucruri, iar eu nu mai știu dacă vorbești cu mine, sau dacă te pregătești pentru misiune. Nu mai pot și nu mai vreau să le separ.

Se sprijini de pieptul lui și îi încolăci mijlocul cu brațele. Mâinile lui o cuprinseră, iar ea oftă cu tristețe. Alex o sărută pe creștetul capului.

–Te înțeleg, îi șopti în păr. Ai dreptate să fii precaută în privința mea. Sunt în stare să spun și să fac orice ca să te protejez.

–Dar eu am nevoie de sinceritatea ta, spuse Alina, retrăgându-se puțin ca să-l privească. Am nevoie să mă încred în tine atunci când

știu că nu-mi poți spune totul, însă niciodată nu sunt sigură cine îmi vorbește. Alex cel adevărat, sau Alex agentul operativ?

El închise ochii, lăsând întrebarea să stăruie între ei.

–Alina, adu-ți aminte de lecțiile noastre, adu-ți aminte ce te-am învățat. Deschise ochii și o privi. Putem vorbi despre orice pe două niveluri, unul care face parte din misiune și altul numai între noi doi. Și acum este la fel. Când îți spun că ar trebui să ne bucurăm unul de altul..., se aplecă și o sărută ușor pe buze, ... atunci asta trebuie să facem.

Ea se relaxă și se lipi de el. Buzele lui îi sărutară bărbia, apoi îi dezmierdară gâtul. Barba lui scurtă o zgârie puțin, dar senzația o înfioră. Timpul se opri în loc. Rămase cuibărită în îmbrățișarea lui, lăsând ca mirosul și senzația corpului lui să-i copleșească toate simțurile.

Alex făcu un pas înapoi, ochii lui privind-o aproape licărind, apoi încă unul și încă unul, până ajunseră la pat. O aplecă ușor pe spate până când umerii îi atinseră salteaua și se culcă peste ea, părul castaniu încadrându-i fața în șuvițe dezordonate.

–Am nevoie de Alex cel adevărat, murmură ea.

Ochii lui erau de un verde luminos, afișând emoții infinite. Alina îl privi intens, încercând să-și întipărească pentru totdeauna în minte expresia lui, știind că legătura lor era mult prea devastatoare ca să dureze. *Trăiește clipa, trăiește momentul...*

Pasiunea dintre ei era mai presus de cuvinte. Experimentară totul, de la cea mai primară expresie a animalității și până la cele mai erotice plăceri, atingându-se, gustându-se, pătrunzând-se, iubindu-se. Uitară de griji, uitară de tot, până când din sufletele lor țâșni un singur strigăt de extaz. La început erau doi, apoi deveniră unul.

Alex se trezi la zgomotul unui băț de chibrit scăpărând, mirosul de sulfură invadându-i nările. Deschise ochii și o văzu pe Alina aprinzând lumânări. Ea se îndreptă către ușile mari de sticlă ce dădeau spre terasă și zăbovi acolo, privind visătoare expansiunea maiestuoasă a mării. Era frumoasă ca o zeiță, cu trupul ei zvelt și părul strălucind arămiu în lumina lunii. Rămase așezat pe o parte, privind-o câteva minute în tăcere.

–Vino înapoi în pat, o chemă în cele din urmă.

Alina se întoarse și-i zâmbi trist. Pe măsură ce se apropia încet de el, îi deslușea ochii întrebători și știa că sosise timpul să stea de vorbă. Tânjea după apropierea ei, iar faptul că n-o găsise lângă el îl făcuse brusc să se simtă golit și rece. Știa că aveau să urmeze momente în care se vor spune lucruri importante, dar simțea nevoia să le rostească

ținând-o în brațe.

Alina se urcă în pat. Alex era cald și primitor, deschis și tandru. Se sărutară delicat. Apoi sosi momentul. Timpul să dea piept cu gravitatea situației lor.

–Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara asta, șopti el ținând-o în brațe, cu buzele lipite de fruntea ei.

–Dacă ai de gând să-mi spui că a fost o greșeală, îmi iau pistolul și te împușc, izbucni ea. Nu poți să mă întorci mereu ca la comandă, Alex, nu sunt o jucărie mecanică cu buton. Sarcasmul din vocea ei era mușcător. Unul dintre lucrurile pe care le-ați omis în timpul antrenamentelor a fost să-mi implantați un microcip emoțional.

Alex o privi intens, indescifrabil.

–Nu a fost o greșeală, dar s-ar putea să fi fost prematur.

–Și ce-ar fi trebuit să așteptăm?

–Pe tine, spuse el cu privirea întunecată. Trebuia să așteptăm ca tu să devii suficient de matură încât să accepți condițiile în care poate exista această relație.

Îi privi chipul traversat de o întreagă gamă de emoții, știind că pri-mul lucru pe care avea să-l spună va fi cel mai important. Un ghid pentru ca el să judece dacă ea avea sau nu puterea și maturitatea de a face față celor ce se vor întâmpla în viitor.

Alina se desprinse din brațele lui și se ridică.

–Știu că ții la mine și că încerci să-mi demonstrezi asta protejându-mă și ținându-mă în viață. Se întoarse spre el, privindu-i ochii scânteietori în strălucirea blândă a lumânărilor. Apreciez totul, dar hai să fim serioși, vor exista momente când nu voi fi de acord cu ce vei avea de făcut și cu ce îmi vei ordona. Probabil că o să țip și o să protestez, pentru că eu nu pot să țin totul în mine așa cum faci tu. Dar mi-ar plăcea să știu că atunci când îmi va trece furia, tu mă vei ține în brațe și-mi vei șterge lacrimile. Mi-ar plăcea să fiu sigură că atunci când vei fi silit să faci lucruri care-ți vor nimici sufletul, vei găsi alinarea în mine. Se opri, căutându-i privirea. Cer oare prea mult?

Alex oftă și își lăsă capul pe pernă, uitându-se la tavan. Clătină ușor din cap și închise ochii.

–Nu știu, șopti.

Femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume era dispusă să accepte puținul pe care-l putea el oferi, și nu trebuia decât s-o țină în brațe atunci când avea nevoie de el. Dar Alex știa că uneori nici măcar această simplă alinare nu avea să fie posibilă între ei. Știa că pentru a o proteja trebuia să fie rece, nemilos, crud și chiar distant. Adică toate

lucrurile pe care ea le detesta la el, toate acele lucruri pe care îi cerea să nu le mai facă. Îi privi chipul frumos și se simți zdrobit că, din nou, va trebui să-i frângă inima.

–Ceea ce-mi ceri este foarte complicat. Îi era greu să-și găsească cuvintele pentru a-și exprima temerile. Dacă ne lăsăm copleșiți de sentimente, fiecare misiune va fi un coșmar. Vom comite amândoi greșeli inutile pentru că ne vom face mereu griji că celălalt ar putea fi rănit. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să ne păstrăm mintea limpede. Își mută privirea de la ea, uitându-se acum în gol. Nu vom lucra mereu împreună și va trebui să ne respectăm ordinele. Nu pot suporta gândul că în loc să fii concentrată pe orice șansă de supraviețuire în timpul unei misiuni periculoase, îți vei face griji pentru mine... unde mă aflu, dacă sunt viu și nevătămat.

Ochii i se întoarseră la ea. În adâncurile lor se oglindea iubire și du-rere, un amestec care Alinei i se părea insuportabil.

–Știi cât de răscolitoare și de periculoase sunt astfel de gânduri în timpul unei misiuni. Ai putea fi omorâtă într-o secundă și nu aș putea suporta așa ceva. Prefer să renunț să te mai iubesc dacă acesta este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a te putea proteja.

Acesta era adevărul lui Alex, iar el îl explicase cât de limpede și de tandru fusese în stare.

–Și cum rămâne cu sentimentele noastre? vocea ei era plină de amărăciune.

–Indiferent ce simțim unul pentru celălalt, adevărul absolut este că nu suntem stăpâni pe viețile noastre. Trebuie să ne mulțumim cu momente furate ca cele de acum, apoi să ne întoarcem la realitate, la adevărata noastră identitate. Ce simt eu pentru tine, ce simt când sunt cu tine, această parte a vieții mele nu-și are locul în existența mea de zi cu zi. Ochii lui coborâră asupra mâinilor, vocea îi deveni o șoaptă aspră. Nevoia mea de tine mă face slab și îți pune viața în pericol, dar nu știu cum să mă opresc din a te dori.

Alina închise ochii. Oare îi spunea adevărul? Mintea ei scormoni prin memorie. Prea multe amintiri despre minciunile lui, prea multe dezamăgiri și trădări. Rechemă apoi din amintire pasiunea pe care i-o arătase în timp ce făceau dragoste. Își aduse aminte de Alex cel care îi asigura spatele în timpul misiunilor, la fel de protector pe cât era și ea cu el.

–Nu mai știu ce este iubirea, spuse ea cu vocea sugrumată de realitatea amară. Poate doar un lux pe care nu ni-l putem permite. Nu știu decât că am nevoie de tine ca de aer. Altceva nu mă interesează.

Alex o trase în brațele lui.

–Dormi, iubirea mea, îi șopti la ureche. Lasă-mă să te veghez.

Noaptea îi acoperi cu mantia ei întunecată, încercând parcă să le protejeze legătura atât de firavă, iar ei comunicară în tăcere din priviri înainte de a adormi, epuizați de eforturile de a concentra într-o singură noapte iubirea pe care ar fi trebuit să și-o dăruiască unul altuia o viață întreagă.

⌖

Alex se trezi a doua zi de dimineață și ascultă muzica lentă a respirației Alinei, care încă dormea în brațele lui. Dacă... Existau atât de mulți dacă încât gândul la aceste posibilități îl durea îngrozitor. Începând cu dacă ar fi fost liberi să-și petreacă viețile împreună și terminând cu dacă el nu ar fi fost forțat să-i distrugă viața recrutând-o în SSO. Știa că Alina merita mult mai mult, dar o iubea oricum, împotriva tuturor convingerilor lui.

Scutură din cap, alungând aceste gânduri chinuitoare. Trebuia să-și înlăture orice urmă de îndoială; nimic nu avea voie să-i înnegureze în vreun fel timpul petrecut alături de ea. Era foarte posibil ca aceste momente să fie unicele pe care aveau șansa de a le trăi împreună. Amândoi aveau nevoie să se bucure din plin de ele, să uite de viața reală măcar pentru o zi.

O simți cum ușor, ușor se eliberează din negura somnului. Pleoapele îi tremurară, un oftat aproape insesizabil scăpându-i printre buzele delicioase. Alex i le mângâie cu vârful degetelor, apoi o sărută ușor. Alina deschise ochii.

–Alex? Îl privi confuză pentru câteva secunde. Credeam că visez. Chiar e real?

–Da, ești aici cu mine, îi șopti el cu buzele lipite de ale ei. Este foarte real.

–Și acum ce facem? îl întrebă ea cu un zâmbet timid.

Alex se ridică și o trase după el.

–Acum facem baie, servim micul dejun și ne petrecem ziua împreună.

Nu se putea abține să n-o atingă, aducându-și aminte de toate acele momente în care nu avusese voie decât s-o privească indiferent cu mâinile încleștate la spate, când în realitate ar fi vrut să-i șteargă lacrimile de durere și furia din priviri care se aflau acolo numai din cauza lui.

–Eu pregătesc baia, iar tu comanzi micul dejun, hotărî ea, sărutându-i palma.

Baia era o capodoperă de marmură italiană prelucrată manual,

cu accesorii elegante din argint și o cadă enormă la nivelul podelei dominând întreaga încăpere. Alina dădu drumul la apă și adăugă uleiurile aromatice. Parfumul divin al florii de frangipani umplu imediat aerul. Își scufundă trupul epuizat în apa spumoasă și parfumată, fără să-și poată reține un geamăt de plăcere.

Alex se strecură și el în cadă și se așeză în spatele ei.

–Lasă-mă să te ajut să te relaxezi, îi șopti la ureche, mâinile lui masându-i deja mușchii gâtului și ai umerilor.

Alina se relaxă, odihnindu-și capul pe pieptul lui. Mâinile lui coborâră și-i mângâiară sânii, iar ea îl atâță atingându-i mușchii coapselor, imediat simțind reacția trupului lui.

–Alex, nu mi-am imaginat niciodată că ești atât de ușor de manipulat, îl tachină, frecându-se de membrul lui erect.

–Crezi că mă poți manipula? o întrebă el lasciv.

Ea ridică din umeri, aruncând o privire cu coada ochiului spre sub-iectul conversației.

–Oricine poate vedea dovada.

–Nu oricine, doar tu, șopti el, privind-o ca și cum ar fi vrut să-i me-moreze chipul.

O întoarse și o trase către el, încolăcindu-i picioarele în jurul lui. Pulsul ei începu din nou s-o ia la goană. Niciodată nu-și dorise ceva atât de intens și atât de des cum îl dorea pe acest bărbat. Alex își ajustă poziția și îi cuprinse fesele în palme, apoi o ridică puțin, permițându-i să-l captureze în închisoarea ei catifelată, fiecare penetrare fiind mai dulce și mai fierbinte decât cea de dinainte, până când ajunseră amândoi pe culmile extazului.

⌖

O oră mai târziu, începură să despacheteze misteriosul bagaj. Alex o privi încântat pe Alina cum ridică uimită rochia albă și lungă cu paiete și și-o lipește de corp, contemplându-se în oglindă. Îi comandase mai multe modele de la un magazin italian de modă, astfel încât ea să poată alege. Și-ar fi dorit să aibă toată viața la dispoziție ca s-o poată copleși cu cadouri și iubire, nu doar acele efemere patruzeci și opt de ore.

Alina așeză cu grijă o rochie albastră de seară pe un scaun și se întoarse către el.

–Când ai avut timp să te ocupi de toate astea? Și de unde ai știut ce mărime port?

–Am sursele mele, răspunse el zâmbind. Vrei să mergem la plajă? Am închiriat *una cabana* pentru noi, adăugă ridicând sugestiv din sprâncene.

–Și ce poate face cineva în *una cabana*? îl tachină ea, admirând minunata dimineață din ușa terasei.

–Păi, cineva se schimbă în costum de baie în *una cabana*, se dă cu cremă … și multe alte lucruri mult mai interesante. Dacă vrei, îți arăt.

Ea îi aruncă o privire amuzată. Își adună lucrurile din bagaj și dispăru în baie.

–Mă duc să mă schimb. Să nu îndrăznești să intri după mine și să strici surpriza.

Alex o privi pierdut, dându-și seama că n-o mai văzuse niciodată atât de feminină. Un zâmbet îi miji pe buze, amintindu-și cât de mult îi displăcuse să-și arate latura feminină în timpul antrenamentelor.

Când reveni din baie, Alex zâmbi încântat. Rochia verde-deschis, fără mâneci, îi îmbrățișa curbele trupului și cobora până la jumătatea pulpelor, iar sandalele cu tocuri îi puneau în evidență picioarele lungi. Părul arămiu îi era prins într-un coc franțuzesc pe sub pălăria verde-deschis din pai, decorată cu flori albe.

La rândul ei, Alina fu surprinsă când îl văzu pe Alex îmbrăcat în pantaloni crem de in, cu o cămașă asortată. Nimic negru?

–Ești atât de frumoasă, șopti el, luând-o de mână și sărutându-i vârfurile degetelor.

Era o zi caldă, o briză briză răcoroasă suflând ușor dinspre mare. Un miracol... de parcă trecuse o veșnicie, nu doar o noapte, de când lăsaseră în urmă orașul înzăpezit. Merseră la plajă ținându-se de mână, admirând buticurile cu vitrine invadate de mușcate roz, albăstrele și crini imperiali aurii. Trecură pe lângă magazine cu rochii scumpe, o galerie de artă plină cu sculpturi și fântâni și un magazin cu zmeie. Flori minunate se puteau vedea pretutindeni, parfumul lor subtil călătorind prin aer purtat de briza proaspătă.

Alina își imagină cum ar fi viața lor aici, lângă plajă, treziți în fiecare dimineață de țipetele pescărușilor și de valurile ce se spărgeau de țărm. Își întipări în memorie peisajele și sunetele, ca să și le reamintească ori de câte ori va simți nevoia să se liniștească. Admiră albastrul de safir al Mediteranei strălucind în soare. Țărmul era punctat de umbrele multicolore, palmierii se legănau în briză și, peste tot, covorașele de verdeață se întâlneau cu plaja cu nisip alb.

Apoi urmau bistrourile și cafenelele în aer liber, cu vedere spre mare, magazinele cu bijuterii scumpe și galeriile de artă cu marchize colorate și intrări umbrite de copaci imenși, crescuți în vase de pământ. Acest loc era un mic diamant cuibărit la poalele stâncilor

abrupte care se aplecau deasupra Mediteranei.

Își petrecură ziua înotând, zăcând leneș la soare, explorând frumusețea orașului. Găsiră un restaurant mic și intim cu vedere la mare și savurară un prânz delicios, apoi se plimbară încet, mână în mână, până la hotel, hotărându-se să comande cafea și să-și petreacă restul timpului în intimitatea terasei lor.

Își sorbiră în tăcere cafeaua, instalați confortabil în șezlonguri, Alina odihnindu-și capul pe pieptul lui Alex. Înaintea lor se desfășura panorama unei mări de un albastru-turcoaz, spărgându-și valurile de țărm cu o muzicalitate liniștitoare.

Brațele lui Alex o înconjurară și o traseră mai aproape. Alina își întoarse capul și-l sărută ușor pe gât, simțindu-i pulsul puternic sub buze. O copleși imediat o tristețe profundă și dureroasă, lacrimi amare amenințând să-i inunde ochii. Clipi, încercând cu disperare să le oprească, dar nu reuși decât să le facă să alunece pe obraji. Își strecură o mână din îmbrățișarea lui și se șterse pe furiș, însă Alex îi întoarse capul ca s-o privească în ochi.

–Alina?

Nimeni nu-i pronunța numele așa cum o făcea el, ușor silabisit, ca și cum ar fi încercat să i-l pronunțe fonetic. Lacrimile începură să-i curgă în voie pe obraji. Degetele lui îi atinseră fața, ștergând cu blândețe urmele ude și sărate.

–La ce te gândești?

Alina înghiți cu greu, luptându-se să găsească vorbele potrivite.

–Tocmai mi-am dat seama că mâine o să te pierd, reuși să spună, reprimându-și lacrimile care îi sugrumau vocea. Și toate astea – brațul ei descrise vag un cerc care îi cuprindea pe ei și marea – se vor pierde ca un vis frumos... Vocea i se frânse. Ah, Alex, deja mi-e dor de tine. Nu știu dacă mă voi mai putea întoarce la ceea ce suntem cu adevărat.

Alex o privi fără să clipească, știind că nu are ce să facă sau să spună pentru a-i alina durerea.

–Nu vreau să-ți spun să speri în ziua de mâine, vorbi el, afundându-și nasul în părul ei parfumat și inhalând adânc. Ai vrut să fiu sincer cu tine și de data asta n-am să te mint. *Mâine* nu există pentru noi. Vocea îi scăzu până deveni o șoaptă. Dar să nu uiți niciodată că te iubesc și că am nevoie de tine. Să nu uiți asta niciodată.

Alina își întoarse fața către el și îl îmbrățișă, memorând senzația trupului lui lipit de al ei.

⌖

Alex, îmbrăcat într-un smoching croit parcă direct pe trupul lui, era pregătit deja de vreo trei sferturi de oră pentru seara în oraș. Cu un mic suspin, o privi pe Alina cum își rearanjează părul pentru a cincea oară. Părea să oscileze între două perechi de cercei, cu câte unul în fiecare ureche, tot întorcând capul dintr-o parte în cealaltă ca să-și dea seama care îi plăcea mai mult.

În cele din urmă, se întoarse către el.

–Tu ce crezi?

Alex ridică din umeri, știind că trebuia să-i dea un răspuns.

–Cei cu safire? îi sugeră, știind că-i va alege mai mult ca sigur pe ceilalți.

–Serios? Cred că îmi plac mai mult cei cu opale, decise ea.

Cea mai importantă parte a ritualului de-abia începea, și anume alegerea rochiei de seară. Alex știa că orice rochie ar fi fost perfectă pentru ea: cea lungă și albă cu paiete, cea albastră cu crăpătură într-o parte care-i dezvăluia picioarele perfecte, cea de balerină din dantelă bleu, cea din lame auriu, periculos de scurtă, și, în sfârșit, rochia argintie lungă până la pământ.

Alina se hotărî în cele din urmă în privința coafurii: un coc șic la ceafă. Machiajul era impecabil, accentuându-i pomeții și ochii verzi incandescenți. Opalele montate în argint i se legănau în urechi, iar Alex o privi cum studiază efectul în oglinda de cristal. Părea pierdută într-o lume numai a ei, întorcându-se din când în când spre el pentru a-i cere o aprobare tacită. Sânii și sexul îi erau acoperiți cu cele mai minuscule obiecte de lenjerie intimă din dantelă, iar ea nu avea nici cea mai mică idee cât de încântătoare era pentru el. Sau poate că știa, iar acest mic spectacol făcea parte din ceremonialul îmbrăcării. Pe lângă sutien și bikini, purta doar jartiere din dantelă subțire și dresuri, dacă puteau fi numite așa în mod justificat. Îi aţâţau simțurile în mod scandalos!

Alina făcuse deja câteva drumuri până la dulap ca să privească rochiile cu o indiferență calculată, dar abia acum era pregătită să inițieze ritualul care numai Dumnezeu știa cât avea să dureze. Pe Alex, în mod sigur, chestiunea îl depășea.

O urmări cum așterne fiecare rochie pe patul imens, unde, cu doar câteva ore înainte, petrecuseră momente de vis. Importanța iubirii lor păru să pălească, totuși, când ea începu să admire fiecare creație de modă în parte. Ritualul presupunea priviri ocazionale în direcția lui, dar rolul lui în ceremonie era unul minor, presupunând în mare parte o răbdare de fier.

–Cea albă este drăguță, comentă el.

Ea privi în direcţia lui.

–Da, este.

Și-o lipi de trup, apoi repetă procedura cu fiecare dintre celelalte. Cele albastre căzură primele testul, așa că rămaseră în concurs doar cea albă cu paiete și cea argintie fără bretele. Arăta elegant în amândouă.

–O aleg pe cea argintie, îi aruncă ea un zâmbet larg.

El oftă. Era magică, misterioasă, o femeie totală.

O jumătate de oră mai târziu, intrau în sfârșit în lift.

–Ești gata pentru cină? o întrebă el sărutându-i palma. Am făcut rezervările în timp ce te pregăteai. Sunt câteva restaurante aici în hotel, dar Louis XV este cel mai bun și se află exact lângă cazinou. Poate ne încercăm norocul după cină.

–Prefer să ne păstrăm norocul pentru misiuni, însă chiar mi-e foame, declară ea zâmbind.

Intrară în restaurantul elegant, două suflete pierdute în paradis, fiecare tânjind după singurul lucru care nu era oferit în meniu: libertatea.

Alex nu fu în stare să-și ia ochii de la ea nici o secundă în timpul cinei, în care li se aduseră șapte feluri de mâncare. Era o ființă încântătoare, cu gesturi care-l hipnotizau, iar el era fericitul și unicul beneficiar al acestor minunăţii. Avusese dreptate să aleagă rochia argintie. Într-adevăr, arăta ca o prinţesă făcută să domnească și să ducă o viaţă fără griji. Ochii ei verzi străluceau la lumina lumânărilor, iar priveliștea pe care i-o ofereau umerii ei goi și gâtul lung era îmbătătoare, în timp ce fusta grațioasă plutea în jurul ei ca un nor atunci când mergea. Opalele din urechi erau o completare perfectă a drăgălășeniei ei eterice. Alex își dorea ca această noapte să dureze o veșnicie.

Brusc, Alina se uită în direcţia cazinoului. Zgomote care nu aveau nimic de-a face cu romantismul ajunseră la urechile lor cu o familiaritate dureroasă: sticle sparte, ţipete, împușcături. Alina își întoarse privirea la Alex, urmărindu-l cu ochi întrebători în timp ce el își scotea arma de 9 mm din haină.

–Ești înarmat? îl întrebă inutil. Și eu, zâmbi deschizându-și poșeta cu ștrasuri, din care scoase pistolul. Se pare că obiceiurile vechi se uită greu.

–Trebuie să ieșim de aici și să analizăm situaţia înainte de-a iniţia orice acţiune, îi aruncă el o privire scurtă, transformându-se sub privirile ei în agentul perfect, concentrat cu totul asupra misiunii.

Cei doi iubiţi, acum agenţi operativi, se ridicară în același timp de pe scaune. Mișcările de felină ale lui Alex nu i se păruseră niciodată mai evidente ca acum Alinei, și ea se mustră în gând pentru astfel de reverii. *Concentrează-te!*

Și alți clienți ai restaurantului deveniseră acum conștienți de situația din cazinou, iar doamnele, alarmate, începură să țipe. Alina și Alex de-abia se ascunseră în spatele unei panou când doi ospătari în smochinguri, cu măști pe față și înarmați cu mitraliere Uzi, se năpustiseră în restaurant.

–Banii și bijuteriile pe masă! ordonă cel mai înalt din ei. Cine stă pe gânduri, va fi împușcat pe loc.

–Este doar un jaf, n-ar trebui să ne implicăm, îi șopti Alex la ureche.

–Doar un jaf?! replică Alina sarcastic. Trebuie să facem ceva.

–Nu ne putem permite să ne implicăm, îi răspunse el cu voce gravă.

O apucă de mână ca s-o împiedice să ridice capul deasupra panoului, dar ea se smuci din strânsoarea lui.

–N-ai decât rămâi aici ca un laș, dar eu am de gând să fac ceva.

Strânsoarea lui de oțel o opri.

–Și ce-ai de gând să faci? Dacă nu mă asculți, n-o să reușești nimic altceva decât să fii omorâtă și probabil să mai iei și pe alții după tine.

Cartierul General Elite - Milano, Italia

Scott Wallick dădu buzna în biroul lui Brett cu un aer extrem de preocupat.

–În San Remo tocmai are loc o criză mai neobișnuită. Cred că ar trebui să trimitem o echipă.

–Nu știam că avem interese presante în San Remo, replică Brett sec, privindu-l cu interes.

–O grupare de hoți a luat cu asalt Royal Hotel.

–Vrei să ne implicăm într-un jaf? întrebă Brett nevenindu-i să creadă. Amenință vreun interes internațional?

Scott înghiți cu greu. Se așteptase la asta. La urma urmei, Elite nu se implica decât în chestiuni care ar fi putut afecta interesele internaționale, sau dacă siguranța lumii era pusă în pericol.

–Doi dintre operativii noștri se numără printre ostatici, declară el precaut. Trebuie scoși de acolo înainte ca autoritățile locale să le afle adevărata identitate.

–Sau trebuie eliminați, replică Brett sec. Scott, cine naiba este în San Remo? Chiar trebuie să-ți scot fiecare detaliu cu cleștele? întrebă încrucișându-și brațele la piept.

–Alex este unul din ei, răspunse Scott cu o privire solemnă.

–Ieri era aici, protestă Brett ridicându-se surprins de pe scaun, dar apoi își aduse aminte. Da, bineînțeles… mi-a cerut două zile libere.

–Exact. Este liber azi și mâine și se află în San Remo la Royal Hotel, înregistrat sub numele Alex Therein.

Brett închise ochii o clipă, copleșit de gravitatea situației.

–Și Alina este cu el, continuă pe un ton scăzut. Organizează o echipă și scoate-i de acolo. Vreau să conduci operațiunea chiar tu de la fața locului. La naiba! Peste două zile sunt programați să plece în misiune la Amsterdam.

San Remo, Italia

Ochii verzi ai Alinei îl scrutară pe Alex, strălucirile lor de safir, atât de evidente în timpul petrecut împreună, dispărând acum cu desăvârșire. Alex, agentul operativ perfect, se așeză în calea ei, hotărât să o împiedice chiar și cu forța dacă ar fi fost nevoie.

–Bine, ai dreptate, cedă ea, recunoscându-și înfrângerea. Ce crezi că ar trebui să facem?

Alex răsuflă ușurat.

–Avem nevoie de date… câți sunt, câte arme au, cât de bine sunt echipați și pregătiți. Ne trebuie un calculator la care să mă conectez. Trebuie neapărat să-l anunțăm pe Brett.

–De ce să-i implicăm într-un simplu jaf, după cum bine ai spus?

–Pentru că suntem aici și lucrurile s-ar complica dacă am da ochii cu autoritățile.

Alina dădu din cap afirmativ.

–Nu am echipamentul necesar pentru o misiune, spuse, ridicându-și demonstrativ rochia de seară, dezvăluind pantofii cu toc.

Scăpaseră nedescoperiți de hoți, în timp ce restul clienților din restaurant fuseseră escortați sub amenințarea armelor în cazinou. După ce îi aruncă o ultimă privire, Alex păși cu grijă spre un coridor de serviciu.

–Ai trecut prin situații mai grele, îi spuse peste umăr. Vreau să te strecori în zona balcoanelor și să afli tot ce poți. Eu o să caut un telefon. Ne întâlnim aici peste zece minute. Zece minute, sublinie el înainte s-o ia înainte pe coridor.

A treia ușă pe care o deschise se dovedi a fi un birou dotat cu exact ceea ce avea nevoie.

Cartierul General Elite - Milano, Italia

Brett ura misiunile inopinate. Multe lucruri puteau scăpa de sub control, mai ales acum că se baza pe Alex și Alina pentru Amesterdam. Nimeni nu era mai potrivit pentru o misiune atât de importantă.

–Ne accesează cineva de pe un sistem neasigurat, îl întrerupse din gânduri vocea lui Scott pe Intercom. Ce vrei să fac?

–Poate fi Alex. Dă-i acces.

–E Alex, anunță Scott după câteva secunde.

–Întreabă-l care este situația, ordonă Brett.

Cel puțin douăzeci de oameni înarmați i-au escortat pe oaspeți în cazinoul principal, transmise Alex. *Alina e în recunoaștere.*

–Spune-i să nu se amestece, ordonă Brett după ce termină de citit. O să trimitem imediat o echipă.

Scott îndeplini ordinul.

O să încercăm, sosi răspunsul laconic al lui Alex.

–O să încerce? izbucni Brett furios. Spune-i că este un ordin!

–A întrerupt legătura, îl informă Scott cu voce seacă, lăsându-se pe spătarul scaunului.

–Drace! fu singurul cuvânt coerent care se auzi de pe canalul lui Brett.

San Remo, Italia

Alina se lăsă pe vine și se strecură în balconul cu coloane care încojura pe patru laturi cazinoul principal.

–Nici că puteam să găsesc un moment mai prielnic să mă cocoț pe tocuri cui, bombăni ea.

Își dorise să se simtă ca o prințesă măcar pentru o seară și când colo acum se furișa în semi-întuneric, agentul din ea dorindu-și cu disperare o pereche de bocanci.

Auzi strigătele de spaimă și tânguirile ostaticilor, în timp ce invadatorii îmbrăcați în haine de camuflaj se plimbau prin fața lor, agitându-și amenințător armele pentru a-i intimida. Alina se simți cuprinsă de neliniște. De obicei teroriștii se foloseau de această tactică pentru a face rost de fonduri care să le finanțeze activitățile criminale. Poate că nu la o scară atât de mare cum ar fi un raid prin San Remo, dar tipii ăștia aveau întotdeauna nevoie de bani, iar metodele lor implicau de obicei violența.

Numără zece oameni mascați și își dădu seama că erau mult prea bine înarmați pentru niște simpli hoți. Nu știa dacă mai erau și alții răspândiți prin restul hotelului în căutarea celorlalți oaspeți. Se uită la ceas și își dădu seama că era timpul să se îndrepte spre punctul de întâlnire stabilit de Alex. Regreta că își adusese cu ea o singură armă, fără încărcător de rezervă, dar avea măcar amortizor. La naiba, de unde era să știe că va ajunge la San Remo pentru o întâlnire romantică care se va transforma într-o criză implicând ostatici?

Concentrează-te. Trebuie să te concentrezi!

Sunetul pistolului automat armat chiar în spatele ei o aduse brusc la

realitate cu o tresărire dureroasă. Reacționă instinctiv. Se răsuci, ridică arma cu ambele mâini și trase. Pe fața atacatorului apăru surpriza, în timp ce o pată roșie îi înflorea pe piept. Bărbatul căzu imediat fără să scoată un sunet.

Alina se apropie de corpul lui nemișcat și-i verifică pulsul, mulțumind cerului pentru amortizor. Îi luă arma și părăsi balconul fără să mai atragă atenția cuiva. Se opri doar să se sprijine de un zid reglându-și respirația, simțind senzația familiară a adrenalinei care îi invada sângele. Inima începu să-i pompeze mai mult oxigen în mușchi, crescându-i viteza reflexelor.

⌖

Alex se întoarse la punctul de întâlnire și remarcă imediat că Alina nu era acolo. Frica îl înjunghie direct în inimă. Fusese descoperită și luată ostatică? În vreme ce-și reproșa faptul că o lăsase singură, își dădu seama că nu avea de ce să-și facă griji. Alina era un bun agent operativ, capabilă să se descurce în orice situație. Dar el venise aici cu femeia Alina, și pentru această Alina își făcea griji. Primul lui impuls fusese s-o ia și să fugă de acolo, cea mai rațională soluție pentru amândoi.

Alina se strecură pe coridor, încă strălucitoare și frumoasă, dar privirea ageră a lui Alex descoperi imediat că se întâmplase ceva. Respirația ei era mai accelerată, iar pulsul îi tresălta pe gâtul lung ca de alabastru.

–M-a surprins unul dintre ei. Doarme liniștit la balcon, răspunse ea întrebării lui nerostite.

–Totul este în regulă? o întrebă Alex, punându-i mâna pe umăr. Era evident că nu păţise nimic, dar simţea nevoia s-o întrebe și s-o atingă.

–Da, îi răspunse ea cu un zâmbet vag și scurt, după care dădu raportul ca un agent veritabil: În cazinoul pricipal sunt zece tipi înarmați cu Uzi și puști semiautomate. Cu cel mort, unsprezece. Nu i-am văzut pe ceilalți. Mi-e greu să cred că sunt hoți obișnuiți... e altceva la mijloc.

Alex dădu din cap gânditor.

–Brett trimite o echipă.

–Asta-i bine, nu? întrebă ea, neliniștită din cauza expresiei lui nemulţumite.

–Nu neapărat. Ordinele vor fi să ne recupereze sau...

–Să ne elimine, îi termină ea fraza.

–Brett nu are altă soluție. Sunt sigur că n-o va face decât dacă este absolut necesar și chiar și atunci va fi o decizie greu de luat, spuse Alex, apoi o trase spre el și o îmbrățișă, o premieră fără precedent pentru o misiune.

Nu putea să-și reprime sentimentele pentru femeia pe care o ținuse în brațe cu doar câteva ore mai devreme. Își impusese să se concen-treze, dar era inutil. Nu voia decât s-o scoată de acolo înainte ca echipa lui Brett să se ocupe de problemă.

–Avem de ales, îi explică pe un ton blând, dar ferm. Putem ieși chiar acum de aici, sau putem să-i distragem și să-i eliminăm pe rând.

–Eu îi distrag și îi eliminăm când vin după mine.

Alex oftă.

–Nu-mi place să te folosesc drept momeală. Este periculos.

La naiba! Această excursie nu trebuia să se termine așa. Doar două zile, atât își dorise! Să petreacă două zile cu ea, s-o iubească și s-o răsfețe. Iar acum erau implicați într-o luptă pe viață și pe moarte, cu povara adăugată a noii relații dintre ei care se complicase și mai mult. Simțea c-o ia razna de câte ori o vedea. Imaginea trupului ei perfect și senzația de a se cufunda în profunzimile ei mătăsoase îi obsedau gândurile, când ar fi trebuit de fapt să o împingă pe ușa din spate și să dispară amândoi în aerul limpede al nopții.

–Alex, ești atent? întrebă ea.

El își dădu seama înciudat că neatenția lui era evidentă și-l cuprinse din nou frica. Nu se putea concentra sută la sută, mai ales în privința ei. O mantră binecunoscută începu să-i sune în minte:

Aceasta este o misiune. Alina este un agent. Vieți nevinovate sunt în pericol.

Se trezi la realitate cu o privire de gheață.

–Bineînțeles. Să mergem.

Manco Atahualpa era un bărbat înalt, cu pieptul lat. Chiar dacă musculatura lui era masivă și impresionantă, chipul lui era cel care inspira teroare. Ochii căprui erau inexpresivi, lipsiți de orice urmă de îngăduință. Mărșălui trufaș prin cazinou, aruncându-le prizonierilor priviri cumplite. Îi ura pe acei porci bogați îngrămădiți în fața lui. Îi ura pentru viețile lor lipsite de griji și pentru frica pe care o afișau cu atâta lașitate. Va fi o onoare pentru el să-i ușureze de bani, de bijuterii, chiar și de viață, dacă asta avea să ajute cumva cauzei.

Membru al unui grup insurgent marxist-leninist din Peru, numit Mișcarea Revoluționară Tupac Amaru, care plănuia să stabilească un regim marxist și să curețe guvernul de toate elementele imperialiste, Marco țintea să elibereze lumea de orice inegalitate și să instituie aceleași privilegii pentru toți în locul averilor fabuloase numai pentru câțiva.

Unul dintre oamenii lui mărșălui prin fața ostaticilor și se opri lângă el. Alberto era scund și slăbănog, dar își dovedise în mai multe ocazii curajul și îndemânarea.

–Cineva l-a omorât pe Remy. L-am găsit sus, împușcat, spuse el dintr-o suflare, arătând cu degetul în direcția balconului.

Manco privi furios în jur.

–Porcilor, unul dintre voi mi-a omorât un om. Vinovatul va fi ucis pe loc, amenință cu pumnul strâns. Împreună cu alți cinci nemernici din jurul lui, adăugă ca măsură suplimentară. Căutați-i de arme, le ordonă oamenilor săi.

Ostaticii începură să se privească alarmați. O doamnă în vârstă, îmbrăcată în nurcă și plină de diamante, își duse mâna la piept și se prăbuși la podea.

–Avem nevoie de un medic! imploră soțul ei, îngenunchind lângă ea.

Manco îl țintui cu un pistol de 9 mm.

–Încă un cuvânt și muriți amândoi! strigă el lipind țeava armei de tâmpla bătrânului.

Percheziția scoase la iveală doar două arme, ambele aparținând paznicilor, și se ajunse repede la concluzia că nu se trăsese recent cu nici una din ele.

Manco îl trase pe Alberto într-o parte.

–Am scăpat pe cineva, îi șopti. Ia trei echipe de câte doi oameni și răspândiți-vă. Vreau să-l găsiți. Apoi se îndreptă către recepționera tremurândă. Câți porci aveți înregistrați? o întrebă pe un ton arogant.

–Dar, *signore,* numărul oaspeților înregistrați nu v-ar fi de nici un ajutor. În cazinou aveam jucători veniți de la alte hoteluri și...

–Taci din gură! o întrerupse Manco. Dă-mi lista fără nici un alt comentariu.

–Am nevoie de registru, cedă recepționera.

–Du-te cu ea, porunci Manco omului aflat în dreapta lui. Știa că recepționera spusese un adevăr logic, dar nu era pregătit să dea înapoi în fața oamenilor lui. Plus că putea afla destule lucruri interesante din registru.

Alex și Alina auziră planul lui Manco din camera de supraveghere.

–Putem elimina șase dintre ei repede, decise Alex. Își verifică încărcătorul armei, apoi îl introduse la loc. Asta i-ar scoate pe mulți dintre ei din cazinou. Hai să mergem după prima pereche.

–I-am elimina mai repede dacă ne-am despărți, sugeră Alina.

Ales știa că o învățase bine. Îi propusese exact ce ar fi propus și el dacă nu ar fi simțit nevoia copleșitoare de a o păstra lângă el. Oftă, dar dădu din cap aprobator.

–Ia toate armele și dispozitivele de comunicare pe care le au asupra lor. Ne întâlnim la piscină după ce elimini perechea ta. Mergem împreună după a treia. Cedând în fața nevoii de a o atinge, o trase spre el și o sărută. Fii atentă.

Alina îi zâmbi ușor.

–Nu-ți face griji, sunt fată mare acum, șopti, apoi se strecură pe co-ridor în direcția primei echipe.

Își găsi repede țintele. Cei doi râdeau în gura mare în timp ce verificau neglijent fiecare încăpere. Alina se sprijini de perete și își drese glasul.

–Hei, băieți, pe mine mă căutați?

Cei doi se întoarseră la auzul vocii, cu armele pregătite, dar ea se lăsă pe vine și-i doborî cu două focuri de armă bine țintite. Le ușură trupurile de arme și dispozitive de comunicare, apoi se îndreptă către piscină.

Echipa urmărită de Alex era mai alertă. Cei doi se acopereau unul pe celălalt și-și verificau constant spatele, dar nu aveau cum să-i facă față asasinului care îi urmărea cu mișcări de felină. Alex se furișă până la primul, care își aștepta partenerul să iasă dintr-o cameră, și îi suci repede gâtul. Îl culcă ușor la pământ, fără nici un sunet, estompând trosnetul vertebrelor cervicale. După ce trase cadavrul din raza vizuală, îl așteptă pe celălalt. Încă un minut, și acesta ieși din încăpere, căutându-și partenerul. Când Alex veni din stânga lui, îi aruncă o privire uimită, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt în fața străinului care îl întâmpină cu o lovitură directă în urma căreia oasele nasului îi străpunseră sinusurile sferoide până în creier. Omul se prăbuși greoi la pământ.

Alex îi luă armele și își introduse transmițătorul în ureche. Acum știa exact unde se afla a treia pereche.

Ochii lui Manco scanară lista cu numele oaspeților curenți. Într-adevăr, unii dintre ei lipseau, dar recepționera îi descrise ca fiind cupluri în vârstă. Imposibil ca vreunul dintre ei să se joace de-a eroul. Ochii îi căzură pe două nume.

–Dar Alex și Alina Therein? Care dintre voi este Alex Teherin? se răsti la ostatici.

Nu răspunse nimeni, nici măcar nu îndrăzneau să respire. Manco se întoarse către recepționeră.

–Arată-mi-l pe Alex Therein, ceru el.

–Avem atâţia oaspeţi... nu am cum să-i ţin minte pe toţi. Dupa data din registru, el şi soţia lui au sosit ieri seară, răspunse ea cu voce tremurândă, fără să îndrăznească să-l privească în ochi.

Un majordom făcu un pas înainte.

–Îl ştiu eu. Nu este aici, dar a fost mai devreme. L-am văzut într-unul dintre restaurante împreună cu soţia lui.

–Cum arată? tună Manco.

–Înalt, bine făcut, atletic, foarte arătos şi foarte îndrăgostit de soţia lui.

⌖

Cerul nopţii era limpede şi Alinei i se păru că niciodată nu mai văzuse atât de multe stele. Era o noapte făcută pentru îndrăgostiţi, luna plină împrăştiindu-şi lumina de argint peste pământ. Având în vedere situaţia de faţă, ar fi preferat un cer fără lună. Sau o lună acoperită de nori. Cu cât mai întuneric, cu atât mai bine.

În timp ce încerca să se ascundă în spatele statuilor care înconjurau piscina asimetrică, se mai gândi că ar fi preferat echipamentul ei negru în locul rochiei argintii de seară. Încercă să nu se uite la piscină, deşi încă mai simţea braţele lui Alex îmbrăţişând-o şi mângâierea blândă a apei.

Lasă visele şi concentrează-te la ce ai de făcut! îşi spuse înciudată.

Şi unde era Alex? Inima i se strânse de groază. Dacă i se întâmplase ceva? Ştia că era o prostie să se gândească la o asemenea posibilitate, el fiind de neegalat în operaţiuni ca aceasta, dar teama chinuitoare stărui. Sigur soarta nu va fi atât de crudă încât să i-l ia chiar acum. Nu acum!

O atingere pe umăr o aduse la realitate. Se întoarse şi îl văzu acolo, ochii lui trădând faptul că şi el îşi amintea la fel de bine activităţile nopţii precedente din piscină. Îi sări în braţe.

–Începusem să-mi fac griji, îi şopti la ureche.

El se ghemui şi o trase după el.

–Am eliminat şi a treia echipă şi-am reprogramat două dintre emiţătoarele lor ca să putem contacta Elite, îi explică în şoaptă în timp ce sorta armele pe care le achiziţionase. Pe celelalte le putem folosi ca să le monitorizăm transmisiunile. Sunt vorbitori de limbă spaniolă, aşa că o să intervin eu dacă va fi necesar să produc confuzie. După contac-tul iniţial, tu o să te ocupi de comunicarea cu Brett.

–Iar ei n-o să ne intercepteze?

–Nu, dacă am fost suficient de atent, răpunse Alex zâmbind, dinţii strălucindu-i în lumina lunii pline.

–Tu întotdeauna eşti atent.

Zâmbetul lui dispăru la fel de miraculos pe cât apăruse.

–Mai avem încă treisprezece inamici de care trebuie să ne ocupăm.

Alina aprobă din cap.

–Hai să terminăm odată cu toată porcăria asta.

Cartierul general Elite - Milano, Italia

–Cum stăm cu timpul? întrebă nerăbdător Brett.

–Echipa e pe drum, la douăzeci de minute de locaţie, răspunse ex-pertul în comunicaţii fără să-şi desprindă privirea de pe monitor. Domnule, avem din nou un semnal pe un canal neasigurat, anunţă el un minut mai târziu.

Vocea lui Alex se auzi calmă şi limpede.

–Am eliminat şapte subiecţi, mai avem treisprezece. Liderul lor se numeşte Manco. Aproximativ trei sute de ostatici în pericol, incluzând oaspeţii şi personalul hotelului. Am capturat câteva emiţătoare şi le monitorizăm canalele. Se pare că Manco mă caută.

Brett se opri din mers.

–De ce?

–N-am idee, se auzi răspunsul succint. Şi-a trimis câţiva oameni să-l găsească pe Alex Therein. Au descrierea mea de la majordomul care ne-a condus aseară în apartament.

Brett trase cu nesaţ din ţigară.

–Descrie-l pe Manco, ordonă el sec.

–Treizeci şi ceva, hispanic. N-am fost suficient de aproape ca să observ mai multe.

–O să verific dacă avem vreun dosar cu numele Manco.

–Vrei să ne ocupăm noi de situaţie? întrebă Alex pe un ton indiferent, dar Brett simţi tensiunea din spatele cuvintelor.

–Crezi că vă descurcaţi?

–Putem încerca. Dacă ceva nu merge, poţi oricând să aduci echipa.

Brett se gândi un moment.

–Fă cum crezi că e mai bine, spuse el, trăgând din nou din ţigară. Menţine echipa în stare de maximă alertă, ordonă apoi expertului în comunicaţii după ce Alex întrerupse transmisiunea.

San Remo, Italia

Alex şi Alina îşi depozitară captura de arme şi muniţie în camera de supraveghere. Ce metodă mai bună de a ţine sub observaţie situaţia decât folosind sistemul de securitate al cazinoului care urmăreşte jucătorii? Firește, nu fuseseră primii care se gândiseră la camerele de

filmat. Manco postase deja doi oameni de-ai lui acolo. Din nou pe post de momeală, Alina valsă în raza vizuală a uneia dintre camere. Încă doi eliminaţi. Mai rămâneau unsprezece.

Alina îl urmări pe Alex cum se instalează în noul lor centru de operaţiuni, analizând situaţia, verificând starea ostaticilor şi planificând următoarea mutare. Niciodată depăşit de situaţie, avea darul unic de a se folosi de tot ce i se oferea, transformând orice dezavantaj într-un avantaj. Era, cu siguranţă, în elementul său.

Alex îi întinse unul dintre emiţătoarele reprogramate, iar ea şi-l fixă la ureche.

–Brett, mă auzi?

–Afirmativ, îi bâzâi în ureche vocea şefului lor. Unde este Alex?

–Lângă mine. Vrei să vorbeşti cu el?

–Da.

Alex luă dispozitivul.

–Sunt aici.

–Liderul ar putea fi Manco Atahualpa, membru al MRTA. A adunat fonduri şi oameni în ultimul an. Era pe lista noastră secundară, dar se pare că a făcut progrese. Nu-l elimina, trebuie să-l interogăm. Toţi ceilalţi sunt dispensabili, dar el nu.

–Am înţeles.

Alex îi înapoie Alinei emiţătorul.

–Dacă Manco mă vrea, atunci să-i dăm ce doreşte, spuse cu o expresie care o făcu să se înfioare neplăcut. Alex activă celălalt dispozitiv şi vorbi de data asta în spaniolă: Manco, toţi oamenii noştri sunt morţi.

–Ce? Unde eşti?

–Pe holul dinspre camera de supraveghere.

–Jose, Luis, mergeţi şi verificaţi, ordonă Manco.

Jose şi Luis se conformară, dar cu atenţie. Numărul lor părea că se reduce rapid, iar ei nu intenţionau să îngroaşe rândurile celor morţi. Cu armele pregătite, se opriră la capătul coridorului ce ducea către camera de supraveghere. Două trupuri nemişcate zăceau sprijinite de zid într-o contorsiune stranie.

Jose, un bărbat arătos, de înălţime medie, înaintă încet, urmat de Luis. Se uită în toate direcţiile, apoi se lăsă pe vine lângă primul trup. Era cald încă. Scoase masca neagră, aşteptându-se să vadă chipul unuia dintre tovarăşii săi, dar rămase mai mult decât surprins când descoperi faţa unei femei frumoase. Fu ultimul lucru pe care îl văzu. Alina îl împuşcă direct în inimă, în timp ce Alex îl elimină pe Luis. Mai rămâneau nouă.

Alina zâmbi cu regret în timp ce-și privea noua uniformă neagră luată de la una dintre victime.

–Îmi plăcea mai mult rochia, dar măcar acum nu mai trebuie să-mi fac griji că mă împiedic și cad în nas.

Alex îi aruncă o privire, colțul buzelor lui mișcându-se aproape imperceptibil.

–Și mie îmi plăcea mai mult rochia.

⌖

Manco se plimbă agitat prin fața ostaticilor. Se întâmpla ceva ci-udat... simțea că i se întinsese o cursă. Separase femeile de bărbați pentru a-i face mai vulnerabili, aceasta fiind cea mai bună metodă pentru a-i ține sub observație pe cei care ar fi putut provoca probleme. Se întrebă de ce nu fusese contactat încă de negociatorul de ostatici. Ce se întâmpla cu autoritățile?

Parcă răspunzându-i la întrebare, auzi un glas prin portavoce.

–Sunteți înconjurați! Eliberați ostaticii și ieșiți afară cu mâinile sus!

–Ha! exclamă Manco. Sunt de-a dreptul nebuni dacă-și imaginează că o să ies pur și simplu să mă predau!

–Jose, Luis, mișcați-vă înapoi în cazinou, ordonă Alberto în transmițător.

–Jose și Luis sunt morți, răspunse o voce într-o spaniolă perfectă.

Manco smulse emițătorul din mâinile lui Alberto.

–Cine ești?

–Cel pe care îl cauți, Manco, dar nu cred că asta te poate ajuta în vreun fel, răspunse vocea în engleză de data aceasta.

Manco privi în jur. Nu mai vedea decât trei dintre oamenii lui. Dacă personajul misterios îi doborâse pe toți ceilați, însemna că avea resurse nebănuite. Patru dintre oamenii lui asigurau clădirea pe dinafară, ceilalți fiind răspândiți prin hotel. Trebuia să meargă pe ideea că rămăsese doar cu cei pe care îi vedea în fața ochilor, și avea nevoie de ei ca să păzească ostaticii. Prea bine, îl va găsi chiar el pe omul miste-rios.

–Caton și Iago, veniți înăuntru, lătră el în transmițător.

Urmară câteva minute tensionate, dar Manco răsuflă ușurat când îi zări pe cei doi venind în fugă din direcții diferite.

–Tajo și Vidal, veniți înăuntru.

Din nou, Manco se liniști la vederea altor doi. Bine, deci mai avea șapte oameni. Planul lui de rezervă era invincibil. Presupunând, bineînțeles, că rămânea în viață suficient de mult timp cât să-l pună în aplicare.

–Suntem sub asediu, le spuse oamenilor săi. Dacă auziţi vreun sunet, începeţi să executaţi porcii. Alberto, tu vii cu mine.

⌖

Ştiind că momentul confruntării se apropie, Alex o mângâie pe Ali-na pe obraz.

–Eşti pregătită?

Alina, care avea o pușcă de asalt agăţată pe umăr, câte un pistol pe fiecare coapsă și unul în fiecare mână, dădu afirmativ din cap.

–Echipa de rezervă deţine controlul asupra perimetrului, se auzi în căști vocea familară a lui Scott. Am stabilit legătura vizuală cu cazinoul. Liderul și locotenentul lui vin către voi.

–Avansaţi numai la semnalul meu, ordonă Alex încet.

Un sentiment neobișnuit de calm o străbătu pe Alina când îl privi, simţind că împreună pot face orice. Douăzeci de teroriști? Floare la ureche.

⌖

Manco și Alberto înaintară cu grijă către camera de supraveghere. Alberto merse în faţă, în timp ce Marco îi acoperi spatele. Se cunoșteau de ani de zile, aveau încredere unul în altul. Manco știa că Alberto este interesat mai mult de bani decât de cauză, dar mai știa și cum să controleze înclinaţiile lacome ale prietenului său. Ajunseră în zona unde erau amplasate camerele de supraveghere. Până acolo nu întâmpinaseră nici o rezistenţă, dar descoperiseră cadavrele mai multor oameni de-ai lor.

Personajul misterios era al naibii de bun dacă reușise să-i doboare atâţia oameni bine antrenaţi, se gândi Manco. Păcat că va trebui să-l omoare. În ciuda convingerii sale că-l putea învinge pe acest individ, pe care-l simţea ca pe un ghimpe în coastă, dintr-o dată Manco se neliniști. Era prea ușor. Un fior rece îi trversă șira spinării și simţi un nod dureros în stomac, de parcă o mână invizibilă s-ar fi strecurat acolo, strângându-i intestinele într-un pumn de oţel.

Alberto își privi șeful cu ochi întrebători, dar Manco ridică din umeri cu o nonșalanţă forţată. Rămaseră în faţa uşii camerei de supraveghere câteva secunde, apoi o izbiră de perete și dădură buzna, trăgând în toate direcţiile. Încăperea era pustie. Manco se uită la Alberto, din ce în ce mai nesigur. Îl copleși atunci o neliniște îngrozitoare.

–Este o capcană!

Alex și Alina coborâră în rapel din tavan. Alina căzu peste Alberto, care cântărea cel puţin dublu faţă de ea. Îl lovi cu patul puștii în bărbie,

iar lumina din ochii lui se stinse în inconștiență.

Alex ateriză, în picioare, lin ca o felină. Manco reacționă rapid și îndreptă arma spre el, dar Alex îl dezarmă cu o lovitură de picior executată într-o piruetă. Își luară amândoi poziția de atac, studiindu-se cu prudență, fiecare căutând un avantaj. Manco privi în ochii gri-verzui ai lui Alex și își dădu seama că nu se înșelase; personajul misterios era extrem de periculos.

Alina făcu un pas înainte, dar Alex scutură din cap.

–E al meu, spuse cu obișnuita-i economie de cuvinte.

Manco se năpusti asupra lui, dar Alex se roti pur și simplu într-o parte, evitându-l. Nu era furios; știa din propria experiență că furia aducea cu ea neglijența, iar lui Alex nu-i stătea în fire să fie neglijent.

Manco, acum și mai furios, avansă cu o lovitură de dreapta. Alex o evită cu ușurință, apoi fentă în stânga și îl lovi imediat cu piciorul în cap, printr-o răsucire neașteptată. În timp ce Manco scutura din cap, încercând să-și revină, Alex repetă lovitura, doborându-l. Capul teroristului se lovi sonor de podea, contactul dur completând ceea ce începuse Alex. Manco era inconștient.

Cu mișcări experte, Alex îl dezarmă și îl imobiliză.

–Îi avem pe lider și pe locotenent, anunță în emițător. Toată lumea e pe poziții?

–Suntem pregătiți. Ținem sub observație oamenii lui Manco din cazinou, se auzi vocea lui Scott. Echipa de evaluare ne-a indicat că s-ar preda în cazul în care ar afla că liderul le-a fost capturat.

–Nu zău, și echipa asta indică și câți oameni pot fi acceptați ca vic-time colaterale? bombăni Alina.

Alex îi aruncă o privire mustrătoare.

–Este decizia ta, Alex. Tu ești la fața locului, continuă Scott pe un ton sec.

–Îl duc pe Manco la balcon, decise Alex, continuând s-o privească pe Alina. Menține echipa în alertă.

Câteva minute mai târziu, consternarea se întipări pe chipurile celor șase teroriști rămași. Alex lipi o armă de capul lui Manco.

–S-a terminat! Predați-vă armele și nu veți păți nimic.

–Ucideți ostaticii! se auzi comanda disperată a lui Caton.

Alina ținti pușca de asalt către pretinsul lider.

–Mișcă un mușchi și vei muri primul, i se adresă pe un ton cutremurător de calm.

Femeile începură să-și exteriorizeze emoțiile reprimate de la începutul calvarului, în timp ce bărbații fremătară neliniștiți, întrebându-se

probabil dacă erau suficient de curajoși ca să-i atace pe cei șase agresori din fața lor.

–Scott, acum! ordonă Alex în emițător.

Se stârni un haos de nedescris când agenții operativi pătrunseră prin geamuri, ostaticii răspândindu-se care încotro, mulți dintre ei adăpost-indu-se pe sub mesele de joc. Izolați și înspăimântați, cei șase teroriști rămași în viață își predară armele unul câte unul.

–Misiune îndeplinită, anunță Alex cu un oftat.

Alina zâmbi satisfăcută. Din câte își putea da seama, nici un ostatic nu era rănit.

Royal Hotel fu curățat rapid și eficient, cele douăsprezece cadavre ale teroriștilor omorâți dispărând cu minimum de agitație. Cei șase rămași, împreună cu liderul lor rănit și cu locotenentul acestuia, fură luați pe sus în dubițe gri-închis. Dacă vreunul dintre ei se considera norocos că supraviețuise, rămânea de văzut.

În timp ce autoritățile locale luau declarații ostaticilor, părea că Alex, Alina și echipa Elite nici nu fuseseră la fața locului. Sutele de martori nu văzuseră decât o trupă de intervenție de înaltă performanță, fără să-și dea seama că fuseseră martori la o operațiune condusă de cea mai secretă agenție antitero de pe planetă.

⌖

Zborul înapoi la cartierul general al Elite fu o tortură pentru Alina. În sfârșit avusese ocazia să fie împreună cu Alex după voia inimii, pasiunea lor infinită manifestându-se printr-o explozie de dorință. Habar nu avusesecă era o fire atât de romantică... San Remo, apartamentul rezervat, șampania, rochiile minunate și bijuteriile, lista era interminabilă. Și toate acestea se mistuiseră precum fumul în vânt din cauza unui fanatic care credea ca poate schimba lumea cu arma în mână.

–Umblă zvonul că tu și Alex ați petrecut în sfârșit ceva timp împreună, rânji Scott.

–Cam așa ceva, răspunse cu jumătate de zâmbet.

Scott o bătu amical pe spate, iar ea îi zâmbi recunoscătoare. Valul de adrenalină se dispersase de ceva timp și acum se afla la limita epuizării. Avea nevoie de o vorbă blândă.

–După mutrele voastre, am impresia c-ați avut parte de ceva distracție înainte să înceapă tot tărăboiul, continuă el, ignorând privirea amenințătoare pe care i-o aruncă Alex. O să mai fie și alte ocazii, sunt sigur.

Privirea Alinei se mută spre Alex, dar masca lui impenetrabilă era de nepătruns.

–Eu nu sunt atât de sigură, murmură ea.

Imediat ce ajunseră înapoi la Elite, sări în duș, potrivind temperatura apei puțin sub punctul de fierbere. O vreme nu fu în stare să facă nimic altceva decât să urmărească absent aburul care plutea în nori denși în jurul ei. Se sprijini cu fruntea de perete, încercând să-și reconstruiască zidurile emoționale. O mai făcuse și altă dată, putea s-o facă și acum. Oare ce era mai greu ? Reconstruirea intimității cu Alex în puținele ocazii în care aveau șansa de a redeveni oameni, sau distrugerea aceleiași intimități atunci când era timpul să se întoarcă la viețile lor reale?

Închise ochii strâns, dureros, concentrându-se asupra apei care-i curgea pe față. Poate că felul lui de-a proceda era cel mai bun: reprimarea oricărui contact emoțional. Însă ei metoda nu i se potrivea. Și, dacă voia să fie absolut sinceră, metoda lui Alex nu mai dădea roade nici măcar pentru el; bărbatul rece și retras pe care îl cunoscuse odată nu mai exista acum.

Alina ieși din duș și păși spre oglindă. O șterse cu mâna și se privi cu atenție, poruncind emoțiilor să se retragă. Fața i se înăspri, strălucirea din ochi îi dispăru. Masca rece de agent operativ ieși la iveală din nou, însă, în spatele acestei fațade glaciale, se simțea nesigură și slabă. Cu un singur cuvânt sau o atingere, Alex putea s-o facă să se prăbușească precum un castel din cărți de joc.

✦

PARTEA A DOUA

DRAGOSTE, ONOARE, TRĂDARE

Femeia este singurul cod indescifrabil din lume,
Leo Marks – CIA, Divizia Operațiuni Speciale

SUFLETE TRAUMATIZATE

Ianuarie 1988 – Munții Retezat, România Socialistă

Alex intră în biroul lui Mihai, mișcându-se cu grația unei feline în junglă. Trecuseră trei luni de la arestarea Alinei, iar atitudinea lui rece devenise permanentă. O expresie indescripitbilă de singurătate îi acoperea chipul frumos, tristețea plutind în jurul său ca un stindard al melancoliei.

Mihai îl studie cum stătea în mijlocul încăperii, cu picioarele puțin depărtate și înfipte ferm în pământ, cu mâinile împreunate în față. Îmbrăcat în negru și cu figura lui impasibilă, golită de orice urmă de emoție, era intangibil și de neclintit. Economia de cuvinte și gesturi îi dădeau un aer impecabil, într-un fel periculos, lugubru.

–Voiai să mă vezi? întrebă aproape mecanic.

–Știm amândoi cât de dură este munca noastră, își începu Mihai discursul după ce îl mai studie o vreme. Trebuie să fim nemiloși, și de multe ori suntem obligați să-i trădăm chiar pe cei la care ținem. Uneori, ne simțim atât de murdari din cauza lucrurilor pe care le facem, încât ni se pare că nu există suficientă apă pe pământ ca să ne spele. Cu toate astea, ne continuăm munca, pentru că nu avem încotro.

Alex rămase tăcut, păstrând aceeași atitudine.

–Subiectul tău a fost de acord cu recrutarea, anunță Mihai, urmărind reacția pe care ar fi trebuit s-o provoace cuvintele lui. Consiliul director te-a desemnat pe tine să-i supraveghezi antrenamentul.

În ochii lui Alex se aprinse un licăr de durere.

–Crezi că vei fi în stare să lucrezi cu Alina, acum că te urăște?

–Sentimentele ei pentru mine sunt irelevante, declară Alex, privindu-l direct în ochi.

Mihai îi susținu privirea goală.

–Și sentimentele tale?

–Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

–Am observat schimbarea din tine după arestarea ei, Alex. Ai ținut la ea, te-a durut că a trebuit s-o trădezi.

Alex rămase tăcut. Mihai oftă.

–Îți asumi responsabilitatea pentru antrenamentul ei?

–Nu văd nici un motiv pentru care n-aș face-o, replică Alex fără să clipească.

Mihai recunoscu tonul repezit din vocea lui și își dădu seama că

era inutil să mai continue acest subiect.

–Bine. Poţi să începi chiar acum, te aşteaptă.

Alex aprobă scurt din cap, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul în tăcere. În drum spre zona rezervată noilor recruţi, îşi aminti în treacăt de prima lui zi acolo. Sentimentul constant de animal prins în cursă, teama, confuzia, oroarea… Ştiind că firea rebelă a Alinei nu avea cum să fie oprimată, se simţi uşurat că el fusese cel desemnat s-o antreneze. Trebuia s-o protejeze cumva, să-i dea timp să se adapteze. Era responsabilitatea lui s-o înveţe cum să supravieţuiască şi pentru asta trebuia s-o facă să-l urască încă şi mai mult.

Străbătu coridorul cu paşi înceţi, purtând cu el întunericul ce-i încleştase până şi inima. Se săturase să joace rolul soldatului perfect, se săturase să pretindă că nu existau fisuri în armura lui tenebroasă şi că rămâne neatins de durerea morţii pe care o ducea pretutindeni cu el. Se opri o secundă să-şi recapete controlul asupra emoţiilor şi înghiţi cu greu, pregătindu-se pentru sarcina teribilă ce îl aştepta. Îşi îndreptă umerii, scoase cardul de acces din buzunar şi îl trecu prin încuietoare. Uşa scoase un şuierat în timp ce glisă pe deasupra pardoselii imaculate.

Alina stătea pe un scaun la o masă. Nu dădu semne că i-ar fi observat prezenţa, părând total indiferentă. Privind de jur împrejur, Alex observă că încăperea era aproape identică cu cea pe care o avusese şi el. Inspiră adânc şi merse încet spre masă, ocolind-o ca să ajungă în faţa Alinei. Vânătăile accentuate din jurul ochilor şi de pe obraji, în contrast dureros cu pielea palidă, parcă lipsită de viaţă, mărturiseau despre bătăile îndurate, buzele întredeschise erau crăpate şi mai sângerau încă. Era slăbită şi obosită. Inima lui se prăbuşi îndurerată văzând aceste urme, nu doar pe chipul ei frumos, ci şi pe trupul acoperit doar de chiloţi şi de un tricou fără mâneci. După felul cum arătau vânătăile, îşi dădu seama că fusese bătută în repetate rânduri. Stomacul i se făcu ghem la amintirea femeii tinere şi minunate care îşi merita cu atâta ardoare libertatea, şi nu închisoarea din iad în care era încătuşată acum.

–Bună, Alina, bine ai venit în SSO, se furişă vocea lui ca un criminal prin cameră.

Ea întoarse capul spre el, iar Alex fu nevoit să lupte din greu ca să-şi păstreze atitudinea glacială. Ochii ei frumoşi, odinioară atât de plini de pasiune şi de poftă de viaţă, erau acum goi şi opaci. Aproape morţi. Avea sentimentul că priveşte prin el. Un val de şoc şi furie traversă chipul Alinei.

–Nu credeam că o să te mai văd vreodată. De ce ai venit? Să-ţi termini treaba? Vocea ei era la fel de moartă ca privirea.

Alex își duse mâinile la spate ca să și le țină departe de ea.

–Nu vrei să știi de ce te afli aici?

–Mai contează?

–Contează foarte mult. Viața ta este în joc, iar viața unui om nu valorează prea mult aici. Ai fost recrutată din închisoarea politică în ziua execuției tale, îi recită el discursul standard, încercând să-i ignore privirea din ochi. Acum, viața ta ne aparține. Vei fi antrenată pentru a deveni agent operativ, dar, mai întâi de toate, vei învăța să-ți controlezi emoțiile și să urmezi ordinele fără discuție și fără ezitări.

–Ce este un agent operativ? tremură vocea ei.

Alex o studie, știind că pentru a reuși s-o întărească va trebui să-i spună adevărul. Trebuia s-o scoată din abisul profund în care se adâncise, s-o convingă să lupte pentru viața ei.

–Aici ne ocupăm cu moartea. Uneori, moartea altor oameni, alteori chiar a noastră. Antrenăm asasini profesioniști.

În ochii ei se aprinse frica.

–Asta va trebui să devin și eu?

–Probabil.

–Asta ești tu, un asasin? întrebă ea încet.

–Da, răspunse el cu o privire rece.

–Și pe cine omori?

–Pui prea multe întrebări, trebuie să înveți să asculți. Cea mai dificilă sarcină va fi să înveți să-ți păstrezi concentrarea sub presiune, și atunci poate că vei supraviețui.

–Așa cum te-ai concetrat tu să mă seduci? murmură ea cu ochii înotându-i în lacrimi.

–Trecutul nu mai contează, declară Alex, țintuind-o cu o altă privire care parcă ar fi vrut să-i pătrundă în minte și s-o cerceteze. Cu cât înțelegi mai repede asta, cu atât mai bine.

⌖

Alina rezistă ispitei de a-și muta privirea. Bărbatul din fața ei semăna cu Alex, dar nu era acel Alex pe care îl cunoscuse ea. În bărbatul din fața ei nu exista nici o degajare și nici o emoție, numai determinare calmă și rece. Ochii lui gri catifelați, care altădată sclipeau amuzați, o priveau acum goi și inexpresivi.

–Nu intri repede în panică, remarcă el, parcă citindu-i gândurile. Asta s-ar putea să-ți prelungească viața, dar nu ți-o va salva dacă nu știi cum să ai grijă de tine.

–Abia aștept să învăț. Poate că într-o zi voi reuși să te trimit înapoi

în iadul din care ai ieșit, se răsti ea.

–Furia te face vulnerabilă, îți întunecă judecata.

–Care judecată? Cea despre tine?

Alina rămase nemișcată atunci când el păși în spatele ei, chiar dacă ar fi vrut să-l păstreze în raza ei vizuală. O secundă mai târziu, realiză ce greșeală enormă făcuse. Mai repede și mai ușor decât s-ar fi gândit că este posibil, Alex îi imobiliză capul și gâtul cu un braț ce părea o menghină. Își împinse scaunul înapoi și încercă să-l lovească cu călcâiul în genunchi, dar el o sugrumă ferm, forțând-o să se lase în genunchi.

–Frumusețe, farmec, inteligență, instincte, putere, experiență, îi vorbi el în ureche. Separat, fiecare dintre aceste elemente este eficient, dar combinate într-un agent operativ devin virtual invincibile. Pentru a ajunge acolo, trebuie să depui mult efort, așa cum va trebui să faci mai târziu pe teren. Trebuie să faci totul pentru a-ți îndeplini misiunea.

Cu o mișcare rapidă, o eliberă și traversă încăperea. Alina se ridică în picioare și îl privi cu ochi ce scăpărau de furie.

–N-ai simțit niciodată nimic pentru mine, nu-i așa?

–Nu pune întrebări aici, s-ar putea să nu-ți placă răspunsurile, o avertiză el cu o figură lipsită de orice expresie.

Alina îl studie din cap până-n picioare. Tenebrele din el ieșiseră acum la suprafață, iar ea înțelese în cele din urmă acea stranietate pe care o simțise adesea în el, fără să știe atunci de unde provine. În acele clipe de fericire, alesese să-l privească în alt fel, și de-abia acum își dădea seama ce mare greșeală făcuse.

–A fost doar un joc. Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmație. Felul în care ne-am întâlnit, dragostea noastră, totul a fost o capcană. Te-ai folosit de mine și de sentimentele pe care ți le purtam. Strânse din pumni și continuă: Spune-mi, Alex, câți alți oameni ai mai distrus cu farmecul tău? Cum poți să mai dormi noaptea știind ce-ai făcut?

Nu se aștepta la vreun răspuns, așa că se întoarse cu spatele, dar degetele lui i se încleștară pe braț.

–Crezi că ai dreptul să mă judeci? N-ai nici cea mai mică idee cine sunt și cum am ajuns aici, rosti el printre dinți, întorcând-o cu o mișcare scurtă către el. Ochii îi erau plini de mânie, dar vocea îi rămăsese la fel de controlată.

Alina își eliberă mâna din strânsoare și își reprimă lacrimile pe care le simțea adunându-i-se în ochi.

–Am fost bătută aproape în fiecare zi și nici nu mai știu de câte ori am vrut să mor. Era cât pe ce să fiu executată, apoi am fost adusă aici ca să te găsesc pe tine și predicile tale despre cum să devin un asasin.

Aveam o viaţă, un viitor, iar tu ai distrus toate astea. Tu, Alex, ai stricat totul şi te voi urî toată viaţa pentru asta.

El se apropie de ea, cu o privire sfredelitoare. Alina îşi coborî privirea ca să-i evite ochii, dar Alex îi ridică bărbia, forţând-o să se uite la el.

–Pot să trăiesc cu acest gând. Ura este bună, te ţine în viaţă. Dar nu uita că nu mai ai prieteni, nici familie, nici viaţă privată, şi nici Dumnezeu. Nu mă ai decât pe mine ca să te ţin în viaţă. Eu hotărăsc dacă trăieşti sau mori, iar tu mi te vei supune chiar dacă îţi place sau nu, răsună vocea lui ca o ameninţare lugubră.

–Mai bine mor, rosti ea printre dinţi.

–Permite-mi să mă îndoiesc, replică el înclinându-şi capul. Ai supravieţuit în închisoare pentru că nu erai pregătită să mori. Oamenii fac lucruri incredibile ca să rămână în viaţă.

Alina îl privi încruntată, intens, scrutător.

–Asta ai făcut şi tu?

–Cu mult timp în urmă, răspunse el, abătându-şi puţin privirea în dreapta.

Alina crezu că vede o umbră de tristeţe şi durere în ochii lui, dar, în secunda următoare, erau din nou reci. Închise ochii şi suspină. Se minţea singură.

–În sertare vei găsi haine curate, reluă el discursul oficial, rotindu-şi privirea prin cameră. Îţi sugerez să faci un duş şi să încerci să te odihneşti. Mâine dimineaţă îţi voi prezenta noii tăi instructori. La început îţi vor testa aptitudinile. Ai făcut vreodată vreun fel de antrenament special?

Alina se sprijini de zidul din spatele ei.

–Se pare că ştii mai multe despre mine decât ştiu eu. De ce nu-mi spui tu?

–Mâine vei fi testată în domenii ca mânuirea armelor şi artele marţiale, continuă Alex, făcând abstracţie de comentariul ei. Să fii gata la şase.

Apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea. Rămase o vreme pe cealaltă parte, după care chipul i se înăspri şi, în curând, tăcerea coridorului se umplu cu sunetul paşilor lui.

Imediat ce uşa se închise, atitudinea sfidătoare a Alinei se risipi, iar ea se prăbuşi la pământ. Întrebări fără răspuns îi mistuiau sufletul, voia să afle atâtea lucruri, dar de unde să înceapă şi ce importanţă mai aveau, la urma urmei, în acest moment? Chiar dacă afla cine era de fapt acest om, tot nu putea să schimbe în vreun fel circumstanţele în care se afla acum. Acest bărbat o sedusese numai pentru a-i transforma viaţa într-un coşmar. Oare dacă ar fi înţeles cum fusese capabil de o

asemenea cruzime, de o asemenea răutate și ticăloșie, i-ar fi fost mai ușor să abordeze această situaţie? Nu vedea cum. Alex era ce era, adică un monstru.

Cu inima strânsă, își aduse aminte cum recunoscuse că și el fusese ca ea nu cu mult timp în urmă. Oare ce îi făcuseră acești oameni de-l transformaseră atât de radical? Asta avea să se întâmple și cu ea?

Gândurile îi fură întrerupte când descoperi o cameră de filmat minusculă într-unul dintre colțurile încăperii. Îi supravegheau orice mișcare. Se simţi brusc copleșită de nevoia imperioasă de a fugi, dar știa că nu are unde. Trebuia să-și controleze reacţiile; nu avea voie să le dea vreun indiciu despre ce gândește și ce simte.

Se ridică și deschise dulapurile; erau pline cu haine noi. Albe, gri, negre... nimic colorat. *Locul ăsta seamănă mai mult cu o închisoare decât temnița din care m-au luat,* se gândi cu tristețe. Dacă voia să supraviețuiască acestei experienţe, trebuia să-și schimbe atitudinea.

Simţi curentul de aer condiţionat trecând pe lângă ea cu un iz metalic și steril, și aproape se sufocă. Sperând că în baie nu existau camere de supraveghere, inspiră adânc și intră. Un duș fierbinte poate avea s-o ajute să-și pună măcar puțină ordine în gânduri.

Dar imediat ce intră, mintea începu să i-o ia razna. Chiuvetă albă, pardoseală albă, closet alb, totul era dureros de alb. În acel spaţiu steril, în care totul părea nou și nefolosit, atât de aseptic și de impersonal încât o rănea profund, își dădu seama că viaţa ei de până atunci luase sfârșit. Cum să trăiască în atâta impersonalitate?

Un suspin slab îi scăpă printre buze și genunchii i se muiară, dar se prinse cu mâinile de chiuvetă. Își ridică privirea și se uită în oglindă. Era palidă, prea slabă, ochii își pierduseră orice strălucire și păreau lipsiți de viaţă, părul îi era murdar și încâlcit.

–Cine ești? își întrebă imaginea.

⌖

În dimineaţa următoare, la șase fix, Alex se întoarse.

–Urmează-mă, spuse, deschizând ușa.

Alina se conformă, păşind într-un coridor puternic luminat și complet pustiu. El înaintă cu paşi hotărâți, dar ea rămase pe loc, gândindu-se dacă nu ar fi mai bine să fugă în cealaltă direcţie. Alex se întoarse și o privi.

–Nu ai unde să fugi, vocea lui era plată, ochii morți. Poate exista ceva empatie în ei, dar părea că privește prin ea. Bărbatul pe care-l cunoscuse fusese doar o mască.

Oftă și îl urmă printr-un labirint de coridoare identice, încercând să țină minte traseul. În cele din urmă, se resemnă, dându-și seama că nu are niciun reper. Apoi dădură un colț și se opri stupefiată. În fața ei se deschidea o încăpere enormă, plină de birouri și funcționari. Ce era locul ăsta?

–Aici este Administrația Centrală. De aici urmărim toate activitățile, explică Alex păstrându-și tonul neutru.

În timp ce traversau încăperea, Alina ascultă zgomotul mașinilor de scris și vocile. Sunau telefoane, se auzeau uși de dulapuri trântite, bărbați și femei treceau grăbiți pe lângă ei, fără să le acorde nici cea mai mică atenție. Privi în sus și observă hărți gigantice agățate de perete, cu luminițe roșii și albastre sclipind în diferite locuri pe glob. La capătul îndepărtat al încăperii, dincolo de niște uși masive din sticlă, observă din mers mai multe mașini de calcul aranjate în rânduri impecabil de ordonate.

–Pe aici, o îndrumă Alex, traversând încăperea și cotind pe un alt coridor.

Alina se mișcă încet, urmându-l ca un somnambul. Parcurseră noul coridor până în fața unei uși. Alex o deschise și îi făcu semn să intre în încăperea mică.

–Acesta este biroul meu. Ia loc.

Alina se prăbuși slăbită într-un fotoliu de lângă ușă, în timp ce el luă un dosar de pe birou și i-l înmână fără nici o explicație. Îl privi un moment, apoi îl deschise. Câteva pagini căzură pe podea. Le strânse cu mâinile tremurânde și începu să le citească. O greață profundă îi cotropi stomacul, val după val, pe măsură ce avansa cu lectura aproape ireală. Procesul și condamnarea ei la moarte, inclusiv o hârtie pe care era descrisă execuția din închisoare.

–Dar n-am fost...

–Executată? îi termină el propoziția. Lumea nu știe asta. Pentru toți cei de afară ești moartă.

–Dar există martori, protestă ea. Plutonul de execuție, oameni...

–Nu există martori dispuși să-și aducă aminte de tine, răspunse el cu o expresie ciudată, parcă empatică.

Alina își coborî iar privirea asupra paginilor, pipăindu-le ca și cum ar fi vrut să se convingă de realitatea lor. Un nod sufocant i se puse în gât. *Este real... tot acest coșmar este real.* Inspiră adânc pentru a-și păstra controlul și-și ridică privirea spre Alex. Era mai bine să se concentreze pe detalii, enormitatea experienței prin care trecea i se părea pur și simplu insuportabilă.

–Deci ai fost trimis după mine încă de la început?

–Da.

–De ce?

–Nu eu mă ocup de selectarea recruților, replică el ridicând din umeri. Eu doar îi antrenez pe unii dintre ei.

Alina cântări informația pentru o clipă, apoi își îndreptă spatele și îl privi direct în ochi.

–Și dacă refuz pur și simplu totul?

Alex întrerupse contactul vizual pentru o clipă, ca și cum n-ar fi vrut să abordeze acest subiect. Răsfoi câteva hârtii de pe biroul lui preț de câteva momente, apoi o privi din nou.

–Nu prea ai de ales. Ori cooperezi, ori vei fi executată.

–Nu mă tem de moarte, declară ea rebelă.

–Și familia ta va fi omorâtă odată cu tine, continuă el pe un ton mai rece ca gheața.

Alina îl privi șocată, dându-și seama că vorbea serios.

–Cum puteți să scăpați cu așa ceva? Nici măcar comuniștii nu omoară oameni în felul ăsta. Există organizații internaționale care apără drepturile omului, există Constituția, legile...

El își înclină capul și o țintui cu privirea.

–Aici noi facem legea.

Alina rămase tăcută, încercând să înțeleagă situația ireală în care se trezise. Răpită de un fel de societate secretă scăpată de sub control și forțată să lucreze ca asasin? Era aproape incredibil, de neconceput!

–Dacă lucrez pentru voi, pe cine va trebui să ucid? mai întrebă, îngrozită deja de răspunsul pe care îl va primi.

–Pe oricine se opune regimului.

Alina era cel puțin șocată. Oh, Doamne, Dumnezeule!

–Adică tu mergi prin lume și omori oameni la întâmplare?

Alex își feri privirea, neputând să-i suporte disperarea din ochi.

–Nu la întâmplare, anumiți subiecți. Emigranți, cetățeni care au reușit să evadeze, oficiali trădători care dețin informații clasificate și fug peste hotare, acest gen de oameni.

Alina clipi surprinsă. Alex îi vorbea despre toate aceste orori de parcă ar fi fost floare la ureche, fără nici o urmă de remușcare în priviri. Omul acesta chiar era un monstru!

–Și nu te deranjează nici măcar un pic, nu-i așa? vocea ei era plină de dispreț. De fapt, îmi imaginez că-ți face chiar plăcere.

Alex continuă s-o privească netulburat.

–Te-ai întrebat vreodată ce simți când omori pe cineva? Când privești

în ochii cuiva și apeși pe trăgaci, ori îi tai gâtul și simți un val de sânge fierbinte pe mână. Pentru că ți-aș putea spune, ți-aș putea descrie totul în cât de multe detalii poți să suporți.

Alina îl privi încremenită, incapabilă să găsească vreun cuvânt.

–Sau să te afli într-o zonă de conflict, fără altă soluție de supraviețuire în afară de a te ascunde sub cadavre, făcând pe mortul. Dar dacă ai vedea un grup de bărbați, care până nu de mult erau oameni normali cu vieți normale, violând o femeie tânără și apoi decapitând-o? Odată ce vezi toate astea, îți vor fi întipărite pe veci în minte, nu le vei uita nicodată. Singura întrebare care rămâne, este cum reușești să trăiești mai departe cu toate bagajele astea mentale. Ai vreo idee?

Ochii ei deveniseră foarte întunecați și îl priveau fără să clipească. Cu mișcări minuscule, clătină din cap în semn că nu.

–Pur și simplu o faci... și apoi vine un moment când n-o mai poți face, continuă el neabătut. Și momentul ăla vine, Alina, vine întotdeauna pentru noi toți. Rolul meu este să te învăț cum să te trezești dimineața și să funcționezi la capacitate normală atunci când va veni și pentru tine.

⌖

Următoarele patru luni, Alina avu impresia că trăiește ca prin ceață. Își termină sesiunile de pregătire, făcu tot ceea ce i se ceru și reuși să rămână în viață. Zilele îi erau programate până la secundă și se desfășurau într-o continuă rutină demență: ușa camerei deschizându-se brusc în întuneric, ora de alergare, dușul aproape clocotit, micul dejun substanțial. Nu era niciodată liberă de privirea scrutătoare a lui Alex și nu avea nici un moment de intimitate. El părea întotdeauna la curent cu acțiunile și gândurile ei. O învăță cum să transforme orice obiect de casă într-o armă, cum să omoare cu o carte de credit, cum să paralizeze pe cineva cu o agrafă de birou. Studiară împreună puncte sensibile: încheieturi, artere, ochi.

Prânzul era mereu frugal: supă, pâine, apă. Prea multă mâncare și ar fi vomitat în mod sigur în timpul după-amiezii, ceea ce se și întâmpla oricum de cele mai multe ori. Aparent, Alex nu considera că o antrenase suficient de tare până când nu o vedea căzută pe podea, luptându-se să nu vomite de atâta efort. Mușchii o ardeau constant, durerea transformându-se în crampe. Zgârieturile și tăieturile erau mereu redeschise și nu se vindecau niciodată. Alex o menținea pe marginea epuizării totale, iar ea știa de ce; ca să-i provoace o reacție. Fizică, ori emoțională, separat, ori împreună. O teroriza, totul ridicat la grad de abuz.

După prima lor conversaţie, nu mai avură ocazia să stea din nou de vorbă, cu excepţia strictului necesar, dar îl surprinsese de multe ori privind-o cu o expresie aproape umană, afectuoasă. Uneori, ochii ei îl urmăreau când străbătea grăbit sala de antrenamente pentru a-şi îndeplini sarcinile curente, admirându-i mişcările de felină. Trebuia să admită că frumuseţea lui incredibilă se asorta cu senzualitatea, sexualitatea şi forţa lui. Era un bărbat perfect. Nu se mira că îi căzuse în mreje atât de uşor. Naivă cum obişnuise să fie, probabil că fusese o pradă foarte uşoară pentru el.

Cinci luni mai târziu

Alina aruncă zgomotos cartea pe podea şi se lungi pe pat. Încă un manual rusesc de instruire plin cu descrieri sinistre ale tehnicilor de spionaj şi cu realizările lor eroice. Alex insistase că dacă le citeşte o să înţeleagă mai multe despre profilul unui agent operativ, aşa cum începuse s-o numească şi pe ea. Privi plictisită tavanul, întrebându-se dacă va fi vreodată capabilă să omoare pe cineva după ce perioada de pregătire va lua sfârşit şi va începe, în cele din urmă, să primească misiuni. Nu, ştia că nu va putea... Dar în caz contrar îi vor lichida familia. Era pregătită să suporte aşa ceva?

Antrenamentele ei fuseseră, în mare parte, interesante. În afară de faptul că învăţase cum să împuşte pe cineva direct între ochi şi o mare varietate de alte tehnici de lichidare, restul nu fusese altceva decât educaţie intensivă ca la şcoală, asezonată ocazional cu studiul limbilor exotice şi cursuri de informatică. Dincolo de antrenamentele fizice şi de studii, nu i se mai ceruse mare lucru. Îşi petrecea timpul liber singură. Observând. Asta părea să-i enerveze câteodată pe cei din jurul ei, dar, în felul acesta, învăţase cel mai mult. Şi, mai presus de toate, îşi propusese să studieze sinistra organizaţie care depusese un imens efort de manipulare pentru a o recruta.

Evident, sarcinile spectaculoase reveneau agenţilor operativi. Remarcase cum toate privirile se întorceau către ei atunci când se aflau prin preajmă. Majoritatea bărbaţi, se purtau de parcă ar fi fost o grupare de elită, nişte eroi care salvau lumea din cavalerism şi noblеţe sufletească. Dar ea îi considera altfel. Nu erau altceva decât nişte criminali oficiali şi exact asta avea să ajungă şi ea.

Cufundată în gânduri, se lăsă cuprinsă de somn. Dintr-o dată, ceva ud şi greu o plesni peste faţă, trezind-o brutal din confortul abandonării. Reuşi cu greu să vadă două persoane aplecate deasupra ei, una dintre ele ţinând o găleată din care încă se mai scurgea apă. Cu o zvâcnire

de furie absolută, își trase picioarele înapoi și lovi persoana de lângă ea cu toată puterea de care fu în stare, dar nu atinse nimic. Unul dintre atacatori sări înapoi și o prinse de gleznă. O trase peste pat, apoi îi dădu drumul din senin.

Alina căzu în genunchi pe podea. Lacrimi de durere îi inundară ochii, dar strânse din dinți pentru a-și reprima plânsul. Se sprijini cu palmele de marginea patului și încercă să se ridice, dar brațe dure ca oțelul o țintuiră cu fața în saltea. Simți o greutate care o împiedica să se ridice, groaza cuprinzând-o pe măsură ce simțea ca nu mai are oxigen. Cineva îi suci mâinile la spate și îi montă ceva rece și greu în jurul încheieturilor. În dosul pleoapelor arzânde vedea deja pete argintii. Chiar când credea că avea să leșine, fu luată pe sus. Se izbi cu toată puterea de unul dintre oameni și simți moliciunea distinctă a unui sân. Unul dintre atacatori era femeie?

Dar nu avu prea mult timp să se gândească la această descoperire, că fu izbită cu fața de un zid și, pentru un moment, lumea din jurul ei dispăru. Următorul lucru pe care îl simți fu o lovitură în glezne, din lateral, și senzația că podeaua se ridică și-i lovește umărul drept și tâmpla. Rămase acolo, fără să spună nimic, gemând.

O pereche de pantofi negri se opriră în fața ei. Privirea îi urcă în sus pe un picior musculos, apoi spre pieptul în cămașă neagră. Alex o privea de sus cu ochii lui de gheață, arătând așa cum probabil arătase păcatul pentru Eva. Periculos și interzis.

–Ce-mi poți spune despre atacatorii tăi? întrebă el cu voce neutră.

Mintea Alinei se blocă atunci când își dădu seama de implicațiile evenimentului. Fusese un fel de test, o lecție, ca la informatică și arme. Făcu abstracție de disperarea cuibărită adânc în piept și își răsfrânse buza de jos, dispreţuitoare.

–Numai lașii atacă o femeie care doarme, spuse pe cel mai dur ton de care era capabilă.

–Ce altceva?

Enervată de privirea lui intensă, încercă să se ridice, chiar dacă nu-și putea folosi mâinile. În nici un caz nu voia să zacă la picioarele lui ca un sclav.

–N-am avut timp să observ mare lucru.

–Dă-mi amănunte, urmă replica lui rece și autoritară.

–Mi-aș aminti mai multe dacă aș fi eliberată. Se întoarse să-și privească atacatorii. Asta numai dacă ei... Se opri subit pentru că nu mai era nimeni acolo. *A, da, mascarada continuă.*

Alex dispăru în spatele ei, și Alina îi simți căldura degetelor în

timp ce apăsa mecanismul cătușelor pentru a-i elibera mâinile. Imediat după, ea se ridică în picioare și se dădu câțiva pași înapoi ca să mărească distanța dintre ei.

–Ce altceva? o presă el plictisit și insuportabil de calm, de parcă o întreba despre vreme.

Dar Alex nu-și pierdea niciodată timpul cu superficialități.

–Unul era mai scund decât mine. Alina rânji insolentă. Și o să aibă o vânătaie zdravănă.

–Și celălalt atacator?

Alina își coborî privirea.

–Celălalt semăna cu cineva pe care l-am cunoscut odată. Înalt, puternic, un monstru care nu se gândește de două ori înainte să rănească pe cineva, chiar și o fată lipsită de apărare. Genul care nu se dă înapoi de la nimic… da, acum îmi amintesc. Cred că semăna cu tine. Își ridică din nou capul și îi aruncă o privire care, spera ea, era goală de orice emoție. Acest tip de bărbat este de obicei mult prea încrezător în sine și nu se gândește niciodată la consecințe. Nici măcar nu concepe că ar putea exista așa ceva.

Alex o ascultă tăcut, iar ea simți că roșește sub privirea lui intensă și sfredelitoare.

–Cum, nu merit aplauze? ridică ea o sprânceană.

Deși expresia lui nu se schimbă, îl văzu cum clipește. Era ciudat că observa asta, din moment ce, în mod normal, clipitul ar fi trebuit să fie la fel de obișnuit ca respiratul. Imediat ce acel gând prinse rădăcini în mintea ei, realiză brusc cât de puțin își modifica el expresia feței.

–Îmi ascunzi ceva, declară el încet.

La naiba! *De unde le știe el pe toate?* Ridică resemnată din umeri.

–Cel cu găleata era femeie, cedă într-un final, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre baie.

–Alina, o strigă el, iar ea se opri și-l privi peste umăr. Mihai te așteaptă peste o oră. Ai grijă.

⌖

Fiind concentrat cu studierea graficelor de eficiență a echipamentelor de antrenament ale SSO, Mihai nu auzi când cineva ciocăni ușor la ușă. Rezultatele noului program de recrutări erau dincolo de cele mai optimiste așteptări. Calitatea asasinilor proveniți din închisorile politice se dovedea cel puțin extraordinară. Mihai își petrecuse dimineața verificând rezultatele anuale ale recruților din anul întâi, observând că cei mai mulți dintre ei se adaptaseră bine.

Bătaia din ușă deveni mai insistentă. Mihai se uită la lista cu programări de pe birou și se simți cuprins de un sentiment de curiozitate. Alina era unul dintre puținii recruți care nu se adaptaseră prea bine la realitatea noii sale vieți. În sfârșit, avea șansa s-o studieze.

–Intră, răspunse el, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Ușa se deschise și Alina intră. Părul arămiu îi era strâns la spate într-un mod sever. Rămase încordată în fața lui, cu mâinile împreunate în față ca un soldat, așteptându-și ordinele. Postura ei părea puțin ciudată având în vedere vârsta și sexul, dar se potriveau cu intensitatea disciplinată a privirii ei.

Mihai îi făcu semn să se așeze. Alina ocupă scaunul din fața biroului, dar rămase rigidă și formală.

–Știi cine sunt? întrebă el adoptând o atitudine relaxată, aproape indiferentă, încercând să-i ascundă faptul că o analiza cu atenție.

Cea mai bună metodă de a-și testa recruții presupunea, pentru început, să-i facă să se simtă degajați, relaxați. Când își lăsau garda jos, își expuneau cele mai latente slăbiciuni.

–Mi s-a spus că aveți o poziție înaltă. Tonul ei părea calculat, politicos, dar altfel era de necitit.

–Te rog, zâmbi el. Mă cheamă Mihai.

Ea rămase tăcută și rece.

–Sunt șeful bazei de antrenamente SSO, declară Mihai, privind-o cu interes.

–Înțeleg.

–Asta înseamnă cu sunt șeful tău.

Alina aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

–Aștept întodeauna până când recruții își termină perioada inițială de pregătire înainte să-i văd. Nu are sens să-mi pierd vremea cu cineva care nu reușește să supraviețuiască.

Ea rămase în continuare tăcută și ciudat de impasibilă, iar Mihai zâmbi încântat. Apreciase dintodeauna chipurile ca de oțel ale jucătorilor de poker.

–Dar acum, continuă el, este timpul să ne cunoaștem. Mi s-a spus că ești extrem de talentată, dar cam frământată sufletește. Privirea lui coborî la dosarul ei și răsfoi câteva pagini, oprindu-se să citească comentariile unora dintre instructori: Prietenoasă, dar evazivă, un amestec ciudat de intensitate și răceală, spuse, ridicându-și capul s-o privească. De fapt, tocmai asta mă face curios. De ce te mai deranjezi să comunici cu ceilalți? Este evident că urăști tot ce are legătură cu acest loc.

–Pentru că asta se așteaptă de la mine, răspunse ea sec.

–Și tu faci întodeauna ce așteaptă alții de la tine?

Mihai îi zâmbi, întrebându-se dacă avea să muște momeala. Un răspuns afirmativ ar fi sugerat că era ușor de manipulat, în timp ce un răspuns negativ ar fi însemnat că nu era de încredere. Ea păru să recunoască dilema, pentru că îi luă ceva timp ca să formuleze răspunsul.

–Încerc să depășesc așteptările celorlalți, răspunse în cele din urmă.

Mihai ridică din sprâncene, surprins și destul de mulțumit de replică. Un răspuns direct, dar evaziv. *Foarte bine, foarte, foarte bine.*

–Alina, tu ești genul de om care supraviețuiește întotdeauna. Am observat asta la tine.

–Aș vrea să supraviețuiesc cu sufletul intact.

Pe Mihai îl surprinse faptul că Alina se deschisese suficient de mult cât să-i permită să-i observe adevăratul spirit. Era momentul ideal să-i distrugă o mică parte din el.

–Păcat. Viața de aici ar fi mult mai suportabilă dacă ai face abstracție de suflet. Va trebui să înveți asta cât mai curând, altfel membrii familiei tale vor începe să moară unul câte unul.

O studie câteva momente pentru a vedea efectul celor spuse, încercând în zadar să-i descifreze expresia din ochi. Din nou, foarte bine. Începea să-i placă fata asta. Dacă puterea ei interioară putea fi convertită în avantajul scopurilor SSO, atunci ar fi putut deveni un bun de neprețuit. Cu o nonșalanță studiată, scoase o foaie de hârtie din dosarul ei și o privi tăcut preț de un moment.

–Am câteva întrebări pentru tine, spuse în cele din urmă, coborându-și privirea la primul punct de pe listă. Ai vreo experiență în materie de intrări prin efracție sau jaf?

–Nu.

–Furt?

–Nu.

–Ai pus vreodată mâna pe o armă înainte de-a ajunge aici?

–Nu.

Mihai bifă ceva pe listă.

–Ai consumat vreodată droguri?

–Nu.

–Prostituție?

Ea își feri privirea pentru o secundă, părând pentru prima oară jenată, apoi se uită din nou la el, provocator.

–La ce vă trebuie să știți toate astea?

–Ca să ne dăm seama ce trebuie să înveți și unde ai deja experiență.

–Și mă veți antrena în toate aceste domenii? făcu ea ochii mari,

sincer șocată.

–Aptitudinile de care ai nevoie pentru a îndeplini cu succes misiuni și operațiuni de spionaj depășesc tot ceea ce ți-ai putut imagina vreodată.

Mihai îi studie fața în timp ce îl asculta. Poate că acum avea să înțeleagă mai bine ce i se pregătea. Cu cât agenții se obișnuiau mai repede cu cea mai dezgustătoare parte a muncii lor, cu atât mai simple deveneau lucrurile.

–Până acum, instrucția ta s-a bazat pe studiul academic și pregătirea fizică. De-abia acum va începe adevărata instrucție, încheie el ridicându-se în picioare, semn că întrevederea luase sfârșit.

⌖

În ziua următoare, Alina stătea în spatele sălii de antrenament, ascunzându-se în spatele celorlalți recruți ca să-și poată masca dezamăgirea. Când i se spusese că va începe antrenamentul în arte marțiale alături de celelalte fete, se așteptase ca instructorul să fie vreun japonez cu mutră severă într-un chimono alb imaculat. Dar se trezi în fața unei femei fragile între două vârste, într-o rochie drăguță, deși conservatoare, care le anunță cu un zâmbet plăcut că va începe prin a le învăța tehnici de mânuire a cuțitului. Dintr-un buzunar ascuns al rochiei, femeia scoase un cuțit mic cu mâner din lemn și îl ridică în fața cursanților. Era la fel de delicat ca proprietara lui, cu multe ornamente sculptate pe mâner.

–Lama este o armă la îndemână, explică ea. Nu puteți avea întotdeauna asupra voastră un pistol, mai ales atunci când purtați haine provocatoare. Dar este ușor să ascundeți un cuțit într-un pantof, pe mânecă, chiar și în păr. Veți fi surprinse să aflați ce se poate face cu ceva atât de simplu precum un ac de păr, mai ales acul de păr special produs de SSO, le zâmbi amuzată.

Câteva dintre femei râseră la această ultimă remarcă.

–Cu o astfel de armă, cea mai bună metodă de atac este înșelătoria. Nu trebuie să luptați cinstit, asta este valabil doar pentru luptele corp la corp ale bărbaților și pentru dueluri.

Puse cuțitul în palmă și îl ascunse de-a lungul brațului, astfel încât în fața audienței părea neînarmată. Merse ușor printre ele, cu ochii plecați, afișând o atitudine temătoare și timidă.

–Pretindeți că sunteți slabe și neajutorate, sau fiți prietenoase, continuă ea îndreptându-și ținuta și zâmbind călduros. Apoi, când ați ajuns aproape, prea aproape de victimă ca să vă vadă arma, atacați.

Într-o fracțiune de secundă, plasă cuțitul la gâtul uneia dintre femei,

mișcându-se atât fulgerător, încât Alina aproape că nu-și dădu seama cum de putuse să-și schimbe atât de rapid poziția. Uimită, făcu un pas înainte să vadă mai bine. În altă fracțiune de secundă, instructoarea ajunse în spatele altei femei-recrut. Cu mâna stângă îi acoperi gura și îi trase capul pe spate, expunându-i gâtul și lipind lama rece de el.

–Așa se taie gâtul, punându-l pe inamic în imposibilitatea de a mai scoate vreun sunet. Moartea este aproape instantanee. Repoziționă cuțitul la gâtul femeii. Sau puteți secționa carotida. Cu un zâmbet suav, instructoarea dădu drumul manechinului uman terifiat. Când tăiați, nu trebuie să ezitați sau să dați înapoi. Trebuie să fiți nemiloase, însetate de sânge, să vreți să ciopârțiți și să ucideți. Dar, mai presus de toate, nu trebuie să-i lăsați să-și dea seama ce-i așteaptă.

Alina o privi ca în transă pe instructoarea care le demonstra din nou metodele de atac. Erau frumoase în îndemânarea lor pură, mult mai elegante decât împușcarea, sau celelalte tehnici de ucidere exersate înainte. Dar cuvintele instructoarei îi înghețau sângele în vine. Ideea că inamicii erau înfrânți cel mai bine prin înșelătorie, atacul iminent nefiind semnalat sau vizibil decât atunci când era prea târziu, simulând vulnerabilitatea ca atu și amabilitatea disimulată... toate astea îi sunau monstruos. Și exact în asta încercau să-i transforme, în niște monștri frumoși și letali. Exact ca Alex. Acestea erau lecții care vizau mult mai mult decât lupta. Erau lecții de viață.

Opt luni mai târziu

–Dă-i drumul! ordonă Alex de pe platforma de deasupra ei.

–Nu!

Alina se luptă disperată să se țină mai bine de o frânghie întinsă între două turnuri înalte de lemn, dar rucsacul greu din spate o trăgea în jos. Privi apa aflată la vreo doisprezece metri sub ea și făcu o nouă încercare disperată de a-și trece un picior peste frânghia de deasupra capului.

–Alina! Încrucișează-ți gleznele și dă drumul la frânghie! Uită-te în sus și ține-ți mâinile deasupra capului când cazi, altfel o să...

Alex nu mai avu ocazia să termine. Ea scăpă frânghia și căzu în apă cu un țipăt.

–La naiba, bombăni el și plonjă după ea.

În timp ce trupul lui Alex despică apa ca un cuțit, Alina lovi suprafața apei ca un sac cu pietre, pierzându-și cunoștința la contact și rănindu-l pe unul dintre scafandri. Alex se scufundă după ea și o trase de bretelele rucsacului greu, în timp ce se lupta s-o elibereze și s-o tragă la suprafață în același timp. Când reuși s-o scoată deasupra apei, unul

dintre scafandri îl ajută să-i care trupul inert pe țărm.

–Adu un medic, ordonă Alex cu un calm pe care nu-l simțea.

Chipul palid al Alinei devenise acum aproape albastru. O întoarse pe burtă și o masă pentru a-i scoate apa din plămâni, apoi o întoarse din nou pe spate și începu resuscitarea gură la gură. Ea începu să tușească și să vomite apă. Alex o sprijini în timp ce tușea, tremura și plângea.

–Nu pot să fac ce vrei, se plânse ea, apoi vărsă din nou apă.

Alex îi dădu drumul când sosiră medicii.

–Luați-o, ordonă aspru, apoi se aplecă spre ea și o privi direct în ochi. Ba poți, și o s-o faci, vocea lui sună cumplit de serioasă.

Expresia ei fu pe jumătate rănită, pe jumătate furioasă în timp ce medicii o așezau pe o targă. Îl privi pe Alex în timp ce-și trecea mâinile prin păr pentru a-și stoarce apa din el, îndepărtându-se pentru a-i da indicații următorului recrut.

–Pot să mor și lui nici nu-i pasă, șuieră ea printre lacrimi.

–Scuze, dar te înșeli, spuse unul dintre medicii care îngenunche lângă ea și îi întinse un prosop să se șteargă. Alex încearcă să te învețe cum să supraviețuiești. Trebuie să fii pregătită pentru orice. Dacă nu faci față și ratezi antrenamentele pentru supraviețuire... Buzele medicului se strânseră, ca și cum ar fi fost nehotărât dacă să mai continue conversația.

–Atunci ce? îl provocă ea.

–Mori, termină el sec.

–Oricum mor, pufni ea.

–Nu și dacă îl asculți și faci tot ce-ți spune, replică el iritat. Este alegerea ta.

Când ajunseră la tabără, Alina zâmbi amuzată. Semăna cu tabăra de vară în care mergea pe vremea când era copil, cu trasee de cățărare, chiar și cabane. Era adevărat că arăta ceva mai sobru, dar, în timp ce privea soarele apunând încet într-o feerie arzătoare cu nuanțe fierbinți de portocaliu și roz, se simți, straniu, mulțumită. Se lăsă pe spate în patul simplu de campanie și oftă. Era devreme, dar se simțea obosită, chiar dacă într-un mod plăcut. Închise ochii și adormi instantaneu.

⌖

–Scoală-te!

–Poftim?

Alina se trezi șocată. Era întuneric, dar linia orizontului se mai vedea, vag aurie.

–Am spus să te scoli! repetă Alex, prinzând-o de încheietură și obligând-o să se ridice în șezut.

Întunericul n-o lăsa să-i vadă chipul, dar îi recunoscuse silueta și vocea.

–Dă-mi drumul!

Încercă să se elibereze, dar el o apucă și de cealaltă mână și o trase din pat în picioare.

–Vino cu mine, ordonă el pe un ton care o prevenea că nu are de gând să accepte nici un comentariu.

–Lasă-mă să-mi pun măcar ghetele, protestă ea, încercând să se elibereze.

–N-o să ai nevoie de ele, răspunse el și o scoase din cabană în aerul răcoros al nopții.

Atunci observă că și el era desculț. Până la urmă cedă și-l urmă.

–Unde mergem?

Nu primi nici un răspuns, dar destinația deveni în curând evidentă.

–Mai întâi tu, spuse el mai degrabă amenințător decât politicos.

Alina se uită la scara ce urca la doisprezece metri deasupra lor și se trase înapoi, cu frica întipărită pe chip. Putea să se dărâme toată lumea și el tot nu renunța.

–Ți-e frică? o întrebă Alex ironic.

Alina nu-i răspunse. Apucă, în schimb, cea mai apropiată treaptă a scării și începu să urce. El o urmă imediat, zâmbind în sinea lui. Ajunseră în vârf, iar ea privi jos la întunericul dens de dedesubt, neputând să vadă nici măcar suprafața apei. Rămase acolo atârnând pe frânghie, terifiată. Mâinile începuseră deja s-o doară.

–Ține-te bine! îi strigă Alex.

Deși nu-l vedea prea bine, simți momentul exact în care el veni după ea, vibrațiile frânghiei amenințând s-o destabilizeze.

–O să cad! strigă panicată. Oprește-te!

–Bineînțeles că o să cazi, comentă el, deodată lângă ea. Dar numai când o să-ți spun eu și cum o să-ți spun eu.

Se întoarse cu fața la ea, iar Alina își dădu seama că nu purta nimic în afară de o pereche de blugi.

–Alex, te rog! se tângui, regretând bravada de mai devreme.

–Taci și ascultă! Alex își încolăci picioarele în jurul taliei ei pentru a o sprijini puțin. Vreau să te uiți în sus, să-ți încrucișezi picioarele, apoi să dai drumul la frânghie. O să cazi direct în apă. Să nu care cumva să te uiți în jos. Căderea o să ți se pară interminabilă, dar nu privi în jos. Dacă te uiți, o să repeți asta toată după-amiaza de mâine. Ai înțeles?

Alina reuși să dea din cap în semn că da.

–Număr până la trei și o să cădem împreuna. Dacă sari înaintea

mea, o să aterizez pe tine. Dacă sari după mine, o să mă lovești și n-o să te mai pot ajuta. Sărim împreună la trei. Ai înțeles?

–Deja am obosit, se plânse ea.

–Atunci sărim acum. Alex își retrase picioarele. Capul sus, gleznele încrucișate. Unu, doi, trei!

Alina își dădu drumul și căzu, căzu, căzu. Exact când lovi suprafața apei, îl simți pe Alex apucând-o de mână și ținând-o strâns în tot timpul cât se scufundară până pe fundul nisipos al lacului, apoi îl simți cum se împinge în sus și o trage după el la suprafață. Tuși și inspiră lacomă aerul. El o prinse cu un braț de mijloc, și cu cealaltă mână înotă spre țărm.

–Totul e-n regulă? răsună vocea lui în liniștea perfectă a nopții de vară.

–Da. Toată chestia asta pare complicată la început, dar e de fapt destul de simplu, răspunse cu o ușoară urmă de satisfacție în voce.

Imediat cum simți că Alex atinse fundul lacului cu picioarele, își încolăci brațele în jurul gâtului lui. El păru puțin tulburat când simți și picioarele ei înfășurându-se în jurul lui, lăsându-și astfel toată greutatea pe el. Ca să nu cadă, o prinse în brațe instinctiv.

–Lecția s-a terminat, îi spuse cu voce tensionată, în timp ce continua să pășească spre țărm.

–Atunci de ce nu mă înveți și altceva? îi șopti ea la ureche.

Alex agentul operativ era rece precum gheața, dar Alex bărbatul era intrigat de comportamentul ei.

–Trebuie să mergi la culcare, îngăimă el, ieșind din apă. Mîine ne așteaptă o zi foarte lungă.

Alina îi dădu drumul, dar nu înainte de a se freca puțin unduitor de trupul lui. Alex era șocat nu de gesturile ei, cât mai ales de reacția entuziastă a propriului trup. Înainte să se poată dezmetici, îl trase spre ea și-l sărută. Pasional. Îi dezmierdă gura cu o limbă de catifea fierbinte, stârnindu-l și cerându-i un răspuns, iar el, ca un idiot, cedă. Îi cuprinse fața în mâini și-și presă gura de a ei, sorbind-o ca pe o cupă fină de șampanie. O sărută pentru toate momentele în care ar fi vrut s-o sărute și nu putuse și pentru toate momentele din viitor în care avea să-și dorească s-o sărute, dar nu avea s-o facă. Pentru toată durerea pe care i-o provocase și pentru toți anii lungi pe care avea să-i petreacă fără ea. În cele din urmă, se opri și o împinse de lângă el.

–Schimbă-ți hainele să nu răcești, îi ordonă pe un ton rece, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Ea îl privi zâmbind, savurând din plin această victorie.

⌖

A doua zi, Alina urcă treptele înaintea lui Alex, atingând ușor balustrada cu degetele. Scopul acestui exercițiu era descoperirea de materiale explozibile ascunse într-o casă obișnuită.

–Până acum, singurele lucruri ieșite din comun pe care le-am găsit sunt cinci cutii cu suc de struguri, pâine veche și... - se opri brusc lângă noptieră - ... și o revistă porno! Ochii ei șocați se întoarseră spre Alex. Asta este clar ilegală.

Dacă el plasase revista acolo în mod intenționat ca să-i studieze reacția, atunci nu avea de gând să-i dea satisfacție. Cu o nonșalanță studiată, răsfoi câteva pagini, oprindu-se la o fotografie care i se păru mai interesantă.

–Poziția asta mi se pare imposibilă, ție nu? îl întrebă, întorcând revista în așa fel încât el să poată vedea.

Alex se ridică de pe cealată parte a patului, măturând cu mâna cuvertura cu motive florale. Scutură poalele pardesiului din piele, apoi se uită la poza pe care i-o arăta. Își dădu o șuviță rebelă de păr după ureche, chipul rămânându-i indescifrabil, însă ochii îi sclipiră și se întâlniră cu ai ei. Pe buze îi pluti o umbră de zâmbet, o sprânceană arcuindu-se aproape insesizabil. Alina pufni pe nas ca o pisică iritată și puse revista la loc exact așa cum o găsise.

–Paul, evacuăm. N-am găsit nici o urmă de explozibili, rosti ea în microfon, ocolind încet patul.

–Bine, atunci... Vocea lui Paul se întrerupse în căști, înlocuită de un semnal de alarmă și un bâzâit slab.

–Paul?

–Rămâneți pe poziții. Subiectul se apropie de casă.

–Cât timp avem? întrebă Alex, întâlnind privirea îngrijorată a Alinei.

–Cinci secunde. Ieșiți!

Alex se întoarse într-o piruetă rapidă, scanând cu privirea întreaga încăpere.

–Negativ, nici o ieșire.

–Atunci va trebui să vă ascundeți.

–Să ne ascundem? întrebă Alina, urmându-l pe Alex care se întoarse și o porni pe coridor.

Când sunetul ușii de la intrare care se deschidea ajunse la urechile lor, el se strecură pe cea mai apropiată ușă. Alina își ținu respirația, dându-și seama ca se aflau într-o baie de dimensiuni reduse.

–Grozav! Unde ne ascundem? șopti ea, făcând semn cu mâna împrejur. În chiuvetă?

Alex n-o băgă în seamă și trase cu grijă draperia albastră de duș.

Intră în cadă și-i făcu semn cu mâna să-l urmeze. Alina se conformă și trase la loc perdeaua de duș, apoi se întoarse și-l văzu întinzându-și trupul zvelt în cadă. Se aplecă în față să-i facă loc, până când degetele lui îi atinseră coapsele. Apoi își pierdu echilibrul și căzu, dar el o prinse și o coborî ușor la pieptul lui. Ea se prinse cu mâinile de umerii lui și rămaseră nemișcați, gurile lor la doar câțiva centimetri distanță. Picioarele li se împleteu, coapsa ei fiind strecurată periculos de aproape între coapsele lui. Alina își întoarse puțin capul într-o parte și își lipi buzele de urechea lui.

–Bine, ai câștigat, mă dau bătută. De ce stăm unul peste altul în cadă? întrebă și se trase puțin înapoi pentru a-i vedea fața.

Ochii lui priviră o clipă spre perdeaua de duș.

–Așa sunt șanse mai mici să facem umbră.

Treptele scârțâiră. Alina îl simți mișcându-se sub ea, mușchii pieptului lui lipindu-se de pânza subțire a maieului ei. Alex își mută mâna stângă pe umărul ei și o lăsă să alunece încet de-a lungul spatelui, în timp ce mâna dreaptă se insinuă încet între trupurile lor. Îi simți degetele alunecându-i pe abdomen către arma din toc, apoi simți metalul rece atingându-i coastele. Alex își scoase pistolul și îl plasă lângă tâmplă, atingându-i ușor sânul în trecere.

Cineva trecu pe lânga ușa băii, fredonând încet. Alina se înfioră la contactul cu trupul musculos al lui Alex, încercând să ignore furnicăturile din toate terminațiile nervoase și să se pregătească pentru un posibil atac. Vru să se ridice puțin, însă mâna lui o apăsă ferm pe spate, presând-o și mai aproape. Ea întoarse capul și îl văzu că o privește cu ochii pe jumătate închiși. Sângele îi îngheță în vine. Din câte îl cunoștea deja, știa că era foarte probabil ca exercițiul să fi avut un scop ascuns, iar ea ardea de nerăbdare să vadă cât de departe avea s-o lase să meargă.

Își încordă răutăcioasă coapsele și-și mișcă șoldurile. Ca o pedeapsă, mâna lui îi alunecă pe șira spinării, iar degetele îndemânatice îi găsiră pielea dintre maieu și marginea pantalonilor. Sângele ei o luă la goană prin vene, iar simțurile îi deveniră din ce în ce mai alerte. Dorința o făcu să tremure înfiorată. Lumina slabă ce pătrundea prin perdea părea să distorsioneze realitatea, scăldând ochii lui Alex într-o culoare stranie. Îi simțea bătăile inimii, la fel și pieptul care se ridica și cobora cu fiecare respirație.

Mâna lui începu din nou să-i exploreze trupul. Alina își întinse gâtul și își frecă buzele de ale lui. O dată, de două ori... Inspirau și expirau împreună. Încurajată, își plimbă limba pe buzele lui, trasând conturul plin al buzei de jos. Simți cum inima îi bătea mai tare, în același ritm

cu a ei. Începu să se tragă înapoi, vrând să-i vadă chipul, dar gura lui o urmă, nelăsând-o să scape atât de ușor.

Gurile lor se întâlniră din nou și se uniră, deschizându-se ispititoare ca să se guste, apoi să se devoreze. Își supseră buzele, atingând cu limba pielea fină și fierbinte și dinții tari. Ea gemu moale, însă el îi răpi sunetul cu gura lui. Degete înfrigurate se înfipseră în materialul hainelor. Spinările se arcuiră într-o frenezie de respirații și de dorințe.

–Aveți drum liber, auziră brusc vocea lui Paul în căști.

Alina se trase înapoi.

–Alex? insistă Paul.

Alina îl privi, lingându-și fără să-și dea seama buzele pentru a-i simți din nou gustul. El clipi ușor, genele lui lungi coborând, apoi ridicându-se încet.

–Am înțeles, avem drum liber, repetă cu voce scăzută.

Alina se înfioră când îi simți vocea vibrând din piept, și-și descleștă degetele din haina lui. Pe chipul lui Alex apăru un zâmbet slab. Alina își drese glasul și se ridică de pe trupul lui fierbinte, știind că de data aceea mersese un pic cam prea departe.

O lună mai târziu

În timp ce Alex îi îndrepta pentru a mia oară ținuta, Alina se simți cuprinsă de jenă și exasperare. Indiferent cât ar fi încercat să se miște cu grația necesară, el găsea de fiecare dată câte o greșeală de corectat. Își trase umerii înapoi până când Alex păru în sfârșit mulțumit și încercă să-și dezmorțească degetele în pantofii strâmți.

Această componentă a antrenamentului i se părea complet inutilă. Ce importanță avea dacă putea deschide o sticlă de șampanie fără să verse din spumă, când era în stare să deschidă un seif fără să declanșeze alarma? Atâta timp cât era capabilă să mânuiască o armă semiautomată, cui îi mai păsa cât de bine știe să se dea cu rimel? Aparent, lui Alex chiar i se păreau importante toate aceste nimicuri, dar asta îi făcea pe amândoi să-și piardă timpul. În trening, sau încorsetată cu vesta Kevlar se simțea ușoară și agilă, dar în rochiile de seară se simțea ca un elefant defilând pe podium.

Și apropo de defilare, își dădea seama din expresia dezaprobatoare a lui Alex că pășea incorect. Din nou. Era în zadar! Pur și simplu, picioarele ei nu erau făcute pentru fandoseala pe tocuri subțiri ca acul, indiferent cât de mult s-ar fi străduit. Se dădu bătută și începu să meargă precum Frankenstein, cu brațele ridicate amenințător, apoi izbucni în râs. Îl privi, sperând să-l vadă și pe el zâmbind, dar Alex nu schiță nici

măcar o umbră de zâmbet.

–Cred că este suficient pe ziua de azi, declară el cu o privire distantă și rece. Poți să pleci.

–Bine, bine, îmi pare rău, se încruntă ea. Mă distram și eu puțin. Hai s-o luăm de la capăt.

–Nu cred. Dacă tu ai timp de pierdut, eu n-am, spuse el și ieși din clasă.

–Dar mai am o groază de timp până la ora de tragere! strigă Alina după el. Ce-o să fac până atunci?

–Ce vrei, îi aruncă el peste umăr.

Întregul etaj dedicat sălilor de antrenamente era ca un furnicar de oameni grăbiți cu figuri preocupate, Alina părând singurul suflet care nu avea nimic de făcut. Toți treceau pe lângă ea în același ritm alert, numai ea mergea alene, fără țintă. Îl observă pe Mihai trecând ca un spectru negru, aruncându-i o privire veninoasă. Schiță un zâmbet, dar expresia lui păru că se înăsprește și mai tare. Zâmbetul ei se șterse. Ar fi vrut să dispară din raza lui vizuală, dar știa că în felul acesta și-ar recunoaște înfrângerea. Își îndreptă umerii și merse agale către Sala de Informatică.

–Salut, Paul, i se adresă profesorului ei, încercând să pară calmă.

Paul își ridică privirea la ea.

–Cursul tău de baze de date este programat de-abia mâine.

–Știu, zâmbi ea, răsucindu-și pe deget o suviță de păr.

Fruntea lui se încreți.

–Vrei ceva?

–Păi, am vreo două ore libere. Cum se distrează oamenii pe aici?

El clipi tulburat.

–N-ai nici un antrenament?

–Alex mi-a dat drumul mai devreme, răspunse ea, tolănindu-se neglijent pe un scaun liber. Nu cred că a fost prea mulțumit de progresele mele. Ridică din umeri. Pur și simplu nu mă pot preface fascinată de jocul de-a domnișoara super-educată. Alex va trebui să se obișnuiască cu gândul ăsta. Plus că, adăugă ea pe un ton lipsit de orice modestie, sunt deja bună la toate lucrurile importante. Deci, există pe aici vreo sală de recreere sau ceva de genul ăsta?

Paul o privi ca și cum i s-ar fi adresat într-o limbă străină.

–Nu.

Alina se simți din ce în ce mai ciudat, așa că se ridică. În locul acela straniu nimeni n-avea o atitudine prietenoasă.

–Bine, atunci o să merg la sala de gimnastică.

–Bună idee, bombăni Paul, o expresie nedefinită întunecându-i privirea. Știi ceva, adăugă el, tot ce-ți cere Alex să faci este foarte important. Mai ales lucrurile care nu par importante la prima vedere.

Alina dădu din cap condescendentă, cu toate că nu înțelese nici semnificația cuvintelor lui, nici ce-l făcuse să le rostească.

–Mersi, Paul, o să încerc să nu uit sfaturile tale.

⌖

–Ce să fac? întrebă a doua zi dimineață, nevenindu-i să creadă.

Alex o ținea în brațe și dansa încet. Ea se lăsă pe spate și vru să-l împingă, dar strânsoarea brațelor lui se întări.

–Uneori, misiunea presupune contact direct cu subiectul. Trebuie să creezi o diversiune dacă vrei să-i plantezi cu success emițătorul.

Pe chipul ei apăru o expresie confuză.

–O să te descurci, o asigură el a suta oară, neștiind pe cine încerca să convingă, pe ea, sau pe el.

–Dar să te sărut... Adică să-l sărut?!

Alina afișă o mină scârbită în timp ce el o trase mai aproape.

–Mai există și alte metode pentru a-ți distrage victimele, o instrui. Poți oricând să te folosești de mângâieri. Mâinile lui începură s-o mângâie ușor pe spate. Ce simți? îi șopti.

–Că mâna ta este într-un loc unde n-ar trebui să fie, bombăni ea.

Apropierea și atingerea lui îi stârneau o furtună de emoții cu o putere care o irita. Se uită în ochii lui, dar el își coborî privirea pe buzele ei. Undeva, în subconștient, un clopoțel de alarmă zbârnâi furios, avertizând-o. Dar ea se simți incapabilă să-i urmeze sfatul.

Alex își înălță capul s-o privească. Din ochii lui dispăruseră acum toate urmele de amuzament pe care le zărise acolo cu câteva momente mai devreme, înlocuite de expresia dorinței pure și presante. Din acea clipă, Alina nu mai reuși să se concentreze pe nimic altceva în afară de dorința care îi creștea în piept și pe zvâcnetul straniu, arzător din timpane. Ca din senin, Alex se trase înapoi.

–Gata, rosti el, cu privirea licărind amuzată.

–P-poftim? îngăimă ea.

–Ți-am atașat emițătorul și nici n-ai simțit.

Ochii ei se aventurară către buzele lui.

–Dar nici măcar nu m-ai sărutat. Îl atinse pe piept, apoi i se prinse de gât în timp ce-și ridica fața către el.

Alex se trezi că o trage mai aproape.

–Credeam că nu vrei, șopti el sprijinindu-și fruntea de a ei.

–M-am răzgândit, murmură ea și îi atinse buzele cu ale ei.

El gemu și o îmbrățișă, cufundându-se în gura ei deschisă. O secundă mai târziu, fu rândul Alinei să se retragă.

–Gata.

Ochii lui catifelați se umplură de confuzie când Alina îi indică gulerul cămășii. Verifică pe sub el și găsi senzorul.

–Ai făcut o treabă excelentă, declară el amuzat.

Ea rânji.

–Ce pot să zic? Învăț foarte repede.

–Poate că ar trebui să mai exersăm o dată, sugeră el făcând un pas înainte, dar ea își ridică mâinile și se dădu înapoi.

–Poate mâine, acum trebuie să mă prezint la lecția de arte marțiale.

Îi făcu jucăușă cu ochiul, apoi se întoarse și plecă.

Alex o urmări cu privirea un moment, apoi păși și el absent afară din birou. Privirea îi era pierdută, iar gândurile îi rămăseseră la ea. Pe măsură ce petreceau mai mult timp împreună, descoperea din ce în ce mai intens cât este de unică. Alina avea ceva vibrant, captivant pentru el. Felul ei de-a se bucura de lucruri simple, ceva cu totul absent la un agent cu experiență, îl încânta și îl atrăgea așa cum atrage un far o barcă pe timp de furtună.

Lumina ei interioară îi fascina pe toți cei cu care intra în contact. Gândul că era atât de deschisă cu aproape toată lumea îl tulbura, însă. SSO nu era un loc în care să poți avea încredere în oameni, ci o lume unde se purtau măștile și prefăcătoria, unde nimic nu era așa cum părea, unde noblețea sufletească era considerată o slăbiciune care trebuie exploatată la maximum.

Alex se frecă la ochi, întrebându-se dacă ea va fi în stare să supraviețuiască într-un astfel de mediu. Acum trecea prin faza cea mai ușoară, antrenamentele și studiul fiind de multe ori chiar distractive. Dar el știa din proprie experiență că, imediat ce acest episod va lua sfârșit, realitatea iadului din care va trebui să facă parte o va izbi pe neexperimentata Alina cu toată puterea. Se temea că nu va fi în stare să se pună din nou pe picioare după acest șoc. Cum va reacționa când va primi primele ordine de asasinare? Dar când va trebui să se prostitueze pentru SSO?

Victor își ridică privirea când Alex intră în depozitul de muniții, știind deja de ce se afla el acolo. O echipă urma să plece în Germania după un colonel dezertor.

–Așadar, începu el în timp ce-i întindea echipamentul, am auzit că ai un nou recrut, nu-i așa? Cum o cheamă... frumoasa alpinistă...

Știa foarte bine cum o cheamă, așa cum aflase o groază de lucruri despre ea de când începuseră antrenamentele la trageri. Îi citise tot dosarul. Iar Alex știa că Victor știe, dar se hotărî să-i cânte în strună din politețe.

–Alina, răspunse fără să-și ridice privirea de la echipament.

–Da, Alina, repetă Victor, fără să se simtă descurajat de tonul lui indiferent. Drăguț nume. Și cum o duce Alina zilele astea?

Alex își luă un scurt răgaz înainte de a-i răspunde, prefăcându-se fascinat de asamblarea unei mitraliere Uzi. Victor oftă, crezând că avea de gând să se prefacă că nu auzise întrebarea. N-ar fi fost prima dată. Dar Alex îl privi cu o expresie ciudată.

–Nu se adaptează prea bine, își exprimă el în cuvinte temerile de mai devreme.

–Normal că nu se adaptează, renunță Victor să mai mimeze ignoranța. Abia a ieșit din scutece și e antrenată chiar de omul care i-a dat toată viața peste cap. La ce altceva te-ai fi așteptat?

–Asta nu e totul, e rebelă în mod intenționat, răspunse Alex sfâșiat între nemulțumire și uimirea față de îndrăzneala lui Victor. Se hotărî să-i vorbească deschis ca să-i afle părerea. Și dacă nu se va adapta?

–Atunci vei avea o mare problemă.

Alex oftă profund, forțându-se în sfârșit să articuleze în cuvinte alegerea blestemată cu care era evident că avea să se confrunte.

–Atunci, ori trebuie să-i distrug inocența ca s-o pot păstra în viață, ori îi protejez sufletul și o condamn la moarte.

–Dacă te autolimitezi la gândirea asta binară, da, comentă Victor. Însă din câte te cunosc eu, n-ai mai făcut niciodată greșeala asta.

Alex îl studie preț de câteva secunde, conștient de brusca accelerare a pulsului său.

–Adică?

–Adică, Alina este eleva ta. Scoate tot ce-i mai bun din ea. Ți s-a cam vârât pe sub piele, nu-i așa? întrebă Victor cu un rânjet larg.

Alex fiind Alex, îi răspunse cu o privire inexpresivă, iar pe Victor nu îl surprinse tăcerea lui, știind că ar fi preferat mai degrabă să moară decât să-și recunoască propria slăbiciune. Dar Victor recunoscu acea privire; o afișase și el, o dată sau de două ori. Alina i se vârâse pe sub piele lui Alex ca o mâncărime.

–Bravo ei, declară mulțumit. Era și timpul să te afecteze și pe tine cineva.

Alex îi înfruntă privirea.

–Dacă cei de sus nu o vor plăcea, atunci va fi executată, izbucni

îngrijorarea lui în cuvinte, și dacă Victor ar fi văzut expresia lui pe chipul altcuiva, ar fi luat-o drept disperare. Are toate instinctele și puterea de-a deveni un agent operativ nemaipomenit, adăugă Alex. Toate cu excepția voinței de-a ucide. Dacă n-o pot antrena pentru asta... Vocea i se frânse, lăsând fraza neterminată.

–Luptă-te pentru ea, insistă Victor. Probabil că nu-i vor face nimic până când nu-și va termina antrenamentele. Treaba ta este să te asiguri că este capabilă să supraviețuiască. Antreneaz-o să devină cel mai bun agent de aici, apoi fă-i și pe ei să vadă asta. Îi prinse privirea lui Alex, iar tonul îi deveni grav, încercând din răsputeri să-i dea de înțeles că era cât se poate de serios. Oameni ca ea nu apar pe aici prea des. Nici nu-mi aduc aminte când te-am văzut ultima oară atât de afectat. Dacă ea este motivul, atunci va trebui să faci orice pentru a o păstra. Când viața îți face un astfel de cadou, e cazul să-ți dai seama ce-ai primit.

Privirea lui Alex se îmblânzi aproape imperceptibil.

–Mulţumesc.

–Cu plăcere. Să nu uiți ce ți-am spus.

Alex înclină ușor capul, își adună echipamentul și plecă.

Victor era convins că, pe viitor, tânărul avea să se comporte ca și cum nu ar fi purtat niciodată această discuție, dar nu-i purta pică pentru asta. Important era că Alina reușea încetul cu încetul să-i înmoaie inima de gheață. Victor spera să fie de față când urma să se petreacă această minune. Nu avea să fie ușor, nimic nu era ușor în locul acela blestemat, dar în mod sigur avea să fie un spectacol al naibii de bun.

O săptămână mai târziu

Alina se foi pe scaun, lovind ritmic cu genunchiul într-una dintre laturile separeului cubic. Structura se clătină un moment. Ea tresări și căută o nouă poziție, întinzându-și picioarele cu prudență. Selectă următorul exercițiu și așteptă să-i apară imaginea pe ecran. Două mere așezate pe o masă din lemn masiv cioplit, scăldate în lumina soarelui.

–*Deux*, rosti ea în microfonul atașat de cască.

Programul îi răspunse cu un bip voios, felicitând-o pentru răspunsul corect. Apăru o nouă imagine, de data aceasta nouă mere așezate unul peste celălalt într-un coș de răchită. Mere lustruite, de un roșu aprins.

Gândul la savoarea lor suculentă o făcu să saliveze, iar ea înghiți în sec, înciudată că tocmai în dimineața în care se trezise târziu și pierduse micul dejun, cursurile de limba franceză erau pline de imagini cu mâncăruri apetisante. Exact ce-i lipsea. Avea să-și petreacă următoarea oră gândindu-se la cât de foame îi era, apoi va merge la piscină să înoate

sute de bazine pe stomacul gol. La urma urmei, era numai vina ei, din moment ce se întorsese pe partea cealaltă continuându-și somnul atunci când se dăduse deșteptarea de dimineață. Dacă se dăduse... Pentru prima oară de la venirea ei în SSO, nu-și mai amintea dacă auzise sau nu zbârnâitul hidos. De obicei, o făcea să sară din pat indiferent cât de profund ar fi dormit, însă de data aceasta nici nu-l auzise.

Oare ce însemna asta? Că se obișnuise cu locul acela groaznic? Nu. Era imposibil. Nu avea cum să se obișnuiască niciodată cu acel loc. Sunetele ascuțite din căști o anunțară că îi ia prea mult timp să răspundă.

–*Huit*, spuse fără să se mai gândească.

Urmă un bâzâit strident și imaginea rămase pe ecran. *La naiba.* Care era cuvântul corect? În cap îi răsunau atâtea limbi străine încât era un miracol că se mai putea folosi de propria ei limbă.

–*Neuf.*

Programul o recompensă cu un ciripit. În timp ce în locul merelor apărea o imagine cu douăsprezece portocale, simți o atingere pe umăr. Se întoarse și-l văzu pe Alex care o privea. Nu știa că se întorsese deja din misiunea secretă în care plecase. Își scoase căștile și îi aruncă o privire întrebătoare.

–Oprește programul, îi auzi vocea blândă, dar fermă.

–Dar abia am început și trebuie neapărat să termin capitolul ăsta de vocabular.

–Ba nu, nu trebuie.

Alina se încruntă.

–De ce?

–Antrenamentele tale sunt suspendate.

Îl privi întrebătoare, încercând să ghicească dacă era o veste bună sau rea, dar îi era imposibil să-și dea seama; figura lui lipsită de expresie nu-i dădea nici un indiciu.

–Sunt în încurcătură? încercă ea.

Ochii lui sclipiră într-un fel indescifrabil.

–Ne vedem la mine în birou peste cincisprezece minute.

Cât de mult detesta când nu-i răspundea la întrebări simple.

–Ar fi drăguț să primesc un răspuns mai puțin criptic de la tine, măcar o dată în viață.

Vocea ei era acidă, sperând să obțină un răspuns mai detaliat. Dar, în loc să se înfurie, așa cum se aștepta, el continuă s-o privească inexpresiv.

–Cincisprezece minute, repetă, apoi îi întoarse spatele și plecă.

⌖

Cincisprezece minute mai târziu, ușile care separau zona de antrenamente de cea cu birouri se deschiseră ca prin farmec, invitând-o să pășească dincolo de ele înainte ca ea să fi apucat să ceară permisiunea. Asta o enervă la culme. Știa că toate coridoarele erau pline de senzori și mai știa, cel puțin în principiu, că cineva îi monitoriza nonstop, imaginându-și că de treaba asta se ocupa un supraveghetor lipsit de identitate, izolat într-o încăpere îndepărtată. Cineva a cărui unică distracție era să surprindă vreun agent scobindu-se în nas. Încercă să scape de disconfortul unui astfel de gând și se apropie de biroul lui Alex, dar încetini pasul ca un animal care adulmecă o capcană.

Inspiră adânc pentru a-și face curaj și intră în încăpere. El o aștepta în fotoliul lui, sprijinit pe spătar, privind-o ca de obicei cu expresia lui de nepătruns. Lângă birou, se afla o măsuță ticistă cu tăvi strălucitoare cu mâncare; o piramidă atent aranjată de produse de patiserie, un platou cu fructe tăiate și o carafă cu suc de portocale. Când simți aroma cafelei proaspăt făcute, stomacul îi protestă zgomotos.

–Te rog, ia loc, îi făcu el semn către scaunul din fața măsuței.

Alina se așeză și-și dădu toată silința să păstreze o postură oficială.

–Servește-te, o invită el.

Ea ochi înfometată un croisant, dar ezită.

–Ce trebuie să fac? îl întrebă.

Alex ridică o sprânceană.

–Mănâncă. Presupun că ți-e foame, din moment ce-ai pierdut micul dejun.

Oare chiar trebuie să știe tot ce se întâmplă? se gândi cu ciudă, uitându-se la el la el chiorâș.

–Trebuie să-mi țin farfuria într-un anume fel, sau ceva de genul ăsta?

–Nu te-am chemat să-ți predau lecții de etichetă, răspunse el cu o voce parcă o idee mai caldă. Te-am invitat la micul dejun.

Ușurată, Alina își turnă cafea și pescui croiasantul. Luă o gură, închizând ochii de plăcere când simți gustul delicios. Atât de pufos, de moale și de gustos, încât se trezi că mâncă jumătate din el fără să-și dea seama. Se opri brusc. Puse restul pe o farfurioară și își scuturâ firimiturile din poală. Alex o privea fără să comenteze, și amintirea discuției cu Paul se întoarse s-o bântuie.

... tot ce-ți cere Alex să faci este foarte important. Mai ales lucrurile care nu par importante la prima vedere...

Remarce sporadice care, la urma urmei, se părea că nu fuseseră chiar atât de întâmplătoare. Începea să creadă, ușor îngrețoșată, că intrase în bucluc cu adevărat.

–Ăăă… știi ceva, Alex? îi țâșniră cuvintele pe buze. Îmi pare rău că uneori mă port atât de stupid la cursurile tale. N-o fac intenționat. Sincer.

–Știu, replică el fără să clipească.

–Din cauza asta mi-au fost suspendate antrenamentele?

–Nu numai. El înclină ușor capul și o privi pe sub gene. Alina, de cât timp ești aici?

Ea încercă să socotească, dar nu reuși. Timpul petrecut la SSO era un amestec ambiguu de mese, somn și antrenamente, fără a exista un moment remarcabil, fără să-și dea seama de trecerea timpului sau măcar dacă era noapte sau zi. Putea să fi trecut numai o săptămână, sau o eternitate.

–Nu sunt sigură, admise în cele din urmă.

–Mâine se împlinesc paisprezece luni.

–Parcă au trecut paisprezece ani, spuse ea amar.

Alex zâmbi.

–Acesta este motivul pentru care antrenamentele tale sunt suspendate. Făcu o pauză, parcă așteptându-i reacția, apoi continuă: Te-am trecut pe un program intensiv. Din cauz asta ai fost expusă la o cantitate foarte mare de informație într-o perioadă relativ scurtă. Cred că ai nevoie de ceva timp liber ca s-o asimilezi.

–Timp liber?

Un sentiment de speranță se dezlănțui în ea, ca un val care crește și crește. Își mușcă buza de jos ca să-l țină în frâu.

–Există vreun hotel de recreere al SSO sau poate un iaht? Club SSO? încercă ea.

În ochii lui Alex se oglindi amuzament pur.

–Avem ceva facilități, dar nimic de genul celor enumerate de tine.

–Aha. În fine, merita să întreb, replică ea, recunoscătoare că de data aceasta reacționa și el la o glumă. Atunci ce-o să fac? N-am observat vreo activitate recreativă în zona rezervată recruților.

El o studie câteva secunde cu o privire directă și atentă.

–Vei petrece mai mult timp cu mine.

Privirile li se întâlniră și ea ezită, pierzându-și pentru o secundă șirul gândurilor și al cuvintelor. Ochii lui o ardeau până în suflet, iar atmosfera părea densă și încărcată cu întrebări nerostite.

–Și trebuie să-ți mulțumesc pentru asta? vru să afle, neștiind sigur ce ar trebui să spună.

Alex clipi, dar nu mai spuse nimic, iar ea știu că întrevederea lor luase sfârșit. Ușor frustrată de tăcerea lui, clătină din cap, apoi se ridică și se întoarse spre ușă. Reuși să facă doar un pas înainte ca frustrarea

să câștige bătălia ce se dădea în ea, așa că se întoarse pe călcâie. Îl privi direct în ochi în timp ce ocolea cu pași hotărâți biroul, dar, când ajunse lângă el, se întâmplă ceva uimitor. Privirea lui deveni străbătută de emoții reale, iar Alina îi simți căldura corpului și parfumul aromat și curat al pielii. Supunându-se unui instinct mai puternic decât voința, făcu și ultimul pas care îi mai despărțea și îl sărută. Nu închise ochii și nici nu depărtă buzele, nu avea timp pentru asta, iar sărutul aproape că se termină înainte să fi început cu adevărat.

Se trase înapoi cu respirația întretăiată, privindu-l tăcută preț de câteva secunde. Alex nu spuse nimic, nu făcu nimic. Se uita, pur și simplu la ea, ochii strălucindu-i de surpriză și dorință, cu buzele ușor depărtate. Alina își dădu seama că era timpul să o șteargă cât mai repede de acolo. Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a înțelege ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Nu privi înapoi, dar îi simți ochii urmărind-o în vreme ce părăsea în tăcere biroul.

O săptămână mai târziu

Alina se aplecă pentru a studia tabla de joc din lemn, cu caracterele ei japoneze pictate, încercând să-și imagineze schema de mutări. Nu se materializa. Piesele pe care ar fi vrut să le captureze o ignorau, cu vârfurile lor ca niște lănci țepoase așezate în rânduri impecabile. Își ridică privirea. De cealaltă parte a mesei, Alex o aștepta răbdător să-și execute mutarea, cu brațele încrucișate la piept. Când ochii li se întâlniră, îi zâmbi încurajator, dar nu spuse nimic.

Ce încântătoare era acea perioadă de *dezactivare*, cum o numea Alex. Fără deșteptare la ora cinci dimineața, fără ora de jogging cu ochii cârpiți de somn, fără ouăle mult prea prăjite de la bufet. Dimpotrivă, dormea cât de mult voia, făcea exerciții fizice numai dacă avea chef și mânca mai bine ca niciodată. Nu era chiar libertate, din moment ce îi fusese interzis să părăsească baza de antrenamente SSO, dar tot era ceva. Ca un pahar de apă rece în deșert, un răgaz de la ordinele neîntrerupte ale lui Alex, o șansă de a face o pauză și a se regăsi.

Cea mai mare parte a timpului avea voie să facă ce voia, să-l utilizeze așa cum credea de cuviință. Nu că ar fi putut face prea multe. Citea, se antrena, dormea și se gândea, toate acestea de una singură. Dar atracția principală a fiecărei zile rămânea, firește, timpul petrecut în biroul lui Alex. Nu făceau ceva anume, ceva ieșit din comun. Beau ceai, ascultau muzică, sau pur și simplu stăteau de vorbă, dar tocmai această simplitate modestă a interacțiunii lor părea un sanctuar al normalității. Ca o întoarcere la viața reală. Sau, în fine, pe aproape.

Alex începuse s-o învețe regulile de bază ale jocului Shogi, o versiune japoneză a șahului. Ea încerca să joace corect, dar era mereu cuprinsă de nerăbdare. Plus că niciodată nu reușea să câștige și îl suspecta că lungește intenționat partidele ca să aibă ce face în timp ce stau de vorbă.

Ajunsese chiar să i se pară că biroul lui auster este, în mod straniu, destul de prietenos. Mereu plin de surprize, cu cotloanele lui ascunse și dulapurile care adăposteau obiecte practice și ornamentale totodată. Ca în cazul unei cutii din lemn, cu o decorațiune complexă, despre care aflase de curând că ar conține un set de pahare pentru vin, sau cele două sertare care adăposteau două boxe stereo. Într-un fel, camera semăna cu proprietarul, mare parte din esența ei rămânând ascunsă și dezvăluindu-se numai atunci când te așteptai mai puțin.

Alex continua s-o surprindă cu tot felul de subiecte de conversație. Părea că știe câte puțin despre orice, de la istoria și mitologia Greciei, până la arta modernă. Însă indiferent cât de familiar devenea comportamentul lui, avea grijă ca discuția să nu devieze niciodată spre el. Ocolea toate întrebările personale cu atâta grație încât ea nu-și dădea seama decât atunci când era deja prea târziu ca să mai readucă vorba.

Își îndoi un picior sub ea pe scaun și mută o piesă, mușcându-și buza de jos. Alex ridică imediat din sprâncene.

–*Ni fu*, declară el pe un ton aproape amuzat, indicând că încălcase regulile și drept urmare pierduse.

–Poftim?

–Ai făcut o mișcare ilegală, partida s-a terminat.

–Pur și simplu? Nu pot s-o repar?

–Uneori, regulile sunt nemiloase, comentă el. Un motiv în plus să nu le uiți niciodată.

Alina izbucni în râs și clătină din cap exasperată.

–N-o să câștig niciodată.

El își înclină capul.

–De ce crezi asta?

–Nu știu, pur și simplu jocurile nu sunt slăbiciunea mea.

–Ești începătoare, îți trebuie timp până te obișnuiești cu ceva nefamiliar. De fapt, adăugă el pe un ton care era evident menit s-o tachineze, ți-ai dezvoltat deja un stil aparte de a juca.

–Serios?

–Îți place să faci mutări îndrăznețe, să faci lucruri doar de dragul de a experimenta. Uneori îți iese, alteori dai greș. Dacă îți poți păstra această tendință și atunci când vei învăța să apreciezi mai bine consecințele, ai putea deveni destul de pricepută.

Declarația o făcu să roșească. Alex părea deschis și relaxat, așa că îi zâmbi sincer. O șoca să-l vadă așa, fără expresia lui obișnuită de nepătruns și, pentru o clipă, simți teamă și nesiguranță. Nu doar în privința lui, dar mai ales în legătură cu ce făceau împreună.

De câte ori îi urmărea privirea, inima i-o lua la goană. El fusese întotdeauna generos cu aprecierile, fie că o lăuda, fie că o critica, dar nu flirtase niciodată deschis și nu încurajase familiaritatea. Însă, la urma urmei, îl cunoștea foarte puțin. Se simțea ca sub un microscop, așa că se hotărî să întoarcă lentilele în cealaltă direcție.

–Și stilul tău care este?

–Nu ți-ai dat încă seama? răspunse el cu un zâmbet ușor în colțul buzelor. Trebuie să devii un observator mai atent.

Parase din nou, iar ea nu știa dacă să se supere sau să-l admire. Sau amândouă.

Ca o invazie neplăcută de pe altă lume, se auzi din senin un bip, urmat de o voce în difuzor.

–Alex?

Zâmbetul lui dispăru, înlocuit de o expresie alertă și atentă.

–Da.

–E nevoie de tine în Camera de Oțel. Panaitescu e gata.

–De Panaitescu se ocupă Mihai, replică el, cu o voce devenită brusc rece ca gheața.

–Se pare că este necesară și prezența ta.

–Vin imediat. Cu un oftat insesizabil, Alex se ridică în picioare și privi în jos la Alina. Îmi pare rău, ne continuăm partida mai târziu.

–Da... sigur. Alina se ridică și ea, pregătindu-se să plece, dar o învinse curiozitatea. Apropo, ce este Camera de Oțel? Sună ca un club de dans.

Expresia lui deveni tensionată, apoi se relaxă din nou.

–O zonă de recepție pentru vizitatori. Este camera de interogatoriu.

Alina înghiți nodul care i se pusese în gât.

–Te ocupi de interogatorii? întrebă, aducându-și aminte prea bine de propria experiență în închisoare.

Alex își dădu seama cât de mult o tulbura ideea, dar știa că își dorește foarte mult să afle adevărul.

–Câteodată. Îmi pare rău că a trebuit să afli în acest fel. Ai făcut progrese mari, dar nu cred că ești încă pregătită să vorbim despre interogatorii.

–E-n regulă. Alina îi evită privirea. Îmi place sau nu, trebuie să fiu pregătită să fac față multor idei.

El încuviință din cap și zâmbi.

–E bine dacă luăm cina la ora opt?

Alinei i se părea ciudat să discute despre cină după ce abordaseră un subiect atât de sumbru ca cel al interogatoriului, dar așa era viața în SSO. Ridică din umeri.

–Sigur că da.

El zâmbi din nou și ieși afară din birou fără să mai spună nimic altceva, iar ea rămase cu privirea în gol.

⌖

Mai târziu, la cină, Alina savură cele mai felurite arome. Farfuria ei era încărcată cu felii subțiri și suculente de miel scufundate în sosuri savante ce amestecau armonios arome de fructe și condimente. *Tajine*, așa îi spusese Alex că se numea acest fel de mâncare nord-african sau turcesc... nu-și mai amintea și se jena să întrebe din nou. Oricum, indiferent de nume și origine, avea un gust minunat, aroma evocând caravane cu mătăsuri care traversau deșertul în muzică de flaute și cimbale. Poate că într-o bună zi avea să guste această mâncare chiar acolo, în locul ei de baștină, îi spusese el. Ideea i se păru nebunească și copleșitoare. Cum arata un loc atât de îndepărtat? Întotdeauna își dorise să călătorească.

Alex își ridică privirea ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Se șterse la gură cu un șervet, apoi îl așeză pe masă.

–Am citit în rapoarte că antrenamentele tale tactice merg bine, începu el.

–Mă bucur să aflu asta, replică ea, întrebându-se încotro avea să se îndrepte discuția.

Pentru prima oară de când i se suspendaseră antrenamentele Alex adusese discuția despre progresele ei, așa că nu avea de gând s-o dea în bară cu un răspuns greșit. Probabil că îi oferise unul bun, pentru că Alex îi zâmbi prietenos.

–Se pare că ești cea mai bună din grupul tău la tir și arte martiale.

Alina se așteptase la asta. Totuși, faptul că Alex o lăuda o făcu să-și îndrepte ușor spatele.

–Îmi dau silința, comentă ea simțindu-și obrajii în flăcări.

–De cele mai multe ori, replică el sprijinindu-se de spătar și îngustându-și ochii ca și cum ar fi studiat-o de la o distanță imensă. Există și excepții, spuse pe un ton brusc glacial.

Șocată de schimbarea lui de atitudine, Alina deschise gura să răspundă, dar el ridică o mână, reducând-o la tăcere.

–Ești refractară la adoptarea atitudinilor stereotipe ale comportamentului feminin. O declarație seacă, rostită aparent fără

maliţiozitate, dar şi fără simpatie.

–Nu-mi este prea uşor, explică ea, apărându-se. Nu mă reprezintă deloc.

–Dar nu eşti nici vreun samurai din secolul trecut, şi cu toate astea, reuşeşti să te mişti ca unul veritabil în dojo, plesni vocea lui prin aer ca un bici şfichiuitor.

–Asta e altceva, protestă slab Alina.

–De ce? Îţi pui un costum şi te comporţi ca atare. E doar un rol pe care trebuie să înveţi să-l joci.

Alina gemu în sinea ei, dar nu se putea eschiva din faţa evaluării lui. Avea dreptate, nu existau de fapt diferenţe, dar cum putea să-i explice că acest rol o făcea să se simtă inconfortabil, pe când altele nu?

După câteva momente, expresia lui se îmblânzi.

–Alina, ce te deranjează cu adevărat?

Privirea lui catifelată o atinse, caldă şi învăluitoare ca o îmbrăţişare prietenoasă în jurul umerilor, dându-i de înţeles că poate recunoaşte adevărul. Ea inspiră adânc.

–Artele marţiale şi tot ce are legătură cu autoapărarea mă învaţă cum să mă apăr, ceea ce mi-am jurat în închisoare că o să învăţ neapărat. Dar lecţiile de etichetă... se poticni, temându-se să exprime gândul care îi stăruia obsedant în minte. Un val de furie o făcu să-şi strângă pumnii şi să capete curajul să continue: După ce mi-ai schimbat viaţa atât de radical, mi-am jurat că n-o să mai fiu niciodată o femeiuşcă slabă, ţâşniră cuvintele ei ca un gheizer arzător de resentimente reţinute în suflet pentru prea multă vreme. Am avut încredere absolută în tine şi uite unde am ajuns. Toată mascarada asta cu tocuri şi rochii de seară nu are alt scop decât să mă transforme din nou într-o femeie slabă.

Încercă să-şi reţină lacrimile, dar le simţi că îi înceţoşează privirea. Urmă o tăcere îndelungată.

–Ce ţi-am făcut eu nu trebuie să-ţi definească tot restul vieţii, rupse Alex tăcerea într-un final, iar felul în care pronunţă cuvintele o făcu să tresară.

Clipi de câteva ori, limpezindu-şi ochii. Alex o privea intens, senin şi rece ca cerul nopţii. Pierise şarmul, dispăruse şi destinderea, iar ea citi în ochii lui furia care se strecura şi se cuibărea încet, ca un şarpe gata de atac. Nu credea că această mobilizare de forţe se îndrepta doar împotriva ei; era ceva mult prea distant în privirea lui, iar asta o enerva parcă şi mai tare.

–Vino cu mine, îi ordonă el cu severitatea plată a cuiva obişnuit să fie ascultat.

Parcurseră în tăcere coridoarele către depozitul cu haine. Ajunşi

înăuntru, Alex o conduse către o oglinda cu ramă poleită care atârna pe peretele din spate și se întinse către un stativ cu haine din apropiere. Umerașele se frecară de cadrul din metal și se ciocniră zgomotos unele de altele. Alex scoase o rochie de seară dintr-un material verde lame.

–Pune-ți asta pe tine, îi spuse pe un ton mai moale, dar tot poruncitor.

Alina își scoase tricoul și pantalonii de trening, lăsându-le să cadă neglijent pe podea. Se strecură în rochia care foșnea îmbietor și o trase în sus, luptându-se să intre în țesătura strâmtă. Alex îi închise fermoarul la spate și îi îndreptă bretelele. O luă de umeri și o întoarse spre oglindă. Pânza îi drapa trupul, curbându-se ispititor, sclipind la fiecare mișcare.

–Alina, ești o femeie frumoasă. Nu este un subiect discutabil, este o realitate. Îi netezi părul cu mângâieri tandre, descurcându-i șuvițele. Dacă înveți să controlezi reacția oamenilor la frumusețea ta, atunci vei fi capabilă să te protejezi mai bine decât prin orice tehnică de arte marțiale sau cu ajutorul oricărei arme.

Alina își privi reflexia. Verdele rochiei îi făcea ochii să strălucească ca smaraldele, lumina de deasupra oglinzii îi scânteia în păr. Uimitor, hipnotizant și parcă ireal. *Parcă nici nu sunt eu... este altcineva.*

–Învață să stăpânești puterea asta, îi șopti Alex, respirându-i cald în ureche. Folosește-te de răul pe care ți l-am făcut în avantajul tău. Dacă vorbeai serios atunci când spuneai că te-ai învățat minte să nu mai ai încredere în nimeni, atunci poți manipula oamenii după cum vrei.

Alina începu să respire mai profund, pielea înfiorându-i-se de senzația necunoscută și amețitoare. Putere? Orice ar fi fost, era prea mult. Se întoarse cu spatele la oglindă, dar sentimentul persistă.

–Eu nu sunt ca tine, Alex, declară ea sfidător. Și nu mă poți transforma în tine, indiferent cât de mult ai încerca. Nu sunt proprietatea ta. Nu sunt proprietatea nimănui, nici măcar a SSO-ului. În ziua în care vă voi lăsa să deținеți controlul asupra vieții mele, mă voi sinucide.

Mișcându-se ca un leopard, Alex o apucă de umeri și o lipi de perete.

–După ce termin cu tine în seara asta, o să-ți schimbi cu totul atitudinea, șuieră el, apoi o sărută violent pe buze și își strecură limba în gura ei.

Alina ameți. Alex avea gust de vin și de bărbat excitat. Îi trase în jos rochia de pe umeri în timp ce o săruta pe gât, împletindu-și degetele în părul ei și trăgându-i capul pe spate. Ea gemu și închise ochii, arcuindu-se sub trupul lui dur. Întinse mâinile să-l atingă, dar el i le prinse și i le duse la spate, imobilizând-o între el și perete, fără putință de scăpare. De data aceasta, când buzele li se atinseră, își dădu seama că-și dorea sărutul mai mult decât orice pe lume. Nu mai era sigură cine sărutase primul

pe cine, și nici dacă mai conta. Singurul lucru important era fierbințeala copleșitoare pe care o simțea în stomac și se lăsă în voia ei, permițându-i s-o cuprindă cu totul. Alex îi depărtă coapsele, lipind-o de el.

–Deschide, șopti el, și Alina i se supuse automat, desfăcându-și picioarele. Nu, îi trasă el conturul ochilor cu un deget. Deschide ochii și uită-te la mine.

Cu toate că nu credea că e posibil, săruturile le deveniră tot mai pasionale. Gurile li se deschiseră, limbile li se întâlniră, trupurile li se presară unul de celălalt, încleștându-se. Între ei rămânea doar materialul rochiei, alunecând din ce în ce mai sus pe coapsă. Alex își ridică genunchiul și o atinse în punctul în care i se concentrase toată dorința, iar mușchii Alinei se înmuiară ca prin farmec. El presă mai sus și mai perseverent, simțindu-i umezeala prin pânza subțire. Ea gemu, iar el zâmbi la reacția ei ca la o victorie personală.

Ea vru să se aplece spre el, cu trupul înfierbântat care implora mai mult, dar își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Încercă să se prindă de stativele cu haine ca să-și recapete echilibrul, dar în cădere se încălci în materiale. Aterizează pe o claie de mătăsuri și satinuri mototolite, cu Alex prăbușindu-se lângă ea. Respirațiile lor întretăiate se amestecară, fierbinți și încărcate de dorință. Își smulseră rapid hainele și le aruncară cât colo. Alina uită unde se află, încordată în așteptarea agonizantă a ceea ce avea să urmeze. Aflase în sfârșit ce gust avea puterea, și era intoxicantă.

Dar Alex se smulse de lângă ea, ca și cum s-ar fi deșteptat dintr-un somn profund. Lumina strălucea pe pielea lui dezgolită, aprinzându-i părul în reflexe roșietice.

–Iar ai căzut în plasă, rosti el glacial. Să nu ai niciodată încredere în nimeni, mai ales în SSO, și mai ales în mine. Lecția s-a terminat, ești liberă să te întorci la camera ta, concluzionă el, însă de data aceasta în vocea lui se auzi ceva ce părea a fi regret.

Alina clătină din cap, încercând să-și reprime valurile de rușine care amenințau s-o copleșească. Totul era un joc sau un test la el. Cât de naivă fusese... din nou. *Nu-l lăsa să vadă că te doare.*

Se îmbrăcară în liniște, foșnetul hainelor fiind singurul zgomot ce se împleti cu tăcerea dintre ei. Când Alina încercă să ridice stativele cu haine, Alex îi puse o mână pe umăr.

–Am eu grijă de asta.

Ea îl privi cu ochi pierduți, ca cei ai unei fantome.

–Bine.

⌖

Alina nu dormi în acea noapte. Încercă să stea pe spate fără să se miște, apoi începu să se foiască neîncetat de pe o parte pe alta. În cele din urmă, rămase cu ochii pironiți în întuneric. Ce se întâmplase între ea și Alex? Mai important, ce însemna asta pentru viitorul ei? Nu putea găsi răspunsuri, numai nesiguranță, teamă și neîncredere.

În cele din urmă, se făcu dimineață. Făcu un duș, se îmbrăcă și se prezentă la biroul lui ca de obicei. Cu fiecare pas parcurs, stomacul îi zvâcnea din cauza groazei sau poate a nerăbdării.

Când intră, îl văzu pe Alex în picioare, cu spatele la ușă, studiind un dosar cu gesturi relaxate și lente. Îi ignoră complet prezența. Într-un final, se întoarse spre ea. Chipul îi era aproape la fel de palid ca paginile pe care le ținea în mână.

–Începând din acest moment, te vei întoarce la antrenamentul standard conform programului, spuse cu o voce formală, precisă, nici caldă, nici rece.

Ea îi căută în privire o urmă de jenă, regret, vinovăție, poate chiar rușine, dar nu zări nimic. Rămase cu un sentiment de neajutorare, ca cineva aflat pe un teren cu nisipuri mișcătoare fără să știe care drum este sigur și care mortal.

–A fost o greșeală, nu-i așa? dădu glas gândurilor.

–Ieri? El aprobă din cap, iar expresia i se încălzi o idee. Nu trebuie să te simți jenată, oricum așa ceva nu se va mai repeta.

Alina înțelese. Cu alte cuvinte, da, fusese o greșeală. Iar ei se vor preface că nu se întâmplase nimic.

–Bine, se resemnă, ușurată și totodată tristă. Nu mi-e foarte clar ce s-a întâmplat, dar, dacă a fost vina mea, îmi cer scuze.

Alex clătină din cap.

–Nu trebuie să-ți ceri scuze, a fost o reacție naturală la circumstanțele în care te-am plasat eu. Ajunseseși la un prag serios în pregătirea de-a deveni un bun agent, iar eu am creat împrejurările necesare pentru a te ajuta să treci peste el. Ai reușit.

Treptat, Alina începu să înțeleagă, forța șocului inițial transformându-se în perplexitate.

–Ai planificat totul ca parte din antrenamentul meu?

–Planificarea este o componentă necesară oricărei acțiuni, cu toate că trebuie să fii suficient de flexibil cât să improvizezi în funcție de situație.

Alina avu din nou senzația că se află pe marginea unui teren minat și de data aceasta simți că nu se mai putea slava. Izbucni în râs din cauza șocului dar și a efortului de a-și ascunde jena.

–Faci acest tip de antrenament cu toți recruții?

–Nu.

Alex clipi și, pentru o clipă, Alina crezu că observă o umbră de tristeţe în ochii lui. Dar impresia dispăru precum umbra unui nor trecător.

–Lasă teatrul, Alex, stiu c-a fost mai mult decât o lecție planificată, îl provocă ea. Te-am simțit, mă doreai cu adevărat, și n-ai reușit să te oprești decât înainte să te pierzi complet. Iar acum te deranjează slăbiciunea ta de-a ceda dorinţelor și nevoilor. Agentul perfect nu este, la urma urmei, atât de perfect.

Putea să jure că îi va răspunde, dar clipele trecură în gol. Fără nici un cuvânt, el îi întoarse spatele.

–Te așteaptă Victor, și te-aș sfătui să te concentrezi pe ce ai de făcut. Nu-ți mai pierde vremea cu filozofii psihologice fără nici o valoare. Mai ai multe de învățat până vei fi în stare să judeci o situație corect, îi aruncă peste umăr.

Aprilie 1989

Îmbrăcată în echipamentul negru de teren, cu părul legat la spate și ascuns sub cagulă, Alina înaintă pe coridorul întunecat al clădirii dezafectate. Din senin, o umbră apăru și dispăru de-a lungul pereţilor. Alina se folosi de o oglinjoară atașată de o tijă lungă și curbată pe care o scoase după colţ, apoi o roti încet, schimbându-i unghiul până când reuși să prindă o rază de lumină. Reflexia îi indică un mănunchi de lasere care traversau încăperea.

–Iniţiez prima fază, șopti ea.

–Ai grijă, Alina, ai doar câteva secunde să asiguri coridorul înainte să se declanșeze sistemul de alarmă. Nu pot să-l ţin inactiv mai mult, o informă în ureche vocea lui Paul.

–Excelent, mai ai și alte veşti bune?

–Mda, dacă rămâi blocată, laserele o să te taie feliuţe.

–Mersi, Paul, îmi eşti de mare ajutor, îi replică ea cu o doză serioasă de sarcasm.

–Oricând, scumpo.

Alina mai privi o dată după colţ, apoi se trase înapoi și se lipi de zid. Inspiră adânc și numără cu voce tare:

–Unu, doi, trei!

Când termină, Paul dezactivă sistemul de securitate, iar pe monitor începu numărătorea inversă: 5, 4, 3…

Alina parcurse în fugă coridorul. Când ajunse la capăt, plonjă și se rostogoli exact când cronometrul ajunse la zero. Nu reuși să-și tragă brațul în timp util și o rază laser îi străpunse echipamentul până la piele.

Din gât îi scăpă un geamăt înfundat. În fața ei se afla acum o ușă de oțel cu un panou de siguranță. Ignorând durerea, ataşă un dispozitiv minuscul pe panou și îi programă încărcătura de explozibil. Imediat cum se adăposti, o explozie de proporții reduse dezactivă panoul. Alina deschise ușa și intră, dar înăuntru o aștepta Alex. Apariția lui o luă prin surprindere, mai ales că avea o armă ațintită asupra ei.

–N-ar fi trebuit să faci asta, declară el simplu.

În timp ce ea se străduia să-și controleze surpriza, o împușcă în stomac. Alina se chirci de durere și căzu la pământ.

Alex închise ochii, impunându-și să rămână calm. Păşind peste trupul ei inert, deschise un panou ascuns într-unul din pereți și tastă un cod.

–Program terminat.

Se aprinseră toate luminile și laserele se întrerupseră. Alex lăsă arma cu încărcătură electrică din mână și privi jos la Alina.

–S-a terminat, o anunță cu voce monotonă. Ești moartă.

Ea începu să se miște, recăpătându-și încet cunoștința. Se uită la el și se ridică singură, fără să-i accepte mâna întinsă.

–Chiar era necesar să mă împuști? îl întrebă, aruncându-i o privire acuzatoare.

–Într-o situație reală, ai fi fost deja moartă. Ar fi trebuit să verifici înainte, să te asiguri că toate variantele sunt sigure. Nu-ți poți permite nici o eroare, îi răspunse pe un ton indiferent. În munca noastră cea mai mică greșeală este egală cu moartea. Trebuie să treci prin tot profilul misiunii pas cu pas. Fă-o aici - o împunse cu degetul pe frunte - înainte s-o faci în realitate.

–Toate variantele? Cum să planific ceva care nu poate fi planificat?

–Dacă îți faci treaba bine, n-ar trebui să ai variabile necunoscute.

–Și dacă totuși există? insistă ea.

–Atunci găsește o cale să te folosești de ele în avantajul tău. Nu-ți lăsa niciodată inamicul să profite de erorile tale.

Îi întoarse spatele și începu să se îndepărteze.

Alina îl privi înciudată, dorindu-și să poată capta cu privirea o rază laser și să-i facă o gaură în spate. Clătină din cap și începu să-l urmeze.

El se opri brusc și se întoarse cu fața la ea.

–Te doare? o întrebă, arătând spre brațul ars.

–Nu simt durerea, își păstră ea vocea egală, știind că nu era o întrebare de curtoazie.

–Cum de nu simți durerea?

–Mă refugiez într-un loc din mintea mea unde durerea nu se mai simte.

El aprobă mulțumit din cap și își reluă pașii.

–Am terminat pe ziua de azi? întrebă ea din spatele lui.

–Nu. Mergem la poligon, trebuie să-ți testez evoluția.

–Nu-i nevoie să-mi testezi abilitățile cu arma, scorurile mele sunt excelente, replică ea sfidător.

–Atunci n-are de ce să te deranjeze o demonstrație în plus, vocea lui era calmă, în contrast cu dunga adâncă ce-i brăzdă subit fruntea.

–Este numai o pierdere de timp. Al meu și al tău.

El se opri și se întoarse din nou cu fața, cât pe ce să se ciocnească de ea.

–Dacă aveai ceva mai important de făcut astăzi, s-a anulat. Ești în subordinea mea și o să faci antrenament la poligon până când voi spune eu că este suficient. Ți-am ordonat să-ți faci treaba, nu trebuie să mă justific în fața ta.

O țintui cu privirea pentru încă o secundă, apoi își continuă drumul.

Imediat ce îi văzu că apar, Victor puse armele și muniția pe masă fără nici un cuvânt. Alex îi întinse Alinei pistolul automatic și muniția corespunzătoare, apoi se îndepărtă câțiva pași către poligonul de tragere. Se opri imediat ce auzi clicul armei încărcându-se.

–Ce m-ar opri să te împușc chiar aici, chiar acum? întrebă Alina cu pistolul ridicat și îndreptat către capul lui.

–Dorința ta constantă de-a trăi, replică el fără să se întoarcă.

–Și dacă nu vreau să trăiesc?

Alina păși până în spatele lui și îi puse țeava rece a pistolului în ceafă. Alex întinse un picior în spate și-l agăță pe după glezna ei, apoi se aplecă, ieșind din bătaia armei. Într-o secundă, o puse la pământ și o dezarmă.

–Îți voi îndeplini dorința, îi șopti țintuind-o sub greutatea lui, punându-i o mână în gât.

Cu o mișcare fluidă, își vârî cealaltă mână pe sub haină și își scoase arma, după care îi lipi țeava rece de tâmplă. Ea înghiți cu noduri.

–Omoară-mă, nu-mi pasă.

–Mie-mi pasă, răspunse el după câteva momente încordate. Se ridică și își băgă arma la loc sub haină, apoi îi dezarmă pistolul și i-l înapoie. Dacă vrei să mă impresionezi, să știi că nu merge, adăugă el sec.

Alina se ridică cu greu de la podea, simțindu-i încă urma mâinii apăsând-o pe gât. Își luă pistolul și îl măsură pe Alex din cap până-n picioare, apoi se îndreptă în direcția potrivită.

–Alina.

Ea se opri cu un oftat și se întoarse prudentă. Ochii lui o cercetară, observând scuturile cu care începuse să se înconjoare. Îi întinse, tăcut,

mâna. Privirea ei căzu pe mâna oferită, apoi se ridică din nou pentru a-l înfrunta. Strânse puțin din buze, în timp ce neîncrederea îi invadă tot chipul. Continuând s-o privească, Alex o luă ușor de mână și o trase în direcția biroului său, figura lui tăcută și liniștită asigurând-o că va fi în siguranță. Odată ajunși acolo, închise ușa și se întoarse către ea.

–Ce te frământă?

Alina își coborî privirea și clătină încet din cap.

–La poligon totul e simplu, dar nu cred că aș fi în stare să apăs pe trăgaci într-o situație reală, își exprimă temerile.

El îi cuprinse fața în mâini.

–Va trebui s-o faci, o privi adânc în ochii plini de lacrimi.

–Ba nu! strigă Alina și se trase din mâinile lui, încercând să se elibereze. Nu sunt o criminală, nu vreau s-o fac!

Mâinile puternice ale lui Alex o opriră, forțând-o să se uite iar la el.

–Ascultă-mă, o imploră, străpungând-o cu privirea în efortul de a ajunge până la sursa agoniei ei. Dacă nu faci tot ce-ți vor cere, te vor omorî.

Lacrimi grele își croiră drum pe obrajii ei, în timp ce o expresie înfrântă și supusă i se instala pe chip.

–Poate că ar fi mai bine așa, șopti ea.

–Ba nu. Alex îi șterse tandru lacrimile cu degetele. N-ar fi mai bine. Trebuie să accepți ceea ce ți s-a întâmplat. Cum vrei să te ajut? Ce vrei?

–Vreau să știu cine ești cu adevărat.

–Știi deja ce trebuie să știi. SSO nu reprezintă numai viața mea, ci și identitatea mea. Trecutul meu, prezentul și viitorul. Ochii lui îi cercetară chipul, mângâietori și arzători în același timp. Ce vrei să știi cu adevărat? o întrebă din nou.

–Cine ai fi dacă ai deveni dintr-o dată liber? Ce-ai face?

Alex oftă din greu. Nu-și permisese niciodată nici măcar să viseze la liberate; știind că nu avea să fie niciodată posibilă, refuza să-și facă vise iluzorii. Iar acum Alina îl punea să facă exact asta.

–Aș călători prin lume, răspunse aproape șoptind. Cu tine.

Alina îl privi surprinsă, neașteptându-se la un astfel de răspuns.

–De ce?

–Pentru că vreau s-o văd prin ochii tăi, să-mi aduc aminte cum era să am încredere în oameni. Vreau să mă uit la lucruri și să le văd doar frumusețea, nu să caut urâțenia care se ascunde sub ele.

Alina îi atinse mâna, împletindu-și degetele cu ale lui.

–Ți-au luat libertatea, dar nu-ți pot lua și sufletul dacă nu le dai voie.

Alex își desprinse degetele dintr-ale ei și se îndepărtă, simțind brusc că se sufocă.

–Chestia asta dintre noi, orice este... trebuie să înceteze, își recăpătă tonul rece.

–Care *chestie*, Alex? Între noi doi nu este nimic. Ai avut grijă de asta cu mult timp în urmă.

–Încercam doar să ne salvez pe amândoi.

–Salvează-te pe tine, eu n-am nevoie de protecția ta, izbucni ea, simțând dintr-odată nevoia imperioasă de a-l răni.

–Fără protecția mea ai fi fost moartă până acum.

–Fără protecția ta aș fi fost liberă acum, contraatacă ea cu ochii fulgerând de furie.

Să-l ia naiba! De fiecare dată când începea să creadă că are și el puțin suflet, Alex făcea tot ce-i în stătea în putință ca să-i dovedească contrariul. Se întoarse și ieși în fugă din birou, zgomotul ușii care se trântea în urma ei rezonându-i profund în inimă.

Merse orbește, pașii conducând-o înapoi spre sectorul poligonului. În sala de gimnastică, recruții se antrenau și se luptau corp la corp, străduindu-se să devină cât mai buni. Intră în poligon și îi privi pe cei care se antrenau împușcând țintele de carton, încărcându-și armele iarăși și iarăși ca niște roboți programați să execute aceleași mișcări la infinit. Oftă, întrebându-se câți știau pentru ce se antrenează.

Reflexia ei din geam aproape că o sperie și se studie mai îndeaproape. Persoana care o privea semăna foarte puțin cu fata recrutată de SSO. Chipul îi era mai plin și mai bronzat, și asta datorită recentelor antrenamente de supraviețuire în pădure, iar cercurile negre de sub ochi dispăruseră de mult. Și trupul i se transformase. Dobândise mușchi de a căror existență nici nu știuse înainte. Se duela zilnic cu Sensei, glumea cu Victor în timp ce își curăța arma și o lua somnul de multe ori când exersa pe simulatoare.

Își cuprinse trupul cu brațele. În ce se transforma? Nici nu simți lacrima care i se prelinse încet pe obraz atunci când închise ochii. Viața ei era ca o noapte fără lună, își dădu ea seama, iar norii îi ascundeau visele și amintirile în întuneric. Își pierduse simțul orientării, nu mai avea nici un punct de lumină după care să se ghideze. Toate lucrurile pe care se bazase până atunci dispăruseră, și nu mai găsea nici un reper să se poată întoarce la ceea ce fusese odinioară. Nu-și mai găsea drum printre nori, nu-și mai găsea nici unul dintre vise.

⌖

În dimineața următoare, Alina se antrena cu Victor, legături de chei, ochelari, agrafe de birou, cărți de credit și inele răspândite pe masa din fața lor.

–Oricare dintre acestea poate deveni o armă, spuse Victor indicând obiectele expuse, apoi oftă nemulțumit.

Alina era din nou recalcitrantă, refuzând să fie atentă. Într-o secundă, Victor prinse o carte de credit între degete și i-o trecu peste gât. Ea ridică mâna și pipăi linia subțire de sânge ce-i apăruse pe piele.

–Un milimetru mai adânc și ai fi fost moartă. Fii atentă.

Ea își șterse sângele cu dosul palmei.

–Ba tu să fii atent, tu ești cel care a ratat un milimetru.

Victor clătină din cap exasperat.

–Bine, bine, o să-mi dau silința, se corectă ea.

–Nu e suficient. Dacă doar îți dai silința, o să fii ucisă.

De ce toată lumea din jurul ei vorbea atât de senin despre moarte? Când vru să dea glas acestor gânduri, îl observă pe Victor că-și mută privirea în spatele ei și simți imediat prezența lui Alex.

–Bună, Alex, îl salută ea fără să se uite.

Întoarse apoi capul și îl văzu la câțiva metri în spatele ei, privind-o cu obișnuita lui impasibilitate.

–Este pregătită pentru lecția de luptă corp la corp? i se adresă el lui Victor, dar continuă s-o privească.

Ochii lui Victor se mutară de la unul la celălalt. În timp ce Alex își menținea cu greu masca de indiferență, Alina nu se obosea să ascundă că mai avea puțin și exploda. Era clar că relația lor, oricare ar fi fost aceea, trecea printr-o criză majoră.

–Îți aparține, răspunse Victor zâmbind, dar îi urmări îngrijorat în timp ce se îndreptau către sala de antrenament.

Alex merse cu pas hotărât, fără să verifice dacă Alina îl urmează sau nu. Se opri numai în centrul ringului de lupte. Privirile li se întâlniră. Ea păși mai aproape, cu mușchii încordați și pregătiți, în timp ce el își lua poziția de atac.

–Dă-i drumul. Croșeu, alternativ, ordonă el.

Exercițiul de rutină decurse în tăcere, întrerupt doar ocazional de comenzile lui Alex.

–Răsucire cu spatele. Lovitură laterală. Concentrează-te.

Coada de cal a Alinei începu să slăbească. Închise ochii, simțindu-și trupul încordat de la umeri până la genunchi. Erau amândoi transpirați, dar respirau regulat și uniform. Mâinile lui o prinseră ferm de antebrațe.

–Concentrează-te, îi spuse cu voce aspră. Simte, anticipează.

Mușchii lui pectorali se flexară pe spatele ei în timp ce o cuprindea cu ambele brațe. Ea își mută greutatea pe piciorul celălalt și îl făcu să se aplece pe coapsa ei, scăpând din strânsoarea lui. O secundă mai târziu, îl puse la pământ.

–Mai bine, ai început să înțelegi. Chiar și un oponent foarte bun cu avantaj asupra ta poate fi doborât. Fii atentă la sincronizare și folosește-te de forța inamicului pentru a-l învinge, o instrui el în timp ce se ridica de jos.

Alina se aruncă la pamânt și-i seceră picioarele de sub el, dar el se răsuci în aer și îi elimină avantajul aterizând deasupra ei.

–Și încă o lecție pe ziua de azi, continuă, părând aproape amuzat de tentativa ei. Niciodată nu te lăsa luată prin surprindere.

Privirea îi zăbovi o clipă asupra feței ei roșii și transpirate. Se trase înapoi și se ridică de pe ea, privind-o cum se întoarce pe o parte, încercând să-și controleze respirația. În cele din urmă, îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

–Fii mai atentă. Detaliile insignifiante te pot distruge.

Ea îi refuză ajutorul și se ridică încruntată, încă incapabilă să respire suficient de regulat cât să poată vorbi.

–Ține-ți mâinile sus! Concentrează-ți energia aici, îi indică el zona aflată imediat sub plexul solar.

Alina expiră profund și închise ochii ca să se concentreze. Își schimbă apoi poziția cu gesturi fluide și grațioase. El se mută în spatele ei, studiindu-i postura în timp ce se mișca.

–Ancorează-te aici, o direcționă, punându-i o mână pe mijloc și cealaltă pe șold. Vei avea mai multă rezistență când va lovi inamicul.

Alina se împotrivi simțurilor, dar trupul îi reacționă la atingerea lui.

–Concentrează-ți energia aici, repetă el, cu palma urcându-i peste abdomenul plat și oprindu-se imediat sub torace. Vei avea mai multă forță în lovituri.

Alina adoptă poziția corectă, temându-se să-l privească. Atingerea lui era greu de suportat, o îngrozea mai mult decât răceala cu care o trata.

–Atacă-mă din nou, ordonă el fără să-și piardă mina calmă, absorbind fiecare lovitură pe care i-o aplica ea în timp ce o comenta pe următoarea. Protejează-ți coastele. Lovitură frontală. Mai repede.

Pe neașteptate, pumnul lui o izbi în abdomen.

–Ține-ți mânile sus, o instrui, iar ea inspiră rapid pentru a se putea ține pe picioare.

Cuprinsă de mânie, își încordă trupul ca un arc și lovi, dar el îi blocă mișcarea cu ambele mâini. Alina era epuizată și furioasă, părându-i-se

că, indifferent cât de mult ar fi încercat, nu avea cum să devină mai bună decât mentorul ei. Mai ales că el acţiona calm şi calculat, în timp ce ea era transpirată şi aproape golită de energie. Îşi puse mâinile în şolduri şi îşi trase sufletul. Încercând să-şi regleze respiraţia, se aplecă şi privi pentru o secundă tatami-ul. Mâna lui veni din senin şi o lovi în gât. Alina căzu la pământ, şocată, sufocându-se.

–N-ai voie să-ţi scapi din ochi oponentul pentru nimic în lume. Şi nu poţi rămâne la pământ, indiferent cât de tare ai fost rănită. Relaxează-ţi corpul şi ridică-te imediat în picioare, răsunară instrucţiunile lui, profesionist şi detaşat.

Alina se ridică furioasă în picioare.

–De ce trebuie să mă loveşti gratuit? Credeam că suntem de aceeaşi parte a baricadei!

–Aici eşti la SSO, nu poţi să ai încredere în nimeni. Niciodată, repetă Alex glacial şi se aplecă să-i culeagă prosopul de pe jos.

Deşi era atent la prosop, tot îi simţi următoarea tentativă de atac. Era furioasă şi voia ca el s-o ştie. O prinse de glezná în timp ce încerca să-l ia prin surprindere cu o lovitură laterală, şi dintr-o simplă răsucire a încheieturii, o puse din nou la pământ. Alina gemu înfundat, ţinându-se cu mâna de piciorul vătămat.

–N-ai fost ancorată în centrul de greutate. Data viitoare să-ţi echilibrezi corpul balansându-ţi mâna spre stânga, se auzi iar vocea lui înnebunitor de calmă.

–Mersi! îi rânji ea dispreţuitor.

–Cu plăcere, replică el cu o politeţe distantă, întinzându-i prosopul.

Pe neaşteptate, piciorul ei zbură prin aer, aplicându-i o lovitură în tâmplă. În fracţiunea de secundă dinaintea impactului văzu surpriza din privirea lui şi zâmbi încântată. *Nu se aştepta să-l lovesc.* Continuând să zâmbească, îl urmări cum se clatină. Atacă din nou, dar, de data aceasta, Alex o aştepta pregătit. Surprinderea de pe chipul lui fu înlocuită de expresia golită de orice emoţie pe care o detesta atât de mult. Dezgustul o făcu să lupte cu puteri reînnoite, dorind să-i smulgă de pe chip acea mască. Se folosi de tot ceea ce învăţase până atunci, lovind cu pumnii şi picioarele, dar el îi blocă toate atacurile şi îi studie calm furia. Îl lovi din nou, iar el o prinse iar de picior. Încercă să se elibereze, dar Alex o ţintui ferm.

–Furia îţi întunecă judecata, observă el.

Alina îi aruncă o privire plină de venin, apoi îşi mută greutatea şi îl lovi cu celălalt picior în cap. Căzură amândoi. Alina se ridică prima, în timp ce Alex rămase întins pe spate. Sări peste el şi îl presă cu antebraţul

pe gât. El nu se clinti, privind-o pur și simplu, așteptând probabil un semn de slăbiciune. Se aplecă spre el, simțindu-i respirația pe față.

–Simți ceva familiar, Alex? Trupul meu peste al tău? îi șuieră ea, simțind un val glorios de energie. Nu ți-a păsat niciodată de mine, nu-i așa? Nici acum nu-ți pasă.

Alex o fixă cu ochi sălbatici, apoi o împinse dur într-o parte, răsturnând-o pe spate. Sări peste ea, o apucă de încheieturile mâinilor și i le țintui la pământ, deasupra capului. Părea furios și rănit, autocontrolul lui obișnuit topindu-se precum gheața la soare. Nu-l mai văzuse niciodată așa, și simți mândria cum îi invadează întregul trup. De data asta, câștigase ea. Simulă o lovitură între picioare și, așa cum anticipase, tentativa lui de a se eschiva îi oferi exact ocazia de care avea nevoie pentru a-l face să zboare de pe ea. Îl urmări satisfăcută cum aterizează greoi și dureros pe spate.

–Eu aș spune că tehnica mea de luptă s-a îmbunătățit considerabil, comentă ea ridicându-se în picioare. Tu ce părere ai?

Rămaseră tăcuți pentru câteva momente ce părură o eternitate, o tăcere aproape înspăimântătoare. Incidentul în sine nu reprezenta mare lucru, dar avea o încărcătură mult prea simbolică pentru relația lor; înlănțuirea de atracție și ură, violență și dorință era evidentă.

Alina își dădu seama că nu mai făcuse niciodată un efort atât de conștient de a-l răni, și se îngrozi la gândul că devenise atât de crudă. Alex îi descifră emoțiile în timp ce se aplecă să-și culeagă prosopul de pe jos. Nu putea s-o lase să plece așa.

–Vrei să stăm de vorbă? o întrebă, aproape implorând-o din priviri.

–Cred că tocmai am făcut-o, replică ea cu un tremur ușor în voce. În singurul fel în care mai știm cum.

Două luni mai târziu

Alina făcu o pauză înainte de a ciocăni la ușa biroului lui Alex. Se sprijini de perete, amânând pentru o clipă inevitabilul. Fusese informată că avea să fie supusă unui nou test sub supravegherea lui, unul legat de momentele dificile din cadrul unui interogatoriu.

Mihai și Alex vorbeau pe un ton scăzut când intră în încăpere, amândoi ignorând-o și lăsând-o să aștepte în picioare. Adoptă o poziție relaxată, dar tensionată, fixându-i cu privirea cu o mină indiferentă. Mihai abia îi sesiză prezența când își termină treaba cu Alex, după care plecă.

Alex îi făcu semn către ușă.

–Urmează-mă.

O conduse pe un coridor întunecat pe care nu-l mai văzuse până atunci, la capătul căruia îi așteptau doi agenți operativi. Alex le făcu semn, iar ei o apucară violent de mâini, îi scoaseră bluza de trening și o controlară de arme. Apoi îi dădură brânci într-o încăpere, lăsându-l pe Alex afară cu bluza ei în mână.

Agentul mai masiv o ținu imobilizată în centrul încăperii, în timp ce celălalt agent se postă în fața ei cu picioarele depărtate, fără să se clintească, examinând-o insolent. Fără nici o avertizare, o lovi în coaste, tăindu-i respirația. Comunicarea în astfel de condiții i se părea riscantă, așa că încercă să primească loviturile cât de bine putea. Știa că obiectivul era să reziste și să scape, deși i se părea un scop dificil, având în vedere ploaia de lovituri care se abătea asupra ei. Agentul mai corpolent rămase în spatele ei, ca un zid inexpugnabil, iar celălalt continuă s-o lovească astfel încât să-i provoace durere, dar nu leziuni iremediabile.

Apoi intră Alex, în rolul său de inchizitor. Făcu un semn cu capul, și agentul care o lovise se dădu la o parte. Alina fu silită să se îndrepte, cu brațele sucite dureros la spate de celălalt agent. Din păcate, era prea sigur pe puterea lui, așa că nu observă când ea reuși să-și strecoare două degete în buzunarul de la spate al pantalonilor. Degetele ei atinseră muchia ascuțită a cheii de la camera ei.

Alex se apropie de ea și se opri la doar câțiva centimetri distanță.

–Pentru cine lucrezi? o întrebă cu o voce înghețată și o expresie indescifrabilă.

Alina își dădu ochii peste cap.

–Ei, hai că ești chiar ridicol... puteai să găsești și tu o replică mai originală.

Alex o plesni cu dosul palmei peste obraz, nepăsător la urmele lăsate. Alina se chirci neajutorată sub impactul loviturii, dar, când bărbatul care o ținea o sili iar să se îndrepte, se folosi de smucitura lui pentru a disimula gesturile impercetibile ale mâinii întorcându-se în buzunarul de la spate. Pipăi cheia ancorată de discul plat de metal și o prinse între degete.

Alex scoase o armă din tocul de la subraț și i-o vârî sub bărbie. Ea știa că nu era o armă adevărată, însă potențialul șoc electric era la fel de dureros ca o rană provocată de un glonț real. Dacă nu chiar mai dureros.

–Număr până la trei. Pentru cine lucrezi? repetă Alex, cu fața la doar o răsuflare de a ei.

Alina zâmbi, simțind gust de sânge în gură.

–Du-te dracu'!

–Unu.

Mâna lui o izbi puternic peste celălalt obraz, aruncând-o înapoi. Agentul din spatele ei îi susținu corpul, iar ea profită de mișcare pentru a-și afunda mâna mai adânc în buzunarul de la spate și își încolăci degetele în jurul cheii.

–Serios, habar n-am despre ce vorbești, vocea ei suna îngrozită. Mă confunzi cu altcineva... nu sunt decât o studentă... pur și simplu mă aflam la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Țeava armei se înfundă dureros în bărbia ei.

–Doi, spuse Alex printre dinți.

Ea se îndreptă și-l privi drept în ochi.

–Trei, spuse cu un rânjet, apoi se răsuci brusc și-l izbi cu toată puterea în fluierul piciorului pe bărbatul care o imobiliza, reușind să-și elibereze mâna dreaptă.

Cu o mișcare fulgerătoare, lovi țintind spre gâtul lui Alex, cu cheia țâșnindu-i printre degete ca o gheară. Întreaga manevră dură doar câteva secunde, dar fu suficient pentru ca el să se tragă înapoi, evitându-i în ultimul moment lansarea periculoasă. Ea simți, totuși, o satisfacție imensă când cheia ascuțită îi zgârie puțin bărbia. Alex îi prinse încheietura într-o strânsoare zdrobitoare și i-o răsuci până când pumnul i se deschise și cheia căzu cu un zăngănit metalic.

–Bună utilizare a resurselor, dar știam că ascunzi ceva, spuse el calm, apoi îi făcu semn cu capul bărbatului din spatele ei pentru a-i elibera celălalt braț. Puteți pleca, se adresă celor doi agenți, ochii lui oprindu-se o fracțiune de secundă asupra celui masiv, care tocmai își pipăia piciorul. Treci pe la doctor și asigură-te că nu este rupt.

Zgârietura lui începuse să sângereze, dar făcu abstracție de ea. Alinei aproape îi veni să-i ceară scuze, dar își aduse aminte ce îi spusese chiar el. *Să nu-ți pară niciodată rău când ai succes, pe aici toată lumea s-a obișnuit cu vânătăile și cicatricele.*

–Deci, cum a fost? îl întrebă.

Alex își înălță privirea spre ea ca și cum ar fi ridicat țeava unei arme.

–Se pare că ai reușit să-ți reprimi impulsul pentru reacții necugetate.

–Cum adică?

–Ai atacat ținta potrivită în loc să-i ataci pe cei care te imobilizau. Ai făcut o treabă bună, Alina, o felicită el rece, înapoindu-i cheia.

Alina o luă, clătinând ușor din cap, fără să fie sigură dacă ar fi trebuit să se simtă măgulită de acea laudă sau doar rușinată pentru că ușor, ușor se lăsa transformată în monstrul de care aveau ei nevoie.

✦

DEFINIȚIA NORMALITĂȚII

Octombrie 1989 – Munții Retezat, România Socialistă

Alex și eleva lui ajunseră la o rutină tensionantă și incomodă, fiecare încercând să se ajusteze la celălat și la noua situație. Alina se lupta să se adapteze la lumea nouă în care se trezise aruncată, în timp ce Alex își dădea toată silința s-o ajute să supraviețuiască și să nu se lase dusă de curent, știind că de salvarea ei depindea și salvarea lui și a familiei sale. Nu-și făcea iluzii, știa că SSO nu va ezita să se răzbune lovind în cei dragi lui dacă ar fi eșuat să le livreze un agent operativ eficient în persoana Alinei. De aceea continuă s-o antreneze cu o intensitate și o concentrare care depășea orice altă misiune încredințată până atunci. Era puțin spus că veghea asupra ei, așa cum nu era exagerat să se afirme că îl obseda antrenamentul ei. De data asta, miza era mult prea mare. Eșecul nu era doar de neiertat, dar mai ales de neconceput.

Fiecare zi începea și se termina la fel. Ea se prezenta în biroul lui, discutau programul zilei, și de obicei mai repetau vreo lecție de supraviețuire pe care el insista ca ea s-o deprindă, pisând-o încontinuu până când se asigura că o învățase pe de rost. Responsabilitatea pe care o simțea pentru ea îl apăsa dureros pe umeri. Știa că nu îi putea fi alături în fiecare secundă a antrenamentelor, de aceea încerca să-și facă apariția inopinant în timpul claselor ei de informatică, arte marțiale, sau tir, montorizând cu ochi de vultur fiecare progres. La finalul zilei, o chema din nou în birou ca să-i asculte plângerile sau raportul despre cum își petrecuse ziua și pentru a repeta încă o dată lecțiile.

Alina îndură aceste întrevederi la început supusă, apoi cu o nemulțumire crescândă. Deși avea o personalitate în mod natural plăcută și politicoasă, simțea cum răbdarea i se subțiază sub tratamentul veșnic aspru al lui Alex. Nu-i spunea niciodată nimic, nu-i răspundea la nici o întrebare. Când îl întreba subtil cam cât timp va fi obligată să lucreze pentru SSO, sau ce se va întâmpla dacă va eșua la testări, el îi ignora întrebarea cu o tăcere sumbră, apoi revenea la lecția zilei.

Alex rămânea pentru ea un mister frustrant. Alături de frica și de disperarea că nu va mai fi niciodată liberă, nemulțumirea îi creștea cu fiecare zi, până când nu mai putu să suporte. Se săturase să fie ținută în beznă, se săturase să tot primească ordine, se săturase să fie supravegheată în fiecare secundă și să-i fie scormonit și disecat fiecare gând. Ajunsese la capătul răbdării.

La sfârșitul uneia dintre zile, dădu buzna nerăbdătoare în biroul lui, îmbrăcată într-un trening negru și cu părul prins la ceafă într-un coc neglijent.

–Ciocănitul la ușă își are rostul lui, nu crezi? o întrebă Alex pe un ton calm.

–Nu mai cred în nimic, ai avut tu grijă de asta.

–Ia loc, îi făcu el semn spre scaunul din fața biroului. Apoi rosti cuvintele care o făcură să-și piardă și fărâma de răbdare pe care o mai avea: Prezintă raportul zilnic, începând cu ora șase dimineața. Vreau detalii pe fiecare oră.

Acest ordin atât de precis îi declanșă furia, o făcu să-și piardă controlul. În loc să se așeze, așa cum i se ordonase, trânti cu putere ușa în spatele ei și își încrucișă brațele la piept, privindu-l sfidător.

–Auzi, ce naiba vrei de fapt de la mine?

Fața lui se făcu albă ca varul.

–Ia loc, își repetă ordinul cu voce tăioasă.

–Nu. M-am săturat de întrebările tale indiscrete despre fiecare detaliu al vieții mele, îi aruncă ea cu obrajii înroșindu-i-se de mânie. M-am săturat să mă sfâșii bucată cu bucată în fiecare zi, ca un vultur nenorocit! Se opri să-și recapete suflul. Eu trebuie să-mi vărs tot sufletul în fața ta în fiecare zi, dar tu nu-mi spui niciodată nimic în schimb. Făcu un pas mai aproape și își continuă tirada, simțindu-se bine că, în sfârșit, scoate totul din ea. Ce vrei de la mine? Cel puțin în privința celorlalți am o idee, dar tu ești un mister absolut.

Toate simțurile lui intrară în alertă la auzul acestor cuvinte. Ridică o sprânceană și o privi scrutător.

–Ceilalți?

Ea făcu un semn larg cu mâna către ușa închisă a biroului, indicând lumea de dincolo de ea.

–Toți vor ceva de la mine, tonul ei căpătase o notă de dezgust, respirația îi devenise întretăiată. Sensei vrea să devin samurai, Paul vrea să fiu expertă în computere, Victor vrea să fiu trăgător de elită. Iar Irina vrea să fiu o... o... Se opri brusc, blocându-se la ultimele cuvinte, cu fața palidă. Nu mai contează, murmură rușinată. Îmi pare rău, mai spuse și se întoarse să plece, mergând orbește spre ușă.

Pe Alex îl îngrijoră mai mult această schimbare de dispoziție decât izbucnirea ei de furie. Îl străbătu un fior rece. Irina?! Ceva nu era în regulă, iar el era hotărât să afle cauza reală a acestei situații. Traversă încăperea și se propti în fața ei, nepermițându-i să treacă. Privirea lui catifelată se cufundă în a ei.

–Termină-ți fraza. Ce vrea Irina de la tine?

Alina se trase înapoi din fața lui, brusc înfricoșată. Îl mai văzuse și în alte dăți furios, dar niciodată ca acum.

–N... nimic, îngăimă, înghițind cu greu. Te rog, lasă-mă să plec.

Încercă să-l ocolească, dar el o prinse de brațe și o împinse în spate, lipind-o de peretele rece de beton. Spre uimirea lui, Alina lăsă să-i scape un geamăt de durere și o văzu cum se chircește, sprjinindu-se de el.

–Dă-mi drumul! Îi strigă. Te rog... te rog... dă-mi drumul...

Alex o eliberă imediat, cu ochii blocați pe chipul ei. Ea suspină ușurată și își îndreptă spatele, cuprinzându-și pieptul cu brațele. Ochii lui Alex se îngustară.

–Lasă-mă să văd, ceru el și se apropie din nou, întinzând mâinile către jacheta ei.

–Nu, gemu ea încercând să plece de lângă el.

Alex o ținu pe loc cu o mână, în timp ce cu cealaltă descheie jacheta, dezgolindu-i partea de sus a brațului. Pielea perfect albă era marcată de un curcubeu de vânătăi adânci, vechi de cel puțin câteva ore. El își reprimă o înjurătură și îi dădu drumul, cu ochii plini de furie și milă.

–Ce s-a întâmplat? o întrebă aspru, dar mângâind-o cu blândețe.

Acest ultim gest de tandrețe o făcu să-și piardă controlul și începu să plângă încet. Alex o cuprinse cu un braț și o conduse spre scaunul din fața biroului, apoi se așeză pe birou și se aplecă spre ea.

–Ce s-a întâmplat? repetă pe un ton mai insistent.

Alina își ridică privirea la el, apoi se șterse la ochi și inspiră adânc.

–Azi-dimineață, când m-am prezentat în biroul lui Mihai pentru raportul lunar, începu ea timid, era și o femeie acolo. Irina, așa s-a prezentat. M-a întrebat cât de... cât de experimentată sunt... Se opri, nemaiputând să continue.

Maxilarul lui Alex se încordă de furie. Știa că Mihai avea s-o testeze și în acest tip special de operațiuni, dar nu se așteptase să se întâmple atât de curând. *Să-l ia naiba!* înjură în gând. *Să-i ia naiba pe toți!*

–Continuă, o încurajă. Ce s-a întâmplat după aceea?

Alina își umezi buzele tulburată, cu ochii încă mari și îngroziți.

–Irina a spus că nu am suficientă experiență. Și că va trebui să... că va trebui să... Se opri să respire adânc, apoi își termină povestirea în grabă. A spus că trebuie să învăț și să exersez.

Alex își strânse mâinile în pumni. Era prea furios că să vorbească, cu vocea sugrumată de mânie.

–Apoi mi-a spus să mă prezint la ea în birou, continuă Alina. A venit un bărbat... cred că-l chema Adrian.

Alex lăsă să-i scape un icnet de dezgust. Adrian era instructorul SSO pentru tehnici de seducţie. Ghicise cu mult timp în urmă că, indiferent ce abilităţi o fi avut la pat, Adrian era incapabil să fie sensibil şi tandru când avea de-a face cu femeile. Lui Alex îi veni să vomite la gândul că el şi Alina fuseseră împreună. O privi cum clatină îndurerată din cap.

–Nu mi-a plăcut deloc de el, şi i-am spus Irinei asta.

Alex îi veni în ajutor, revenind la întrebarea care îl chinuia cel mai mult.

–Deci Adrian te-a forţat? reuşi să îngaime răguşit. Asta s-a întâmplat?

Spre uimirea lui, Alina ridică capul şi îl privi oarecum amuzată.

–Nu, declară ea pe un ton straniu de satisfăcut. Când a încercat, am folosit pe el o tehnică de autoapărare învăţată de la tine.

Alex expiră uşurat şi îi zâmbi, amuzat de răspuns.

–Care dintre ele?

Alina rânji.

–Cea cu genunchiul între picioare. Tare de tot, zâmbetul ei se lărgi. Nu m-a mai deranjat după aceea.

Alex izbucni în râs.

–Bravo, o lăudă uşurat.

Zâmbetul Alinei dispăru.

–Îmi pare rău că am ţipat la tine, se scuză pe un ton moale. Eram supărată şi m-am descărcat pe tine.

Inima lui Alex se strânse, jenat profund de ideea că ea îşi cerea scuze tocmai de la călăul ei. El era cel care o trădase şi îi distrusese viaţa.

–Nu este nevoie să te scuzi, spuse scurt. Sări în picioare şi o ajută şi pe ea să se ridice de pe scaun. Acum du-te la tine în cameră şi odihneşte-te, îi ordonă pe acelaşi ton.

Ea aprobă din cap, dar nu se clinti.

–Mai este şi altceva? o întrebă el.

Alina inspiră adânc, uitându-se la vârfurile tenişilor în timp ce îşi mușca buza inferioară.

–Aşa te simţi când SSO îţi porunceşte să seduci pe cineva? îndrăzni să-l întrebe în cele din urmă.

El îşi împreună mâinile în faţa lui.

–Tu cum te-ai simţit?

Alina se încruntă. Iar îi răspundea la întrebare cu o altă întrebare, tactica lui obişnuită.

–Dezgustată de mine însămi, îi răspunse oricum.

–Dar nu-ţi păsa de el.

Jumătate întrebare, jumătate declaraţie. Alina cochetă cu ideea de

a-i răspunde cu una dintre replicile lui criptice, dar era prea îndurerată pentru a se mai juca.

–Nu. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Așa te-ai simțit și tu când ți s-a ordonat să mă seduci?

El inspiră adânc.

–Niciodată nu este ușor, însă cu tine a fost altfel. Dar tu ce ai simțit când te-a atins Adrian? schimbă intenționat subiectul.

–Dezgustată și păngărită.

Își plecă jenată privirea, simțind că brusc nu mai știa sigur de ce alesese să vorbească despre asta cu Alex. O parte din ea își dorea doar să poată vorbi cu cineva, în timp ce o altă parte îi șoptea să se arunce pur și simplu în brațele lui, să-i savureze trupul, să simtă cât de delicioase pot fi buzele omului la care ținea atât de mult.

Contrar obiceiului de a-și masca emoțiile, Alex îi puse o mână pe umăr. Ea se sprijini de brațul lui, inspirându-i parfumul slab. Mâna lui urcă să-i mângâie fața, iar ea își presă obrazul în palma lui. El își retrase încet mâna iar ea deschise ochii, cu pielea încă înfiorată de atingerea lui. Deși dezamăgită, înțelese de ce trebuiau să se oprească. Observă că și privirea lui părea umbrită de dezamăgire, dar această urmă dispăru într-o secundă.

–Facem ce trebuie să facem. N-a spus nimeni că trebuie să ne și placă. Alex își îndreptă spatele, redevenind din nou formal. Trebuie pur și simplu să ne ducem misiunea până la capăt.

Alina clătină din cap și îi zâmbi slab, apoi se îndreptă către ușă.

–Alina, o strigă el exact când mâna ei atinse clanța.

Ea se întoarse să-l privească. Ochii lui erau mari și limpezi.

–Mergi în camera ta și uită totul.

Ea dispăru pe ușă fără să mai rostească nici un cuvânt.

Alex închise ochii pentru un moment și inspiră adânc. Când îi deschise, profunzimile lor gri străluceau cu determinare. O secundă mai târziu, ieșea pe ușă și mergea cu pași mari și hotărâți spre biroul lui Mihai. Dădu buzna în biroul superiorului său, cu ochii scăpărând de mânie.

–Credeam că Alina este responsabilitatea mea, șuieră el. Ce naiba își imaginează Irina că face asmuțindu-l pe Adrian asupra ei?

Deși iritat, Mihai forță un zâmbet rece.

–Înțeleg că ai aflat de prima ei ședință cu Irina, replică pe un ton sec.

Alex simți că nu se mai poate controla.

–Da! se răsti el. De ce ai...

Mihai îl opri ridicând o mână, cu o figură din ce în ce mai severă.

–Tu de ce crezi, Alex? contraatacă aspru. De ce crezi că SSO a pus ochii pe ea și a recrutat-o de fapt? Doar ai văzut-o și tu, este superbă, foarte atractivă. Nu are experiență, dar cu antrenamentul potrivit va deveni exact ceea ce vrea SSO, adică agentul operativ perfect. Cu cât începe mai curând, cu atât mai bine.

Alex îl privi tăcut, cu gura strânsă într-o linie subțire.

–Știi foarte bine la ce mă refer, continuă Mihai. Trebuie să fie pregătită pentru orice pentru a-și îndeplini misiunile. Și tu ai trecut prin asta, ai sedus și ai dezamăgit, și știi foarte bine că uneori este imposibil să eviți așa ceva. Trebuie să fie pregătită.

Alex închise ochii, prea amețit ca să mai răspundă. Una dintre victimele lui inocente fusese chiar Alina. În acel moment, luă o decizie care avea să-i schimbe din nou viața.

–Punctajele ei sunt foarte mari, declară Mihai impasibil. Tu ești mulțumit de rezultatele ei?

Alex își recăpătă expresia rece, alungându-și toată furia.

–Este o elevă silitoare.

–Recomanzi statut operativ activ?

–Ar fi prea curând.

–Sunt conștient de asta, însă poate cu un regim accelerat de antrenament am scoate-o la capăt, spuse Mihai și începu să bată darabana cu degetele pe suprafața biroului. Te voi anunța imediat ce se va lua o decizie, adăugă pe un ton care anunța încheierea întrevederii.

Alex se întoarse pe călcâie și ieși tăcut din birou. Fără să se mai gândească, intră la Irina și o găsi studiind chiar dosarul Alinei. Fotografia ei îl privea aproape acuzator de pe birou, ochii ei verzi pătrunzându-l până în adâncul sufletului în ciuda faptului că evita să-i privească.

–Ai întârziat, te așteptam mai devreme, declară Irina pe un ton amuzat. Ești aici din cauza Alinei.

Alex se așeză pe scaunul din fața biroului ei și o fixă cu o privire rece.

–Vreau s-o lași în pace.

Irina nu-și putu ascunde licărirea de surpriză care îi traversă chipul. Se ridică și ocoli biroul, apoi se așeză pe colțul din fața lui Alex.

–Mihai crede că este îndrăgostită de tine și că s-ar putea ca și tu să fii îndrăgostit de ea.

–Posibil.

Irina zâmbi la ambiguitatea răspunsului. Era posibil ca Alina să fie îndrăgostită de el, sau ca el să fie îndrăgostit de ea? Foarte isteț!

–Și dacă aș sancționa această relație, în loc să mă mulțumesc doar cu descurajarea ei?

–Atunci totul este posibil. Cuvintele lui erau însoțite de un fel de zâmbet, ca și cum ar fi confirmat că, într-adevăr, totul era posibil.

–Mă amenințI?

Alex își lăsă capul pe spate, fixând-o mai bine cu privirea.

–Nu, încerc doar să rezolv lucrurile.

Ea zâmbi drept răspuns și își împreună brațele în față.

–Ce fel de lucruri?

Alex o mai studie o secundă, apoi se uită fix la un punct din spatele ei.

–Atracția ta, răspunse el criptic.

–Atracția mea? repetă ea uimită. Pentru ce?

–Pentru mine.

Ea își feri privirea, tulburată și furioasă, căutând cu disperare o replică, conștientă că ochii lui îi urmăresc orice gest.

–Vrei să insinuezi că mă simt atrasă de tine? întrebă în cele din urmă.

–Ești? o provocă el.

Irina zâmbi și se sprijini cu palmele de birou.

–Da.

Alex oftă și-și mângâie îndelung bărbia. Dintr-o singură mișcare, se ridică de pe scaunul din fața ei, cu trupul periculos de aproape.

–Și cum propui să rezolvăm acest impas?

–Am vreo două soluții în vedere, dar aștept sugestiile tale.

–Înțeleg.

Privi iar dincolo de ea, umerii ridicându-i-se ușor când inspiră adânc înainte de a încremeni din nou în rigiditatea lor obișnuită. Ochii lui păreau să reflecte tulburarea interioară, transmițând prin profunzimile lor reci resemnare și încăpățânare totodată.

–Poate pot oferi o alternativă.

Se ridică și ea, îndepărtând cu degetele o scamă imaginară de pe reverul hainei lui.

–Abia aștept s-o aflu.

Alex își aplecă capul și o sărută pe buze. Cu o dexteritate exersată, o dezbrăcă de haine, dar ea observă imediat că el și le păstrează. *Sincronizare,* cuvântul îi jucă pe buze... sau poate că era limba lui jucându-se cu a ei. Nu mai era nevoie de cuvinte articulate, mai bine nu se gândea la ce se petrecea. Nimic nu mai era necesar, numai sunetul aspru al pasiunii prelingându-se leneș pe buze.

Mișcările sinuoase ale lui Alex se potriveau perfect cu unduirile ei. Trupul lui, dureros de familiar din timpul când îi fusese profesoară,

avea ceva nou și cu siguranță ajunsese la perfecțiune. Degetele i se mișcau senzual pe pielea ei, aproape arzând-o, explorându-i zone de a căror existență uitase de multă vreme. Nu-și făcea iluzii, știa prea bine că acele mângâieri nu izvorau din dragoste sau pasiune pentru ea. Știa prea bine că el consimțise la această intimitate pentru ceea ce avea de câștigat de pe urma ei, așa cum făcuse și ea. Ritualul lor de împerechere era plin de riscuri, sălbatic, amândoi știind că celălalt poate provoca o rană mortală la cea mai mică eroare de judecată. În acest ritual însă, rănile nu aveau să fie fizice, deși puteau să lase urme la fel de adânci.

Irina gemu când el îi schimbă poziția, întorcând-o și punându-i mâinile pe birou. Îi cuprinse apoi sânii în palme, masându-i încet. Limba lui îi trasă un itinerariu lasciv pe spate, buzele atinseră pielea sensibilă. Mâinile lui se luptară cu fermoarul pantalonilor și în curând tăria lui se frecă de ea. Irina gemu și se împinse nerăbdătoare în el. Fără să mai irosească timp, Alex o penetră adânc, așa cum știa că îi place cel mai mult.

Mâinile lui puternice se mutară pe șolduri și le țintuiră ca într-o menghină, sporind presiunea și ușurând penetrarea. Buzele lui îi șoptiră ceva pe ceafă. O mână i se mută încet peste abdomen, cu degetele urmând traseul în jos, până pe punctul sensibil dintre picioare. Găsi ținta și o mângâie ușor la început, apoi cu o insistență din ce în ce mai mare, până când se stabiliză la un ritm deliberat reținut.

Ea închise ochii, frecându-se cu obrazul de lemnul biroului la fiecare penetrare. Dorind mai mult, se împinse în sus, simțindu-l cum se mișcă imediat ca să se potrivească cu ea. Un braț i se încolăci în jurul taliei, trăgând-o în spate spre el. Se mișcau într-un ritm agonizant de lent, ca o furtună care se apropie încet într-o zi fierbinte și umedă de vară. Irina își întinse mâinile în spate, apucându-i fesele încordate. Buze și dinți îi dezmierdau gâtul, provocându-i gemete disperate de plăcere. Îl prinse de păr și îi trase capul spre ea, în timp ce-și întorcea fața pentru a-și lipi buzele de ale lui. Îi exploră buzele și gura cu limba, căutând poate o confirmare a plăcerii lui.

Pătrunderile lui erau mai adânci acum, torturant de adânci. Încă o dată și încă o dată. Își arcui spatele înnebunită, iar penetrările lui își sporiră viteza și intensitatea, trupurile lor fiind blocate într-un ritm excitant de izbituri și eliberări. Degetele i se încleștară pe mușchii bine definiți, unghiile i se înfipseră în piele pentru a-l trage mai aproape. Simți încordarea orgasmului gonindu-i aerul din plămâni, și pentru o clipă chinuitoare, toate senzațiile se blocară înainte ca trupul să-i explodeze. Gemu într-o agonie binecuvântată, în timp ce penetrările

lui alerte îi menținură starea hipersensibilă, iar el o apucă de păr, o mușcă, îi supse carnea de pe umăr aproape dureros.

Cu o ultimă mișcare vibrantă, trupul lui încetini, mușchii se destinseră, respirația îi deveni sugrumată și neregulată. Inspiră adânc și se retrase din ea, lăsând-o să se simtă goală. Alex oftă și-și trase fermoarul, fără să se uite la ea când se îmbrăca.

–Depresie postcoitală, Alex? îi aruncă ea o privire pătrunzătoare.

El îi răspunse cu aceeași privire.

–Nu.

–Oricum, este de înțeles. La urma urmei, ai trecut prin multe în ultima vreme.

–Ce-i ăsta, un interviu? Urmează să fiu promovat?

Irina zâmbi.

–Nu, eram doar curioasă. Am remarcat pe anumite casete de supraveghere că pari a suferi de remușcări după fiecare relație intimă.

–Trebuie să plec, declară el încet.

–Da.

O minciună.

Alex păru nesigur pentru o clipă, cu ochii strălucind blând.

–Pot să stau, dacă asta vrei.

Un zâmbet slab însoți comentariul, cuvintele lui stârnidu-i un ușor zvâcnet în tâmple.

–Mulțumesc, dar nu vreau să te oblig mai mult decât am făcut-o deja.

Alex își îndreptă spatele și, evitând s-o mai privească, se îndreptă spre ușă.

–Alex, îl strigă ea. Ce-ai vrut să obții cu toate astea?

El se întoarse cu fața la ea, o mască indiferentă acoperindu-i acum trăsăturile atrăgătoare. Irina știa că această mască reprezenta scutul lui împotriva lumii în care trăiau. Mare parte fabricația ei, dar perfectat de el. Ea doar îl ridicase la rangul de artă.

–Las-o în pace, o străpunseră ochii lui ca niște lasere.

Irina cunoștea prea bine adevăratul sens al cuvintelor și al acțiunilor lui. Consimțise să se prostitueze în schimbul inocenței Alinei. *O iubește,* zâmbi în sinea ei. *Oh, Alex, mă așteptam la mai mult de la tine.* Observase cât de atent se purta cu protejata lui când își imagina că nu erau urmăriți, cât de tandru putea să fie cu ea când habar nu avea că cineva se uită la ei. Cât de tandru, cât de sincer și cât de tragic!

–Poți amâna, dar nu poți împiedica inevitablul. Alina va trebui să înceapă acest gen de antrenament mai devreme sau mai târziu, îl avertiză.

Alex își coborî privirea la podea.

–Știu. Tot ce-ți cer este puțin răgaz. Lasă-mi timp s-o pregătesc.

Irina îl studie preț de câteva secunde.

–Cât timp?

–Două săptămâni.

–Bine, ai două săptămâni, căzu ea de acord, fără să înțeleagă ce importanță mai poate avea un răstimp atât de scurt.

⌖

A doua zi, Alina veni ca de obicei să-și raporteze activitatea zilnică și îl găsi pe Alex în fața unui ecran pe care se proiecta filmul unei ambuscade în derulare.

–Ce trebuie să facă un cercetaș? începu el fără nici o altă introducere.

–Să verifice tabăra inamică fără să pună în pericol restul echipei, răspunse ea prompt.

–Corect. Și cum poți să te aperi împotriva unei asemenea manevre? întrebă el din nou, făcând un stop-cadru pe caseta de antrenamente.

–Permiți avangardei inamice să ajungă în siguranță în zona de conflict, îi dai senzația că și restul echipei poate face la fel, apoi îi atragi într-o ambuscadă.

–Corect. Care este scopul focului încrucișat?

–Maximizarea zonei de apărare printr-un număr cât mai mic de apărători.

–Corect.

Alina zâmbi, gata pentru următoarea întrebare.

–Ce vrei să știi? Pune-mi orice întrebare, schimbă el sensul discuției cu o privire gravă.

–Vorbești serios? întrebă ea surprinsă. Chiar îmi răspunzi la orice?

–Da, aprobă el solemn.

Măcar atât putea face pentru ea.

–După ce voi termina cu toate aceste antrenamente, cât de mult timp va trebui să lucrez pentru SSO înainte de a mi se da voie să plec?

Alex închise ochii. Încercase s-o protejeze de adevărurile dure despre viața în SSO, păstrând tăcerea asupra lor, dar acum știa că nu mai avea cum să ascundă realitatea tristă a situației ei. Oftă. Acesta era doar începutul unei zile pline de adevăruri dureroase.

–Nu te vor lăsa să pleci, răspunse el, deschizând ochii și privind-o intens. Niciodată.

Ea păli.

–Niciodată? șopti șocată. Atunci toți... –vocea i se frânse – ... toți sunt blocați aici pentru totdeauna? Se înecă la ultimele cuvinte.

–Da. Alex își coborî privirea, incapabil s-o mai privească.

Alina îl privi șocată o vreme, apoi pe chipul ei se instală o expresie încăpățânată.

–Dar pot să fug, să evadez, spuse pe un ton rebel. Imediat ce scap de antrenamente și plec în misiune, pot să fug și să nu mă mai întorc niciodată.

–Nu poți, Alina, îți ține familia sub control. Dacă faci și cea mai mică mișcare, o să-i omoare pe toți.

Alex era îndurerat și în același timp ușurat că avea ocazia să exprime această durere, acest adevăr. Alina inspiră adânc.

–Dumnezeule! Dumnezeule... Alex...

El își ridică ochii care-i deveniseră aproape opaci. Ar fi vrut să se întindă după ea, să-i simtă căldura brațelor, dar nu putea, nu mai îndrăznea să-i pângărească inocența cu atingerea lui. Îi venea să fugă din încăpere, dar rămase pe loc, știind ce putea să se întâmple dacă pleca acum și nu termina ceea ce începuse.

–Există o cale de-a scăpa de toate astea, dar nu e tocmai ce-ți dorești tu, spuse el încet, iar ochii ei se umplură de speranță. Mai întâi, trebuie să înțelegi foarte bine ceva. Nu-ți pot reda libertatea de-a veni și pleca după bunul plac, de-a merge pe stradă fără o misiune, de-a te îndrăgosti de cineva doar pentru că ți-a zâmbit frumos. Nu-ți pot da înapoi ce ți-am luat, libertatea de-a trăi o viață normală, continuă, studiindu-i reacțiile.

–Te ascult, îl îndemnă ea fără nici o expresie.

–Singurul lucru pe care-l pot face este să te scot din zona de influență a SSO-ului. Alex se opri pentru o secundă, întrebându-se dacă putea să-i încredințeze întreaga viață. Oftă ușor și continuă, fixând-o cu privirea: Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, iar unul dintre acestea este că sunt agent dublu.

Alina făcu ochii mari, dar nu spuse nimic.

–Lucrez pentru una dintre cele mai puternice și mai secrete organizații din lume.

–Poți vorbi despre asta aici? întrebă ea neliniștită, uitându-se in jur.

–Biroul meu nu est supravegheat în nici un fel. Am avut grijă de asta cu mult timp în urmă.

–Care este misiunea ta aici? întrebă ea încet.

Alex își feri o clipă privirea, apoi se uită din nou la ea.

–Obțin informații despre activitatea SSO. Dar asta e o poveste lungă pe care am să ți-o spun cu altă ocazie. Problema noastră acum este să te scoatem de aici. Își trase un scaun lângă ea și se așeză, privind-o adânc

în ochi. Există o singură modalitate în care te pot ajuta să evadezi. Va trebui să te recrutez, rosti cuvintele cât de blând fu în stare.

–Din nou? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

–Alina, ascultă-mă, este singurul lucru pe care ţi-l pot oferi. Singurul lucru pe care-l pot oferi cuiva. Dacă refuzi, în curând vei fi nevoită să te prostituezi pentru SSO. Care credeai că este rostul iniţierii în seducţie? Va trebui să asasinezi oameni a căror unică vină este că urăsc comunismul şi va trebui să te culci cu oricine pentru a-ţi duce la îndeplinire planurile. Nu-ţi pot oferi libertatea, dar pot să-ţi ofer o viaţă mai bună. Dacă treci de cealaltă parte a baricadei, vei avea o şansă, oricât de mică, să fii liberă într-o bună zi. Aici nu ai nici una.

–Şi cum pot să fac asta? Doar tu spuneai că-mi ţin familia sub control, replică ea încordată, dar nerăbdătoare.

–Am un plan. Nu-mi trebuie decât acordul tău. Alex o imploră din priviri, disperat după un răspuns şi după asigurarea ei că totul va fi bine. Ciudat, dar simţea o urmă de speranţă care-l îndemnă să continue: Mihai te va trimite în curând într-o misiune de testare. Este procedura standard. Noi te vom aştepta într-o locaţie ascunsă şi te vom scoate din ţară. Dacă cei din SSO vor fi convinşi că ai fost ucisă în misiune, atunci nu vor lua măsuri împotriva familiei tale.

Alina îl privi, străbătută de emoţii contradictorii.

–Dar tu? Te voi mai vedea vreodată?

Nu mai avea nici un sens să lupte cu trecutul. Nu avea suficientă energie să se mai înfurie şi să urască, abia dacă mai reuşea să lupte pentru supravieţuire.

Alex nu se aşteptase la o astfel de întrebare, dar îşi dădu seama că ar fi trebuit să se gândească deja la această posibilitate. Alina îşi făcea griji pentru el, îi păsa că era foarte posibil să nu-l mai vadă niciodată. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase aproape. Ea îşi sprijini capul pe pieptul lui.

–Nu ştiu, Alina, îmi pare rău. Nu am răspunsurile magice de care ai nevoie, nu cunosc toate rezolvările şi nu, nu ştiu dacă ne vom mai vedea vreodată, îi şopti, mângâind-o pe tâmplă. Nu pot să-ţi ofer decât această şansă şi trebuie să mă asigur că vei fi bine. Trebuie să ştiu că vei supravieţui.

Inima i se strânse şi mai mult când ea i se cuibări mai adânc la piept, fără să-i răspundă. Îi era mai uşor să-i suporte nemulţumirea şi furia decât chinul resemnat care o cuprinsese acum. Alina oftă şi îşi frecă obrazul de textura fină a pulovărului lui.

–Alex, m-am săturat de atâta durere. Vreau să pot respira din nou.

El o sărută pe creștet. Știa. Simțise asta și îl chinuia în tăcere. Dumnezeule, și-ar fi dat viața ca s-o scutească de și mai multă durere, dar știa că nu are cum, așa că reveni la subiect.

–Am nevoie de un răspuns.

Ea pufni ironic.

–Am de ales?

Alex oftă și o sărută din nou pe frunte.

–Nu, îi respiră el în păr.

Ea aprobă din cap. Bineînțeles că nu, asta nu era o noutate. Inspiră adânc.

–Atunci cunoști deja răspunsul meu, rosti pe un ton resemnat.

O săptămână mai târziu

Alex închise ușa în urma lui și se sprijini câteva secunde de ea, știind că Alina nu avea să sosească prea curând. Mai dura cel puțin o jumătate de oră până când își termina ultimul antrenament, iar el avea nevoie să rămână singur puțin timp pentru a-și aduna gândurile. Nu o făcea pentru prima oară, dar mereu se minunase de sentimentul de pace stranie care-l copleșea ori de câte ori pășea în dormitorul Alinei.

În seara imediat următoare ultimei lor discuții, plecase în misiune pentru o săptămână și își petrecuse tot acel timp făcându-și griji că ea va fi trimisă pe teren înainte ca el să se întoarcă și să-i poată fi în preajmă. Aparent însă, Mihai așteptase întoarcerea lui. Alina fusese programată să plece peste două zile.

Închise ochii și își lăsă mintea să hoinărească puțin prin evenimentele tulburătoare din ultima săptămână. Voia să uite lucrurile pe care le văzuse, lucrurile pe care le făcuse și oamenii ale căror vieți nu fusese în stare să le salveze.

Alina își termină cursul de informatică cu Paul, dar nu se grăbi să plece, nevoia de a vorbi cu cineva apăsând-o dureros în piept. Paul devenise aproape un prieten pentru ea, iar acum avea nevoie mai mult ca niciodată de umărul unui prieten. Se simțea pierdută, obosită și cumplit de singură. De o săptămână încoace, se gândea tot timpul la Alex și la ultima lor discuție, temându-se că avea să fie trimisă în misiunea de testare, și implicit spre libertate, fără să aibă ocazia de a-l mai vedea măcar o dată. Fără a-și putea lua rămas-bun.

Paul se opri din ce făcea și o privi cu atenție.

–Din câte văd eu, n-ai prea dormit azi-noapte. Iar te-ai gândit la mine? o tachină, dar observă că, de data aceasta, ea nu-și mai dădu silința să-și compună un zâmbet. Haide, Alina, spune-mi ce te frământă.

–Nimic, îi evită ea privirea.

–Nimic? întrebă el ironic.

De data aceasta, ea zâmbi.

–Încep să vorbesc ca Alex, nu-i așa?

–Mda, chiar m-ai speriat puțin. Haide, știi că poți discuta cu mine despre orice.

Ea oftă.

–Nu e nimic. În fine, nimic nou. Locul ăsta, antrenamentele și chestiile pe care ne pun să le facem.

–Asta o știm cu toții. Care-i *noutatea*? sublinie Paul ultimul cuvânt.

Alina medită o clipă.

–Tu ce știi despre Alex? Cum era la început când a venit în SSO?

Paul își încrucișă brațele la piept. Nu era convins că Alina își dorea cu adevărat să afle ceea ce avea să-i spună, dar se hotărî să-i povestească oricum.

–Avea optsprezece ani când a fost recrutat. Încă de pe atunci era foarte reținut... niciodată nu puteai ști la ce se gândește sau ce simte. Nu știu dacă așa era felul lui și înainte, sau era doar o reacție la instruirea cu Mihai, cugetă el. Mihai se pricepe de minune să-i zdrobească pe oameni și să-i remodeleze în forma de care are nevoie SSO. În fine, știi și tu cum este.

–Da, știu, dar ce i-au făcut mai exact? întrebă ea dornică să afle, dar și îngrozită în același timp.

–Se așteptau la multe din partea lui, explică Paul aproape în șoaptă. Mihai și-a dat seama imediat de potențialul lui, așa că instruirea lui Alex a fost cu mult mai dură decât a ta.

Se opri și o privi. Acum nu mai avea cum să dea înapoi, mărturisise deja prea multe. Oftă și continuă:

–La început, a trecut prin antrenamentele de bază, la fel ca și tine. Dar, după o vreme, Irina a început să se intereseze de el și s-au adăugat manipulările, spălarea de creier, tentațiile, apoi consecințele. Cred că au vrut să-i distrugă sufletul. Mihai e un expert, însă Irina atinge perfecțiunea.

Alina se cutremură. Da, își aducea aminte de propria ei experiență cu Irina. Acum înțelegea de ce Alex îi spusese să fie foarte atentă cu acea femeie îngrozitoare.

–Nu mă înțelege greșit, nu vreau să sugerez că Irina ar fi diabolică

în mod deliberat, adăugă Paul repede. Își face doar treaba, dar într-un fel treaba ei a fost să-l distrugă de tot pe Alex. Și a reușit. I-au făcut promisiuni pe care nu le-au îndeplinit, l-au amenințat, Irina chiar l-a ținut în izolare săptămâni întregi, aducându-i doar un pahar de apă pe zi.

–De unde știi toate astea? îl întrerupse Alina, surprinsă de ceea ce aflase. SSO ținea sub tăcere acest tip de practici.

Paul își feri privirea.

–Mi s-a cerut să particip și eu, mărturisi.

–Cum adică? Tu erai profesorul lui de informatică, așa cum ești și al meu, nu-i așa? întrebă ea, brusc îngrijorată.

–Nu numai, răspunse Paul cu o voce răgușită. Mihai mi-a cerut să mă apropii de el și să devenim prieteni.

Alina făcu un pas înapoi cu o privire șocată și dezgustată. Paul se simți rănit de reacția ei, dar nu avea de ce s-o învinovățească, așa că-și continuă istorisirea:

–Mihai s-a gândit că din moment ce Alex își pierduse familia, avea nevoie de o figură prietenoasă, de un confident. Și, cum nu avea încredere în nimeni altcineva pentru treaba asta, m-a ales pe mine. Aveam cam vârsta lui Alex, iar el mă putea considera un frate mai mare.

–Și tu l-ai trădat! îl acuză Alina, dându-și seama că nu-i spunea întregul adevăr.

Cu siguranță, Mihai îl alesese pe Paul pentru că era un partener de conversație plăcut, iar oamenii se simțeau bine în compania lui. Și ea se considera trădată pentru că-i făcuse în câteva rânduri mărturisiri.

–A, nu, nu l-am trădat, o asigură el. Dar nu pentru că aș fi vrut să-l protejez. Adevărul este că Alex s-a dovedit suficient de atent cât să nu aibă încredere în nimeni. Abia dacă vorbea cu mine! Am eșuat atât de lamentabil, încât nu mi s-a mai cerut niciodată să joc rolul de Iudă.

Paul îi studie reacția, sperând să nu-i fi pierdut toată încrederea. Alina înghiți cu greu. Nu-i plăcea să-l considere pe Paul un om care ar fi în stare de așa ceva, dar, la urma urmei, cine era ea ca să-l judece?

–Scuză-mă. Am exagerat. Continuă.

–Așa am ajuns să știu foarte multe despre Alex. Mi s-a dat profilul lui și a trebuit să mă uit la câteva casete din timpul antrenamentelor lui. Mi le-au arătat pe cele mai dure, pentru că eu trebuia să fiu cel care să-l consoleze, își aduse el aminte cu durere în glas.

–Ce fel de antrenamente? insistă Alina.

–Spălări de creier cu Irina, interogatorii, sesiuni de tortură cu Mihai.

–Tortură? murmură ea. L-au torturat? De ce?

–Ca să-l facă să cedeze și să-l deprindă cu tortura... La naiba, nu

știu! izbucni el revoltat. Mihai nu-mi explica mie motivele. Au voie să facă orice în locul ăsta! Și ți-am mai spus, aveau mari așteptări din partea lui Alex.

Alinei nu-i venea să creadă ce aude. Propriile ei antrenamente păreau floare la ureche în comparație cu tot ce aflase de la Paul.

–Și Alex cum a reacționat? întrebă cu jumătate de gură.

–La început, părea a fi într-o stare de continuă furie, greu de stăpânit, dar s-a adaptat repede. A învățat să-și țină sub control și furia, și mare parte din sentimente. Numai o dată mi-a făcut o mărturisire, mi-a spus că furia fusese de fapt greșeala care îl adusese aici. Nu înțeleg nici acum ce a vrut să spună. În fine, nu știu dacă Mihai și Irina au aflat vreodată tot ce îi trece prin cap, dar cred că au ajuns destul de departe, iar Alex a devenit și mai atent după instruire.

–S-a cufundat în tăcere, declară Alina.

–O, da! Abia dacă mai vorbea cu cineva în afara misiunilor și a ședințelor și părea complet dedicat muncii lui. Mereu atent, nici măcar o singură greșeală sau ezitare. A fost cel mai tânăr agent operativ trimis pe teren. Prima lui misiune adevărată a fost să execute un dezertor și a făcut-o sub privirea atentă a Irinei, încheie Paul.

–Mai este ceva, ghici Alina, simțindu-l că-i ascunde ceva.

Paul inspiră adânc.

–După ce a primit toate gradele, a devenit atât de nemilos încât tuturor a început să ne fie frică de el. Când se uita la noi cu privirea aceea rece... cred că și pe Mihai îl cuprindeau fiorii. Nu că ar fi fost violent, dimpotrivă. Părea că nu-l afectează nimic. Accepta tot ce-i cerea SSO să facă. Totul, Alina, sublinie el.

Ea ridică din sprâncene cu o privire întrebătoare.

–Nu s-a dat niciodată înapoi de la nimic, explică el cu un oftat. Și nu mă refer la pericol, oricum părea a nu se teme niciodată de nimic. Mă refer la restul... la asasinatele care îi erau comandate și la tot ce venea la pachet cu ele.

Alina dădu din cap în semn că înțelegea. Cuvintele lui Paul aruncau o lumină nouă asupra personalității lui Alex, una care îi frângea inima.

–Vreme de un an nu l-au lăsat nici măcar să respire. L-au trimis în misiune după misiune, continuă Paul, și el le-a îndeplinit pe toate. SSO îl testa nonstop să vadă cât de departe era dispus să meargă. Alex nu refuza niciodată nimic. Iar chestia care îi speria de fapt pe toți era că părea că nu-l afectează nimic, în ciuda tuturor chestiilor degradante pe care îl puneau să le facă. În ciuda testărilor continue. Nu înțeleg cum de-a reușit să supraviețuiască.

Alina se cutremură. Nici ea nu înţelegea. Nu înţelegea unde găsise Alex puterea de a suporta atâtea. Sau faptul că nu s-a putut opune fusese de fapt o slăbiciune? Scutură din cap, incapabilă să folosească cuvântul *slăbiciune* în legătură cu Alex. Aşa cum subliniase şi Paul, frica nu-l oprise niciodată. Cu toate astea, şi-ar fi dorit să înţeleagă de ce se supusese cu atâta obedienţă. Apoi îşi aduse aminte de ultima lor discuţie. Familia. Alex făcuse totul pentru a-şi proteja familia.

Deşi îi era greu, dar simţind că ea nu se va mulţumi până nu va afla tot adevărul, Paul îşi continuă povestea:

–Alex al nostru a făcut nişte lucruri oribile. Dacă ai impresia că le-ai văzut pe toate, te înşeli. Ucidea fără clipească, fără regrete. În fine, cu toţii facem asta, şi oricum, era vorba numai de cei pe care i se ordona să-i lichideze, dar nu avea nici un pic de milă. Nici o fărâmă de compasiune. Paul se opri şi o luă pe Alina de mână, fără să fie sigur că ea îşi dă seama. Victimele colaterale erau doar atât, victime colaterale. Nu conta dacă erau oameni nevinovaţi sau nu. Sau ce vârstă aveau.

Alina îl strânse de mână. Ea fusese una dintre victimele lui Alex...

–Îmi pare rău, o consolă Paul, dar ai vrut să ştii adevărul.

–Da, vreau să ştiu totul, minţi ea.

Îi venea să fugă şi să-şi şteargă din memorie acea discuţie, dar trebuia să audă şi restul.

–La un moment dat, ajunseserăm cu toţii să ne fie frică să mai lucrăm cu Alex, reluă Paul. Însă după ce te-a întâlnit pe tine, ni s-a părut că începe să revină la viaţă, îşi aminti el zâmbind. Uneori stătea de vorbă cu mine, trăncăneam vrute şi nevrute. Cred că l-ai făcut să se deschidă puţin. Îmi povestea mereu de tine, de fata frumoasă şi rebelă, temperamentală şi inteligentă. Tu l-ai făcut să-şi revină. Începuse să se poarte ca o fiinţă umană, ba chiar zâmbea uneori. Părea mai plin de viaţă ca niciodată. Continua să se comporte la fel de profesionist în timpul misiunilor, dar nu mai acţiona ca şi cum ar fi vrut să câştige premiul pentru cel mai insensibil agent operativ!

Alina închise ochii.

–Şi apoi a urmat dezastrul. După ce-a fost silit să te trădeze şi să te recruteze, s-a închis complet în el. Nu mai ajungea nimeni la el. Dacă înainte arăta doar rece, acum părea mort de-a binelea. Ţi se rupea inima dacă-l vedeai, îşi aminti Paul. Atunci mi-am schimbat părerea despre el. Până atunci crezusem că ear doar un ticălos fără inimă, dar mi-am dat seama că se învinovăţea pentru că te-a distrus... Cred că asta simte şi acum, termină el, accentuând în mod deliberat ultimele cuvinte.

Era timpul ca Alina să-şi dea seama cât de mult îl afectase pe Alex.

Paul nu știa ce se petrece între cei doi, dar era evident că îi afecta pe amândoi. Și-ar fi dorit să poată purta acest gen de conversaţie deschisă și cu Alex, dar, din moment ce era foarte posibil să se aleagă cu câteva oase rupte, se hotărâse cu mult timp în urmă să-și țină gura. O studie un moment, întuind că-și dorea să obţină și câteva sfaturi de la el, dar știind ca trebuia s-o dezamăgească.

–Alina, nu am ce răspunsuri să-ți ofer, numai tu poți decide ce este mai bine pentru tine.

Ea dădu din cap gânditoare.

–Deci, ce ai de gând să faci? o întrebă el după câteva minute.

–Cred că mă voi duce în cameră, pentru că sunt extenuată, îl anunţă ea.

Își adună lucrurile și se pregăti să plece, dar Paul voia să se asigure că era în regulă.

–Ești sigură că te descurci? o opri el, punându-i cu blândeţe o mână pe umăr.

Alina îl privi cu un zâmbet trist.

–Nu, nu sunt sigură, dar mulţumită ţie acum înţeleg o mulţime de lucruri.

–Ca de exemplu?

–Nu-mi pot reprima sentimentele pentru Alex, suspină ea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut, eu tot ţin la el și nimic nu va putea schimba asta. Măcar acum sunt mulţumită că nu mă mai pot minţi singură în legătură cu identitatea lui, cu cruzimea lui. Acum știu. Uneori chiar îl urăsc, dar de câte ori îi văd durerea din ochi, mi se frânge inima. A trecut prin atâtea și niciodată n-a cerut nimic. Eu pot să-i simt durerea, am simţit-o din prima clipă în care l-am văzut. Știu că suferă, și mi se rupe inima de durere că nimeni nu poate să-l ajute cu nimic.

Zâmbi, îl sărută pe obraz de noapte bună și plecă.

Paul rămase nemișcat, privind în urma ei, încercând să-și insufle convingerea că nu făcuse o greșeală imensă dezvăluindu-i Alinei adevărul despre trecutul lui Alex. Încă își mai făcea griji pentru ea, dar știa că era puternică și se va descurca. Alex n-o merita... n-o meritase niciodată.

–Sper să-ți dai seama ce ticălos norocos ești, se pomeni gândind cu voce tare.

I se părea o crudă ironie să-l considere pe Alex norocos, dar gândindu-se la minunata femeie care tocmai îl sărutase platonic pe obraz, Paul decise că, într-adevăr, unii oameni aveau parte de tot norocul.

Alina intră în cameră și îl găsi pe Alex acolo, așteptând-o. Deasupra sprâncenei stângi avea o mică tăietură și părea obosit. Îi fusese dor de ea și venise să-și ia rămas-bun. Nu voia ca ea să plece, dar știa că nu putea împiedica SSO-ul s-o distrugă așa cum îl distrusese pe el. Trebuia s-o salveze de la tortura prin care trecuse el. Se priviră cu ochi cercetători care încercau să pătrundă atât în minte, cât și în suflet.

Alina încercă să-i memoreze chipul. *Probabil că n-am să-l mai văd niciodată,* se gândi cu inima îndurerată. Deschise gura să vorbească, dorindu-și să-i mărturisească ce simțea pentru el, dar nu-și putea găsi cuvintele. Alex o mângâie pe obraz. Știa totul. Își dăduse seama dintr-o singură privire.

–Am venit să-mi iau rămas-bun, îi spuse simplu.

–De ce i-ai lăsat să-ți facă una ca asta?

–La ce te referi? o întrebă, prefăcându-se că nu înțelegea.

Ea zâmbi amar, înțelegător.

–Te-au distrus, nu-i așa? Așa cum încearcă să mă distrugă și pe mine.

Observă surprinsă că ochii lui se înnegurează, privirea devenindu-i bântuită. Se întrista de fiecare dată când îl vedea astfel, dar el clipi imediat și totul dispăru.

–Trebuie să fiu așa cum mi se cere. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Doar așa pot rămâne în viață.

–Dar asta nu este viață.

–Este supraviețuire.

–Și nu-ți dorești mai mult?

–Nu există mai mult.

Ea se îndepărtă el.

–Ei, bine, tocmai aici ne deosebim. Eu trebuie să cred că există ceva mai mult.

Ochii lui se mutară peste umărul ei, fixând cu privirea un punct imaginar.

–Când am fost adus aici, eram tânăr, plin de pasiune, chiar idealist, spuse cu o voce bântuită de amintiri. Nu-mi păsa dacă trăiesc sau mor. Reușeam acolo unde ceilalți dădeau greș tocmai pentru că aveam o abordare diferită. Dar până la urmă tot eu am pierdut, pentru că nu am reușit să-mi rămân credincios mie însumi, nu am reușit să-mi pun conștiința deasupra oricărui alt lucru. Am făcut ce-am făcut pentru a supraviețui, dar am plătit cel mai scump preț care există. Mi-am pierdut sufletul. Nu vreau să ți se întâmple același lucru.

–Alex...

Deși știa că n-ar fi trebuit, Alina se întinse și îi mângâie fața. El

își întoarse privirea la ea, duritatea luând locul vulnerabilității care zăbovise acolo cu doar câteva secunde mai devreme.

–Când ucizi prima oară, îți vine să vomiți, declară el cu o voce glacială. După ce lași arma că cadă la pământ și îi auzi zdrăngănitul metalic, nu mai simți nimic. Nici măcar nu clipești atunci când ținteşti. Crezi că va fi diferit pentru tine?

–Ne-am făcut atâta rău unul altuia, Alex… Nu vreau să mai continuăm, spuse ea luându-l de mână.

Ochii lui se îmblânziră, dar nu se clinti s-o atingă.

–Nu-ți pot oferi nici o garanție.

–Vino cu mine, haide să fugim amândoi din iadul ăsta, îl imploră ea.

–Nu pot. Nu acum, nu încă. Este nevoie de mine aici, informațiile pe care le extrag sunt cruciale pentru a salva vieți.

–Atunci promite-mi că...

Înainte de a termina fraza, Alex se aplecă spre ea și o sărută. Finețea masculină a buzelor lui îi trimise un fior rece pe șira spinării, iar ea se trezi că-i răspunde, căutându-i gustul cu limba. Mîinile lui o traseră și mai aproape. Atât de aproape, atât de strâns lipită de el încât își simți buzele rănite de pasiunea lui. Își strecură o mână între ei și îl împinse, întrerupând sărutul. În ochii lui Alex se citea un amestec de dorință și dezamăgire.

–Alex, spuse respirând cu greu, încercând să nu bage în seamă pulsul care-i zvâcnea în urechi. Nu cred că...

–Atunci nu te mai gândi, o întrerupse el, împingând-o spre cel mai apropiat perete. Ajunge cu raționea.

Îi atinse buzele din nou, dar ale ei erau dure și inerte. Gura lui o dezmierdă, cerșind o reacție, limba lui o mângâie, trăgând-o ușor cu dinții de buza de jos. Alina nu mai rezistă și se lăsă în voia lui. Îi întoarse sărutul, înfierbântându-i gura și trimițându-i valuri de pasiune până în pântec. Sărutul deveni lasciv și fierbinte, umplându-i pe amândoi de dorință. Era un moment de un erotism tandru și dureros, amândoi conștienți de pofta celuilalt, știind însă că nu o vor putea satisface.

Alex o pironi cu privirea.

–De ce? o întrebă aproape furios.

–De ce... ce? vocea Alinei era încărcată de emoție.

–Noi, spuse el, cercetându-i chipul.

Ea închise ochii. Nu mai rezista mult sub atingerea lui fără să cedeze și să i se prăbușească în brațe, implorându-i iubire și dezmierdări. Dacă ar fi cedat acum, mai încolo l-ar fi dorit cu disperare. Nu avea decât să agraveze lucrurile.

El îi contură încet sprâncenele cu vârful degetului, apoi întrebă din nou, cu privirea înnegurată de emoţie:

–De ce?

–Pentru că nu putem schimba trecutul, Alex, nu avem decât să-l acceptăm şi să mergem mai departe, şopti ea.

Alex închise imediat ochii îndurerat. Nu putea să se îndepărteze de ea. Tulburat, ar fi vrut să-i spună că o iubeşte, dar ştia că nu poate. Mai erau încă multe minciuni între ei despre care ea nici nu avea habar. Dacă ar fi recunoscut acum acest adevăr, dacă i-ar fi mărturisit totul despre mascarada dureroasă pe care fusese nevoit s-o joace, ar fi rănit-o şi mai adânc, poate chiar făcând-o să se răzgândească în privinţa evadării. Nu mai exista cale de întoarcere. Se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de obrazul fin, simţind în această simplă atingere profunimile eterice şi transcendente ale relaţiei lor.

Ea suspină încet, înţelegând la rândul ei. Îi sărutase sufletul. Îl ţinu aproape de ea, în timp ce inspiră uşor şi îi şopti în ureche:

–Alex...

Respiraţia lui tremură la auzul vocii ei rostindu-i numele.

–Trăieşte, Alina, îi şopti la rândul lui, cu tot sufletul alături de ea. Trăieşte şi pentru mine.

O ţinu strâns, îmbrăţişarea lui transmiţând un rămas bun, apoi inspiră adânc şi se adună. Îi mai căută o dată chipul cu privirea, pentru ultima oară, clipind lacrimi înainte de a-şi forţa mâna să părăsească pielea ei fină. Se trase înapoi câţiva paşi. O mai privi timp de o secundă interminabilă, cu ochii plini de sute de emoţii divergente, apoi îşi redresă ţinuta şi redeveni complet formal.

Ştiind că avea s-o vadă probabil pentru ultima dată, se îndreptă încet spre uşă şi ieşi afară. Orice avea să se întâmple, ştia că viaţa lui era terminată fără ea. Zgomotul uşii închizându-se după el i se păru cel mai chinuitor sunet din viaţa lui.

La numai o oră de la emoţionantul lor rămas-bun, Alex se îndreptă către biroul lui Mihai, incapabil să-şi stăpânească sentimentul sufocant de neputinţă şi pustietate care îl cuprinsese. I se părea că punea stăpânire pe el încetul cu încetul, înlocuindu-i fiecare celulă din organism. Se simţea foarte aproape de un colaps. Avea impresia că inima îi bate mult prea încet, ca şi cum s-ar fi aflat în stadiile finale ale unui îngheţ sufletesc total.

Era hotărât să facă orice pentru a o salva pe Alina, chiar dacă asta

însemna s-o piardă definitiv. Plănuise totul până în cel mai mic detaliu, avea s-o scape pentru totdeauna de SSO. Nu era sigur însă că va putea continua prea mult timp după asta. Chiar dacă SSO nu îl elimina pentru complicitate, nu mai avea puterea să mai continue, nu-i mai păsa dacă rămânea sau nu viaţă. Pur şi simplu nu ştia dacă mai putea supravieţui fără ea.

Inspiră adânc înainte de a deschide uşa biroului lui Mihai, întărindu-se pentru confruntarea ce avea să urmeze.

–Voiai să mă vezi? întrebă placid, înaintând spre birou cu mâinile împreunate la spate.

Mihai îşi ridică ochii de pe dosarul aflat pe birou.

–Ia loc, îi făcu semn spre un scaun liber. Cu câteva săptămâni în urmă, sistemul de securitate al calculatoarelor noastre a fost compromis şi a fost furată o listă cu contactele noastre şi furnizorii din Europa. Cu alte cuvinte, avem un trădător în SSO.

Alex tresări în sinea lui, încercând să-şi păstreze privirea inexpresivă. Mintea îi gonea furios, starea lui de alarmă accentuându-se cu fiecare cuvânt rostit de Mihai.

–Lista a fost în cele din urmă găsită asupra unui agent care a dispărut acum câteva luni, continuă superiorul său, care părea că nu observase agitaţia interioară a celui mai bun agent al său. Se ascundea în Belgia. După ce agenţii noştri l-au eliminat, i-au percheziţionat apartamentul şi au mai găsit câteva dischete. Pe una dintre ele se afla o listă cu unsprezece nume, între care cel al lui Sorin Bărbulescu, un agent despre care presupuneam că ar fi murit în misiune acum câteva săptămâni, dar al cărui trup nu a fost găsit niciodată.

Mihai luă dosarul şi se ridică, ocoli biroul şi se opri în faţa lui Alex.

–Pe o altă dischetă, au fost găsite alte nouă nume, toate ale unor agenţi care au dispărut în misiuni în ultimele paisprezece luni. Deşi nu au fost recuperate cadavrele din cauza naturii misiunilor, s-a presupus că toţi sunt morţi. Cele două nume rămase pe listă aparţin altor doi agenţi operativi care făceau parte din alte departamente ale Direcţiei Operaţionale. În stilul clasic, şi ei au dispărut în misiune şi s-a presupus că sunt morţi. Celelalte informaţii de pe dischetă sunt nişte serii de numere.

Îi întinse dosarul lui Alex, evaluându-l în tăcere.

Alex îl deschise cu aceeaşi figură inexpresivă, sperând ca bătăile inimii lui să nu fie atât de zgomotoase încât să ajungă la urechile superiorului său. Trebuia să afle cât de multe ştiau ei de fapt. Această nouă întorsătură schimba cu totul întreaga situaţie şi îşi făcea griji

pentru planurile sale de a o elibera pe Alina.

–Ce fel de numere? întrebă calm.

–În cele din urmă, am descoperit că indică longitudinea și latitudinea unei zone din Elveția și un număr de cont bancar, răspunse Mihai răsucindu-se apoi pe călcâie. Își duse mâinile la spate și începu să patruleze prin încăpere, urmărind cu privirea un model invizibil de pe podea. Am accesat baza lor de date și am descoperit sume cuprinse între douăzeci și șaptezeci și cinci de mii de dolari, bani care fuseseră vărsați în acele conturi exact la trei zile după dispariția fiecărui agent. Încă mai verificăm cine alimentează conturile. Falsul titular este reprezentat de o agenție de export fantomă, iar în spatele ei alte câteva companii fantomă de comerț. Credem că în maxim treizeci și șase de ore vom putea afla cine este deținătorul real al acestui cont.

–Adică cineva plătește pentru răpirea și livrarea agenților noștri? încercă Alex să-l îndepărteze de la adevăr.

–Probabil. Cealaltă posibilitate ar fi că agenții dezertează cu ajutorul unui soi de agenție străină, apoi sunt recrutați și remunerați. Vreau să rezolvi această enigmă. Această pierdere ciudată de agenți, indiferent ce explicație o avea, este inacceptabilă.

–Cum vrei să procedez? întrebă Alex impasibil.

Mihai îi înmână un alt dosar. De pe prima pagină îl privea un bărbat de treizeci și ceva de ani. Sângele lui Alex îi îngheță în vine. Omul lui de legătură cu Elite. Prin el ajungeau la Brett informațiile obținute din SSO.

–Charles Stevenson, îl auzi pe Mihai ca prin vis, un multimilionar care deține ceea ce pare a fi o companie legală de import-export cu sediul central la New York. Este, de asemenea, atașat al Ambasadei Statelor Unite. De la o vreme-ncoace, credem că firma lui furnizează informații secrete americanilor, dar nu știm de unde face rost de ele. Am accesat deja calculatorul lui de la firmă și n-am descoperit nici o urmă care să ne confirme suspiciunile.

Alex dădu din cap cu o față inexpresivă, încercând să nu se gândească că i se întindea o capcană.

–Având în vedere cât de ușor a fost să pătrundem în sistemul lui informatic, este evident că lui Stevenson nu-i pasă cine trage cu ochiul. În mod sigur, toate documentele incriminatoare se află în siguranță, probabil în reședința sa de la București. Mihai se întoarse la birou și se așeză pe scaun. Are conexiune prin satelit, iar noi nu putem sparge codurile acestor transmisiuni.

Se sprijini pe spătar și își aprinse o țigară, privindu-l pe Alex prin

norișorii de fum.

–Și de ce nu trimitem pur și simplu o echipă care să se infiltreze și să caute documentele? sugeră Alex.

–Pentru că sistemul lui de securitate este extrem de sofisticat, ca să nu mai vorbim de scandalul internațional care ar urma dacă toată afacerea ar deveni publică, răspunse Mihai cu un zâmbet încordat. Trase adânc din țigară și expiră gânditor fumul. Se poate face și așa, dar nu vrem ca Stevenson să afle că am pus mâna pe documentele lui. Cu informațiile pe care le vom obține, am putea să i-o luăm înainte. Trebuie să le procurăm fără știrea lui, și singura modalitate este să infiltrăm un agent în casa lui. Din nefericire, procedurile de angajare ale personalului sunt extreme de complicate și ne va lua luni de zile ca să ne strecurăm înăuntru un agent. Chiar dacă am elimina pe cineva din personalul lui, Stevenson va ocupa postul cu un om din interiorul organizației, cu cineva absolut sigur.

Alex își îndreptă spatele.

–Și atunci la ce te-ai gândit?

Mihai își stinse țigara, strivind-o apăsat în scrumiera de sticlă.

–Stevenson este la New York acum, la sediul central al companiei, și va rămâne acolo o săptămână. Îi ținem casa sub supraveghere și am accesat deja sistemul de securitate al clădirii. Am pus la cale un scenariu prin care am creat o fereastră de două ore pentru infiltrare și colectare de informații. Prestația ta în această misiune trebuie să fie exemplară. Nu ne putem permite nici o greșeală. Studiază dosarul, acționăm mâine.

–Și cum rămâne cu misiunea de testare a Alinei? întrebă Alex, încercând să nu pară îngrijorat.

–Îți voi da mai multe amănunte mâine dimineață. Până atunci, sper să reușești să te concentrezi la maxim.

–Bineînțeles.

Alex îi susținu privirea pentru o secundă, apoi se ridică și părăsi încăperea fără nici un alt cuvânt. Străbătu cu pași rapizi coridoarele și intră în biroul său, analizând rapid situația. În scurt timp, SSO va afla cine este trădătorul. Închise ușa biroului și se sprijini de ea, alunecând încet la pământ când își dădu seama că picioarele refuzau să-l mai susțină. Mintea lui lucră rapid, încercând să descifreze informațiile trunchiate oferite de Mihai. Un lucru era sigur: va trebui să fie extrem de atent. Ce putea face acum? Aceasta era întrebarea crucială.

⌖

Alex, cel care ieși mai târziu din birou, nu mai semăna deloc cu figura tulburată care intrase mai devreme, ca și cum timpul petrecut acolo în singurătate îl transformase complet. Devenise o mașină în toate sensurile cuvântului. Nu exprima nici o urmă de emoție, vorbea fără inflexiuni și lucra încontinuu, fără odihnă sau hrană.

În dimineața următoare, sub duș, lăsă apa să se reverse asupra lui, încercând să spele frustrarea nopții albe pe care o petrecuse. Ieși din duș, picăturile grele de apă trasându-și propriul teritoriu de dâre umede pe trupul lui sculptural. Șterse cu mâna aburii de pe oglindă și se privi. Avea atâtea de făcut.

Ieși din baie și rămase o clipă în fața dulapului cu haine. Negrul era singura culoare pe care o putea alege. Culoarea întunericului care ascunde toate păcatele, culoarea bocetului după o viață pe care o pierduse fără speranță. Negrul îl proteja ca o armură invincibilă, iar acum avea nevoie de el mai mult ca niciodată. Urma să înceapă cea mai importantă misiune din viața lui, aceea de a o salva pe femeia care îi redase sufletul, indiferent de câte vieți omenești trebuiau sacrificate, indiferent dacă avea să se sacrifice chiar el.

Câteva minute mai târziu, se îndreptă cu pași repezi către biroul lui Mihai. Alina era acolo, îmbrăcată în echipament complet de teren. Alex fu cel puțin șocat. Trupul i se cutremură din cap până-n picioare, fiind cuprins de o bănuială teribilă. Era cu putință?

Ea îi citi șocul din priviri pe măsură ce se apropia. O dilatare infimă a pupilelor, o ușoară ridicare a sprâncenelor, semnale pe care nimeni altcineva nu le-ar fi perceput, dar la care ea reacționa. Ce straniu că îl putea înțelege atât de ușor acum! Chipul lui, pe care îl crezuse odinioară incapabil de emoție, era acum plin de semnificații ascunse dacă știai cum să-l privești.

–Mi s-a ordonat să mă prezint la Mihai ca să primesc detalii despre misiunea mea, răspunse ea la întrebarea lui tacită.

Alex încuviință din cap, evaluând-o cu ochi experimentați. Arăta altfel ca de obicei, ca și cum s-ar fi aflat pe marginea unui abis. Postura ei nu mai avea degajarea obișnuită, iar privirea îi părea ușor încordată.

–Te-ai văzut deja cu el? o întrebă, apropiindu-se la doar câțiva centimetri de ea.

–Nu încă, îi răspunse Alina, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Alex îi observă privirea întrebătoare, dar nu-i putea răspunde. Nu aici, nu acum, și era foarte posibil să nu aibă timp deloc să vorbească.

–O misiune importantă este pe cale de a fi inițiată și nu e deloc ceea ce pare a fi, îi șopti. Ai grijă.

–Ce se întâmplă?

–Încă nu sunt sigur, dar cred că vei fi în echipă cu mine pentru următoarea misiune. Nu pot să-ți explic acum, tot ce-ți pot spune este să ai încredere în mine și în instinctele tale.

Ochii lui o implorară să aibă încredere în ea și în abilitățile ei. Era probabil cel mai mare compliment pe care i-l făcuse vreodată.

Intrară în biroul lui Mihai, Alex cu obișnuita lui expresie plată, urmat de Alina care părea complet stăpână pe sine. Era evident că Mihai îi așteptase, și li se adresă imediat ce luară loc pe scaunele din fața biroului său.

–Misiunii inițiale i-a fost adăugat un profil secundar. Studie pentru o secundă chipul neutru al lui Alex, apoi continuă: Din moment ce tu ai supervizat antrenamentele Alinei, ne-am hotărât că ai fi cea mai potrivită persoană care s-o introducă în munca de teren. Te va însoți pentru a învăța direct de la tine.

Alex se întrebă din nou dacă nu cumva i se întindea o capcană, dar ceva în privirea lui Mihai îi stârni un sentiment straniu. Oare era posibil ca Mihai să știe totul și să le ofere șansa de a evada amândoi? Dacă da, atunci de ce ar face-o?

–Ce pot să-i dezvălui despre scopul acestei misiuni? întrebă el, continuând să-și studieze superiorul.

–Depinde de tine. Poți să-i spui totul, sau nimic, răspunse acesta enigmatic.

Alina îi urmări cum vorbeau despre ea ca și cum nu ar fi fost prezentă. Cei doi făceau abstracție de persoana ei, fiind prea ocupați să se studieze reciproc și să comunice non-verbal.

–Asta-i tot, plecați peste o oră, încheie Mihai, ridicându-se în picioare. Fără să-și ia ochii de la Alex, îi întinse mâna. Succes, am senzația că veți avea nevoie.

Alex îi strânse mâna.

–Mulțumesc... pentru tot.

⌖

O oră mai târziu, Alina făcea ultimele verificări ale echipamentului pentru misiune.

–Gata?

Tresărind ușor, se întoarse la auzul cuvântului rostit chiar peste umărul ei. *Cum de reușește să se strecoare așa?* Numai Alex putea să apară în spatele ei fără să scoată un sunet. Încuviință scurt din cap și îl urmă afară, unde îi aștepta elicopterul. Urcară repede, și elicopterul

decolă în secunda următoare.

De obicei, în timpul zborurilor, Alex își petrecea orele redefinind parametrii misiunii, sau scriind rapoarte despre îndeplinirea sarcinii. Nu putea niciodată să doarmă, urmărindu-i pe ceilalți agenți. Unii se prefăceau că studiază detaliile de pe panouri, alții se odihneau, alții își sondau cele mai profunde frici în fața unei noi confruntări cu moartea.

De data aceasta însă, era cu totul altfel. În elicopter nu se aflau alți agenți în afară de el și Alina. O privi, încercând să-i ghicească gândurile. Părea pregătită, privind calm afară pe geam. Se uită și el pe geamul de alături. Norii începeau să se topească, iar cerul devenea auriu. Lumina apusului cădea pe chipul Alinei, colorându-i părul în nuanțele mierii, aceeași culoare cu care soarele inunda întreaga lume de sub ei.

Alex închise ochii. Nu mai avea ce face până la aterizare. Luase legătura cu Brett și îl informase deja. La reședința lui Stevenson avea să-i aștepte o mașină. Deschise ochii și o privi din nou pe Alina. Arăta tânără și inocentă, ca și cum n-ar fi cunoscut niciodată durerea, dar el știa mai bine. Fusese rănită de mult prea multe ori, mai ales din cauza lui și mai ales de către el. Cunoscuse durerea mistuitoare și chinuitoare a morții și a pierderii, la fel ca el.

Elicopterul aterizează pe un câmp întunecat de lângă București, de unde Alex și Alina fură preluați de o mașină cu geamuri fumurii și duși la locuința lui Stevenson.

Luna ilumina terenul din jurul casei, îngreunându-i Alinei înaintarea fără să fie detectată. Fiecare intrare era străjuită de mai mulți paznici, fiecare colț al curții dotat cu câte o cameră de filmat. Alina ocoli clădirea până în spate, descoperind doi gardieni care păzeau poarta. Neștiind dacă la ferestre era instalat vreun sistem de securitate, nu putea decât să-i neutralizeze pe cei doi. Când aceștia își începură rondul de rutină, îndreptându-se către zidul din nord, se strecură pe poartă și se ghemui în spatele celei mai apropiate mașini. Neauzind vreo mișcare, sau vreun semn că ar fi fost detectată, cercetă împrejurimile și se furișă mai departe.

Scufundându-se în umbrele înșelătoare ale nopții, se lipi de zid, așteptând ca primul paznic să ajungă în dreptul ei. Imediat ce acesta îi intră în raza de acțiune, îi aplică o lovitură la carotidă, apoi îi trase trupul inert după colț. Se cufundă din nou în întuneric și aşteptă. Celălalt paznic își continua marșul de supraveghere, fără să-i fi remarcat prezența. Alina ridică încet arma cu amortizor și cu încărcătură tranchilizantă și apăsă pe trăgaci. Paznicul căzu la pământ ca un trunchi de copac

retezat dintr-o lovitură. Alina privi rapid împrejur să se asigure că nu fusese descoperită.

–Punct de acces sudic neutralizat, șopti în emițător și se îndreptă spre intrarea în casă.

Răsuci ușor clanța ușii, însă, după cum se aștepta, ușa era încuiată. Mișcându-se cât putea de repede și silențios, scoase o pereche de tije plate de metal dintr-un buzunar al jachetei negre, mintea ei retrăind antrenamentele și văzându-l pe Alex aplecat peste umărul ei, strigându-i în ureche: *Ai cincisprezece secunde! Ești moartă dacă nu deschizi ușa în cincisprezece secunde! Moartă, Alina!*

Încercând să-și păstreze calmul, scoase dintr-un alt buzunar o lanternă minusculă și o ținu cu dinții, apoi se lăsă pe un genunchi și introduse tijele în ușă, trecând la treabă. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise, iar ea păși înăuntru fără nici un zgomot.

–Sunt înăuntru, anunță șoptit.

Nevăzut, Alex privea scena din umbrele străzii, răsuflând ușurat când văzu că totul decurgea conform planului. Își privi ceasul, numărând secundele.

–Oprește alarma, spuse el încet.

–Am înțeles, auzi vocea lui Paul în ureche.

Alina se strecură în hol. Se deplasă fără zgomot, îndreptându-se către birou. Memorase deja schema casei, așa că urcă treptele la etaj. Își reaminti planul încăperilor în timp ce studia totul de jur împrejur. Un minut mai târziu, ajunse la ușa pe care o căuta și oftă ușurată când o deschise. Dincolo de ea se afla biroul cu pricina, străjuit de rafturi orodnate, pline cu cărți.

Se apropie repede de birou, deschise sertarele și fu cel puțin uimită când găsi documentele după care venise în doar câteva minute. Scoase aparatul de fotografiat minuscul și fotografie cu grijă fiecare pagină. Când termină, aranjă toate hârtiile așa cum fuseseră inițial. Vocea lui Alex îi ordonă în ureche să părăsească reședința. Misiunea se încheiase.

Ieși din birou și se apropie de ușa principală. Toate ușile și ferestrele aveau senzori care raportau de câte ori fuseseră închise și deschise, numai ușa de la intrare fusese dezactivată electronic de Paul. Un agent deghizat în poștaș trecuse un dispozitiv electronic prin dreptul senzorului, provocând o dereglare. Echipa de securitate a lui Stevenson urma să înlocuiască unitatea de-abia în dimineața următoare. Toate aceste detalii fuseseră plănuite pentru a-i permite să iasă neobservată din casă.

Alina deschise ușa cu grijă și ieși pe veranda din față. Evită aleea, rămânând în umbra copacilor care înconjurau casa. Ajunse în apropierea

porții și îl studie pe paznic, știind că din timp în timp acesta obișnuia să-și părăsească postul pentru a verifica cealaltă parte a gardului. Dacă se sincroniza perfect, putea să se strecoare prin spatele lui prin gheretă. În condiții normale, s-ar fi declanșat o alarmă silențioasă dacă ar fi apăsat bara antipanică ce asigura securitatea ușii, și pe panoul indicator al paznicului ar fi apărut o luminiță. Dar în această noapte luminița fusese dezactivată, un bec ars înlocuindu-l pe cel bun.

Paznicul părăsea acum micul adăpost. Alina se strecură prin spatele lui și prin ușa deschisă a gheretei. Se ghemui câteva secunde, apoi apăsă bara orizontală. Continuând să se miște încet și lin, ieși din gheretă și dispăru în întunericul de dincolo de luminile porții. Aruncă microfilmul în coșul de gunoi care atârna strâmb de unul dintre stâlpii de iluminat de pe stradă, așa cum fusese instruită. În câteva minute, niște falși oameni de la salubritate aveau să gonească coșul pentru a duce filmul la developat. Alex îi spusese că o va prelua cineva la vreo zece metri drept înainte pentru a o conduce la mașina care o aștepta pe șosea.

Îmbrăcat în echipamentul negru de misiune, Alex apăru brusc în fața ei, aproape invizibil, cu excepția feței și a ochilor gri-verzui. Alina se opri brusc. Fără nici un cuvânt, el o luă de mână și o conduse prin întuneric către o dubă parcată după colț. Se urcară în tăcere, iar ea începu să se relaxeze, în timp ce el conducea cât mai departe de casă pe o șosea care traversa orașul. Alex parcă mașina pe o alee întunecoasă.

–Schimbă-ți hainele, îi spuse, făcându-i semn cu mâna către spatele dubei.

Alina se strecură în spate și își schimbă echipamentul cu o rochie neagră mulată, în timp ce Alex rămase de pază. Își lăsă echipamentul acolo și se întoarse în față, aducând în mână pantofii cu toc.

Alex se debarasă la rându-i de echipamentul de teren, înlocuindu-l cu o pereche de pantaloni negri, un tricou gri și o jachetă din piele lungă până la jumătatea coapsei. Adună apoi toate hainele și le îndesă într-o geantă de voiaj, după care coborî din dubă și intră într-un bloc de apartamente, unde aruncă echipamentul într-un incinerator ales la întâmplare. În câteva minute, care Alinei i se părură eternități, se întoarse și se sui înapoi la volan, șofând mașina într-o parcare întunecată. Acolo schimbară vehiculul cu un altul și, câteva minute mai târziu, ajunseră în fața unui club de noapte. Alex opri motorul și privi spre Alina.

–Ești pregătită?

–Habar n-am, pentru că nu am nici cea mai mică idee ce naiba se întâmplă! izbunci ea înciudată.

–Evadăm. Amândoi, îi explică el scurt, scrutându-i chipul ca să-i

vadă reacția.

–Bănuiesc că nu avem timp acum să mă pui la curent, dar sper s-o faci cât mai curând, sosi replica ei, iar chipul îi rămase fără nici o expresie.

Ochii lui Alex se întunecară într-un fel care îi tăie respirația.

–Ai răbdare, îi șopti, mângâind-o ușor pe obraz.

Alina închise ochii. Mâna lui coborî încet atingându-i părul de pe ceafă, parcurgând cu un deget conturul curbei din spatele urechii.

–Ăsta este emițătorul tău, spuse el, lipindu-i o piesă metalică pe piele.

Jenată, Alina deschise ochii. El își lăsă mâna pe umărul ei, fixând-o din nou cu privirea.

–SSO ne caută. Deși severe, vorbele lui păreau rostite pe un ton seducător. Stai lângă de mine.

Alina își puse capul pe umărul lui, amuzându-se la gândul că Alex putea face ca un ordin să sune precum rugămintea unui îndrăgostit. Sau era invers?

–Da, Alex, îi răspunse în șoaptă. *Da* liderului misiunii, *da* bărbatului iubit.

Alex dechise portiera.

–Hai să mergem.

Intrară în clubul de noapte plin de fum de țigară, atingându-se doar cu degetele mici, înlănțuite. Ringul de dans era plin de cupluri care se unduiau, dansând în ritmul muzicii. Alina își compuse un zâmbet lasciv și îl trase pe ring. Își așeză o mână pe gâtul lui și pe cealaltă în jurul mijlocului, cu degetele frecându-se de pistolul vârât în centura pantalonilor. Mâinile lui Alex se așezară lejer pe șoldurile ei. În poziția respectivă aveau amândoi acces la arma celuilalt, Alex ascunzând-o la spate, iar Alina ținând-o în poșeta de pe umăr. Degetele lui îi masară pielea prin pânza fină a rochiei, piciorul lui strecurându-se printre coapsele ei, ridicându-i puțin rochia. Ea își înfășură pe degetul arătător o șuviță din părul lui.

–Cât timp avem? îl întrebă, buzele ei plimbându-se pe gâtul lui.

–Cincisprezece minute, am ajuns mai devreme, răspunse el. Alina, nu mă ispiti.

Ochii ei se luminară cu amuzament.

–Avem probleme cu autocontrolul?

Îl tachină din priviri și își mută mâna de pe talia lui pe coapsă, mișcându-se în ritmul muzicii senzuale.

–Deci, ce încercăm să facem? Imităm un cuplu normal? îl provocă ea.

Alex îi răspunse cu un zâmbet și o sărută pe gât.

–Sunt destul de sigură că nimic din relația noastră nu este normal,

șopti ea.

–Nu, murmură el distras. Normalitatea este un concept iluzoriu, iar iluzia este alcătuită din mai multe elemente. Lasă-i pe alții să-și facă griji cu noțiunile astea. Între timp, tu ce crezi că ar trebuie să facem?

–Nu știu... să ne plimbăm, să respirăm, să stăm de vorbă.

–Sună destul de normal.

Alina se trase puțin înapoi pentru a-l privi.

–Definește normalitatea.

–SSO. Vocea lui era blândă, dar cuvintele răsunară dur ca oțelul.

–Greșit. Mai încearcă, replică ea ridicându-i o mână la buze și sărutându-i degetele seducător înainte de a-i mușca pielea fină de la baza degetului mare.

Alex rămase neclintit.

–Durere, șopti el.

–Din nou greșit.

Îl mușcă iar, de data aceasta mai tare. El clipi.

–Durerea lui Alex.

Mai grăitor de-atât nici nu se putea explica percepția realității din punctul lui de vedere. Alina înțelegea, înțelegea chiar foarte bine. Îl sărută tandru pe urma lăsată de dinții ei.

–Ești un caz disperat. Mai încearcă o dată, rosti pe un ton blând, plimbându-și încet degetele pe pieptul lui.

–Noi doi, împreună.

–Ești pe-aproape, șopti ea, strecurându-și o mână între trupurile lor.

Alex o privi cu un zâmbet în colțul buzelor. Degetele ei coborâră încet și se strecurară în pantalonii lui. El închise ochii, dar nu făcu nimic pentru a o opri. Ea își scoase mâna, așezând-o pe pieptul lui.

–Problema este că tu nu reacționezi ca un om normal.

–Știu, replică el deschizând ochii. Am nevoie de ajutor.

–Și la ce te-ai gândit?

–Nu la ce, mai degrabă la cine.

–Bine, la cine te-ai gândit?

–În afară de tine? La un prieten, spuse el misterios, scanând cu ochii mulțimea din jurul lor.

–Un prieten… repetă Alina, reluând sărutările pe gâtul lui.

–Cineva care să ne ajute, sugeră el.

Alina îl privi și-și linse buzele.

–Ca să devenim normali?

–Aproape normali.

Când melodia se termină, se depărtară încet unul de celălalt, cu

pielea aprinsă și strălucitoare de transpirație și gâturile uscate. DJ-ul puse o melodie mult mai alertă care începu să pulseze în ritm cu luminile stroboscopice.

Alex o conduse la bar. Alina se sprijini cu spatele și coatele pe tejghea și se uită la mulțime, în timp ce el comanda ceva de băut. Apoi își întoarse capul spre el și îl privi printre gene. O picătură de transpirație îi aluneca ușor pe linia părului, iar ea i-o șterse cu vârful degetului arătător. El o urmări cum deschide ușor gura și îi linge picătura sărată. Buzele lui se depărtară. Juca un joc periculos. Alex îi dezmierdă gâtul, iar degetele îi alunecară pe dâra de transpirație care își croia drum prin decolteu. Începu să-și retragă mâna ușor, dar ea i-o prinse și i-o ghidă mai adânc.

Barmanul așeză șervețelele pe tejghea și puse deasupra băuturile. Alina îi dădu drumul la mână și se întinse după paharul cu vin roșu. Privirile li se întâlniră peste marginea paharelor. Ochii lui Alex alunecară spre intrarea în club.

–E aici, anunță el plat.

–Prietenul tău?

–Da. Se îndreaptă spre separeuri.

–Cum îl abordăm?

El își sorbi vinul și îi oferi mâna.

–Dansăm.

Simțurile Alinei intrară în alertă în timp ce el o conducea pe ringul de dans, mișcându-se alene pentru a nu atrage atenția. Amândoi intrară instantaneu în rolul de agenți, simțind greutatea armelor. Alex o conduse până în fața unui separeu circular și o opri din dans, aplecând-o pe spate. Ea zâmbi, apoi se strecură pe vinilinul ce acoperea bancheta, făcându-i loc și lui. Se lipi imediat de el, dând impresia că îl mângâie pe spate, când de fapt își îmbunătățea accesul la arma din poșetă. Cealaltă mână se odihnea pe coapsa lui Alex.

Bărbatul în fața căruia se așezară arăta ca un client fidel al caselor de amanet. Extrem de slab, brunet, cu barbișon, cămașă de mătase violet și cel mai arogant și mai enervant zâmbet cu putință.

Alina oftă.

–Ei, da, uite un om normal.

Alex zâmbi amuzat, fixându-l cu privirea pe bărbatul cu barbișon.

–Ați fost urmăriți? întrebă acesta, o țigară neaprinsă atârnându-i pe buzele subțiri.

–Nu, răspunse Alex, expresia lui glacială binecunoscută întipărită adânc pe față.

Omul cu barbișon își aprinse țigara, cercetând mulțimea cu o

privire alertă.

–Duba așteaptă afară, îi informă el încet. În torpedo sunt actele și pașapoartele, iar în portbagaj e o geantă cu niște jucării drăguțe. Brett vă așteaptă în Germania. Succes, mai spuse și le întinse peste masă o legătură de chei.

În timp ce Alex o conducea afară din club, Alina își împleti degetele cu ale lui, brusc simțind nevoia să-l simtă aproape. Realitatea a ceea ce erau pe cale să facă începuse să se contureze tot mai clar în mintea ei, și i se făcu dintr-o dată rău.

Conduseră o vreme în tăcere, dar la un moment dat, Alex o privi, știind că în mintea ei roiau sute de întrebări.

–Vreau să mai ai puțină răbdare și să faci exact ce-ți spun. Îți promit că o să-ți răspund la toate întrebările și o să-ți explic totul, o liniști el, luând-o de mână.

Ea îi răspunse printr-o ușoară strângere de mână. Alex se uită în oglinda retrovizoare.

–Ne-am ales cu o coadă, o anunță calm. Stai liniștită, face parte din plan. Fă doar ce-ți spun și ia-te după mine. Ești pregătită?

În timp ce ea dădea din cap în semn că da, Alex apăsă pe accelerație, încercând să scape de mașina care îi urmărea. O luă doar cu puțin înaintea lor, apoi coti brusc pe un drum întunecos și opri vehiculul. Alina îl urmă în spatele dubiței, privindu-l cum deschide o trapă de urgență ascunsă în podeaua mașinii. Mișcându-se rapid, el coborî prin trapă și scoase capacul de canalizare aflat chiar sub vehicul, care fusese înlocuit din timp cu unul mai ușor pentru a le înlesni manevrele.

Alina făcu ochii mari când observă două cadavre în spatele dubiței, dar îl urmă pe Alex, coborând repede scara conductei subterane, fără nici un comentariu. Abia avură timp să închidă grilajul și să coboare scara înainte ca urmăritorii să-i ajungă din urmă. Auziră împușcături de mitralieră și dubița explodă, probabil de la gloanțele ce împroșcaseră dinadins rezervorul de benzină. Cele două cadavre plasate acolo de Elite aveau să ardă până ajungeau de nerecunoscut, iar oamenii lui Brett urmau să se asigure că ADN-ul Alinei și al lui Alex aveau să fie găsite la fața locului.

Alex o luă de mână și străbătură astfel canalele subterane până când ajunseră la o ieșire ce dădea într-o clădire părăsită. În curtea casei, îi aștepta o mașină. Acolo se schimbară imediat în niște haine pe care Alex le scoase de sub banchetă.

Alina se încruntă când el îi întinse o perucă cu păr lung, negru, dar se conformă imediat când îi văzu privirea aspră. După aceea, ea porni

mașina, supraveghind împrejurimile în timp ce el deschidea porțile. Alex veni apoi în dreptul ei și îi făcu semn să se mute în dreapta pe scaunul pasagerului.

–Totul e-n regulă? o întrebă, ochii lui observând atent orice mișcare de pe stradă.

Alina inspiră adânc și se lăsă pe spătarul scaunului.

–Încă nu-mi vine să cred ce se întâmplă, dar în rest totul e foarte în regulă.

Alex știa cât trebuia să fie de obosită. Nici unul dintre ei nu mai dormise de aproape douăzeci și patru de ore și amândoi aveau mare nevoie de somn. O mai privi o dată, neputând să se familiarizeze cu peruca întunecată pe care o purta. Mustața falsă pe care și-o lipise îl deranja, pielea usturându-l de la lipici, dar era o precauție absolut necesară în acel moment.

–Ne oprim la marginea Sibiului, la o pensiune. Ne putem odihni acolo, îi propuse, întorcându-și privirea la șosea.

Alina nu se mai osteni să-i răspundă, iar el îi dădu pace, acordându-i răgazul necesar cât să rumege evenimentele din ultimele două zile.

Câteva ore mai târziu, opriră în fața unei pensiuni unde se întregistrară sub nume false. Alex deschise ușa camerei lor ținând o mână pe armă, căutând cu privirea orice detaliu suspect. Alina intră imediat după el, căutând cu privirea patul. Ultimele două zile fuseseră un coșmar pentru ea. Nu mai voia decât un duș fierbinte și un somn bun. Imediat ce se asigură că încăperea nu prezenta nici un risc, Alex închise ușa și o zăvorî, apoi puse geanta de pe umăr pe podea.

Alina își dădu haina jos, lăsând-o să cadă la picioare, și studie camera: caldă și prietenoasă, tonurile pale naturale asortându-se cu mobilierul și florile proaspete din vaza micuță de pe comodă. Obosită, se așeză pe pat și își scoase ghetele. Oftă și își frecă degetele de la picioare, apoi își scoase peruca de pe cap și o aruncă în cel mai îndepărtat colț al încăperii. Se lăsă să cadă pe spate pe salteaua tare, cu brațele întinse lateral și cu picioarele atârnând pe marginea patului.

Alex își mută privirea de la fereastră la ea, apoi trase draperiile grele, nu înainte însă de-a mai verifica o dată împrejurimile pensiunii. Mulțumit că erau în siguranță pentru moment, își scoase și el haina și ridică de pe jos geanta.

Alina închise ochii pentru o clipă, dar îi deschise imediat ce auzi piuitul unui calculator. Se întoarse pe o parte și se uită după Alex.

Îl găsi în fața unei măsuțe, cu toată atenția îndreptată asupra unui laptop, chipul lui frumos iluminat de verdele blând al ecranului aprins.

–Ce faci? îl întrebă căscând.

–Verific sistemele de pe satelit, răspunse el fără să-şi dezlipească privirea de la ce făcea.

Alina se ridică în şezut şi îşi lăsă capul să atârne în faţă, încercând să-şi relaxeze umerii.

–Cât timp crezi că putem fi cu un pas înaintea lor? îl întrebă, masându-şi ceafa cu degetele.

–Dacă suntem atenţi, la nesfârşit.

Alina îşi ridică privirea spre el.

–*La nesfârşit*, îl îngână ea iritată. Cred că este cel mai ambiguu răspuns posibil, chiar si pentru tine, maestrul ambiguităţii.

Alex îşi mută privirea de la ecran la ea, degetele lui rămânând suspendate în aer deasupra tastaturii. Alina se ridică în picioare şi se apropie de el, punându-şi mâinile pe umerii lui.

–Îmi pare rău, n-am vrut să fiu sarcastică. Sunt obosită, asta-i tot, se scuză ea, masându-i muşchii încordaţi.

Se aplecă şi îl sărută pe obraz, apoi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Alex îi acoperi mâinile cu palmele şi i le strânse uşor.

–Fă un duş şi culcă-te, o sfătui, întorcându-se la informaţiile de pe ecran.

Ea îşi îndreptă spatele şi-şi scoase tricoul din pantaloni în drum spre baie.

–Şi tu?

Alex păru că n-o aude, aşa că intră în baie şi aprinse luminile. Se privi în oglinda rotundă de deasupra chiuvetei de modă veche şi se încruntă, trecându-şi degetele prin părul încurcat. Îşi scoase hainele şi intră sub duş, recunoscătoare pentru mostrele de şampon şi săpun de pe etajeră. Apa fierbinte îi relaxă muşchii obosiţi şi ochii i se îngreunară de somn, însă era numai o pace aparentă. Frica îi stăruia într-un locşor ascuns în suflet, ameninţând să năruie totul.

Cum să fie real, dacă lucrurile erau deaprte de a fi diferite? Şi diferite faţă de ce? Care era realitatea pe care o căutau? Care era normalitatea? În alte condiţii, acest concept ar fi făcut-o să râdă, dar nu şi acum. De data aceasta, era cumplit de serios. Supravieţuirea lor depindea nu numai de abilitatea de a plănui fiecare etapă, de a se sincroniza şi de a ţine totul sub supraveghere, ci şi de abilitatea lor de a se integra, de a trece neobservaţi. Nu aveau spatele asigurat, nu aveau un profil al misiunii, nici o voce în ureche care să le direcţioneze fiecare mişcare. Erau pe cont propriu.

Puteau să fie normali? Alex trăise în SSO atâta vreme. Oare mai

concepea el noțiunea de normalitate după atâta timp? Dar ea? O cuprinse din nou frica, blocându-i respirația, dar simți încă ceva care se lupta să iasă la suprafață. Speranță? Închise ochii și își îndreptă fața către șuvoiul de apă, șoptind cuvântul ca pe o mantră protectoare.

–Speranță...

Mai devreme decât și-ar fi dorit, opri apa, apoi se înfășură într-un prosop mare și ieși din baie.

Alex își scosese ghetele și bluza, rămânând doar în pantaloni. Stătea pe pat, cu coatele sprijinite pe genunchi și capul aplecat în față, iar pistolul i se odihnea pe picior. Alina simți că i se strânge inima văzându-l atât de obosit. Traversă încet camera și se așeză lângă el. Alex o privi o clipă, după care îi atinse obrazul cu dosul palmei. Ea zâmbi și se sprijini ușor de mâna lui.

–Nu știu dacă pot face asta, șopti el, cu trupul tremurând din cauza emoțiilor pe care se chinuia teribil să le înăbușe.

–Știu, răspunse ea blând. Respiră, Alex, respiră adânc.

Îl luă de mână și îl ridică în picioare, apoi îi desfăcu cureaua și nasturii blugilor. Îi trase în jos, iar el păși afară din ei. Alina îl conduse în baie și dădu din nou drumul la apă. Alex privi reflexiile lor dispărând în oglinda care se acoperea treptat de norii de aburi.

–Respiră adânc, murmură el, ștergând oglinda pentru a se regăsi.

–Respiră adânc, repetă ea, împingându-l sub jetul de apă. Inspiră și expiră… ca un om normal.

⌖

Alex deschise ochii și scrută încăperea întunecată. Pielea îi era rece și lipicioasă, picioarele i se încurcaseră în cearșaf alături de ale Alinei, care continua să doarmă profund. Reuși să se extragă din capcana pânzei fără să o trezească și merse dezbrăcat până la baie. Dădu drumul la apă și o lăsă să curgă până deveni foarte rece. În timp ce aștepta, se uită în oglindă. Îi venea să-și iasă din piele afară, o senzație neplăcută, un fel de furnicătură sâcâitoare care nu-l lăsa să se relaxeze.

Se frecă la ochi, apoi se întinse după paharul ieftin din plastic și îl umplu cu apă. Bău cu nesaț, încercând să-și astâmpere setea. După al treilea pahar plin, se stropi cu apă pe față, tremurând sub efectul ei brusc răcoritor. Apa i se prelinse pe pieptul tare și alunecă încet spre abomen.

Reveni cu gândul la moartea pe care și-o înscenaseră cu câteva ore în urmă. Păruse suficient de reală, dar îl obseda ideea că poate uitaseră ceva. O parte din el ar fi vrut să creadă că erau liberi, dar nu era convins. Agentul SSO din el avea îndoieli serioase. Se gândi la Alina, care dormea

dincolo de ușă, la femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Cum se va simți dacă vor fi nevoiți să se întoarcă la SSO? Scutură încet din cap, dându-și seama că dacă SSO reușea vreodată să-i prindă, i-ar fi adus înapoi numai pentru a fi executați. Își îndreptă spatele și stinse lumina, îndreptându-se alene spre pat.

–Ce s-a întâmplat? îl întrebă Alina cu voce somnoroasă.

–Nimic, culcă-te la loc, îi șopti el și se băgă sub cuvertură, încercând să adoarmă la loc.

Ea se întoarse și își puse capul pe pieptul lui. Alex detesta s-o mintă, ura asta mai mult decât orice. Știa că va trebui să-i mărturisească neliniștile lui, dar acum voia să-i ofere singurul lucru care stătea în puterea lui: o noapte liniștită de somn. *Măcar atât,* se gândi el și rămase treaz, cu privirea ațintită la umbrele efemere de pe tavan.

⌖

Era încă întuneric când Alina simți o mână pe umăr. Cu o mișcare bruscă și fluidă, se ridică în șezut, în același timp apucându-și arma de sub pernă și țintind cu ambele mâini. Alex îi zâmbi.

–Definește normalitatea, Alina.

Ea oftă și puse arma pe noptieră.

–Este timpul să plecăm, continuă el cu blândețe.

Ea mormăi, ferindu-și ochii de lumina din cameră.

–Cât este ceasul? îl întrebă, lăsându-se la loc pe spate și frecându-se la ochi.

Alex își puse cureaua și își dădu părul din ochi înainte de a o privi peste umăr.

–Este foarte devreme, dar trebuie să plecăm.

Își puse pulovărul negru, apoi își strecură brațele prin hamul de care era fixat tocul armei.

–Chiar este nevoie să porți chestia aia? se strâmbă ea.

Alex își coborî privirea asupra armei, apoi se uită din nou la ea.

–Da, îi răspunse simplu.

Alina simți că ceva era în neregulă.

–Ce se întâmplă? îl întrebă în timp ce-și punea maieul.

Dar el rămase tăcut. Alina oftă, dându-și seama că Alex avea de gând să-și păstreze mina imperturbabilă.

–Urăsc când te porți așa! Chiar trebuie să joci rolul agentului perfect și acum?

Alex puse laptopul în geantă, alături de câteva arme și muniția aferentă, apoi trase fermoarul.

–Întotdeauna vom fi agenți.

–Nu cred că-mi place cum sună asta, îi aruncă ea o privire serioasă.

El trase geanta de pe masă și o așeză lângă ușă.

–Îmbracă-te, trebuie să plecăm.

–Deci am schimbat o închisoare pe alta. Îi studie chipul reținut câteva secunde, apoi se întoarse și se îndreptă spre baie. N-o să fii niciodată normal, Alex, pentru că nici măcar nu vrei să încerci.

În câțiva pași, Alex o ajunse din urmă și o întoarse cu fața la el.

–Nu te juca cu vorbele, Alina, șuieră el înfruntând-o cu privirea. Trebuie să mimăm normalitatea pentru a supraviețui afară, dar în interior nu putem fi decât noi înșine. Tu și eu, indiferent ce înseamnă asta.

–Exact ca într-un vis de-al meu, mormăi ea, ochii ei acceptându-i provocarea.

Privirea lui se îmblânzi.

–Uneori, visele devin realitate, îi șopti și o strânse în brațe. Dar de ce ai vrea asta după tot răul pe care ți l-am făcut?

Ea își trecu degetele prin părul lui.

–N-am spus niciodată că vreau asta, îi respiră în ureche.

Alex se simți dintr-o dată epuizat și închise ochii, sprijinindu-se de ea. Ea își umplu mâna cu părul lui și îi trase capul pe spate, expunându-i gâtul.

–N-am spus niciodată că-mi doresc ceva din toate astea, repetă, mușcându-l apoi în zona unde pulsul începuse să-i bată tot mai rapid.

Alex îi puse mâinile pe șolduri și o trase spre el.

–Atunci, ce faci acum?

–Poate că nu vreau decât să mă răzbun.

Alex o ridică în brațe și o așeză pe pat, țintuindu-i trupul sub al lui. Șoldurile lui se mișcară încet, cu unduiri deliberat lente. O privi și o umbră de zâmbet apăru pe buzele lui senzuale.

–Răzbunarea este foarte importantă, șopti el. Eliberatoare, foarte... normală.

–Oamenii normali au meserii care rareori implică uciderea altor oameni, murmură ea, încercând să ignore efectul trupului lui în contact cu al ei.

Ochii lui Alex îi mângâiară întreaga față, oprindu-se asupra buzelor.

–Ar fi bine să te îmbraci.

Se ridică și cercetă toată încăperea, căutând posibile semne care ar fi putut să le dea de gol prezența.

Alina ezită un moment, apoi își reprimă un sentiment crescând de neliniște și își luă bocancii. Și-i puse în drum spre baie, încercând

să-și țină sub control furnicătura iritantă din stomac. Își prinse părul într-un coc neglijent, stâmbând din nas când în raza ei vizuală apăru îngrozitoarea perucă neagră pe care Alex o ridicase de pe jos.

–Trebuie neapărat să-mi cumpăr vopsea de păr. Urăsc chestia asta, comentă ea, dar o luă din mâna lui.

Alex își lipi mustața.

–Nu ne oprim nicăieri, replică el, întinzându-i pistolul.

Alina se uită o clipă la armă, apoi ochii i se ridicară la el, refuzând s-o accepte. Văzându-i ezitarea, Alex îi puse arma în mână. *Ia-o și supraviețuiește încă o zi, n-o lua și e foarte probabil să nu mai apuci ziua de mâine.* Ochii ei de un verde limpede se scufundară în ai lui, un văl de tristeţe profundă umbrindu-i faţa. El îi împinse şi mai ferm arma în mână. Simțind gustul amar al fatalității, Alina își lăsă degetele să se încolăcească în jurul metalului rece. Iluzia libertății de alegere era foarte seducătoare, dar ea știa prea bine care era adevărul. Smulse arma din mâna lui, cu sufletul inundat de amărăciune.

–Nu suntem cu adevărat liberi, nu-i așa?

Alex clătină ușor din cap.

–Nu, și probabil că nu vom fi niciodată.

Două zile mai târziu

Alina îi zâmbi chelnerului care le aduse două căni cu cafea aburindă. Luă linguriţa aşezată pe şervet şi amestecă frișca până când cafeaua căpătă o culoare cafenie. Alex scană restaurantul cu o privire alertă, ținând cana între palmele încordate. Alina se întinse peste masă și îl mângâie pe mână.

–Hei, relaxează-te. Cred că ne putem bucura de o cafea fără să ne dăm de gol.

El își mută privirea la ea, dar chipul îi rămase inexpresiv. Alina puse jos linguriţa şi îl luă de mână.

–Alex, ai nevoie de somn.

El clipi și privi pe fereastră, cercetând activitățile de afară.

–Mai târziu, murmură, știind că avea dreptate.

Se lupta chinuitor cu epuizarea şi avea nevoie de odihnă, altfel putea comite greșeli fatale. Alina îl strânse ușor de mână.

–Nu crezi că pot să am grijă de tine? încercă o altă abordare.

Alex rămase tăcut. Ea îi mângâie venele pulsânde de la încheietura mâinii.

–Trebuie să ne continuăm drumul, spuse el după o vreme, ignorându-i schimbarea de tactică. La vreo trei sute de kilometri de aici, spre vest, se

află o pensiune. Facem nişte cumpărături şi ne oprim acolo peste noapte.

Alina aprobă din cap, mulţumindu-se cu acea victorie minusculă.

Drumul până la Oradea, oraş situat la doar câţiva kilometri de graniţa cu Ungaria, decurse fără incidente. După ce se opriră pentru câteva cumpărături, parcară în cele din urmă în faţa unei vile cu trei niveluri. Alina privi clădirea şi îi contemplă arhitectura de tipul renaşterii nordice. Observă apoi o doamnă în vârstă, puţin plinuţă, care cobora treptele în grabă.

–Alex! o auzi strigând veselă.

Alina se opri brusc, cu privirea oscilând între cei doi. Alex sări în întâmpinarea bătrânei cu un zâmbet larg şi o cuprinse în braţe cu afecţiune. Femeia îl sărută pe amândoi obrajii. Alina îşi încrucişă braţele la piept, cu un zâmbet ştrengăresc pe chip, în timp ce îi urmărea cum se îmbrăţişau şi se sărutau ca doi vechi prieteni. Alex întoarse capul şi îi făcu semn să vină lângă ei.

–Doamnă Popescu, ea este Alina. Alina, ţi-o prezint pe doamna Popescu, făcu el prezentările.

Bătrâna îi oferi un zâmbet călduros.

–Mă bucur foarte mult să te cunosc, draga mea. Alex, este minunată, îl mângâie ea afectuos pe braţ.

Alina zâmbi jenată, dar doamna Popescu o trase imediat într-o îmbrăţişare călduroasă. Alina îi zâmbi lui Alex peste umărul femeii, cu ochi întrebători. În cele din urmă, doamna Popescu îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, aranjându-şi după ureche şuviţele cărunte.

–Hai, gata cu vorbăria aici în frig. Haideţi înăuntru, la o cafea cu prăjituri. Vă e foame? îi întrebă, înfăşurându-se mai bine în şal.

–Suntem de-a dreptul înfometaţi, răspunse Alina, continuând s-o studieze curioasă.

Doamna Popescu părea foarte apropiată de Alex, iar ea ardea de nerăbdare să afle de ce. Intrară împreună în casa veche.

Două ore mai târziu, cafeaua şi prăjiturile se terminaseră de mult, iar Alex simţea cum îl cuprinde rapid oboseala. Se ridică în picioare, îi întinse mâna Alinei şi îi oferi doamnei Popescu un zâmbet care ar fi topit şi gheaţa.

–Mulţumim foarte mult pentru delicioasa trataţie, dar cred că este timpul să ne retragem.

Doamna Popescu se ridică şi ea.

–Camera voastră e la ultimul etaj, la capătul culoarului, pe dreapta. Are vedere spre grădina din spate şi este cea mai liniştită. Noapte bună, dragii mei, şi somn uşor.

Îl mângâie drăgăstos pe Alex și îi zâmbi călduros Alinei.

Urcară scara în spirală până la al treilea etaj, iar Alex deschise ușa de la capătul coridorului, dezvăluind o cameră intimă, cu mobilă din lemn masiv de stejar, cu tapițerie grena. Îi ținu ușa Alinei, care intră privind fermecată frumusețea micii încăperi, apoi o închise și îi studie încuietoarea veche. Alina își puse haina pe un balansoar aflat lângă fereastra imensă, apoi se întoarse spre el. Se apropie și îi luă geanta de pe umăr, așezând-o pe o măsuță joasă, apoi îl îmbrățișă. Alex se sprijini de ea greoi, închizând ochii în timp ce își îngropa fața în părul ei.

–Să știi că tot mai am un milion de întrebări, dar acum prefer să mă ocup de tine, șopti ea, îndepărtându-se puțin pentru a-l privi.

Alex închise ochii și se supuse voinței ei fără nici un comentariu, lăsându-se condus spre pat. Ea îngenunche la picioarele lui și îi desfăcu șireturile, apoi îi scoase ghetele pe rând, după care se ridică și îi trase pulovărul peste cap.

–Armele... începu el, dar buzele îi fură pecetluite de degetele ei.

–Mă ocup eu de toate, promise ea, mângâindu-l pe păr. Tu bagă-te în pat, ai nevoie de somn, adăugă și se îndreptă către geantă.

Alex se ridică și păși alene spre baie. Alina ascunse laptopul în sertarul de sus al mesei, apoi se întinse după sacoșa cu cumpărături. Scotoci prin ea, găsi periuțele de dinți și pasta și le duse în baie. Alex se stropea cu apă rece pe față, dezlipind mustața incomodă. Îi oferi periuța și pasta, iar el le primi recunoscător.

–Mulțumesc, îi spuse cu voce foarte joasă.

Alina îi întinse un prosop și îi zâmbi. Se întoarse în cameră și aprinse o lampă. Căscă și deschise iar geanta, de unde scoase armele și le puse pe noptiere. Se așeză apoi pe marginea patului și își dădu jos pulovărul, apoi bocancii și pantalonii.

Alex reapăru cu pantalonii în mână, gol pușcă. Ea îi luă pantalonii și îi puse deoparte, apoi trase cuvertura pentru el. El o lăsă să-l învelească și închise imediat ochii. Alina rămase lângă el câteva secunde, privind cu un zâmbet pe buze cum nu se putea abține nici acum să îi mângâie coapsa dezgolită.

–Mulțumesc, murmură el, neputând să-și deschidă ochii.

Alina îl sărută pe obraz.

–Dormi, Alex.

După doar câteva minute, respirația lui deveni profundă și regulată, mușchii relaxați și în sfârșit liberi de tensiune. Alina îi contemplă trăsăturile frumoase, acum calme, și oftă, dându-și seama brusc în ce situație se aflau. Nu vor fi niciodată în siguranță. Își șterse o lacrimă

și-și înăbuși un fior rece pe șira spinării în timp ce se strecură sub pătură și se cuibări lângă el. Mult prea curând, adormi și ea.

⌖

Împușcături. Țipete. Metalul fierbinte al mitralierei arzându-i palmele. Ecoul bocancilor alergând pe cimentul unui hol lung și alb acoperit de răsuflarea ei întretăiată. Sânge... mereu sânge. Alergând... mereu alergând.

Alina se sufocă și se trezi, aproape sărind din pat. Imaginile nu mai erau noi pentru ea, însă erau la fel de tulburătoare ca întotdeauna. Cu mintea blocată timp de câteva secunde, își calmă treptat respirația și se întinse, savurând contactul pielii cu așternuturile de bumbac. Se ridică în șezut și scană cu privirea întreaga încăpere, căutând parcă un inamic imaginar, dar își aduse aminte că se afla într-un loc sigur. Deocamdată.

Lăsă să-i scape un oftat și se sprijini cu coatele pe genunchii îndoiți, susținându-și capul în mâini. De-abia atunci observă că Alex dispăruse. Pe perna lui însă, se afla un petic de hârtie cu inconfundabilul lui scris de mână.

Te aștept jos la cafea.

Alina se trânti înapoi în căldura patului și închise ochii pentru alte câteva minute înainte de a păși înapoi în realitatea rece.

⌖

–Arăţi mult mai odihnit în dimineaţa asta, comentă doamna Popescu, punând în faţa lui Alex o cană imensă plină ochi cu cafea fierbinte. Ai dormit bine?

El îi zâmbi slab și încuviinţă din cap.

–Foarte bine, mulţumesc.

O urmări cum se așază pe scaunul din faţa lui, cu chipul ei bătrân zâmbitor ca întotdeauna, și cum soarbe în tăcere cafeaua, privindu-l peste marginea cănii.

–Este, într-adevăr, la fel de drăguţă pe cât mi-ai descris-o. Ţi se citește în ochi dragostea pentru ea, îl tachină ea cu blândeţe, făcând apoi o pauză pentru a-și pune cana la loc pe masă.

El înghiţi cu poftă o bucată de pâine prăjită unsă din belșug cu unt proaspăt și se șterse pe mâini cu un șervet din bumbac.

–Știi de ce suntem aici, spuse cu voce joasă, ignorându-i intenţionat comentariul.

Zâmbetul doamnei Popescu se lărgi, știind că nu ar fi marșat pe acel subiect nici dacă l-ar fi implorat. Așa că aprobă din cap, devenind

brusc serioasă.

–Da, știu. Este foarte periculos jocul tău de-a prinselea cu SSO-ul. Ea știe? îl întrebă, făcând un semn către camera de sus.

–Nu totul... nu încă.

Alex sorbi o gură de cafea, savurând gustul plăcut și calmul pe care-l simțea după atâtea zile.

–Sper că n-ai uitat că sunt gata să fac orice pentru tine, declară doamna Popescu.

El întinse mâna peste masă și și-o puse peste a ei.

–Mulțumesc.

Ochii bătrânei se luminară zâmbitori. Tocmai atunci, Alina apăru la ușa bucătăriei.

–Bună dimineața, îi salută ea intrând.

Doamna Popescu se ridică în picioare și se duse în întâmpinarea ei cu ambele mâini întinse. Alina îi permise bătrânei s-o conducă la masă și să-i toarne o cană de cafea cu mult lapte. Exact cum îi plăcea. Alex probabil o informase pe bătrână despre gusturile ei. Era curioasă ce altceva îi mai spusese. El îi luă mâna pe sub masă și i-o așeză pe coapsa lui. Ea se înclină puțin și își atinse umărul de-al lui.

–Ai dormit bine? îl întrebă încet.

–Da, răspunse el simplu.

Alina zâmbi și sorbi din cafea, urmărind-o pe doamna Popescu trebăluind prin bucătărie în timp ce fredona încet.

–Vrei să servești micul dejun? o întrebă, ridicându-și privirea de la plită. Sigur ți-e foame.

Alina zâmbi politicos, simțind cum stomacul i se strânge de foame.

–Da, mulțumesc. Pot să vă ajut? se oferi.

Bătrâna îi făcu semn că nu este nevoie.

–O, Dumnezeule, nu. Relaxează-te și bea-ți cafeaua, o îndemnă, aducându-i o farurie cu omletă și pâine prăjită.

După ce își terminară micul dejun, doamna Popescu îi duse pe veranda spațioasă și îi invită să ia loc pe un balansoar, insistând să-și facă siesta cel puțin un sfert de oră și să se bucure de frumusețea grădinii. Alex o trase pe Alina lângă el și îi cuprinse umerii cu brațul în timp ce se legănau pe balansoarul vechi.

–Care este legătura ta cu doamna Popescu? întrebă ea încet, împletindu-și degetele cu ale lui.

Alex privi într-o parte și propulsă din nou balansoarul cu un picior.

–Doamna Popescu este o prietenă, răspunse simplu, uitându-se apoi în jos la mâinile lor.

Alina întoarse capul și îl privi în ochi.

–Are vreo legătură cu SSO?

–Nu, dimpotrivă, scutură el din cap. A fost unul dintre contactele mele secrete. Prin ea trimiteam informațiile scoase din SSO.

Alina îi aruncă o nouă privire surprinsă.

–Mi-a salvat viața de multe ori, punându-și propria viață în pericol, explică el cu privirea pierdută în grădină. A insistat să ne găzduiască. Știe care sunt riscurile, o face pentru că așa vrea.

Alina își mușcă buza de jos, privind fântâna din mijlocul grădinii.

–I-ai spus de ce suntem aici?

–Da.

Îi aruncă o privire furioasă.

–Ești nebun? O pui într-un mare pericol! izbucni ea, apoi scutură din cap și se ridică în picioare, vârându-și mâinile în buzunare.

Se îndepărtă de el, pietrele micuțe ale aleii trosnind înciudate sub tălpile ei. Alex se ridică s-o urmeze, dar o mână pe umăr îl opri.

–Las-o, dragul meu. Are nevoie de un pic de timp, îl calmă doamna Popescu și îl mângâie liniștitor pe mână.

Se așezară pe balansoar și rămaseră acolo o vreme, Alex urmărind-o pe Alina cum se plimbă pe alee, cu spatele la ei. Doamna Popescu îi urmă privirea și oftă.

–Acum du-te la ea. Are nevoie de tine, îl îndemnă cu tandrețe.

–Mulțumesc, zâmbi el slab.

Doamna Popescu îl bătu cu afecțiune pe mână. Câteva secunde mai târziu, îl urmări cum se ridică și o ia la fugă cu pas ușor.

Alina se sprijinea de un copac, privind păsările care zburau deasupra. Alex se opri la câțiva pași depărtare, zărind lacrimile ce îi curgeau pe obrajii palizi. Ea își feri privirea, aruncă resturile frunzei roșii pe care o strivise în mâini, și își șterse lacrimile cu dosul palmei.

–Care-i planul pe mai departe? îl întrebă, culegând o altă frunză de pe jos.

El se mai apropie câțiva pași.

–Pentru moment, supraviețuim, răspunse, împreunându-și mâinile la spate în poziția lui clasică de agent.

Ea se întinse și trase de o creangă joasă.

–Ai vreo sugestie?

Alex continuă s-o privească, fără să mai spună nimic. Era de nepătruns, ca întotdeauna, iar chestia asta o înfuria teribil.

–La naiba, Alex, nu mai suntem în SSO! Nu mai sta în poziția asta de soldat ascultător și nu te mai uita la mine de parcă aș fi Mihai, se

răsti ea, așezându-se pe jos cu spatele sprijinit de copac.

–Trebuie să ajungem în Germania, suntem așteptați acolo, explică el încet, o pală de vânt ridicându-i câteva șuvițe din părul castaniu.

Alina închise ochii și își lăsă capul pe brațele sprijinite de genunchi, fără să mai spună nimic. Atingerea lui o făcu să tresară. Alex se lăsă pe vine în fața ei, balansându-și cu ușurință greutatea corpului.

–Mai am o grămadă de întrebări la care îmi trebuie un răspuns, îl privi ea direct în ochi.

–Ce vrei să știi?

–Ce s-a întâmplat?

Alex se aplecă înainte, până când ajunse cu gura foarte aproape de urechea ei.

–SSO a descoperit că au un trădător. Ar fi fost doar o chestiune de timp până să-și dea seama că eu sunt acela. S-ar putea ca Mihai să fi știut deja, spuse el, apoi o sărută ușor.

Ea îi răspunse, în ciuda emoțiilor contradictorii. Apoi întrerupse sărutul, dornică să afle mai multe.

–Dar informațiile pe care le-am sustras din biroul lui Stevenson? Erau adevărate?

–Nu. Doar informații false codificate, care o să-i țină ocupați pentru o vreme.

–De ce am fost trimisă tocmai eu cu tine în misiunea asta?

Alex se trase puțin înapoi și privi încruntat peste umărul ei.

–Nu știu, și mă tot gândesc la asta. A fost lucrătura lui Mihai, ca și cum ar fi vrut să ne dea șansa să evadăm împreună. N-am nici cea mai mică idee de ce-ar face asta... Mi-e greu să mi-l imaginez pe Mihai ajutând pe cineva.

–Dar faptul că ne-am înscenat moartea? Crezi c-o să cadă în plasă?

–Decesele noastre au fost deja confirmate. Am intrat azi-dimineață în sistemele lor și dosarele noastre sunt în fișierul cu decese. Se presupune că am fost capturați în misiune și executați în duba pe care am lăsat-o în urmă.

Alina își aminti de cele două trupuri și se cutremură.

–Ale cui erau acele cadavre? șopti îngrozită.

Alex îi mângâie fața cu dosul palmei.

–Nu știu, Alina. Elite a aranjat totul.

Ea ridică o sprânceană.

–Elite?

Alex clătină din cap și își feri privirea.

–Ți se va explica totul imediat ce vom ajunge în Germania. Se uită

din nou la ea, cu o expresie indescifrabilă. Deja ți-am spus prea multe.

–Și familiile noastre... lăsă ea întrebarea în aer, simplul gând că i-ar fi pus în pericol îngrozind-o.

–Sunt în siguranță, o asigură el, mângâind-o din nou. Cel puțin pentru moment. Dar nu pot afla că suntem în viață... Dacă am face asta, i-am expune total.

Alina clătină din cap cu amărăciune.

–Aș vrea să rămânem aici pentru totdeauna și să uităm de toate.

Alex își retrase mâna brusc.

–Credeam că te-am antrenat mai bine, spuse pe un ton rece. Nu vom fi liberi niciodată, nu vom putea fi normali niciodată.

–Serios? Și eu care credeam că putem să mai pierdem timpul pe aici vreun an, doi, pufni Alina și se ridică în picioare, dându-și părul pe spate. La naiba, Alex! Nu sunt idioată, știu că suntem într-un pericol permanent. Bineînțeles că nu putem rămâne.

Fața lui se goli de orice expresie pe măsură ce o asculta. Alina ridică mâinile, simulând predarea.

–Tu fugi de SSO, dar umbra lor planează mereu deasupra ta. Se opri, sperând ca el să spună ceva. Dar cum n-o făcu, îi întoarse spatele. Mă duc înăuntru.

–Alina, o opri vocea lui, iar ea rămase pe loc până când el ajunse în spatele ei. Trebuie să fiu așa. Numai așa pot să am grijă să rămânem în viață, încercă el să-i explice.

Alina se întoarse să-l înfrunte, scuturând din cap.

–Ba nu, nu este necesar. Nu sunt o începătoare care habar n-are pe ce lume e și face numai gafe. În cazul în care n-ai observat, pot foarte bine să fiu eu însămi când suntem aici, dar pot fi și un agent al naibii de bun când este cazul. Nu trebuie să te joci de-a eroul tot timpul, își termină ea tirada și se întoarse pe călcâie, lăsându-l singur în urmă.

⌖

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, doamna Popescu le aduse în salon o tavă cu gustări. Alina stătea pe jos, cuibărită între picioarele lui Alex, cu o mână odihnindu-se pe coapsa lui, și se uita gânditoare la focul care trosnea în sobă.

Bătrâna își aranjă șalul și se uită pe geam din dosul draperiilor grele de damasc brodat, observând că începuse să ningă cu fulgi mari. Le aruncă peste umăr o privire îngrijorată.

Alex masă ușor umerii Alinei, remarcând imediat tulburarea bătrânei. Își făcea griji pentru ea, știind că aveau să o părăsească în curând. Ca și

cum i-ar fi citit gândurile, doamna Popescu scutură din cap.

–Puteți rămâne cât vreți, casa asta vă aparţine, declară ea ferm.

Alex o privi cu ochii lui catifelaţi şi profunzi.

–Știi că trebuie să plecăm, spuse în cele din urmă, plimbându-și degetele pe pielea fină de pe gâtul Alinei.

Doamna Popescu se așează în fotoliul din faţa lor şi îşi privi mâinile.

–Cum o să vă descurcaţi? dădu ea glas grijilor.

Alina se ridică și se așează lângă ea, pe braţul fotoliului.

–Sunteţi o persoană minunată şi deja ne-aţi ajutat enorm de mult, dar este mult prea periculos pentru dumneavoastră să mai stăm, începu ea și o cuprinse pe bătrână de umeri. Vă punem viaţa în pericol.

Doamna Popescu făcu semn cu mâna că nu-i pasă.

–SSO nu mă sperie pe mine... sunt bătrână, mi-am trăit viaţa. N-am nici un regret. Se ridică în picioare și mai puse un lemn pe foc, apoi se îndreptă de spate și se întoarse cu faţa la ei. În garaj am o rulotă cu rezervorul plin.

Merse în hol și deschise un dulap din care scoase o cutie din lemn masiv pe care o așeză în braţele lui Alex. El îşi ridică privirea, întrebător. Doamna Popescu îi zâmbi şi îi făcu semn s-o deschidă. Alina veni mai aproape, urmărindu-l cum scoate capacul şi îl pune alături, pe covor. Scoase apoi dinăuntru câteva rulouri de bancnote de cincizeci de dolari.

Doamna Popescu se așează greoi în fotoliu.

–Ultima oară când i-am numărat, erau nouă sute cincizeci de dolari americani.

Alex puse banii la loc în cutie. Rămase tăcut preţ de câteva clipe, apoi se ridică în picioare. Îngenunche în faţa ei şi îi puse cutia în poală.

–Nu pot să-i iau, spuse el simplu, cuprinzându-i mâinile.

Doamna Popescu se încruntă, cu ochii strălucind de lacrimi.

–Ba da, poţi. Ia-i şi învinge-i pe cei din SSO la propriul lor joc. Ar însemna totul pentru mine.

El zâmbi şi îi sărută mâinile pe rând, făcând-o să-şi înăbuşe un oftat.

–Știi că nu te-aș minți niciodată, șopti, ridicându-și privirea spre chipul ei. Nu avem nevoie de bani, Elite a avut grijă de asta. Însă rulota ne-ar fi de mare ajutor. O să plecăm diseară.

Pe măsură ce noaptea se instala încet, doamna Popescu îi privea de pe verandă cu ochi triști, realizând că aveau să plece cu adevărat. Cei doi își petrecuseră aproape tot restul zilei pregătind rulota. Brusc simțindu-se înfrigurată, își strânse haina în jurul ei și curăță zăpada

depusă pe balustrada verandei. Apoi se întoarse și intră în casă, simțind o tristeţe amară la gândul că îi va pierde mult prea curând.

Alex tocmai termina de aranjat armele sub patul din spatele rulotei, când o auzi pe Alina oftând. Se ridică, se scutură de praf și veni în cabină lângă ea. Alina se uita cu o privire pierdută spre verandă.

–Ah, Alex, este atât de tristă... Trebuie să stai de vorbă cu ea, îl rugă, privindu-l drept în ochi.

El își dădu părul după urechi. Chipul său, ca de obicei, nu lăsa să se vadă nici unul din gândurile ce-l frământau.

–Știu, vocea lui suna resemnată. Își mai aruncă o dată privirea prin rulotă, satisfăcut că totul era pus la punct. E timpul să ne luăm rămas-bun, spuse apoi întinzându-i mâna.

Alina își aşeză palma în mâna lui întinsă, zâmbind trist când îi simţi degetele strângând-o uşor.

Doamna Popescu își scoase haina și se aşeză lângă sobă. Sunetul uşii o făcu să-și ridice privirea. În câteva minute, totul avea să ia sfârşit, iar ea avea să rămână din nou singură. Prima intră Alina, îmbujorată, ţinând mănuşile într-o mână.

–Voiam să vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru noi. Eu... Vocea i se frânse.

Bătrâna zâmbi și îi întinse o mână. Alina se apropie de ea și se trezi prinsă într-o îmbrăţişare drăgăstoasă.

–Promite-mi că veţi fi fericiţi și liberi acolo unde mergeţi, şopti doamna Popescu, ștergându-i lacrimile cu un colţ al şalului.

–Promit, dădu ea hotărâtă din cap.

–Asta-i tot ce-mi doresc.

Din cadrul uşii, Alex urmări momentul de tandreţe dintre cele două femei, apoi intră în încăpere cu chipul golit de orice emoţie.

–E timpul să plecăm, anunţă cu voce calmă.

Alina o mai îmbrăţişă o dată pe bătrână, apoi se ridică.

–Te aştept în rulotă, îi şopti când trecu pe lângă el, punându-și mânuşile.

Doamna Popescu privi pe fereastră, urmărind-o cum își croieşte drum până la maşină.

–Este o tânără minunată, şopti ea, cu mâinile încă pipăind marginea umedă a şalului.

Alex îi privi chipul din profil, admirându-i puterea.

–Știu, răspunse.

Bătrâna se întoarse spre el și îi întinse o mână. El i-o strânse între palmele lui și o duse la piept.

–Pe lumea aceasta, există trei femei pe care le iubesc, începu el încet, făcând o pauză pentru a-și alege cuvintele potrivite. Pe lumea asta există trei femei pentru care mi-aș da viața.

Doamna Popescu își înăbuși un suspin, știind cât îi era de greu să recunoască astfel de lucruri. Degetele lui îi mângâiară cu delicatețe tâmpla ridată.

–Pentru tine aș muri. Ești mereu în inima mea. Se aplecă ușor și o sărută cu blândețe pe ambii obraji. O să ne mai vedem, promise el solemn.

Bătrâna încuviință din cap, rămasă fără grai. Cu mâna liberă îi dădu părul după ureche.

–Acum du-te, îi spuse, privindu-l ca și cum ar fi vrut să-și imprime pentru totdeauna în memorie chipul lui.

Alex o mai privi încă o clipă înainte de a-i da drumul la mână, apoi se întoarse repede și ieși din încăpere, lăsând-o singură.

Două zile mai târziu – Munții Wetterstein, Germania

Alex conduse rulota pe o alee lungă, trecând de cele câteva puncte de control ascunse. Merse încet, făcând scurte pauze pentru ca senzorii nedetectabili să-l recunoască. Trecuseră de punctul de control de la frontieră fără nici o problemă, grație cărților de identitate și pașapoartelor furnizate de Brett.

Întoarse capul și o privi pe Alina, care dormea profund, complet ruptă de tot ceea ce se întâmpla în jurul ei. Sedativul pe care i-l strecurase pe ascuns în paharul cu suc își făcuse efectul aproape imediat.

Alina se trezi de-abia după câteva ore, într-un dormitor elegant. Patul de modă veche avea cea mai confortabilă saltea pe care dormise vreodată, iar ea era acoperită cu o plapumă mătăsoasă aurie. Se ridică în șezut și privi confuză în jurul ei, încercând să-și dea seama unde se află.

Dormitorul era zugrăvit în tonuri calde de bej, cu mobile în nuanțe asortate. Sări din pat și se îmbrăcă, apoi traversă repede încăperea, făcând ceea ce ar face orice bun agent: cercetă împrejurimile și adună informații, căutând o cale de scăpare. Nu descoperi nici un dispozitiv de ascultare sau de supraveghere, ușile și ferestrele nu erau blocate, iar televizorul, combina stereo și telefonul erau în bună stare de funcționare.

Auzi un ciocănit slab, după care ușa se deschise. În cadrul ei apăru o femeie de vreo șaizeci de ani, cu o înfățișare plăcută.

–Bună dimineața! o salută cu un zâmbet binevoitor.

–Bună dimineața, răspunse Alina ezitând. Unde mă aflu?

Femeia zâmbi din nou.

–Asta nu-mi este dat mie să-ți explic.

Alina dădu din cap și privi împrejur.

–Pot să părăsesc încăperea?

–Bineînțeles. Imediat ce ești gata, te pot conduce afară.

–Cred că sunt pregătită deja.

Holul larg de aproape șapte metri era foarte elegant și eclectic, cu detalii arhitecturale în stil italian. După ce dădură un colț, Alina văzu o mulțime de oameni care mergeau, lucrau și vorbeau tot felul de limbi. Atmosfera locului, deși serioasă și oficială, nu era deloc oprimantă ca aceeea cu care se obișnuise la SSO.

Alex o observă și se ridică de la masa la care stătea, aflată într-o uriașă grădină acoperită. Purta o pereche de jeanși gri și un pulovăr gros de aceeași culoare. Arăta la fel de atrăgător și de carismatic ca întotdeauna, dar părea parcă mai liniștit. Doi bărbați săteau la câțiva metri în spatele lui, păzindu-l discret. În apropierea lor, o altă femeie în vârstă tăia trandafiri dintr-o tufă incredibilă cu petale multicolore.

–Arăți odihnită, o întâmpină Alex cu un zâmbet relaxat pe care ea nu-l mai văzuse niciodată.

Alina privi în jur, purtându-se tot ca un agent.

–Unde suntem?

Vederea panoramică a împrejurimilor prin ferestrele imense ale serei era de-a dreptul impozantă. În depărtare se zăreau culmi spectaculoase de munți acoperiți cu zăpadă imaculată, iar în apropiere se afla un lac a cărui suprafață lucea diamantin în razele gălbui de soare. Peste tot se vedeau grădini, piscine, terenuri de tenis, piste de alergare și o clădire din sticlă în care mai mulți oameni se antrenau în artele marțiale.

–Bună dimineața și ție, replică Alex zâmbind. Cum rămâne cu noțiunea de normalitate?

Alina își mușcă buza de jos.

–Ai dreptate. Bună dimineața. Unde naiba suntem?

–Acesta este unul dintre centrele de antrenament ale organizației Elite, draga mea, răspunse în locul lui femeia în vârstă, alăturându-li-se. Nu-i așa că sunt superbi? întrebă apoi, privind cu un zâmbet trandafirii din coșul pe care-l ținea în brațe. Inspiră acest parfum sublim și relaxează-te până sosește Brett.

–Am putea face o scurtă plimbare să explorăm locul, propuse Alex cu un zâmbet strengăresc.

–Dacă promiți să nu pui prea multe întrebări până la sosirea lui Brett, atunci îți dau voie să mergi cu Alex ca să-ți arate împrejurimile, spuse femeia zâmbind complice.

–Îl cunosc pe Alex destul de bine, replică Alina, privindu-l încruntată. Oricum n-o să-mi răspundă la întrebări. Se întoarse apoi spre femeie și ridică din umeri: După cum ați observat, nici măcar nu v-am întrebat cum vă numiți.

Alex zâmbi.

–Mă cunoaște foarte bine.

–*Touché*, draga mea, spuse femeia ridicând coșul și îndepărtându-se.

Alex o luă de mână.

–Haide.

Se plimbară pe sub umbra munților magnifici, ținându-se de mână. Alex se opri lângă un pin imens. Ochii lui de un gri-catifelat străluceau cu nerăbdare, neștiind cum să-i spună totul despre viața secretă pe care fusese nevoit s-o ducă de unul singur atâția ani. Își ridică palma înmănușată și îi mângâie părul, dorindu-și ca dragostea lui să-i poată vindeca toate rănile din suflet.

–Știu că-ți este greu să ai încredere în mine. M-ai rugat de atâtea ori să stau de vorbă cu tine, să fiu sincer, să-ți spun tot adevărul. De cele mai multe ori n-o puteam face, iar asta numai spre binele tău. Ceea ce ți se va spune în următoarele câteva ore este strict secret. Vreau doar să-ți aduci aminte că-mi doresc din toată inima numai ce este bine pentru tine. Uneori va fi dificil, de multe ori vei suferi, dar, în cele din urmă, vei vedea că a meritat.

Îi oferi iar mâna, și ea i-o acceptă. Nu mai discutară nimic pe acest subiect și își continuară plimbarea în liniște. Indiferent cât de straniu părea, amândoi se simțeau confortabil în acea tăcere, comunicând tacit. Alina zâmbi în sinea ei, gândindu-se că asta spunea atât de multe despre cine erau cu adevărat.

Când se întoarseră, Brett îi aștepta.

–Alex! îl întâmpină el pe tânăr, strângându-i mâna cu un zâmbet larg, apoi se întoarse spre Alina cu aceeași expresie. Alina, sunt încântat să te cunosc în sfârșit. Ți-au plăcut împrejurimile?

–Foarte mult, mulțumesc, răspunse ea cu un zâmbet cald.

–Mergem înăuntru? le propuse Brett, arătând spre niște uși din sticlă.

Îl urmară, iar Alex o ghidă pe Alina cu o mână fermă pe spate, reasigurând-o constant că era lângă ea. Încăperea în care intrară era complet diferită de ce văzuse până acum. Un fel de cartier general extrem de futurist, din inox și sticlă, care crea cumva o atmosferă intimă. În mijlocul încăperii, se afla o masă rotundă suprarealistă, cu câteva scaune asortate împrejur. Se așezară, iar Brett o privi pe Alina înainte de a începe să vorbească.

–Alina, cred că este inutil să mai spun că tot ce vei afla aici nu poate fi împărtășit nimănui din afară. Divulgarea oricăreia dintre aceste informații poate fi extrem de periculoasă pentru siguranța noastră și a ta. Acum faci parte din cea mai puternică și mai secretă organizație din lume, pe numele ei Operațiuni Speciale Antiteroriste Elite. Deși oficial nu există, beneficiem de susținere internațională. Oficial nu avem angajați și nu vei putea descoperi nicăieri vreo însemnare despre activitatea noastră. Există numai în eter, dincolo de invizibil, singurul loc în care suntem în siguranță. Te afli într-unul dintre centrele de antrenament Elite, și mai sunt multe altele în toată lumea. Cartierul general se află la Milano, în Italia, cu filiale pe tot globul. Slujba noastră este să curățăm lumea de criminali și teroriști, și o facem foarte discret. Este extrem de important să înțelegi foarte bine cu ce ne ocupăm, precum și faptul că nu există pentru marele public, și așa trebuie să rămânem. Străbatem lumea ca niște fantome, mereu în umbră. Fără mulțumiri oficiale, fără medalii și fără recunoștiința celor pe care-i ocrotim.

Alex întoarse capul și aruncă o privire spre Alina, curios să vadă care era reacția ei. O văzu că ascultă liniștită, cu ochii ațintiți asupra lui Brett.

–Era noastră modernă se definește printr-o creștere îngrijorătoare a terorismului internațional și, în același timp, și a dării de seamă, continuă Brett. Serviciile secrete sunt acum trase la răspundere de către politicieni infinit mai mult decât înainte, iar lumea are nevoie de servicii de inteligență cu adevărat secrete, nu ceva ce poate fi discutat în timp ce se servește o ceașcă cu ceai. Noi știm asta, oponenții noștri o știu, singura întrebare care rămâne este cum să-i înfrângem. Ce ne facem dacă metodele noastre sunt incorecte din punct de vedere politic?

Alina își coborî privirea și se concentră asupra mâinilor ei.

–Iar metodele voastre sunt...

Brett o studie tăcut un moment.

–Să presupunem că reușim să capturăm un terorist notoriu și-l judecăm. E găsit vinovat și trimis la închisoare pe viață. N-am reușit nimic altceva decât să-l transformăm într-un erou care va inspira alte sute de noi recruți să continue ceea ce a început el.

Alina își ridică ochii și-l privi.

–Așa că nu-l mai judecă nimeni. În schimb, voi îl asasinați.

Brett încuviință din cap.

–Eficient și anonim, câteodată chiar făcând ca totul să pară un accident nesemnificativ, câteodată învinuind alte organizații, un adversar, sau un dușman bine știut. Dumnezeu știe că avem o gamă foarte largă și variată de unde să alegem.

–Deci asta voi face și eu? întrebă Alina, știind răspunsul dinainte.

Ochii scrutători ai lui Brett o studiară și mai intens.

–Da, răspunse el simplu și direct. Ai vreo întrebare?

–De ce m-ați ales pe mine? vru ea să știe, păstrându-și expresia calmă.

Brett dădu din cap, arătându-i că se așteptase la această întrebare.

–Profilul tău a fost adus în atenția noastră de către Alex. El a fost de părere că vei fi o achiziție valoroasă pentru noi. După ce ți-am studiat cazul, am fost de acord. Așa cum vei vedea și singură, nu ești unica persoană recrutată din SSO pentru a deveni agent operativ Elite. Firește, va trebui să treci printr-o perioadă de antrenament și acomodare, mai ales pentru a te obișnui cu noile arme și echipamente. Sunt sigur că Alex te va pune la curent cu toate informațiile necesare, contez pe el să te ghideze prin centrul de pregătiri. Brett se ridică de pe scaun și-i întinse mâna. Bine ai venit la Elite, Alina, sunt extrem de încântat să te avem alături de noi, încheie el pe un ton jovial.

–Vă mulțumesc, zâmbi ea și-i strânse mâna cu sentimental că viața ei intra într-o nouă fază, mai periculoasă decât cea care tocmai se încheiase.

La mai puțin de o lună după recrutarea în Elite, Alina plecă în prima ei misiune: asasinarea lui Nicolae Ceaușescu. Fusese la un pas să reușească.

✦

CAVALERII NOPȚII

Martie 1990 – Milano, Italia

Telefonul lui Alex o trezi în miezul nopții, iar Alina își făcu un duș rapid și se îmbrăcă la repezeală, fără să acorde prea multă atenție ce pune pe ea. Când ajunse la cartierul general Elite, fu mai mult decât surprinsă să vadă numai personalul de noapte în centrul de comunicații. Alex o trezise cu noaptea în cap și nici o misiune critică nu era pe rol?

Alex se apropie de ea cu mersul lui de felină, arătând la fel de pus la punct și calm ca întotdeauna. Alina oftă înciudată, simțindu-se ca o troală cu părul ud atârnându-i pe spate și picioarele vârâte la repezeală în tenișii.

–Alex, îl salută placid.

–Bună dimineața, îi răspunse el, măsurând-o din cap până în picioare. Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc așa devreme. Brett ne-a convocat la o ședință.

Se întoarseră pe călcâie la unison, aproape robotic, și se îndreptară spre sala de ședințe, mai mult pentru a evita atmosfera încărcată ce se așternu între ei precum liniștea înșelătoare peste un câmp de luptă pregătit pentru asalt. Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului.

–Asta numești tu *dimineață*?

Buzele lui se relaxară într-un zâmbet minuscul.

–E patru ceasul. Este dimineață.

–Mă rog, stâmbă ea din nas. Nu sunt un fan al dimineților cu noaptea în cap.

El întoarse capul și-o privi.

–Serios? Îmi creasem o altă impresie în San Remo, spuse cu voce joasă, o sclipire de amuzament lucindu-i în ochii de culoarea jadului.

Ea înghiți în sec, realizând că era pentru prima oară de când se întorseseră din San Remo când el făcuse o remarcă referitoare la aventura lor pasională.

Brett îi aștepta nerăbdător, plimbându-se în sus și-n jos prin sala de ședințe.

–Regret că a trebuit să vă chem atât de devreme, însă timpul ne presează, spuse cu o voce preocupată.

Alina își mușcă limba ca să se abțină de la o replică acidă. Nu știa exact cine instaurase regula că agenții operativi nu puteau sorbi

dintr-o cană de cafea fierbine în timpul ședințelor dis de dimineață, mai ales după ce fuseseră treziți cu noaptea în cap de târâitul neplăcut al telefonului, dar era suficient să-și dorească să demareze o mișcare sindicală. Era suficient de neplăcut că erau nevoiți să se dea jos din pat când toți oamenii normali la cap încă dormeau, însă obligația de-a asculta povești despre asasinate și distrugeri fără a putea apela la sprijinul moral al cofeinei era cu totul și cu totul altceva.

–Ne-au parvenit niște informații neașteptate de ultimă oră despre misiunea voastră din Amsterdam, continuă Brett impasibil.

Alex și Alina își ocupară locurile la masa de ședințe, unul lângă altul, Alex numai ochi și urechi, Alina încercând să-și țină ochii deschiși și să nu arate că era gata să adoarmă. Vocea monotonă a lui Brett trecu mai mult pe lângă ea, îmbiind-o și mai mult la somn:

–Oamenii noștri de legătură din Amsterdam ne-au trimis niște informații extrem de alarmante. Se pare că un atac terorist de avengură e planificat de Al Qaeda prin omul nostru Massoud Rahman, și va avea loc pe treisprezece Aprilie, de ziua Reginei Beatrix. Majoritatea orașelor olandeze organizează parade și petreceri în aer liber, însă nimic nu se ridică la proporțiile celor ce au loc în Amsterdam. Rahman trebuie eliminat, nu înainte însă de-a extrage fișierul principal al celulei. Nu știm unde se află, așa că va trebui să-i accesați ambele calculatoare, și cel de acasă și cel de la birou. Colectați absolut tot materialul pe care îl găsiți în ambele locații.

Brett făcu o pauză scurtă și împinse două PDA-uri pe masă spre ei.

–Aici aveți încărcate toate informațiile de care aveți nevoie. Plecați imediat. Le aruncă o privire ușor îngrijorată și-și drese glasul, părând puțin jenat. Nu cred că mai e nevoie să specific că va trebui să deveniți Lucien și Elise Montreau.

⌖

Alina aștepta ușor nerăbdătoare în terminalul Aeroportului Internațional Linate din Milano, uitându-se în jur după Alex, care plecase să cumpere cafea pentru amândoi. Urmau să zboare la bordul unei aeronave comerciale pentru a-și asuma rolurile sub acoperire. Sezonul turistic abia prindea amploare, iar aeroportul era înțesat cu familii și studenți în vacanța de primăvară, dar și cu cei ce călătoreau în interes de serviciu sau cu diferite afaceri.

Ochii ei cercetători îl descoperiră pe Alex, croindu-și drumul spre ea prin vânzoleala neîncetată. Costumul lui gri de haine se încadra de minune în ceata călătorilor în interes de afaceri, croiala impecabilă

categorisindu-l în vârful piramidei monetare.

Scoase pașapoartele lor create special de Elite și se ridică în picioare, degetele ei evitându-le cu grijă pe ale lui când îi oferi paharul cu cafea. Alex îi cercetă chipul cu o privire fugară, apoi cu un gest politicos îi indică să-l preceadă. Ea i-o luă înainte, sorbind din cafeaua delicioasă și sperând să simtă efectul cofeinei prin vene cât mai repede.

În timp ce aeronava se pregătea pentru decolare, Alina se lăsă pe spătarul fotoliului elegant și comfortabil, permitându-și luxul de a se delecta cu privilegiile oferite de călătoria la clasa întâi. Avea să fie un zbor destul de scurt, dar condițiile erau extrem de diferite față de cele din elicopterele și aeronavele oferite de Elite în timpul unei misiuni.

Își întinse picioarele lungi cu un zâmbet mulțumit și-și scoase pantofii cu tocuri, apoi îl privi pe Alex peste umăr. Capul lui era sprijinit de spătarul fotoliului pe care-l ocupa și ochii îi erau închiși, dar se îndoia că dormea. Probabil profita de moment și de condițiile oferite pentru a se relaxa, la fel ca și ea, însă ar fi fost complet împotriva instinctelor lui să-și permită să fie vreodată neatent la ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Întoarse capul și privi parcelele de câmp ce rămaseră în urmă în timp ce avionul decolă, culorile variind în funcție de recoltă și nivelul de irigație. Minusculele mașini și camioane erau singurele semne de viață vizibile de la altitudinea crescândă. Se întinse leneș și privi la ceas. Cinci după-amiaza.

Stewardeza îi oferi zâmbitoare un pahar cu apă minerală, pe care-l acceptă cu un zâmbet automat. După ce sorbi din lichidul rece, privi în jurul ei la ceilalți pasageri. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție, așa că-și scoase PDA-ul din geantă și începu să studieze informațiile încărcate acolo.

Aparent, Al Qaeda plănuia să atace un parc de pe ruta unde avea să se desfășoare o paradă a florilor reprezentativă pentru ziua reginei, plantând mai multe bombe și detonându-le simultan. Ridică o sprânceană când vazu că Massoud Rahman, ținta lor principală, îi invitase pe soții Montreau la un carnaval mascat și o întâlnire de afaceri peste două zile. Într-un mod cu totul anonim, Elite livrase imagini cu fericitul cuplu pe filiera de care se folosea Massoud pentru culegerea de informații, așa că era vital să-și joace perfect rolul de îndrăgostiți. După spusele multora, soții Montreau erau proaspăt căsătoriți și extrem de pasionali. Alina strâmbă din nas, știind că nu avea să fie prea dificil să creeze această imagine, însă stomacul i se strânse la gândul că vor trebui să-și afișeze intimitatea ca pe o emblemă, și asta numai de dragul misiunii.

Lucien Montreau se trăgea din viță veche, familia lui putred de

bogată de zeci de generații. Purta un smoching la fel de natural cum alți bărbați purtau o pereche de blugi, și era un om de afaceri extrem de priceput și nemilos, temut de oponenții săi. Massoud spera să se folosească de ocazia carnavalului mascat pentru a-l convinge să investească în noul său domeniu de afaceri, și anume vânzarea armelor provenite ilegal din arsenalul fostei Uniuni Sovietice oricui plătea dolari grei pentru a se bucura de acest privilegiu.

Elise Montreau, spre deosebire de soțul ei, devenise bogată peste noapte datorită căsătoriei cu Lucien. Povestea lor de dragoste se derulase ca un film de sfârșit de săpatămână, unde bărbatul de afaceri obscen de bogat fusese fascinat de femeia tânără si frumoasă în timpul unei vacanțe de schi în Alpii Elvețieni. Lucien se folosise de șarmul lui indubitabil, dar și de cadouri extravagante, pentru a o cuceri pentru vecie.

Alina oftă. În timp ce Alex și Massoud aveau să se afunde în detaliile tranzacțiilor ilegale, ea se va folosi de prilej pentru a se infiltra în biroul principal unde se afla calculatorul personal al lui Massoud. Cu o zi înainte de carnaval, în timp ce aveau să joace rolul de turiști interesați de fiecare colțișor ascuns al Amsterdamului, urma să aibă loc o întâlnire cu un om de legătură ce avea să le transmită mai multe informații în legătură cu activitatea celulei Al Qaeda.

Alina își întoarse din nou privirea la Alex. Ochii lui se deschiseră imediat, ca și cum i-ar fi simțit privirea.

–Ce s-a întâmplat? o întrebă cu voce joasă.

Buzele ei schițară un zâmbet slab.

–Nimic... Păreai atât de relaxat, încât nu m-am putut opri să te privesc.

El îi luă mâna și depuse un sărut tandru în zona sensibilă din interiorul încheieturii.

–Ar trebui să mergem mai des în vacanță.

Ea simți șocul cuvintelor și atitudinii lui ca pe o găleată cu apă rece direct în față. *Misiune... ne aflăm în misiune. Alex își joacă rolul lui și mă avertizează să mi-l joc și eu pe-al meu.*

–Ca vacanța din San Remo? îl tachină cu un zâmbet ironic.

Expresia oglindită în ochii lui deveni fierbinte, iar ea se întrebă dacă asta se datora faptului că-și intrase în pielea personajului misiunii, jucându-și rolul, ori afecțiunii reale pentru ea. El îi sărută din nou încheietura și își găsi o poziție mai comodă. Ea încercă să-și retragă mâna, însă degetele lui se încordară și nu-i permiseră.

–E un zbor foarte scurt, spuse, întorcând capul s-o privească. Ar trebui să ne bucurăm de timpul pe care-l avem împreună cât

putem de mult.

Ea încuviință din cap și își așează tâmpla pe umărul lui, realizând că deja se lupta din răsputeri să-și dea seama unde începea misiunea și unde se termina realitatea.

Amsterdam, Olanda

Arhitectura îndrăzneață în stil Renascentist a Hotelului American deosebea clădirea de restul nu numai prin stilul eclectic, ci și datorită faptului că beneficia de un debarcader propriu pe Canalul Leidse, unul dintre cele mai fermecătoare canale ale Amsterdamului. Însă Elite nu le rezervase cel mai luxos apartament pe care Hotelul American îl putea oferi datorită farmecului locului, ci mai degrabă datorită rutei de scăpare în plus oferite de acel debarcader, care putea săvârși minuni pentru siguranța lor.

Locația era perfectă, chiar în inima pieții Leidseplein, o zonă faimoasă pentru restaurantele variate, barurile intime și teatrele pe care le oferea, la doar o aruncătură de piatră de Rijksmuseum, Van Gogh Museum, și elegantul Vondel Park.

În timp ce Alex îi înscrise în cartea de oaspeți, purtând o conversație animată cu recepționerul, Alina admiră holul hotelului, observând mobila din lemn masiv de stejar sculptată manual, dar și numeroasele intrări și ieșiri ce puteau fi folosite în caz de urgență.

Alex îl urmă pe valetul ce le transporta bagajele pe un cărucior argintiu lustruit la perfecție, ochii lui nescăpând nici un detaliu al împrejurimilor lor. Alina zâmbi în sinea ei, știind că nu admira eleganța hotelului. Alex putea descrie totul în mic amănunt după numai câteva secunde de filaj, infinit mai bine decât ar fi putut-o face ea. Cu greu își abținu un comentariu sarcastic, muștruluindu-se mental. Începea să devină arțăgoasă datorită oboselii, o incipientă durere de cap strângându-i tâmplele ca într-o menghină.

–*Mon amour*, o chemă Alex, indicând liftul.

Ea își puse poșeta pe umăr și îl urmă.

Apartamentul rezervat era încântător, potivindu-se perfect cu identitatea lor asumată. Mobilele erau piese antice veritabile, totul debordând eleganță și rafinament de la fiecare linie sculptată în lemnul masiv, până la fiecare bucată de catifea brodată savant din tapițerie. Alinei îi era aproape teamă să se așeze oriunde, de parcă s-ar fi aflat într-un muzeu. Rămase în mijlocul camerei de zi, simțindu-se teribil de incomod în încăperea elegantă. Alex, însă, părea că se simte ca acasă.

–*Merci*, îi spuse el valetului, în timp ce îi punea o hârtie de o sută

de dolari în mână. Ai grijă să nu fim deranjați.

–Desigur, domnule, răspunse acesta cu o plecăciune adâncă, executând încă una în direcția Alinei. *Madame*, mai îngăimă în timp ce se retrase de-a-ndăratelea pe ușă afară.

Alina oftă și-i aruncă o privire dezgustată lui Alex, apoi își luă bagajul și păși în dormitorul spațios. Totul arăta la fel de impozant și elegant ca și în camera de zi, însă privirile ei fură atrase de patul de dimensiuni impresionabile ce trona mândru sub o împletitură de arcade majesuoase sculptate în lemn de trandafir. Își depozită valiza neceremonios pe salteaua perfectă și se întoarse să-l privească pe Alex cu o sclipire bănuitoare în ochii ei verzi. El își așeză valiza lui cu infinit mai multă grijă pe partea opusă a patului și-i întoarse privirea.

–Nu eu am făcut aranjamentele, știi prea bine, răspunse el comentariului ei tăcut, vocea sunându-i la fel de calmă ca de obicei.

Ea oftă exasperată și-i întoarse spatele, pășind până în dreptul ferestrei imense de cristal.

–Urăsc când jucăm jocurile astea mentale, spuse în timp ce privea o barcă cu pânze navigând pe apele verzui ale canalulului.

–Atacul terorist nu e un joc, replică el încet.

–Știu asta, Alex, dar chiar trebuie să ne jucăm de-a intimitatea din prima zi? îl întrebă, simțind cum zvâcnetul incipient din tâmple avansa la rang de durere de cap în toată regula.

El își puse mâinile în buzunare și se plimbă alene prin cameră.

–Trebuie să respectăm profilul misiunii, știai asta prea bine de la început.

–Profilul misiunii indică sex din prima noapte? Vocea ei era joasă, dar încărcată de furie.

El ridică din sprâncene, părând ușor iritat.

–Suntem proaspăt căsătoriți, Alina, un dormitor cu paturi separate ar fi bătut la ochi. Deocamdată, însă, nu suntem sub urmărire. Ce decidem... - se opri brusc și se corectă -... ce *decizi* să faci sau nu în acest dormitor, nu e treaba nimănui de la Elite.

Secunde lungi cât adevărate eternități trecură fără ca nici unul dintre ei să mai adauge ceva. Alex rupse într-un final contactul lor vizual.

–Ar trebui să despachetăm. Avem rezervare la cină.

⌖

Când intrară în restaurant, era evident că fuseseră așteptați. Masa lor era gata aranjată cu lumânări lungi albe și aranjamente de flori proaspete, multicolore. Mâncarea era deja pe masă, sub capace imense

de inox, o sticlă de vin răcindu-se discret într-o frapieră.

Stomacul Alinei se contractă dureros la mirosul mâncării. *Nici nu e de mirare ca mă doare capul,* se gândi, încercând inutil să-și amintească când mâncase ceva ultima oară.

Alex îi turnă un pahar de vin. Era atât de înfometată, că nici nu se mai obosi să-l întrebe ce comandase pentru ei, ci doar gustă din diferitele feluri de mâncare și decise care-i plăcea cel mai mult. Sorbind din vinul delicios, se forță să-și miște capul cât mai puțin ca să nu-și agraveze durerea de cap.

–Poate ne plimbăm puțin prin oraș după cină, propuse Alex, privind-o pe sub gene. *Trebuie să mergem în recunoaștere,* era de fapt mesajul corect.

–Sună minunat, dar din păcate trebuie să refuz, răspunse ea, susținându-i privirea. Mă doare capul îngrozitor de tare. *Nu putem amâna pe mâine?*

Alex o privi atent pentru un moment, și orice văzu pe chipul ei păru să-l convingă de adevărul spuselor ei, pentru că încuviință din cap. Mâna lui alunecă de-a lungul mesei și se așeză peste a ei, îngrijorare sinceră umbrindu-i ochii.

–Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că nu te simți bine. Degetele lui le mângâiară pe ale ei. Hai să terminăm cina și apoi te bagi în pat. Poate am să fac singur o plimbare scurtă mai târziu.

–Crezi că ar fi potrivit... singur într-un oraș străin?

Degetele lui o mângâiară din nou.

–Nu-ți face griji, totul va fi în regulă, replică el calm, dar cu voce fermă. *Trebuie s-o fac,* îi comunicară tacit ochii lui.

Ea dădu din cap, în semn că a înțeles motivele lui.

–Mâncarea a fost delicioasă. Ce-ai comandat?

Un zâmbet real străluci în adâncimile ochilor lui schimbători.

–Nu am nici cea mai mică idee.

⌖

După cină, Alex se plimbă pe străzile scufundate în noapte, ochii lui observând atenți suflul și activitatea nocturnă a orașului, mintea lui calculând și luând notițe invizibile, plănuind. În ciuda activității febrile din mintea lui, o parte din gânduri i se întoarseră neabătute la Alina. *Cum nu mi-am dat seama că nu se simțea bine?* se întrebă înciudat. Comportamentul ei refractar și paliditatea feței ar fi trebuit să-i dea de gândit. După cină, o acompaniase în apartamentul lor, intenționând să o ajute să se bage în pat.

–Pot să ma dezbrac și fără asistență specială, comentase ea iritată.

Alex traversă strada, îndreptându-se către bulevardul principal. Cerul mustea de nori întunecați ce vesteau ploaie, nici o rază de lună nereușind să evadeze prin țesătura umedă. Fațadele clădirilor decorate cu împletituri intricate de oțel erau întunecate și mohorâte. Un parc sclipi în partea stângă sub o rază jucăușă de lună scăpată preț de o secundă din închisoarea pufoasă a norilor. Informațiile de ultimă oră indicau că acela era locul ales de Al Qaeda pentru atac.

Ochii lui Alex scanară parcul învăluit de umbrele nopții. Prea întunecat. Trebuia să-l vadă în timpul zilei pentru a putea pune la cale toată misiunea. Privi în jur, descoperind o mică cafenea chiar vizavi. Cu planul bine stabilit pentru a doua zi, se decise să se înapoieze la hotel.

În ciuda încercării lui de-a face cât mai puțin zgomot, ușa de la dormitor scârțâi ușor când o deschise. Ochii lui se fixară automat pe pat, căutând-o pe Alina. Lumina ce se revărsa peste umărul lui în cameră făcea ca părul ei să pară aproape argintiu și se reflecta de pe pistolul pe care îl ținea cu ambele mâini spre inima lui. Aerul dintre ei aproape sfârâi, încărcat de tensiune.

Alex rămase perfect nemișcat, dându-i timp să-l recunoască, apoi păși înăuntru și închise ușa cu călcâiul bocancului. În același moment, Alina îndreptă arma spre tavan și puse piedica la loc.

Alex își scoase jacheta neagră și o puse pe un scaun, apoi aprinse veioza de pe noptiera lui. Ochii Alinei erau somnoroși, părul ei încîlcit, însă imaginea pe care o oferea era periculos de senzuală, iar el fu pe jumătate tentat să-i întoarcă spatele și să dispară înapoi în noapte.

–Cum a fost plimbarea? îl întrebă ea cu vocea răgușită de somn.

El strânse pumnii, trupul lui reacționând ca și cum vocea ei ar fi fost o mângâiere.

–Mâine dimineață aș vrea să vezi un parc pe care l-am descoperit. Arată foarte... - făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit - ... interesant.

–*Interesant?* comentă Alina cu o voce mustind de amuzament.

El se întoarse și-și scoase pulovărul negru în drum spre dulap, de unde scoase un tricou curat.

–Cum te simți?

–Mai bine.

Așternuturile foșniră, iar el privi peste umăr să vadă că ea se întorsese cu spatele. Zâmbi în sinea lui, pe jumătate iritat, pe jumătate ușurat de gestul ei. Modestia nu era o comoditate accesibilă în Elite. Între înghesuiala din vestiare când se pregătea o misiune și munca sub acoperire pe timp îndelungat, agenții își pierdeau și ultima fărâmă

de pudoare de care mai dispuneau, expunându-și trupul fără nici un fel de complexe. Alex nu suferea de nici un fel de inhibiție legată de necesitatea de a-și expune trupul... însă cu Alina totul era diferit. Situația și atmosfera dintre ei erau atât de tensionate, încât trebuia să fie foarte atent.

Își schimbă pantalonii cu o pereche de pantaloni de pijama și se apropie de pat, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să-i ceară permisiunea să doarmă lângă ea. Ea probabil îi auzise pașii apropiindu-se, pentru că se întoarse pe spate, privirea ei cercetându-i atent fața. Rămaseră așa pentru câteva momente, fiecare pierdut în ochii celuilalt.

La naiba cu tot, își spuse Alex, hotărându-se să aibă încredere în instinctele lui. Puse un genunchi pe pat și se aplecă, depunând un sărut aproape cast pe buzele ei.

–Dă-te mai încolo, îi șopti, zâmbind la sfidarea ce se oglindi aproape instantaneu în ochii ei. Te-ai întins pe tot patul, precizează el.

Rebeliunea din ochii ei se dizolvă în amuzament.

–Pardon, replică ea și se mută la locul ei.

Alex stinse lumina, apoi se urcă în pat și se așeză pe o parte. Brațele lui îi înconjurară talia, trăgând-o spre pieptul lui. Genunchii lui se pliară după ai ei, trupurile lor curbându-se unul după altul, devenind unul.

Alina suspină ușor și se cuibări mai bine în brațele lui, frecându-și posteriorul de el. Brațele lui se încordară o idee, însă el își impuse să nu răspundă. Nu încă, nu în acea seară. În câteva minute, o simți cum se relaxează și alunecă înapoi pe tărâmul viselor. El rămase treaz o vreme îndelungată, bucurându-se din plin de a o simți în brațele lui.

⌖

A doua zi de dimineață, vremea era însorită și caldă. Alex și Alina se așezară pe o bancă în fața cafenelei pe care o descoperise Alex cu o seară înainte, și își luară micul dejun constând în cafea delicioasă cu lapte și croisant cu stafide și scorțișoară. Ochii lor evaluară parcul de peste drum cu mare atenție. Alina își scutură firimiturile din poală cu un zâmbet pe buze și sorbi și ultima gură de cafea. Alex o privi peste paharul lui de cafea.

–Ce e așa de amuzant?

Zâmbetul ei se lărgi, mîna ei indicând parcul.

–Totul arată atât de... normal.

Ochii lui schimbători sclipiră cu amuzament. Își termină și el cafeaua și se ridică în picioare să arunce paharele goale la gunoi, apoi se întoarse și-i oferi mâna lui.

Alina se simți momentan confuză și frustrată datorită liniei atât de fine și înceţoşate dintre misiune și realitate. Mintea ei se zbătu înciudată, încercând să le diferențieze. *Misiune*, realiză cu o ușoară atingere de durere în suflet.

Arătând ca un cuplu de îndrăgostiți la plimbare, traversară strada și intrară în parc, observând aleile și calculând posibilele manevre ale oponenților. Câțiva copaci mărgineau canalul, trunchiurile lor noduroase stând aproape suspendate pe deasupra apei.

Alina se opri și privi câțiva copii escaladând copacii. *Dacă ei pot face asta, atunci poate oricine*. Ochii ei urcară pe cele mai înalte crengi, evaluând și considerând toate probabilitățile.

Alex o trase în direcția foișorului din lemn alb, care probabil avea să devină centrul celebrării din parc. Satisfăcuți cu recunoașterea efectuată, părăsiră parcul, îndreptându-se spre bulevardul principal. Un ponton de lemn se desfășura de-a lungul canalului, trecând pe lângă portul de ambarcațiuni unde se aflau câteva magazine marinărești. Înaintară pe el până când nu se mai afla nimeni în jurul lor, cei mai aventuroși plimbăreți rămași demult în urmă. Aleseră o bancă la întâmplare și se așezară față în față, fiecare scrutând împrejurimile din spatele celuilalt pentru a detecta un posibil filaj.

–Vor alege foișorul, spuse Alex într-un târziu.

Alina îl privi întrebătoare.

–Cum poți fi atât de sigur? Sunt multe alte locații posibile.

El îi întâlni privirea cu ochi reci, nici o emoție oglindindu-se în adâncimea lor.

–Vor alege foișorul, repetă calm.

Alina își înghiți următorul argument.

–Care e următorul pas?

El privi la ceas.

–Servim prânzul și ne întâlnim cu omul de legătură.

⌖

Restaurantul ales pentru întâlnire se afla pe pontonul ce șerpuia de-a lungul canalului, deasupra portului pentru ambarcațiuni. Un ospătar îi conduse pe terasa însorită, la o masă așezată chiar în centru. Alina îi aruncă o privire lungă lui Alex, îndoindu-se în sinea ei de securitatea locului. Când se așezară însă, își dădu rapid seama că alegerea era extrem de înțeleaptă. O discuție la o masă așezată pe marginea terasei ar fi putut fi auzită de un trecător, poate chiar înregistrată de un microfon ascuns, pe când bâzâitul zecilor de conversații de la mesele din jurul lor

faceau imposibilă o astfel de stratagemă în cazul unei discuții purtate cu voce joasă.

Ospătarul se apropie de masa lor, aducându-le băuturile răcoritoare. Alina îl cântări automat din priviri. Tânăr și înalt, cu părul întunecat la rădăcini și vârfurile oxigenate blond-portocaliu, un inel auriu în sprânceana dreaptă. Tânărul așeză băuturile în fața lor și le întinse amândoura meniurile.

Alex studie meniul câteva momente, apoi își ridică ochii la ospătar.

–Ce ne recomanzi?

Alina își ridică privirea din meniul ei și o fixă pe Alex. Întrebarea era total ieșită din caracter pentru el. Ospătarul își drese glasul, cu ochii fixați pe meniul lui Alex.

–Toate specialitățile zilei afișate înăuntru sunt bune. Somonul este proaspăt astăzi, la fel si scoicile și fructele de mare.

Alex îi mulțumi cu o înclinare a capului.

–Mulțumesc.

Ospătarul zâmbi și se retrase. Alina sorbi din sucul ei, își puse coatele pe masă, și-l întrebă tacit din priviri pe Alex: *Ce-a fost toată chestia asta?*

Ochii lui Alex coborâră pe meniu, pe care-l deschise la secția cu specialitățile zilei tipărite pe o pagină separată și atașată de paginile principale cu o panglică. Mâna lui se strecură dedesubt și desfăcu panglica, apoi dispăru sub masă. Alina îi simți degetele pe coapsa ei, și își lăsă mâna să-i cadă în poală, păstrând o expresie neutră când el îi pasă o hârtie. O palmă și își deschise poșeta pentru a extrage din ea rujul și o oglinjoară, depozitând hârtia acolo în același timp. Își aplică ruj pe buze, apoi îi oferi un zâmbet briliant lui Alex.

–Ești pregătit să comandăm?

–Ți-e foame? o întrebă el pe un ton surprinzător de senzual.

–Sunt de-a dreptul înfometată, îl tachină ea, plimbându-și unghiile pe brațul lui și simțind cum mușchii îi tresăreau sub atingerea ei.

El îi prinse mâna și-i dezmierdă degetele cu ale lui.

–Atunci hai să comandăm.

Alina întoarse capul și privi oamenii așezați în jurul lor. Oameni normali, făcând lucruri normale. Cât erau de norocoși și nici măcar n-o știau. Oftă din greu. Oare cum era să te trezești dimineața într-o lume în care cel mai traumatizant lucru ce ți se putea întâmpla era o pană de cauciuc, sau o amendă de parcare? Unde încărcând și descărcând o mitralieră MAC-10 nu era o calitate esențială? Unde puteai trăi fățis cu omul iubit?

Alex se aplecă peste masă și o sărută ușor pe gât.

–Nu te mai gândi, îi răsuflară cuvintele lui pe piele.

Ea zâmbi trist.

–Și tu la fel, replică blând.

El îi luă mâna și i-o strânse ușor ca într-o promisiune tăcută.

⌖

Când se înapoiară la hotel, Alex se așeză pe pat și deschise laptop-ul. Cu ajutorul telefonului stabili o conecție codificată cu Elite, degetele lui zburând pe deasupra tastaturii. Trecându-și o mână prin păr, Alina se așeză lângă el și examină hârtia pe care o primiseră de la omul lor de legătură: o poză a unui bărbat tânăr cam de douăzeci și ceva de ani cu părul negru ca tăciunele.

Alex scoase un scanner din geanta laptop-ului și-l conectă, apoi scană poza și-o trimise la Elite. Întoarse poza pe partea cealaltă și citi cele câteva cuvinte:

Hamad Noraid – Discoteca IT.

–Discoteca IT? murmură Alina.

–Unul dintre cele mai mari cluburi de noapte aici în Amsterdam, explică Alex întinzându-se pe pat, însă gemu înfundat și se ridică iar să-și scoată pistolul din tocul de la spate.

Îl puse cu grijă lângă laptop, apoi se întinse din nou cu brațele deasupra capului. Închise ochii și își arcui coloana vertebrală ca o pisică.

Alina îl privi zâmbind amuzată.

–Obosit?

El deschise ochii și se ridică pe coate.

–N-am dormit prea bine noaptea trecută. Oftă și ridică sugestiv o sprânceană. Prea multe tentații.

Ea simți cum obrajii i se aprind în flăcări, dar reuși să-și ascundă stânjeneala cu un rânjet.

–Poți oricând să dormi pe podea, îi sugeră pe un ton dulce.

Ochii lui se îngustară.

–Mersi, ești foarte drăguță.

Ea se ridică în picioare și păși între genunchii lui, privind la ecranul laptop-ului.

–Și acum ce facem? întrebă fără să se întoarcă cu fața la el.

–Îl așteptăm pe Brett să încarce poza în baza noastră de date și să vadă ce informații apar.

Ea întoarse capul și-l privi peste umăr.

–Cât o să dureze asta?

El era din nou culcat pe spate, cu ochii ațintiți pe tavan.

–Greu de spus. Ochii lui coborâră și se fixară pe ea. De ce, ai vreo sugestie? tonul lui căpătase o vagă tentă senzuală, dând astfel o conotație erotică cuvintelor aparent inocente.

Ea se întoarse cu fața la el, sprijinindu-se cu mâinile pe măsuța din spatele ei.

–Poate. Tu? replică cu voce joasă.

El nu răspunse, dar o fixă cu privirea. *Ușor, cu grijă,* își impuse. Pasivitatea aparentă a Alinei era înșelătoare, amintindu-i de un animal sălbatic veșnic pregătit s-o rupă la fugă la cea mai mică amenințare. Avea mereu sentimentul că mergea pe sârmă ghimpată în preajma ei. *Trateaz-o cu răceală și s-ar putea să nu-ți mai acorde nici o șansă. Grăbește lucrurile și s-ar putea să creadă că vrei s-o manipulezi.*

Păstrându-și ochii în ai ei, se ridică și îi luă mâna. Expresia ei rămase calmă și controlată. Prea calmă și prea controlată, realiză el cu o bruscă înțelegere a psihicul ei. *Îi este teamă să se încreadă în mine.*

O trase blând peste el, dându-i posibilitatea să-l respingă, sau să se retragă. Ea n-o făcu, așa că o rostogoli până ajunse sub el și-i atinse buzele cu ale lui. Degetele ei se încordară pe umerii lui.

Laptop-ul emise un bip.

–Alex? vocea lui Brett bubui în boxe.

Alex se trase înapoi, întrerupând tentativa de sărut, însă degetele ei i se înfipseră în umeri, împiedicându-l să se ridice de pe ea. Ochii lor se întâlniră, privirea lui Alex încărcată de dorință și frustrare. El închise ochii, reclădindu-și masca impasibilă pe față. Ea oftă și își luă mâinile de pe umerii lui, privindu-l cum se ridică și apasă o tastă a laptop-ului.

–Da, Brett. Sunt aici, spuse el cu voce controlată.

⌖

Alina se privi în oglindă și-și aranjă o șuviță de păr, apoi ieși din baie. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și un pulovăr subțire de culoarea cobaltului, Alex discuta cu Brett prin intermediul laptop-ului, punând la punct detaliile misiunii. Pistolul lui era ascuns în tocul de la spate, jacheta neagră pregătită cu grijă pe pat. Întoarse capul spre ea și o măsură de sus până jos, evident aprobând alegerea ei vestimentară.

Rochia ei neagră strălucea prin sute de cristale mici atașate de material, reflectând lumina ca o galaxie de steluțe. Fără bretele, cu un decolteu adânc, se mula perfect pe trupul ei subțire, foșnind promițător la fiecare pas. Crăpătura generoasă din dreptul piciorului drept oferea viziuni la fel de tentante ca și decolteul.

Traversă camera si se opri în dreptul lui, privind ecranul laptop-ului

peste umărul lui. Din câte putea vedea, nu se produsese nici o schimbare în profilul misiunii de când îl citise ultima oară. Își lipi un microcip conținând un microfon si un dispozitiv de urmărire în spatele urechii, ascunzându-l sub părul care îi cădea pe umeri. În timp ce-l aștepta pe Alex să încheie convorbirea cu Brett, își controlă magazia pistolului să se asigure că era încărcată, apoi îl vârî în poșetă.

Baza de date Elite produsese niște informații extrem de interesante cu privire la bărbatul din fotografia pe care o obținuseră de la omul lor de legătură. Hamad Noraid avea douăzeci și șapte de ani și era un asasin profesionist. În prezent era înrolat ca student la Universiteit van Amsterdam, unde aparent singura sa ocupație era să recruteze viitori membri pentru Al Qaeda. În ultimii opt ani fusese înrolat ca student la zece universități internaționale diferite, acționând mereu în interesul Al Qaedei în calitatea sa de membru cu grad major în organizație, iar acum fusese avansat ca locotenent în slujba lui Massoud Rahman.

Informații de ultimă oră indicau că Hamad, împreună cu alți membri ai celulei, plănuiau o noapte de dezmăț la discoteca IT, așa că Lucien și Elise Montreau aveau să beneficieze de extravagențele faimosului club. Alex crease profilul misiunii în timpul căreia aveau să-i plaseze minusculul microcip cu dispozitiv de urmărire prin satelit lui Hamad, urmând ca Brett să-i monitorizeze mișcările și conversațiile în speranța că puteau afla mai multe detalii despre operațiunea pregătită pentru Ziua Reginei Beatrix.

Alina închise ochii, trecând mental prin profilul misiunii. Un bip al laptop-ului anunță că Alex își încheiase convorbirea cu Brett. Tresări când îi simți mîinile pe umerii ei goi. Impunându-și calm și concentrare, eradică orice altă fațetă a personalității ei până când nu mai rămase decât agentul operativ. Alex îi puse un șal pe umeri, degetele lui atingând-o o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi fost necesar. Ea îi aruncă o privire, încercând să discearnă ce era real și ce era misiune, însă pe fața lui nu se putea citi abolut nimic. Punându-și mâna pe spatele ei, o conduse către ușă.

–Fii cu ochii în patru, îi șopti în timp ce se urcau în lift.

⌖

Discoteca IT era extrem de prost iluminată, înțesată cu fum înecăcios de hașiș și trupuri transpirate. Clientela era o mixtură pestriță, de la studenții în căutare senzații sălbatice, exagerat de tatuați și cu mult prea multe inele înfipte prin cele mai ciudate zone ale corpului, până la domnișoare frumoase și pe jumătate dezgolite în căutare de soți bogați.

Muzica dată peste limita maximă nu aparținea nici unui gen, pulsând adânc cu bași grei prin trupurile dezlănțuite și transpirate.

Alex scană mulțimea de sub balconul la care se afla, nereușind să-l localizeze pe Hamad. Ochii lui coborâră la ceas. Zece patruzeci și cinci. Lângă el, Alina oftă exasperarată.

–Crezi că mai vine? întrebă, aruncându-i o privire iritată.

El ridică din umeri, dintr-o dată îngrijorat. Alina clătină din cap, apoi își întoarse ochii la viermuiala de pe ringul de dans. Alex își plimbă degetele pe pielea umărului ei dezgolit.

–Nu e deloc stilul pe care-l abordezi de obicei, comentă el cu un zâmbet în colțul gurii.

–Profilul tău îmi cere să-l lucrez pe Hamad fără ca el să-mi memoreze fața, îi aminti ea pe un ton distrat. Un bărbat nu va memora niciodată fața unei femei atunci când există un decolteu generos.

Ochii lui coborâră involuntar pe decolteul mai mult decât generos din punctul lui de vedere. Ea îi puse un deget sub bărbie și-i ridică capul ca să-l privească în ochi.

–Am dreptate?

El aprobă din cap, zâmbind la morala înțeleaptă pe care tocmai i-o dovedise. Ochii ei se întoarseră la ringul de dans, o ușoară rigiditate a trupului indicând că ceva se întâmplase. Alex îi urmări privirea. Hamad Noraid își făcuse în sfârșit apariția.

–Hai să dansăm, propuse Alex, mâna lui rămânând pe șoldul ei în timp ce o conduse pe scară și apoi pe ringul de dans.

O trase în brațele lui și începură să-și unduiască trupurile pe ritmul muzicii. Se mișcară în cerc, apropiindu-se treptat de ținta lor. Când se aflară în poziția cea mai avantajoasă, Alex o cuprinse strâns în brațe, amândoi mișcându-se senzual. Aparent încălzită din cauza dansului, Alina își ridică părul de pe ceafă, în același timp dezlipind microcipul de după ureche cu un deget. Alex o apucă de cealaltă mână și o învârti în jurul lui. Ea își pierdu echilibrul de pe tocurile înalte și-și suci o gleznă, ținându-se de prima persoană ce-i ieși în cale pentru a nu cădea. Mâinile ei se înfășurară pe după gâtul lui Hamad, plasând cu dexteritate microcipul la baza părului.

–Opa... pardon, chicoti, ridicându-și ochii la el, dar privirea lui era fixată pe decolteul ei adânc.

Alex o apucă de mână și o trase din nou în brațele lui.

–Pardon, mai strigă ea o dată peste umăr, apoi se topi în brațele lui Alex, care o conduse în direcție opusă.

Continuară să danseze, în timp ce-l monitorizară discret cu rândul

pe Hamad. Alex o întoarse într-o jumătate de piruetă, iar Alina întoarse capul peste umăr să nu-l piardă din ochi pe Hamad. Părul ei mătăsos îl mângâie pe față, iar el inhală parfumul proaspăt de șampon. Gura lui coborî la urechea ei.

–Ajunge, putem pleca, îi șopti în timp ce o săruta pe lobul urechii.

O apucă de talie și-și mută gura pe a ei, sărutând-o pasional. După o scurtă demonstrație erotică, păși afară în noapte, cu simțurile în alertă maximă. Alex scană rapid acoperișurile clădirilor din apropiere, unde știa prea bine din propria experiență că s-ar fi putut ascunde un lunetist, croindu-și drum cât mai rapid spre deschiderea protectoare a străzii principale.

–Suficient de subtil? îl întrebă Alina cu un zâmbet.

Alex aprobă din cap.

–Ai avut dreptate, nici nu s-a obosit să se uite la fața ta.

–Transmite bine?

Alex privi în jurul său, apoi scoase PDA-ul din buzunar. Apăsă un buton și pe ecran se încărcă o hartă a zonei unde se aflau, pe care pulsa un punct roșu.

–Transmite perfect, murmură el apreciativ.

Imediat cum ajunseră înapoi la hotel, Alex se așeză la laptop și îl informă pe Brett asupra progresului făcut. Degetul lui îi indică Alinei ceva pe ecran, iar ea citi modificarea ce fusese efectuată în profilul general al misiunii.

Obiectiv – Prevenirea atacului terorist și capturarea subiectului.

Ea se așeză pe pat și-și trase genunchii la piept, odihnindu-și bărbia pe brațele încrucișate. *Vor să-l capturăm pe tipul ăsta?* Își îndreptă din nou atenția asupra ecranului când Alex termină convorbirea cu Brett, iar Scott preluă legătura pentru a stabili detaliile planului.

–Cine-l monitorizează pe Hamad? întrebă Alex.

Scott își înăbuși un căscat.

–Mark e de gardă cât sunt eu liber, răspunse el cu voce obosită.

Alex își ridică ochii și privi absent afară pe fereastră. Alina făcu o grimasă, încercând să-și amintească cine din echipa tehnică era Mark, însă nu-i veni nici o față în minte. Alex părea să aibă aceeași dificultate. Își întoarse privirea la ea, iar ea ridică din umeri.

–Spune-i să mă contacteze imediat dacă i se pare ceva suspect, îl instrui Alex pe Scott.

–Am înțeles. Și cu asta sper c-am terminat, că sunt rupt de oboseală,

comentă Scott, înăbușindu-și alt căscat.

–Da, am terminat, răspunse Alex și întrerupse legătura, apoi închise laptop-ul.

Se întoarse s-o privească pe Alina, fața și ochii lui mascând la perfecție ceea ce gândea.

–Deci vor să-l răpim pe tipul ăsta? dădu ea glas nemulțumirilor lui.

El numai încuviință din cap, rămânând tăcut.

–În mijlocul unei petreceri de stradă, cu sute de oameni în jur?

Alex dădu din nou din cap. Alina își sprijini capul de peretele din spatele ei și oftă.

–Mă rog, bănuiesc că e mai bine decât să trebuiască să-l asasinăm. Brett ne trimite o trupă de rezervă?

Buzele lui Alex se subțiară într-un rânjet.

–Ne trimite un microbuz cu o trupă să-l preia, dar numai noi doi vom fi pe teren. Noi trebuie să-l ducem pe Hamad la ei.

Își scoase dispozitivul de comunicație din ureche și-l lăsă să cadă pe masă lângă al ei. Alina râse amuzată.

–Da, bănuiesc că o trupă echipată de misiune ar bate puțin la ochi, spuse sarcastic, apoi își masă tâmplele, considerând toate variabilele. Cu cât timp înainte de paradă crezi că va planta Hamad bombele?

Alex ridică o sprânceană.

–Asumând că le plantează el și nu alt membru al celulei?

Alina gemu înfundat. Nu considerase și acea variabilă.

–Probabil cu câteva zile înainte.

Alex se ridică în picioare și-și agăță haina pe un umeraș în dulap, apoi scoase un tricou curat și pantalonii de pijama și le aruncă pe pat.

–Cum putem monitoriza atâția oameni? întrebă ea închizând ochii, mai mult pentru a nu fi nevoită să-i vadă trupul gol decât pentru a-i oferi intimitate.

Materialele hainelor lui foșniră provocativ, însă își menținu ochii închiși. Salteaua patului se mișcă când el se așeză lângă ea. Alina își deschise ochii. Bumbacul moale al tricoului i se mula perfect pe mușchii umerilor și ai brațelor, iar ochii lui se mulau perfect pe fața ei.

–Cartierul general le ascultă conversațiile chiar în momentul ăsta. Ne informează imediat cum apare ceva nou.

Alina se foi, simțind că ia foc sub privirile lui din ce în ce mai pătrunzătoare. El ridică mâna și-i contură buza de jos cu degetul mare.

Telefonul sună strident, făcându-i pe amândoi să tresară. Ochii lui Alex se răciră imediat, mâna lui stângă întinzându-se după receptor. Îl puse la ureche înainte să poată suna a doua oară.

–Da, răspunse, mintea lui procesând faptul că fusese la un pas de-a o săruta din nou pe Alina.

–Deschide-ți laptop-ul, spuse o voce care nu-i era familiară. Încarc acum textul unei conversații recente.

Alex închise telefonul fără a mai spune ceva, apoi deschise laptop-ul și se reconectă cu Elite. O simți pe Alina lipindu-se de spatele lui,. Privi peste umăr la ea, iar ea își dezlipi ochii de pe ecranul laptop-ului să-l privească la rândul ei. Ochii ei erau reci, expresia ei una concentrată. Pentru o fracțiune de secundă, fu tentat să sărute agentul operativ până regăsea femeia, însă își înfrână pornirile și se concentră pe ceea ce avea de făcut.

Una dintre propozițiile rostite de Hamad le atrase imediat atenția: *Pot face eu rost de luneta cu infraroșii.*

–Lunetist, murmură Alina.

Alex încuviință din cap, citind mai departe transcriptul, apoi își fixă dispozitivul de comunicație în ureche.

–Mark.

–Aici, veni răspunsul instantaneu.

–Nimic altceva de la Hamad?

–Nu. Microcipul este încă atașat, dar e atent la ce vorbește.

–Sau colegii lui nu stiu despre lunetist, comentă Alina cu glas scăzut.

Alex dădu din nou din cap. Iniție o încărcare a tuturor conversațiilor înregistrate până atunci, intenționând să le asculte personal, apoi se lăsă pe spate și-și frecă ochii obosiți.

–Ar trebui să te culci, spuse Alina înainte de-a intra în baie și a încuia ușa.

În câteva momente, Alex auzi apa dușului curgând. Își scoase tricoul și se întinse pe pat, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se culce pe jos. Adormi însă înainte de-a fi în stare să ia o decizie.

Alina ieși din baie ceva mai târziu, observând cum el se culcase pe latura lui, lăsându-i suficient loc unde să se întindă. Se strecură în jumătatea ei de pat, mișcându-se cât mai puțin posibil pentru a nu-l deranja. El se întoarse pe o parte și înfășură un braț în jurul ei.

–Al tău, șopti. Sunt numai al tău.

Ochii Alinei se umplură de lacrimi amare.

–Știu, îi șopti înapoi. Ce-a mai rămas din tine.

Dar el nu-i mai răspunse, deja dormind.

⌖

A doua seară, Alex plecă devreme spre carnavalul mascat. Își spuse că vrea o șansă să-l studieze pe Massoud Rahman fără Alina lângă el, încercă să se convingă că era mai bine să o țină cât putea de departe de acel om, că Lucien Montreu nu și-ar expune frumoasa și iubita soție unui om cu reputația dubioasă a lui Massoud. În realitate însă, știa că se minte singur. Ceea ce voia cu adevărat era puțin spațiu, puțin timp departe de Alina înainte de a fi forțați să-și asume rolurile pe care trebuiau să le joace. Niciodată nu se mai îndoise de abilitatea lui de-a se integra în orice identitate, după cum îi dicta profilul unei misiuni, și de a-și juca rolul la perfecție. Niciodată nu se îndoise că odată misiunea respectivă terminată, putea să iasă din pielea acelei identități false, abandonând-o ca pe o mănușă ruptă. Dar după noaptea trecută - când trebuise să lupte cu toată ființa lui împotriva tentației de-a spune *la naiba cu misiunea* și a face dragoste cu Alina până când amândoi ar fi uitat de realitatea nebună a vieții lor - începuse să aibă rezerve serioase.

În decursul zilei, abia dacă schimbaseră câteva vorbe în afară de-a schița și contura misiunea pe care aveau s-o execute în seara aceea, până când absolut fiecare detaliu le era înscris cu litere de oțel în minte. Apoi Alex făcuse un duș, se îmbrăcase și, după o ultimă discuție cu Brett, plecase în timp ce Alina era încă în duș.

Limuzina închiriată special pentru acel eveniment îl lăsă la intrarea principală a Rijksmuseum, o clădire grandioasă în stil Gotic-Renascentist, considerată drept cea mai mare și mai impresionantă construcție olandeză adăpostind un muzeu. Zidurile de cărămidă ornamentate cu picturi murale și țigle se înălțau semețe către cer, două turnuri stând de strajă la intrarea principală.

Alex purta un smoching negru cu o cămașă albă cu lavalieră, masca clasică de carnaval lăsându-i partea de jos a feței descoperită și asortându-se cu smochingul. Îi porunci șoferului să se întoarcă la hotel după Alina, iar el păși pe covorul roșu până la intrare cu invitația în mână. Unul dintre cei patru gardieni luă bucățica fantezistă de catifea neagră, o privi, apoi îi făcu semn cu capul să intre.

Interiorul muzeului era cel puțin la fel de impresionant ca și exteriorul, expozițiile incluzând picturi și colecții din secolul de aur olandez semnate de pictori celebri ca Rembrandt și Van Gogh, colecții de argintărie si ceramică, case vechi de păpuși, capodopere ale artei miniaturale, exemple fantastice de artă asiatică, statui, mobile și bijuterii, corăbii și icoane, machete și hărți vechi. Aparent Massoud era un mare iubitor de afișări grandioase cum numai un carnaval mascat găzduit de comoara națională olandeză putea oferi.

Era deja plin de lume, camerele prețioase etalând pahare de cristal pline cu șampanie și oceane de mătăsuri unduitoare. Smochingurile apăreau în mulțime precum puncte negre printre mareele multicolore, doamnele îmbrăcate în toate culorile, de la smaraldul mătăsos până la lavanda catifelată. Măștile adăugau o a treia dimensiune, mulți domni preferându-le pe cele simple, ca și Alex, în timp ce doamnele abordaseră piese mult mai elaborate, decorate cu giuvaeruri și pene colorate.

Ospătari îmbrăcați în smochinguri albe imaculate purtau tăvi aurii cu șampanie, un bar improvizat într-un colț servind alte băuturi pentru oaspeții dorind senzații mai tari. Alex ignoră ambele oferte. Nu voia ca nimic să-i încețoșeze mintea în acea seară, din moment ce viața Alinei atârna în balanță. O orchestră cânta selecții de dans, majoritatea cu ritmuri lente și romantice. Perfect... pentru soții Montreau, dacă nu pentru Alex și Alina.

Alex se postă lângă o ieșire, observând totul fără să fie observat, căutând, catalogând.

–Lucien? spuse o voce în stânga lui.

Alex întoarse capul și-l descoperi pe Massoud la un pas în spatele lui.

–Lucien Montreau? Aproape nu te-am recunoscut fără superba ta soție lângă tine, continuă acesta cu un zâmbet larg.

Massoud Rahman era un bărbat de vârsta a doua, cu o față rumenă și mereu jovială, efectul umbrit totuși de ochii săi întunecați și glaciali. Șchiopăta de la o rană de glonț pe care o suferise la cincisprezece ani în Afganistan. Nu se considera un terorist, ci un luptător pentru libertate. Numărul de vieți inocente distruse de ambele părți ale războiului său personal nu-l deranjau câtuși de puțin. Erau un rău necesar, simple victime de război.

O blondă frumoasă era agățată de brațul lui, rujul vișiniu de pe buzele ei pline asortându-se cu rochia si masca pe care le purta. Ochii ei erau de un verde aprins, dar Alex suspectă că de vină erau numai lentilele de contact.

–Mă bucur să te cunosc în sfârșit, răspunse Alex cu voce neutră în timp ce-i strângea mâna lui Massoud. Soția mea va sosi în curând. Un zâmbet cald îi apăru pe buze. Doream să te cunosc înainte de venirea ei, pentru că odată ce va fi aici, mi-e teamă că nu voi fi disponibil pentru afaceri până la întâlnirea programată. Vreu să-mi petrec seara numai cu ea, sunt un bărbat foarte egoist.

Massoud râse cu poftă, ochii scânteindu-i.

–Ah, da, am auzit asta despre tine. Umblă zvonul că ești extrem de îndrăgostit de soția ta, și ea de tine.

Alex ridică din umeri, privirea lui mutându-se pe femeia care îl acompania pe Massoud.

–S-ar putea însura un bărbat din alte motive?

–Nu, ai perfectă dreptate. Îngăduie-mi să ți-o prezint pe Gisela, lumina vieții mele, răspunse Massoud, ridicând mâna partenerei sale la buze pentru a o săruta.

Gisela îi zâmbi, apoi își întoarse privirea spre Alex.

–Sper că nu-l vei reține mult pe Massoud în seara asta.

–Absolut, răspunse Alex cu un zâmbet în colțul gurii. Soția mea nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aș lăsa-o singură pentru mult timp. I-am promis o plimbare romantică de-a lungul canalelor.

–A, foarte bine. Massoud zâmbi mulțumit, aparent alegând să înțeleagă ce voia din spusele lui Alex. Atunci discuția noastră de afaceri va fi scurtă și, să sperăm, încununată cu succes.

Ochii lui Alex alunecară peste umărul lui.

–Într-adevăr, să sperăm, aprobă, vocea lui sunând exact atât de distrată pe cât ar fi trebuit să sune un bărbat îndrăgostit la nebunie.

Alex oftă imperceptibil, realizând că de data aceea nici măcar nu trebuia să joace teatru. Ar fi recunoscut-o pe Alina indiferent cum ar fi fost îmbrăcată, însă ea alesese simplicitatea în locul sofisticatului și stilul i se potrivea de minune. Pentru beneficiul audienței, îngădui ochilor săi să se încălzească când o văzu, buzele lui întredeschizându-se în admirație tacită. Nici nu era greu, nu trebuia să facă nici un efort.

Rochia ei era o creație argintie diafană, începând cu bretele de cristale strălucitoare atașate de mătase și terminându-se cu o trenă ce părea că plutește pe deasupra podelei. Masca ei se asorta cu rochia, evident creată special. Părul îi era strâns într-un coc complicat al cărui design părea Celtic, lăsându-i umerii goi. Când se opri la câțiva pași de intrare și se întoarse din profil pentru a accepta un pahar de șampanie de la unul dintre ospătarii staționați acolo, Alex zări numai piele mătăsoasă. Rochia avea spatele gol până la talie, pielea perfectă traversată numai de bretelele din cristale.

O imagine îi fulgeră prin minte, aceea a lor dansând împreună, mâinile lui plimbându-se nestingherite pe spatele acela atât de seducător. Gâtul i se uscă dureros și pentru un moment se luptă să-și recapete controlul, împotrivindu-se reacțiilor naturale ale trupului său. Massoud chicoti lângă el, reamintindu-i de rolul pe care trebuia să-l joace.

–Te las, dragă prietene, ne vedem mai târziu la întâlnirea noastră. După cum bine ai spus, când ea se află undeva, nu mai ai ochi pentru nimeni și nimic. Massoud privi la ceasul din aur masiv de pe încheietura

mîinii lui. Să zicem la nouă? Te voi aștepta lângă intrare.

Își strânseră mâinile și Massoud plecă cu Gisela după el.

Alex privi și el la ceas. Era trecut cu puțin de ora șapte. Cu un zâmbet pe față, își croi drum prin mulțime până la Alina. Își va juca rolul și o va face așa cum era obișnuit să facă totul: la perfecțiune.

Când ajunse lângă ea, își plimbă buzele pe gâtul ei lung cu afecțiune vădită. Îi oferi brațul și ea îl acceptă grațios, însă îi simți tensiunea din corp. Stăpânindu-și cu greu o grimasă, se aplecă până îi atinse urechea cu buzele.

–Relaxează-te, Elise Montreau nu s-ar simți incomod în brațele soțului ei.

Ea îi zâmbi, dar el observă cum ochii i se îngustară iritați sub mască. Cu ochii în ochii lui, sorbi din șampanie, apoi îi întinse paharul unui ospătar care trecea pe lângă ei. Se aplecă spre el, parfumul ei plutind în valuri în jurul lui.

–Hai să dansăm, propuse, ochii strălucindu-i cu o provocare tacită. Vreau să-ți simt brațele în jurul meu.

Alex știa că nu voia decât să-i dovedească abilitatea ei de a-și juca rolul la perfecție, plus că așa puteau evita mai ușor ospătarii cu tăvile lor încărcate de șampanie. Un bonus adițional. Iar soții Montreau, după spusele multora, erau înebuniți să danseze împreună. Râse răgușit și-i ridică mâna la buze pentru a o săruta, apoi fără nici un cuvânt o conduse pe ringul de dans improvizat în mijlocul încăperii și o trase în brațele lui.

Alunecară grațios pe deasupra podelei, ochii lui Alex părând mai luminoși încercuiți de masca neagră pe care o purta. Mâna lui îi atinse tandru spatele dezgolit, degetele lui plimbându-se în sus și-n jos pe pielea catifelată. Ea nu-și putu abține un geamăt înfundat la fiorul fierbinte ce urmă atingerea lui, de parcă i-ar fi flambat alcool pe șira spinării. Degetele lui își continuară dezmiredarea, gestul părând tandru și posesiv în același timp.

–Dansați divin împreună, spuse o voce în spatele Alinei într-o engleză cu un puternic accent oriental.

Ea întoarse capul și-l văzu pe Massoud dansând lângă ei, o blondă atractivă în brațele lui. Zâmbi ca și cum ar fi fost încântată de compliment, dar un val de adrenalină îi acceleră instantaneu pulsul.

–Sunteți o cunoștință de-a lui Lucien? întrebă, păstrându-și zâmbetul luminos.

–*Mon amour*, acesta este Massoud Rahman, interveni Alex. Un potențial viitor partener de afaceri.

–Ah, bineînțeles... afaceri, strâmbă ea din nas, ca și cum noțiunea era extrem de neplăcută. Ridică mâna și-i puse un deget pe buze lui Alex, trasându-i-le cu un zâmbet cochet. Dar nu discutăm afaceri acum, nu-i așa?

Alex îi captură mâna și depuse un sărut în interiorul încheieturii ei.

–Nu, fără afaceri, răspunse cu voce docilă, apoi i se adresă lui Massoud fără a-și lua ochii de la ea: Ne poți scuza?

–Desigur, replică Massoud binevoitor, însă Alex o răpise deja pe Alina, învârtindu-se în pași de dans amețitori.

–Cât timp mai avem până la întâlnirea voastră de afaceri? întrebă Alina cu voce joasă.

Alex oftă, amintindu-și de motivul real pentru care erau acolo.

–Cam o oră și jumătate.

–Sunt numai patru gardieni acum, însă i-am auzit vorbind între ei că în curând vor mai veni încă cinci. Poate că ar trebui să inițiem acum misiunea.

Alex consideră opțiunea un moment, apoi încuviință din cap.

–Cred că pot aranja. I-am spus deja că vreau să te duc la o plimbare romantică de-a lungul canalelor. Pot pretinde că ești nerăbdătoare să mă ai numai pentru tine, spuse pe un ton sugestiv, aplecându-se să-i dezmierde umărul cu buzele lui.

Alina îi zâmbi senzual.

–Du-te, îi șopti.

El o părăsi, croindu-și drumul printre cuplurile care se unduiau în ritmul muzicii. Îl mai privi o clipă, apoi se îndreptă către ușă.

Massoud îl conduse pe Alex într-o încăpere ce arăta precum biroul unui om de afaceri în urmă cu câteva secole. Închise ușa griluliu și o încuie cu extrem de moderna și sofisticata încuietoare pentru a nu fi deranjați de nimeni.

–Trebuie să-ți spun că nu te pot învinui pentru dorința de-a te retrage devreme în compania soției tale, spuse în timp ce traversa încăperea pentru a se așeza pe unul dintre scaunele antice acoperite cu catifea brodată manual. Este o ființă absolut încântătoare. Cred că-ți voi urma exemplul și voi celebra și eu împreună cu Gisela într-o ambianță mai intimă. Zâmbi cu subînțeles. Asta numai dacă discuția noastră se desfășoară conform planului. Ai primit propunerea mea?

Alex aprobă din cap și luă și el loc. Alina probabil tocmai ajungea la biroul lui Massoud, Scott ghidând-o printre gardieni și măsuri de

siguranță prin dispozitivul de comunicație din urechea ei. Avea timp numai până la sfârșitul acelei discuții să găsească fișierul central al celulei și să-l transfere în baza de date Elite.

–Da, răspunse, și trebuie să recunosc că sunt foarte interesat. Se pare că există posibilitatea de-a face un munte de bani.

–China ne-a făcut deja o ofertă, ca de altfel mai multe țări din Orientul Mijlociu și câțiva militanți africani. Afacerea asta promite să ne îmbogățească cu sute de milioane de dolari, zâmbi entuziasmat Massoud.

–Potențialul este impresionant, admise Alex. Însă riscul este foarte mare... poate prea mare.

Massoud își încreți sprâncenele iritat.

–Cum poate fi prea mare când există o astfel de sumă în joc?

Alex ridică din umeri.

–După cum ai văzut, nu mai sunt un bărbat liber să iau orice fel de decizie în afacerile pe care le fac. Am o soție tânără, a cărei siguranță, materială și de orice altă natură, trebuie să o consider mereu. Ce s-ar întâmpla cu ea dacă n-aș mai putea s-o protejez?

Massoud se ridică în picioare și traversă camera până la o măsuță la fel de antică ca tot mobilierul ce decora încăperea, unde destupă o sticlă de Scotch prăfuită ce părea foarte veche.

–Aveam de gând să păstrez asta pentru mai târziu, însă am impresia că această conversație ar fi mai plăcută la un pahar de Scotch vechi de patruzeci de ani.

Scoase două pahare dintr-un cabinet mic și turnă lichidul auriu, apoi se întoarse spre Alex cu paharele în mâini.

Alex acceptă băutura oferită cu o mică plecăciune de mulțumire. *Ar trebui să fie deja în birou,* se gândi el la acțiunile probabile ale Alinei.

–Vezi locul ăsta, Lucien? întrebă Massoud, desfăcându-și larg brațele pentru a indica muzeul din jurul lor. A fost renovat de curând, iar eu am plătit o mare parte din cost. Se așeză la loc pe scaun, pe față plutindu-i un zâmbet satisfăcut.

Alex înclină din cap cu o expresie admirativă, în semn că a înțeles.

–Am contribuit cu o sumă imensă de bani la renovarea Rijksmuseum, iar în schimb mi se îngăduie micile mele extravaganțe, cum ar fi carnavalul mascat din această seară. Massoud luă o înghițitură din băutura sa. De asemenea, am contribuit cu multe dintre piesele expuse într-o nouă expoziție de artă Islamică, care va dura două săptămâni. Ai avut șansa s-o vezi înainte de începerea carnavalului? Nu? Din păcate acum este închisă pentru vizitatori, însă te sfătuiesc să-ți desfătezi

privirile când vei avea ocazia. Este o expoziție unică în lume.

Mintea lui Alex lucra rapid, amintindu-și informațiile pe care le avea deja despre activitățile lui Massoud. Omul din fața lui contribuise cu mult mai mult decât cu bani și piese valoroase la bunăstarea muzeului; sistemul de securitate cu care se luptau acum Scott și Alina fusese instalat și pus la punct personal de Massoud. *Acum ar trebui să înceapă căutarea fișierului,* ținu el cont mental de mișcările Alinei.

–Serios? comentă cu interes fals și luă o înghițitură din băutura aurie, știind că ar fi o insultă pentru Massoud dacă oaspetele său nu s-ar fi delectat cu prețiosul lichid oferit.

Massoud râse cu poftă, ochii săi încrețindu-se pe la colțuri.

–Și bănuiesc că te întrebi ce legătură are toată povestea asta cu afacerea noastră, nu? Banii, Lucien. Banii sunt cea mai mare putere mondială, pot cumpăra absolut orice și pe oricine. Zâmbetul lui jovial dispăru brusc. Banii pot cumpăra loialitate, putere, securitate, ba chiar și iubire la un anumit nivel. Făcu o pauză, observând grimasa de pe fața lui Alex. Văd că nu ești de acord. Umblă zvonul că ți-ai sedus soția nu numai cu șarmul tău evident, ci și cu ajutorul cadourilor extravagante, spuse, ochii lui coborând la paharul pe care-l ținea în mână.

–Dar ea s-a îndrăgostit de mine, nu de cadourile mele, replică Alex cu răceală. Cu cât îl menținea ocupat pe Massoud, cu atât mai mult timp avea Alina să-și ducă misiunea la bun sfârșit. După cum îmi imaginez că Gisela e îndrăgostită de tine, nu de banii tăi, continuă pe un ton mai conciliator. Poate că e impresionată de puterea ta monetară, poate chiar fermecată, însă până la urmă te vrea pe tine, nu banii tăi.

Massoud își ridică mâinile în semn că se preda, ca o concesie a argumentului prezentat de Alex.

–Probabil că ai dreptate în cazul iubirii, însă nu poți să le negi pe celelalte. Banii cu adevărat cumpără loialitate, putere și siguranță. Cu o sută de milioane de dolari, i-ai putea cumpăra destulă siguranță frumoasei Elise cât să stai liniștit.

Alex zâmbi în sinea lui. *Încep negocierile.*

–Mă gândeam mai degrabă la cinci sute de milioane, replică, privind drept în ochii întunecați ai lui Massoud. *Probabil că a terminat transferul la Elite, iar acum ascunde echipamentul... unde în rochia aia, numai ea știe.* Cinci sute de milioane de dolari, repetă, și sunt de acord cu condițiile tale.

Massoud îl privi tăcut câteva secunde, apoi zâmbi larg.

–Conduci o negociere crâncenă, Lucien, dar accept. În schimbul investiției tale inițiale, vei primi cinci sute de milioane de dolari din profit.

Alex era cel puțin șocat. Se așteptase la o contra-ofertă. *Se pare că anticipează o sumă astronomică de pe urma vânzării armelor. La naiba, ar fi trebuit să cer mai mult... sper că a trecut suficient de mult timp și Alina e pe cale să iasă din biroul ăla.* Fără altă opțiune, acceptă mâna întinsă a lui Massoud și pecetluiră negocierea cu o înțelegere între doi gentlemani.

–Avocatul meu îți va trimite mâine contractul cu toate detaliile. Știu cât ești de nerăbdător să te întorci la soția ta, spuse Massoud, făcându-i conspirativ cu ochiul. De altfel, banuiesc că și ea te așteaptă cu nerăbdare, nu-i așa?

Alex înclină din cap cu un zâmbet scurt și îl urmă pe Massoud afară din încăpere, sperând din toată inima să fie așa.

⌖

Alina, însă, nu-l aștepta pe Alex. Misiunea ei de-a scana calculatorul lui Massoud în căutarea fișierului central al celulei nu mersese conform așteptărilor și durase mai mult decât se anticipase. La un moment dat, descoperise un dosar secret și îi trebuiseră cinci minute în plus să-i spargă codurile protectoare, numai pentru a descoperi bilanțuri detaliate ale averii pe care o făcuse Massoud din vânzarea ilegală a drogurilor și a armelor. După ce scană toate dosarele pe care le găsi, oftă înciudată.

–Nici un fișier central, numai un dosar cu banii lui murdari, raportă în șoaptă.

–Încarcă-l, îi ordonă vocea lui Brett în ureche.

Alina deschise un compartiment secret cu care era dotată poșeta ei și extrase un hard drive minuscul. Încărcă dosarul rapid, apoi puse la loc hard drive-ul în poșetă.

–Am terminat.

–Pune totul la loc și ieși afară de acolo, o instrui Brett cu o urmă de îngrijorare în voce. Ai stat peste limita de timp.

Ea își scoase dispozitivul de comunicație din ureche și-l puse în compartimentul secret al poșetei, împreună cu hard drive-ul, apoi părăsi biroul lui Massoud și se strecură rapid prin încăperea ce adăpostea operele de artă acoperite cu sticlă armată ale expoziției Islamice. Trecuse cu mult peste termenul de limită, iar cinci minute puteau face diferența între succes și eșec. Între viață și moarte.

Inima ei bătu nebunește odată cu excesul de adrenalină în timp ce dădu colțul în holul principal. Dacă o descoperea vreun gardian acum, avea să i se ceară o explicație foarte clară asupra prezenței ei într-o zonă închisă accesului publicului. Mergând cât putea de repede pe tocurile

înalte, dădu alt colț și se ciocni de cineva, probabil un alt oaspete al carnavalului, din moment ce văzu cu coada ochiului un smoching și o mască neagră.

–De ce ți-a luat atât de mult timp? întrebă persoana în șoaptă.

Alina răsuflă ușurată.

–Alex. Nu fusese niciodată mai fericită să-l vadă, chiar dacă vocea lui sunase iritată. Își ridică capul și-l privi. Am găsit un dosar secret...

–Șșșșșșș..., o întrerupse el, punându-i un deget pe buze.

În depărtare se auzeau pași venind în mod clar către ei. Cu fiecare fracțiune de secundă, pașii se auzeau tot mai aproape. Ochii ei se măriră în alarmă. Alex înjură în surdină.

–Probabil m-au văzut când am cotit-o pe coridor. Ne trebuie o încăpere, undeva să...

Dar Alina deja clătina din cap cu frenezie.

–Nu mai e nimic aici, în afară de expoziția Islamică.

El privi peste umăr. Mai aveau numai câteva secunde până să fie descoperiți.

–Atunci nu există decât o singură cale, spuse, uitându-se înapoi la ea.

Cu o mișcare bruscă, care o lăsă fără drept de apel, o împinse în peretele din spatele ei. Izbitura îi răpi abilitatea de-a respira, iar ea deschise gura să-l întrebe ce naiba făcea, dar cuvintele nu părăsiră buzele ei niciodată, pentru că dintr-o dată Alex o săruta sălbatic. Fără nici o împreunare blândă a buzelor, fără preliminarii și nici un fel de dezmierdare, buzele lui aproape că o răneau prin intensitatea sărutului pasional. Limba lui i se strecură imediat în gură și se războiu cu a ei, cerând un răspuns prin penetrări calculate.

Mâinile ei i se înfipseră în piept, încercând să-l împingă la o parte, însă el nici nu se clinti. Numai își ajustă unghiul capului, încetinind mișcările limbii sale până când deveniră erotice și senzuale, imposibil de refuzat, trimițând valuri de fierbințeală în abdomenul ei cu fiecare atingere. Degetele lui îi părăsiră umerii și-i invadară pielea dezgolită a spatelui, la fel ca pe ringul de dans. Ea tremură, un geamăt adânc evadându-i din gât. Mâinile i se încleștară pe reverele smochingului, încercând să-l tragă tot mai aproape.

Ca și cum acțiunile ei ar fi reprezentat un semnal, Alex își dezlipi gura de pe a ei, dinții lui mușcând în trecere buza ei inferioară, limba lui dezmierdând-o ca pentru a alina orice durere ar fi provocat. Îi prinse un sân în mână prin materialul fin al rochiei și-și trecu degetul mare peste sfârcul sensibil. O tachină așa până când ea își arcui spatele, cerând tacit tot mai mult. Respirația ei se îngreună, suspinând când

gura lui se abătu pe gâtul ei, dinții și limba lui jucându-se cu pulsul ei.

Alina nu se putu abține. Uită unde se aflau și de ce, uită ce aveau de făcut. Totul dispăru ca prin farmec până când simți numai fierbințeală și dorință, singurul lucru care conta fiind trupul lui lipit de al ei și mâinile lui pe pielea ei înfierbântată. Fără nici un efort, mâna lui se strecură în rochie, degetele lui masându-i sânul, apoi ciupind-o ușor de sfârc.

Ea își mușcă buzele și șopti numele lui, înnebunită de dorință:

–Alex...

–Lucien, îi șopti el iritat în ureche. Numele meu este Lucien, *mon amour*.

Ea deschise ochii și clipi de parcă ar fi fost stropită cu apă rece. Înfierbântată de dorință până aproape de durere, inima începu să-i bată gălăgios în urechi.

–Lucien! rosti numele ca pe un blestem.

Alex își ridică privirea si o fixă în ochii ei, emoții fără de nume defilând pe fața și în ochii lui, parcă cumva intensificate de masca ce le ascundea.

–Ce se întâmplă aici?

Pașii ajunseră în sfârșit lângă ei, făcând imposibilă orice comunicare. Alex își luă mâinile de pe trupul ei, iar Alina încercă aproape furios să-și aranjeze rochia, devenind înfricoșător de palidă.

Doi gardieni cu dispozitive de comunicație în urechi și pistoale Beretta de 9mm în mâini se opriră lângă ei, uitându-se de la Alex la Alina și înapoi.

–Ce căutați aici? Zona aceasta nu este accesibilă vizitatorilor.

Alex ridică din umeri, părând extrem de jenat în timp ce păși între gardieni și Alina, protejând-o.

–Soția mea și cu mine căutam un loc mai retras. Nu ne-am dat seama că holul era interzis accesului.

Întinse mâna în spate și o trase pe Alina într-o îmbrățișare laterală, iar ea își îngropă fața în umărul lui, părând rușinată de toată tărășenia.

Gardienii ezitară, evident nesiguri cât de departe să preseze subiectul. Unul dinte ei îl atinse ușor pe Alex pe umăr, gestul vădind scuzele de rigoare.

–Îmi cer scuze, domnule, dar se poate să ne spuneți numele dumneavoastră? Pur în interes de serviciu, pentru raportul nostru zilnic. Vă promit că nu va ști nimeni despre această situație delicată în afara noastră și a șefului nostru.

Alex zâmbi înțelegător.

–Numele meu este Lucien Montreau. Și vă rog să-i oferiți scuzele

mele sincere domnului Massoud Rahman. Transmiteți-i din partea mea că... eram nerăbdător să celebrez.

Gardianul înclină politicos din cap.

–Desigur. Pe aici, vă rog, le indică cu un gest al mâinii.

Cu inima încă bătându-i nebunește, Alina se ținu de Alex în timp ce-și croiră drumul pe coridorul pustiu. Degetele ei se încleștară în reverul smochingului lui, dorința de-a trece prin material până la piele aproape copleșitoare, numai că nu era prea sigură dacă voia să o sfâșie cu unghiile, sau să o dezmierde pasional. Sub palmă, îi simți inima bătând mult mai rapid decât ar fi trebuit, și se întrebă dacă era datorită altercației cu gardienii, sau datorită interludiului pasional pe care tocmai îl împărtășiseră. *Totul e un spectacol,* gândi cu amărăciune, iar ea fusese cea care se lăsase purtată de moment, uitând scenariul. Alex și-l amintise mult prea bine.

Inima i se strânse când își aminti cât de bine o dominase, excitând-o intenționat pentru a controla situația. O folosise din nou. Furia îi năvăli în piept, înăbușind durerea. O făcuse deliberat, calculând totul la rece.

Când părăsiră clădirea muzeului și se refugiară în îmbrățișarea protectoare a limuzinei care îi aștepta, Alina tremura de furie, cu greu abținându-se să nu-l sugrume chiar acolo. Nu avea încredere în vocea ei, asa că privi tăcută afară pe geam cu o postură rigidă, așezată cât putea de departe de Alex. El nu făcu nici cea mai mică încercare de-a repara situația și, din fericire pentru el, nu scoase nici un cuvânt. Drumul înapoi la hotel se desfășură într-o tăcere mormântală.

⌖

Alex putea simți furia ce radia din Alina. Când ajunseră la hotel și se suiră în lift, îl trată cu o indiferență glacială, apoi în apartamenul lor își scoase masca și o aruncă cât colo cu o zmucitură a încheieturii. El o privi tăcut, întrebându-se ce-ar putea face ca ea să-l ierte. Nu intenționase să meargă atât de departe pe coridorul pustiu al muzeului, nu crezuse că-i putea manipula emoțiile cu atât de mare succes. Făcu doi pași și o apucă de încheietura mâinii.

–Alina...

Ea își zmuci mâna din stânsoarea lui, ochii ei arzând cu ostilitate, teamă și durere.

–Nu mă atinge, șarpe ce ești! Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată!

Mâna lui căzu pe lângă corp, neputincioasă. Însă ea nu terminse cu el.

–Te-ai distrat, Alex? Nu te obosi să-mi răspunzi, știu că ai făcut-o

deliberat. Bănuiesc că te umfli în pene, știind cât de tare mă poți afecta la nivel fizic. Egoul tău jubilează la ideea că mă poți folosi atât de ușor. Bucură-te cât poți de mult de victoria asta. Nu vei mai avea ocazia s-o repeți.

Se întoarse cu spatele la el și începu să pășească spre dormitor. Alex nu mai încercă să folosească atingerea ca s-o oprească. De data aceasta, își puse mâinile în buzunare și folosi cuvintele.

–Crezi că ești singura care și-a pierdut controlul? o întrebă cu voce joasă. Chiar crezi că n-am simțit nimic când te-am atins?

Postura ei deveni mai rigidă, însă își continuă drumul spre dormitor.

–Nu mă interesează, îi aruncă peste umăr.

–Ba te interesează. Te doream, Alina. Nici n-ai idee cât de mult și cât m-a durut să te trădez ca să-mi pot juca rolul în continuare. Însă a trebuit s-o fac, Alina, a trebuit s-o fac ca să-ți pot salva viața.

Ea se opri în ușa dormitorului, însă rămase cu spatele la el.

–Totul a fost o provocare maximă în seara asta, continuă el cu vocea mustind de frustrare. Un test pe care a fost necesar să-l trec ca să ieșim de acolo vii și cu misiunea terminată. Dumnezeule, chiar și Massoud a observat! Ai pășit în încăpere și tot ce-am făcut de atunci încolo a fost un test de răbdare. Un exercițiu în control.

Ea se întoarse pe jumătate către el, încruntată.

–Un exercițiu? întrebă cu voce precaută.

Alex clătină din cap, expresia lui devenind înfuriată.

–Da. Să nu distrug întreaga misiune numai pentru a te avea chiar atunci și acolo.

Ea se întoarse în sfârșit cu fața la el, cercetându-l foarte atent.

–Nu sunt sigură că te cred, spuse într-un final.

Pentru că nu mai putea suporta să n-o facă, Alex se apropie de ea și se opri la doar câțiva centimetri distanță, însă n-o atinse. Nu avea s-o mai facă decât dacă ea i-o îngăduia.

–Ba să crezi, îi spuse cu voce tensionată. Tu m-ai dorit atunci, eu încă te mai doresc. *Și mă omoară,* adăugă în gândul lui.

Ea își înclină capul într-o parte și-l privi pe sub gene. Pentru o fracțiune de secundă, el simți cum o mână invizibilă îi strângea plămânii ca într-o menghină, dureros și crud. Avea să-i întoarcă spatele, o știa, o simțea, lăsându-l expus și vulnerabil. Și gol pe dinăuntru. Dar ea ridică mâna și-i atinse fața. Alex îngheță, rămânând complet nemișcat. Alina îi ridică masca de pe față, cercetându-i fața cu ochi reci. Foarte încet, îi puse palma pe piept și rămase așa preț de cîteva secunde, ca și cum i-ar fi numărat bătăile inimii. Spre uimirea lui, un zâmbet îi apăru pe

buze și i se revărsă în ochi, încălzindu-i.

–Se pare că spui adevărul, șopti și lăsă masca să cadă la podea.

Alex nu se mișcă imediat, nu înainte ca ea să se încline spre el prima. Mâinile lui se încolăciră pe șoldurile ei din propria lor voință, trăgând-o spre el. Și apoi se trezi că o săruta că și cum se întorseseră în timp pe coridorul pustiu, înapoi la momentele acelea întrerupte pline de dorință și pasiune. Gura ei se deschise sub a lui, limba ei fierbinte și provocatoare ademenindu-l înapoi în vârtejul de emoții copleșitoare.

–Alina... murmură el cu voce nesigură, apoi o luă în brațe și o duse în dormitor, unde o așeză pe pat și se întinse peste trupul ei. De data asta nu suntem Lucien și Elise.

Ea deschise ochii.

–Știu.

–Voiam să mă asigur că știi.

Indiferent ce-i aștepta în viitor, noaptea aceea le aparținea numai lor. Li se oferise măcar atât. Trecutul și acuzațiile nu mai stăteau între ei cu ziduri invizibile de teamă și durere. Nimic nu mai exista între ei. Numai pasiune și extaz.

✦

CĂDERE LIBERĂ

Lucien și Elise Montreau se infiltrară cu succes în cercul extrem de limitat al prietenilor lui Massoud, reușind să adune un număr impresionant de informații despre atacul terorist planificat pentru Ziua Reginei în particular, și activitățile celulei în general. Massoud îi invită la nenumărate petreceri și cine grandioase la reședința lui, iar ei se familiarizară cu planul încăperilor și eventualele ieșiri de urgență, așteptând momentul potrivit pentru a-i intra în calculatorul personal și a căuta fișierul central al celulei. Massoud îi trata ca pe niște prieteni apropiați, bucurându-se imens de compania lor, în ciuda reticențelor pe care Hamad Noraid le avea în ceea ce-i privea pe cei doi.

Câteodată Alina avea tendința de a se simți puțin vinovată pentru că trebuia să-l trădeze pe Massoud, dar adevărul era că indiferent de cât de prietenos și de inofensiv părea, rămânea un terorist periculos. Îi era recunoscătoare însă, pentru un singur lucru: niciodată nu-i monitorizase în viața lor intimă, evident convins că mariajul lor era unul veritabil, așa că nu fuseseră nevoiți să execute acte pasionale pentru o cameră video ascunsă. Se înfiora numai când se gândea la acea posibilitate.

Numai că pe cât era de excelentă relația lor cu Massoud, pe atât era de șubredă și periculoasă cu Hamad. În calitatea sa de locotenent al lui Massoud, Hamad era mereu prin preajmă, atitudinea lui în permanență extrem de suspicioasă. Alina îl surprinsese de nenumărate ori urmărind-o pe ea și pe Alex cu ochi de vultur. Se simțea extrem de incomod în prezența lui, dornică de a-l elimina din calea lor cât mai repede. Elite însă, le ordonă să se ocupe mai întâi de atacul iminent. Într-un fel era singura opțiune viabilă, din moment ce mintea ascuțită și ochii cercetători ai lui Hamad le îngrădeau libertatea de mișcare în reședința lui Massoud.

În dimineața zilei de treizeci Aprilie, ziua paradei în cinstea Reginei Beatrix, și posibila dată a atacului, Alex și Alina trecură în revistă profilul misiunii pentru ultima oară înainte de-a se pregăti de acțiune.

Alex își introduse în ureche dispozitivul de comunicație.

–Scott.

–Aici, replică vocea familiară.

–Suntem la hotel, ne pregătim să plecăm. Vom conduce un filaj vizual înainte de paradă. Unde e trupa de rezervă?

–În tranzit. După ce-i aveți pe Hamad și pe lunetist, îi vor prelua

ei pentru transport.

–Vreau o întâlnire cu ei înainte să inițiem misiunea ca să-i pun în temă cu informațiile de ultimă oră.

–Am înțeles.

Alex întrerupse legătura, își scoase dispozitivul de comunicație din ureche și închise laptop-ul. Se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre Alina.

–Cum te simți? o întrebă pe un ton neutru, mai mult pentru a atenua tensiunea de dinaintea misiunii.

–Bine, răspunse ea scurt.

El își montă tocul pistolului de la subraț, apoi controlă magazia armei și o introduse la locul ei. Își acoperi pistolul cu o jachetă neagră de piele, aranjând-o în așa fel încât să deghizeze umflătura de la subraț. O privi pe Alina în timp ce-și controla la rândul ei magazia pistolului, strecurându-l apoi la spate în betelia pantalonilor și acoperindu-l cu un pulover lung.

Ochii lor se întâlniră, iar el deschise ușa și o așteptă să iasă prima, palma lui așezându-se ușor pe talia ei când trecu pe lângă el.

–Ai grijă, îi șopti.

Ea încuviință din cap și păși mai departe, curmând contactul lor fizic. Mâna lui rămase suspendată în aer o fracțiune de secundă, apoi căzu pe lângă corp, degetele arzându-l unde o atinsese.

⌖

Dimineața trecu fără nici un eveniment major. Alex și Alina serviră la repezeală un mic dejun frugal și o cafea fierbinte, apoi se plimbară alene până ajunseră la Vondel Park. Felinare italienești erau agățate împrejurul foișorului alb și în copaci, însă ei nu le admirară suplețea și decorațiile intricate, ochii lor scrutând locul în căutare de orice ar fi părut câtuși de puțin suspect. Un lunetist s-ar fi putut ascunde în trei posibile locații: o clădire cu apartamente înaltă de trei etaje ce avea câteva magazine la parter, un hotel vechi ce urma să fie transformat în cazinou, și un bloc cu birouri comerciale străjuit de două turnulețe gri de calcar ce se afla la marginea estică a parcului.

–Trupa de rezervă se află pe poziții, îi informă Scott.

Profilul misiunii fusese creat și aprobat de Brett. Alex avea să se ocupe de lunetist, în timp ce ținta Alinei era Hamad. Asasinarea nu era o opțiune pentru nici unul dintre subiecți, amândoi trebuind să fie localizați, reținuți și apoi livrați trupei de rezervă ce aștepta în microbuz.

Pe măsură ce apărură primii participanți și mulțimea crescu văzând

cu ochii în așteptarea paradei, soarele își începu coborârea maiestuoasă de pe cer, lăsând în urmă fâșii de culoare portocalie și carmin aprins ce păreau iluminate de lampioane gigantice din interior. O mică orchestră își făcea ultimele pregătiri în interiorul foișorului, în timp ce spectatorii se plimbau alene pe alei în căutarea celui mai bun loc de unde să-și încânte privirile cu spectacolul ce era pe punctul de-a începe. Era o adunare eclectică de oameni, de la familii cu copii mici în cărucioare sau scăunele create special și bine ancorate pe spatele părinților, până la studenți de toate națiile și culorile, dar și cupluri elegante între două vârste. Alina se simți copleșită de entuziasmul contagios al mulțimii din jurul ei și experimentă un moment de gelozie intensă când contemplă viețile simple și fără complicații de care se puteau bucura în voie.

–Scott, dă-mi o locație pentru Hamad, murmură Alex.

–Două blocuri la nord, un bloc la est, replică cu promptitudine vocea lui Scott în urechea lor.

Alex întoarse capul și-o privi pe Alina.

–Tu ia-o spre vest și încercuiește prin sud. Eu iau zona de est și ne întâlnim în colțul din sud-vest al parcului.

Alina înclină din cap în semn că a înțeles și se îndreptă spre direcția indicată. Își croi drumul cu dificultate prin marea de oameni, ochii ei scrutând constant mulțimea. Orchestra din foișor începuse deja să cânte, notele basilor rezonându-i adânc în abdomen pe măsură ce se apropia de parc. Ochii ei hoinăriră pentru câteva secunde la parada florală.

Aranjamentele imense erau fiecare concepute pe diverse teme florale decorate cu milioane de lalele de toate culorile, margarete, panseluțe, clopoței de un albastru ca cel al cerului fără nori, liliac și trandafiri. Alina își smulse cu greu ochii de pe minunatele pete de culoare, din nou regretând că nu se putea bucura de ceea ce toată lumea din jurul ei considera normalul absolut.

Se opri puțin, privind la cele trei locații potențiale ale lunetistului. Nimic. Nici o fereastră deschisă, nici o predea mișcându-se suspect, nici măcar o umbră în spatele vreunui geam. Ochii ei reveniră la mulțimea de oameni mișunând prin parc, adrenalina începând să-i curgă prin vene cu iuțeală. *Găsește-l pe Hamad,* își spuse calm. *Singura șansă pe care o avem să oprim dezastrul ăsta e să ajungem la el.*

–Ai vreun succes? o întrebă vocea lui Alex în ureche.

Ea oftă adânc, luptându-se cu un sentiment brusc de frustrare.

–Încă nu. Acum intru în parc prin colțul din nord-vest, mă îndrept spre foișor. Mi se pare cea mai logică locație unde ar putea fi Hamad.

Grupuri de oameni se separaseră de mulțime în cercuri dansante

spontane, lumina palidă a felinarelor jucând farse cu vederea ei. Umbrele păreau anormal de lungi, fețele din jurul ei schimbându-și trăsăturile pe măsură ce se mișcau și lumina aluneca peste ele. Ochii ei fură atrași de un grup de tineri și păși mai aproape, având grijă să rămână în umbrele copacilor. *Aici erai.*

–Subiect localizat, șopti, răsuflând ușurată.

Păși cu grijă mai aproape, nescăpându-l pe Hamad din ochi. Îl urmări cum dansează cu mai multe fete din grup, însă ochii lui rămâneau fixați pe o fată în particular, o brunetă extrem de atractivă care îl privea la rândul ei cu un zâmbet lasciv pe buzele perfecte. După câteva minute, Hamad începu să se mute de la o fată la alta, mișcările lui devenind din ce în ce mai sacadate și dezlânate.

–Cred că se apropie momentul zero, avertiză ea cu voce scăzută. Hamad e pe jumătate isteric.

–Inițiază secvența, îi ordonă vocea lui Alex în ureche.

Alina părăsi umbrele protectoare ale copacilor, afișând pe buze cel mai luminos zâmbet de care era capabilă.

–Hamad! îl salută, mimând uimire și încântare. Ce surpriză să te găsesc aici... Nu știam că ești adeptul unor astfel de manifestări.

Hamad o privi peste umăr, fața lui înregistrând surpriza.

–Muzica e grozavă, comentă în timp ce se apropia de el. Dansează cu mine, îl îmbie pe un ton languros ce promitea senzații interzise.

Fără să aștepte răspunsul lui, îi luă mâinile și i le puse pe șoldurile ei, apoi începu să se miște unduitor și senzual pe ritmul muzicii. Momentan zăpăcit de flirtul ei erotic, Hamad o trase mai aproape de el, ochii lui fixați pe buzele ei. Alina își ridică fața spre el și-și atinse buzele de ale lui, mâna ei eliberând pistolul din betelia pantalonilor. Cu o mișcare bruscă și neașteptată, strecură mâna între trupurile lor, înfigând țeava pistolului în abdomenul lui Hamad.

–Stai pe loc și nu te agita, îi ordonă cu voce glacială. Unde este lunetistul?

–Ce?! întrebă el șocat cu voce ridicată.

–Fără istericale dacă vrei să rămâi în viață. Îi înfipse și mai bine pistolul în abdomen și-l trase după un copac. Unde e? întrebă din nou amenințător, plasând țeava pistolului sub bărbia lui.

Cu coada ochiului detectă mișcare în dreapta lor și păși în spatele lui Hamad, sucindu-i o mână la spate. Bruneta atractivă mai făcu un pas ezitant spre ei, însă o umbră se strecură în spatele ei ca o nălucă întunecată. Alex își înfășură o mână în jurul taliei ei, cu cealaltă mână punându-i un pistol în coaste. Ochii lui reci și verzi ca marea pe timp

de furtună prinseră privirea Alinei pentru o fracțiune de secundă, apoi se mutară la bărbatul pe care-l ținea prizonier.

–Dă-ne locația lunetistului, spuse el cu voce scăzută.

Fața lui Hamad se schimonosi într-un rânjet.

–Voi doi... știam eu.

Alex continuă să-l privească glacial, fără nici un răspuns. Alina trase piedica pistolului ei.

–Hai că deja îmi pierd răbdarea, șuieră cu voce iritată.

–În clădirea cu birouri, cedă Hamad imediat.

–Du-te, i se adresă Alina lui Alex. Mă descurc eu aici cu tot.

Un agent operativ apăru ca din neant și o luă în primire pe fata brunetă, iar Alex dispăru ca ceața în lumina soarelui. Hamad întoarse capul s-o privească pe Alina peste umăr.

–Cine naiba sunteți?

–Ghici, îi șopti ea la ureche. Am nevoie de cineva să-l preia pe Hamad, spuse apoi cu voce scăzută. Fără echipament de nici un fel, trebuie să se integreze în mulțime.

–Peter e deja în drum spre voi, răspunse o voce în urechea ei.

Alina își întoarse atenția către Hamad.

–Unde e bomba și cum e programată să detoneze?

–Sub țigla foișorului, răspunse el înghițind în sec. Activată prin semnal radio.

O altă umbră întunecată, ce putea fi numai Peter, se opri lângă ei. Alina i-l încredință pe Hamad, apoi se apropie de brunetă.

–Ia-ți adio de la prietenul tău, îi spuse. N-o să-l mai vezi niciodată. Și data viitoare fii puțin mai atentă ce gen pe prieteni îți faci.

Șocul de pe fața fetei îi reaminti Alinei de șocul ei personal după trădarea lui Alex în cabana lor din munți. Ochii ei îi prinseră privirea agentului operativ care o ținea pe fată și-i făcu un semn cu capul s-o elibereze. El se conformă imediat. Ochii Alinei se reîntoarseră la fată.

–Unde este detonatorul?

Fata i-l întinse cu degete tremurânde. Alina îl luă și-l cercetă cu o privire rapidă. Un mecanism extrem de simplu. Deschise capacul și smulse firele, apoi lăsă mașinăria să cadă la pământ și o zdrobi cu călcâiul bocancului. Păși peste ea și o apucă pe fată de păr, vârându-i teava pistolului sub bărbie.

–Nu mai face niciodată așa o idioțenie, îi șopti la ureche. Data viitoare o să mori.

Expresia îngrozită din ochii fetei o convinse că înțelesese mesajul foarte clar. O eliberă și o privi cum dispărea împiedicându-se la tot

pasul prin mulțime, dorindu-și cu o ardoare amară ca cineva să fi făcut același lucru pentru ea cu ani de zile în urmă.

⌖

Alex se mișcă fără dificultate prin marea de oameni. Traversă strada si continuă să înainteze către est, căutând și găsind imediat intrarea blocului cu birouri. Interiorul clădirii era rece și întunecat, singura lumină anemică provenind de la reflecția indicatoarelor roșii pentru o eventuală evacuare de urgentă pe pardoseala de marmură lustruită la rang de oglindă. Se strecură înăuntru și rămase nemișcat, folosindu-și simțurile rafinate de ani grei de experiență pentru a detecta ascunzătoarea oponentului său. Liniștea îl înconjura precum o pătură groasă de pluș.

O luă în stânga, apropiindu-se fără nici cel mai mic zgomot de scara principală. Urcă scările două câte două până la primul etaj, unde se afla un hol imens ce se desfășura de-a lungul laturii nordice. Furișându-se într-un colț întunecat, închise ochii și-și imagină planul clădirii văzute dinafară. Cele două turnuri, își aminti el, se aflau de o parte și de alta a intrării și a scării principale. La naiba! Cum să cerceteze ambele turnuri odată, fără să-și facă simțită prezența?

Dacă Alina ar fi fost aici, am fi luat fiecare câte un turn simultan. Gândul acela însă, aduse după el unul și mai neplăcut. *Unde e Alina?*

Nu-i mai auzise vocea în ureche de câteva minute bune. Existau două posibilități: ori îl escorta pe Hamad la microbuz, ori era în drum spre el să-i acorde asistență. Zâmbi în colțul gurii, știind fără nici o îndoială că nu era în drum spre microbuz. Gândul nu era însoțit de iritare, ci numai de amuzament resemnat. Predilecția ei de-a trece peste profilul misiunii pentru a-i ajuta pe cei ce aveau nevoie de asistența ei era atât de ușor de anticipat, încât el crea misiunile lor împreună bazându-se pe acel pronostic.

Singura întrebare care mai rămânea era: *O aștept, sau încep singur?* Decizia fu luată pentru el de sunetul unui glonț armat pe țeava unei arme ce răsună cu ecou prin întunecimea holului. Extrăgându-și pistolul din tocul de la subraț, Alex înaintă fără zgomot în direcția turnului din dreapta de unde se auzise zgomotul. Prima ușă la care ajunse era închisă. Concentrându-și privirea pe locul unde anticipa să-l găsească pe oponentul său, întoarse clanța fără zgomot și deschise ușa cu o zmucitură. Pistolul lui era deja ațintit în direcția în care privea.

Lunetisul avea reflexe la fel de rapide, pușca lui îndreptată spre Alex într-o fracțiune de secundă. Cei doi bărbați rămaseră nemișcați preț de mai multe secunde, arma fiecăruia îndreptată fără șovăire spre inima celuilalt.

Alex se concentră pe controlul respirației până în punctul în care deveni aproape inexistentă, simțind cum fiecare fibră a corpului îi îngheață în nemișcare. Nu putea ști sigur ce anume deconspiră prezența Alinei în spatele lui, poate un ecou fantomatic de pas, ori simpla sinergie pe care o împărtășeau, însă știu cu certitudine că ea era acolo și se grăbi să folosească surpriza aceea în avantajul lor. Se lansă într-un plonjon pe care-l termină într-o rostogolire pe podea, atrăgând privirea și gloanțele lunetistului departe de Alina. Un glonț îl izbi în piept, oprit însă de vesta anti-glonț, iar el își termină rostogolirea pe un genunchi cu pistolul țintit cu ambele mîini.

Reflexele Alinei se dovediră la fel de rapide ca întotdeauna. Când Alex dispăru din fața ei, ea îi luă locul și-l împușcă cu sânge rece pe lunetist în ambele brațe. Pușca îi scăpă omului din mâini și căzu la podea cu un zgomot final de metal abuzat, chiar în momentul în care Alex își termina rostogolirea și ajungea în poziția lui pe genunchi. Lunetistul se împletici și căzu și el în genunchi, sângerând abundent din ambele brațe. Alina mai făcu un pas înainte și împinse pușca cu piciorul spre cel mai îndepărtat colț.

În spatele ei Alex se așeză greoi pe podea, fortând aer în pieptul ce-i zvâcnea dureros. Ea se apropie de el și-l ajută să se ridice.

–Ești bine? îl întrebă cu vocea plină de îngrijorare.

El se mulțumi să aprobe din cap, ochii lui îndreptați către lunetistul de la picioarele lor.

–Iar încălcăm protocolul misiunii? o întrebă cu voce răgușită.

Ea îi aruncă o privire exasperată și plecă de lângă el să ridice pușca de pe jos. Alex scoase din buzunarul jachetei fâșiile de pansament pe care le pusese acolo special pentru acest tip de situație. Cu mișcări ferme, îi pansă strâns brațele lunetistului, oprindu-i astfel hemoragia, apoi întoarse capul s-o privească pe Alina.

–Trebuie să curățăm camera.

Ea dispăru afară pe ușă. Alex se sprijini de peretele din spatele său, respirând ușor pentru a nu-și agrava durerea din piept. Își păstră privirea si arma pe lunetist, care începuse să tremure ușor din cauza adrenalinei și a durerii rănilor.

Alina reapăru cu un sul de prosoape de hârtie în mână și eradică eficient toate urmele episodului. Pe jumătate susținând, pe jumătate târând prizonierul între ei, ieșiră din clădire și dispărură în întuneric ca niște fantasme ale nopții.

⌖

La o săptămână după extragerea lui Hamad, soții Montreau primiră o invitație elegantă la o petrecere ce se anunța grandioasă în cinstea zilei de naștere a lui Massoud. În tot acel timp, îl urmăriseră atent pentru a observa reacția lui la dispariția lui Hamad și eșecul atacului, însă Massoud nu era o persoană ușor de citit, sau intuit. În afara faptului că părea o idee indispus, nimic altceva nu-l dădea de gol.

Îmbrăcată într-o rochie de seară de catifea bleumarin precum miezul nopții și cu părul strâns într-un coc din care se revărsau bucle mătăsoase, Alina se apropie de Alex, care privea gânditor afară pe geamul dormitorului lor. Era îmbrăcat într-un smoching negru perfect, arătând la fel de atrăgător ca întotdeauna.

–Care e profilul pentru seara asta? îl întrebă, gândindu-se fără nici un pic de entuziasm la misiunea ce-i aștepta. Își simțea nervii întinși la maximum.

–Ne folosim de petrecere să ne infiltrăm în biroul lui Massoud. Poziția ta e punct de intervenție, în timp ce eu încerc să-l țin ocupat pe Massoud cât pot de mult.

–Ceva detalii noi despre nivelul de securitate?

–Nimic în afara camerelor de supraveghere din perimetrul reședinței. Fii cu ochii în patru la eventualul personal de pază de pe coridoare.

Alina strâmbă din nas.

–Parcă eram siguri că nu există personal de pază în interior.

–Suntem siguri. Tu fii cu ochii în patru pentru orice eventualitate.

–Ca întotdeauna.

⌖

Petrecerea era exact așa cum își imaginase Alina că avea să fie: luxuriantă și ostentativă. De la început o uimise faptul că în mijlocul activităților macabre ale lui Massoud se găsea mereu timp și pentru lux, fantezie și eleganță.

Sala principală, transformată într-o sală de bal special pentru eveniment, era iluminată cu sute de lumânări ce aruncau o lumină caldă asupra decorațiilor elegante. Mesele erau împodobite cu aranjamente masive de flori parfumate, scaunele drapate cu mătase, tacâmurile, vesela și paharele adevărate opere de artă din cel mai delicat argint, porțelan și cristal. Personalul, îmbrăcat în uniforme albe elegante, era atent și discret, oaspeții joviali și extravaganți, părând persoane cu multă influență și putere, putred de bogați, de un rafinament impecabil.

Massoud se grăbi să-i întâmpine, arătând extrem de șic într-un smoching de un alb imaculat.

–Dragii mei, sunt încântat să vă văd, spuse cu un ton șarmant. Elise, arăți la fel de fermecătoare ca întotdeauna. Îi luă mâna Alinei și i-o sărută galant, apoi îi oferi un zâmbet irezistibil. Te-ar deranja teribil dacă l-aș fura pe Lucien pentru cîteva minute în seara asta?

Ea îi întoarse zâmbetul.

–Numai dacă îmi promiți că nu-l vei reține mult timp.

–Ai cuvântul unui gentleman, replică el cu o mică plecăciune.

Alina îi privi cum se îndepărtează.

–Acum e momentul, murmură.

–Ai grijă, auzi vocea lui Brett în ureche.

Nevăzută și fără să facă nici un zgomot, își croi drum prin reședința lui Massoud până ajunse la biroul lui privat. Introduse o cartelă în sistemul de securitate pentru a sparge codurile, urmărind cu nerăbdare numerele perindându-se pe ecran. Într-un final, apărură opt numere și încuietoarea se deschise cu un zgomot înfundat. Își ținu răsuflarea și deschise ușa, ochii ei scanând camera ca o rază de laser. Lumina lunii pline pătrundea prin ferestrele imense cu vitralii, iluminând covorul gros persan de un roșu închis și pereții crem cu o lumină palidă argintie. Ea păși înăuntru și închise ușa.

–Sunt înăuntru, șopti, uitându-se în jur.

–Ține minte, nu ai prea mult timp, o avertiză vocea lui Brett.

Alina scoase o lanternă minusculă din poșetă și o aprinse, mișcând raza de lumină prin încăpere. Calculatorul era într-un colț pe un birou superb din lemn de abanos care probabil avea o valoare inestimabilă, însă ea nu era acolo să admire bunul gust de care dădea mereu dovadă Massoud, așa că traversă încăperea cu pași rapizi. Scoase din poșetă un dispozitiv pătrățos și-l ataşă în spatele calculatorului, așteptând să apară fereastra cu codul secret. În schimb, apăru un pătrat albastru în mijlocul căruia scria: ACCES INTERZIS.

–Nu pot să intru, șopti cu o mică grimasă.

–Ciudat, răspunse vocea lui Scott în urechea ei de data aceasta. Așteaptă un minut să localizez sursa codului și să încerc de aici.

Alina oftă nerăbdătoare, fiecare secundă ticăind în mintea ei cu o iuțeală îngrijorătoare. Zgomotele petrecerii în plin avânt ajungeau până la ea.

–Am transferat imaginea digitală în sistemul nostru și-am reușit să intru pe o ușă laterală. Ia încearcă acum, spuse Scott, dictându-i o secvență de cod.

–Am intrat. Nu numai că am găsit fișierul central, ci si unul secundar. Se pare că am găsit chiar mai multe informații decât ne așteptam. Mă

uit acum să vedem cu ce avem de-a face.

Alte câteva zeci de secunde se scurseră greu, ca o eternitate.

–Gata, avem absolut tot. Alterațiile dosarelor cu anexe din fișierul secundar, conturi bancare, companii fantomă, adrese, nume, întreaga celulă și nu numai. Acum curăț locul și ies.

–Perfect. Vă așteaptă o echipă la punctul de evacuare.

Alina puse echipamentul poșetă, împreună cu dischetele pe care copiase documentele lui Massoud, stinse calculatorul și părăsi biroul la fel de nevăzută și neauzită precum intrase.

⌖

Massoud se așeză pe un scaun și-l privi pe Alex cu un zâmbet larg.

–Am multe lucruri să-ți spun, însă vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei vorbi cu nimeni despre asta, în afară, desigur, de Elise.

–Ai cuvântul meu de gentleman, răspunse Alex solemn.

–Sunt pe cale să obțin putere și control depline, declară Massoud privindu-l drept în ochi.

–Putere și control... peste ce? întrebă Alex cu o expresie mirată.

–Peste întreaga lume, dragul meu prieten, replică Massoud înflăcărat, păstrându-și ochii fixați în ai lui.

Alex știa că ceea ce va spune în următoarele secunde și reacțiile lui imediate aveau să decidă dacă ieșea viu împreună cu Alina din reședința lui Massoud sau nu. Așa că alese să rămână tăcut pentru moment, cu expresia lui impasibilă bine întipărită pe față.

–Am discutat despre multe probleme grave ce apasă lumea noastră de când ne cunoaștem, în special despre lipsa de competență a guvernelor unor... să spunem țări fără coloană vertebrală, continuă Massoud. Ardoarea cu care ai condamnat aceste păpuși de cârpă care se înclină la cele mai mici dorințe ale Washingtonului, m-a convins să am suficient de multă încredere în tine încât să abordez acest subiect.

Făcu o pauză, o lumină crudă licărindu-i în ochi în timp ce-l studia foarte atent pe Alex, care își păstră aceeași expresie. Massoud dădu aprobator din cap și zâmbi.

–Vom distruge opresiunea occidentală si-o vom înlocui cu o nouă ordine mondială, tensiunea din vocea lui crescu pe măsură ce vorbea. Vom denunța influența negativă a culturii decadente occidentale în toată lumea și vom salva oamenii de infectarea cu această otravă bazată pe plăceri desfrânate. Inimile lor se vor întoarce la Allah. Vocea îi căpătase un ton aproape maniac, de parcă înfrunta în mod direct un dușman nevăzut împotriva căruia lupta cu atâta ardoare.

Alex era convins că însăși viața lui Massoud depindea nu numai de serviciul lui în slujba organizației teroriste care îl îndoctrinase atât de tare încât nu se îndoia niciodată de dreptatea actelor săvârșite în numele ei, ci și de cucerirea unui demon interior ce amenința să-i rupă complet contactul cu realitatea.

–Trebuie să admit că m-ai lăsat fără cuvinte, spuse Alex, având grijă ca inflexiunea vocii lui să sune ușor admirativ. Dintotdeauna am simțit o anumită putere emanând din interiorul tău, Massoud, însă chiar să fii în stare să faci toate astea... lăsă fraza neterminată, sădind în mod subtil o undă de neîncredere.

Massoud zâmbi cu un aer atotștiutor.

–Dragul meu prieten, trebuie să avem o discuție foarte lungă ca să te pot face să înțelegi totul, și din păcate acum nu avem timpul necesar. I-am promis frumoasei Elise că nu te voi reține mult. Ce pot să-ți spun este că ești predestinat să devii una dintre săgețile lui Allah, însă despre asta vom vorbi pe îndelete și în liniște. Mâine, decise satisfăcut. Te aștept mâine la biroul meu de la Rijksmuseum. Putem discuta despre tot.

–Mâine, atunci, acceptă Alex, sperând că-i oferise suficient timp Alinei să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Câteva minute mai târziu, răsuflă ușurat când o zări la marginea ringului de dans. O trase în brațele lui chiar în momentul în care orchestra începea să cânte un vals, iar ea zâmbi afectuos și-și trecu degetele prin părul lui.

–Cum a mers? o întrebă el cu voce joasă.

–Avem fișierul central, răspunse ea simplu.

Alex emana valuri de senzualitate, iar ea era convinsă că nimeni nu mai valsase niciodată așa cum o făcea el. Suplețea și eleganța lui făceau ca toate femeile să-l urmărească cu priviri lacome. Cum reușea să transforme un simplu vals într-o invitație la seducție pentru o sală de bal înțesată cu femei, era mai presus de puterea ei de înțelegere.

–Cum a mers cu Massoud? îl întrebă, încercând să-și mențină vocea neutră.

–Cred că încearcă să ne recruteze, o informă el.

–O capcană?

El ridică imperceptibil din umeri. Își continuară valsul cu aceeași eleganță până se stinse și ultima notă pe corzile viorilor, apoi Alex își înclină capul și-o sărută lung și pasional. Oaspeții care urmăriseră valsul lor elegant aplaudară cu frenezie la finalul pasional.

⌖

O oră mai târziu, Alex cu Alina se suiră într-un microbuz negru cu geamuri fumurii parcat pe o alee îngustă laterală ce șerpuia de-a lungul unui canal. Alex se așeză la pupitrul de comandă și activă sistemul de comunicație.

–Ce noutăți avem?

–Al doilea fișier este de fapt o tranzacție detaliată pe care Massoud tocmai a încheiat-o pe piața neagră, răspunse imediat vocea lui Brett fără nici o altă introducere. După toate aparențele, se pare că produsul achiziționat este o armă biologică conținând un virus propagat pe cale aeriană, care atacă sistemul nervos și induce un atac epileptic victimelor prin otrăvirea fluxului de oxigen la creier. Decesul este aproape instantaneu. Nu există un antidot și este letal la o concentrație de numai patru micrograme la miliard.

–Avem vreo locație? întrebă Alina din spatele lui Alex.

–Da. Un depozit de la marginea Amsterdamului. Trebuie să vă întoarceți la reședința lui Massoud înainte de-a acționa pentru a obține cheia de securitate pe care o ține într-un seif din biroul lui personal. Nu ne putem permite nici un eșec, prea multe vieți depind de succesul misiunii.

–Am înțeles, replică Alex cu voce calmă. Avem nevoie de o rută alternativă pentru reședința lui Massoud și câteva rute de evacuare urgentă.

–Scott se ocupă deja de asta.

Alina își schimbă rochia elegantă cu o pereche de pantaloni negri și o helancă neagră. După ce-și legă șireturile de la bocanci, își introduse în ureche dispozitivul de comunicație.

–Mai devreme, când am pătruns în biroul lui Massoud, sistemul de securitate nu era activat. Știm dacă este acum?

Așteptă câteva minute, timp în care Brett studie schematica reședinței lui Massoud.

–Da, este, veni răspunsul lui. Va trebui să fii foarte rapidă, nu putem bruia semnalul mai mult de patruzeci și cinci de secunde. E un sistem destul de simplu cu un cod de numai cinci numere. Atașează dispozitivul de scanare pe marginea panoului și apasă butonul verde. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva secunde până scanează combinația și descoperă codul. După ce afișează codul, apasă butonul central și activează-l.

–Am înțeles, spuse Alina în timp ce-și strângea părul într-o coadă de cal.

Alex o ajută să se pregătească, iar ea deveni extrem de conștientă

de atingerea degetelor lui în timp ce o dota cu diferite arme și piese de echipament. Când îi introduse amortizorul pistolului în buzunarul de la piept al vestei, mâna lui îi atinse în trecere sânul. Apoi mâinile lui i se așezară pe talie pentru a controla centura cu muniție. Într-un final, se lăsă pe un genunchi pentru a înfășura în jurul coapsei ei cureaua tocului ce conținea arma secundară.

–Vom suprapune imagini false pe rețeaua camerelor de supraveghere ca să-ți putem acoperi intrarea și ieșirea, rupse vocea lui Brett intimitatea dulce-amară a momentului. Imediat ce ești pe poziție, vom intra în sistemul de securitate. Fiecare cameră își schimbă independent unghiul la aproximativ douăsprezece minute, așa că nu-ți putem oferi mai mult dacât un interval de zece minute.

Alex o urmă pe Alina la ușa glisantă a microbuzului.

–Dacă se ivește vreo problemă cât de mică, semnalează-mi pe canalul B. Ochii lui i se plimbară pe față, fixându-se în ochii ei. Ține minte, ai numai zece minute.

Alina încuviință din cap, apoi își trase cagula neagră pe față și păși afară. Alex o privi până se pierdu în noapte și se întoarse la pupitrul de comandă cu un oftat îngrijorat.

Trei minute mai târziu, Alina se lipi de zidul de lângă intrarea principală a reședinței lui Massoud.

–Am drum liber? întrebă în șoaptă, așteptând cu nerăbdare până ce Alex scană amprentele termice din interiorul casei.

–Holul este curat, o informă vocea lui în ureche. Am dat drumul la cronometru.

Alina introduse instrumentele de spargere în încuietoarea ușii și după câteva secunde de manevrare atentă deschise ușa fără nici cel mai mic zgomot. Păși cu grijă în holul slab iluminat și înaintă rapid către scara principală, cu pistolul pe lângă corp, pregătită să-l folosească în orice moment. Holul era pustiu, iar candelabrul imens fusese stins, slaba iluminare asigurată de o lampă mică de serviciu. Urcă scara principală fără zgomot și o coti pe coridorul din stânga. La etajul casei lumina era și mai slabă decât în hol, iar ea trebui să fie extrem de atentă să nu se împiedice de ceva. Îngheță când auzi hohote de râs ce păreau a veni din direcția unei camere de la capătul coridorului, însă răsuflă ușurată când realiză că nu era nimic altceva decât un serial tv de comedie. Cu toate simțurile încordate la maximum, alunecă precum o umbră de-a lungul coridorului până ajunse la ușa biroului.

–Sunt pe poziție, aștept semnalul tău, șopti în timp ce scoase dispozitivul de scanare electronică din buzunarul vestei.

–Ai patruzeci și cinci de secunde, răspunse vocea lui Alex. În trei, doi, unu... acum!

Alina deschise ușa și păși înăuntrul biroului, apoi atașă repede dispozitivul de scanare pe marginea panoului de securitate și apăsă butonul verde. În timp ce aștepta senzorii să deruleze posibilele coduri, aruncă o privire în jurul ei, încercând să localizeze rafturile în spatele cărora se ascundea seiful. Dispozitivul de scanare emise un bip, iar ea apăsă butonul central al sistemului de securitate.

–Cum stau cu timpul? întrebă.

–Șapte minute, douăzeci de secunde, o informă prompt vocea lui Alex. Sistemul de securitate e anulat, ai drum liber.

Alina se apropie cu pași grăbiți de bibliotecă și începu să scoată cărțile din secțiunea de mijloc, observând toate detaliile și având grijă să le așeze în ordinea în care le găsise. Când goli raftul pe jumătate, descoperi seiful argintiu. Închise ochii și inspiră adânc, apoi dintr-un alt buzunar scoase alt dispozitiv ce arăta ca un calculator de buzunar cu un cadran rotund și butoane așezate pe două rânduri, și-l atașă pe încuietoarea seifului.

–Timp?

–Cinci minute, șaizeci și patru de secunde.

Alina își puse urechea la ușa seifului, ascultând zgomotele înfundate ale drugilor de metal retrăgându-se unul câte unul. Într-un final, se auzi un zgomot mai puternic ca de metal pe metal, iar ea învârti manivela seifului și deschise ușa, schițând o grimasă la geamătul prelung al metalului învechit.

–L-am deschis, raportă în șoaptă.

–Cutia e marcată cu numărul șase, o instructă vocea lui Alex.

Alina căută printr-un morman de cutii plate de metal cu etichete șterse de vreme și dezlipite pe la colțuri, până găsi cutia cu numărul șase.

–Am găsit-o. Timp?

–Trei minute. Grăbește-te, Alina.

Ea deschise cutia cu grijă și găsi înăuntru un lanț argintiu de care era prinsă o cheie cu o formă neobișnuită, totul așezat aproape estetic pe o pernuță de catifea vișinie.

–Cheia e înăuntru, raportă, răsuflând ușurată.

–Ieși afară de acolo. Ai un minut să te întorci la microbuz, replică vocea tensionată a lui Alex.

Alina închise seiful și puse cărțile la loc pe raft exact așa cum le găsise, apoi traversă camera și atașă dispozitivul de scanare la loc pe panoul sistemului de securitate. Apăsă butonul din centru și deschise

ușa, strecurându-se pe hol în timp ce cu cealaltă mână desprinse dispozitivul de scanare de pe panou și-l strecură la loc în buzunarul vestei. Coborî scara fără zgomot, însă se opri pe ultima treaptă, așteptând semnalul lui Alex.

–Ai drum liber, o înștiință vocea lui imediat.

Ea traversă holul și se apropie de ușa de la intrare, furișându-se cu grijă afară, apoi rupând-o la fugă, atentă să stea în umbrele copacilor ce înconjurau casa.

Alex o întâmpină la ușa microbuzului. Ea se prăbuși pe una dintre banchete chiar în momentul în care microbuzul se puse în mișcare, brusc simțindu-se extenuată.

–Care-i pasul următor? întrebă cu voce obosită.

Alex o studie tăcut pentru un moment, ca și cum i-ar fi măsurat intensitatea extenuării.

–Întinde-te și dormi douăzeci de minute, asta-i tot ce-ți pot oferi. Îți voi explica toate detaliie când ajungem la locație.

Ea aprobă recunoscătoare din cap și se întinse cum putu mai comod pe banchetă, cu jacheta ei pe post de pernă. Ultimul lucru de care fu conștientă câteva fracțiuni de secundă înainte de-a adormi fură degetele lui Alex masându-i tâmplele.

⌖

Când se trezi, microbuzul se oprise din mers. Se ridică în șezut și se frecă la ochi, descoperindu-l pe Alex cu spatele la ea în fața pupitrului de comandă.

–Suntem la punctul Alfa, vorbi el fără să se întoarcă s-o privească, însă se trase puțin într-o parte pentru a-i îngădui să vadă ecranele. Lucrăm împreună de data asta, Scott ne va coordona și direcționa.

–Nu știm cum arată planul exact al depozitului, așa că am creat un curs general. Dacă vedeți o alternativă mai bună, spuneți-mi, îi informă vocea lui Scott.

Alina studie schematica depozitului și a împrejurimilor, însă nu văzu o rută mai potrivită către obiectivul lor decât cea găsită de Scott.

–Arată bine. Avem vreo locație pentru bombă?

–Da. Intrați prin zona marcată cu roșu și vă continuați înaintarea pe hol până la laborator. Vestea bună e că bomba se află acolo. Vestea rea e că este conectată la sistemul de securitate printr-un receptor care este unul dintre calculatoarele din încăpere.

–Știm care dintre ele?

–Încă nu. Dacă nu-l veți putea identifica, va trebui să mă conectați

vizual să pot vedea ce-i pe acolo.

–La ce nivel de securitate ne așteptăm? întrebă Alex.

–Folosiți dispozitivul de scanare ca să vă pot spune cu ce ne confruntăm dincolo de ușă și de panou. Dacă e un sistem prea sofisticat pentru jucăriile pe care le aveți, mă ocup eu de el. O să încerc să bruiez semnalul cât de mult va fi posibil. După ce ajungeți în laborator și intrați în prefața receptorului principal, îmi veți transfera toate fișierele pe care le găsiți. Avem un satelit securizat pe poziție, gata să încarce totul într-o porțiune codată din baza de date Elite.

Alex îi înmânã Alinei un dispozitiv mic în formă de sferă.

–Odată ce transferul fișierelor e complet, folosești explozibilul ăsta să distrugi calculatorul principal. După ce-l activezi, ai numai trei minute pentru evacuare.

–Ce limită de timp avem?

–Nu există restricții de timp de data asta. Gardienii sunt destul de leneși în ceea ce privește patrulările, bazându-se pe camerele de supraveghere pentru vizitatorii nedoriți. Scott a intrat deja în sistemul lor de securitate intern și are o înregistrare suficient de lungă cât să ne acopere pe toată durata misiunii.

–Singura cameră de supraveghere care nu face parte din sistem, este cea care asigură protecția calculatorului principal, adăugă vocea lui Scott. Vă ocupați voi de ea când ajungeți în laborator. Alex are echipamentul necesar.

Cei doi părăsiră microbuzul și avansară fără zgomot printre clădirile care se învecinau cu depozitul, apoi parcurseră în fugă pe diagonală o bucată de iarbă ce se termina lângă un gard de sârmă simplu de cinci metri înălțime, supravegheat de camere de luat vederi. Alex se apropie de ghereta gardianului de serviciu, observând cu ușurare că geamurile erau deschise. Pistolul lui dotat cu amortizor nu scoase aproape nici un sunet când apăsă pe trăgaci, iar gardianul se prăbuși pe jos. Alina tăie sârma gardului cu o foarfecă specială și se strecurară înăuntru.

Ușa depozitului era la aproximativ douăzeci și cinci de metri depărtare, iar spațiul era complet expus, cu absolut nimic ce putea fi folosit drept acoperire. Alex îi aruncă o privire Alinei și o rupse la fugă. Imediat cum ajunse lângă zidul clădirii, ea îl urmă, ținând strâns la piept rucsacul negru conținând echipamentul necesar. Toate simțurile îi erau în alertă, captând totul de la mirosul înecăcios al poluării industriale, sunetul îndepărtat al unei sirene biruit de huruitul unui tren, greutatea rucsacului din mâinile ei, bareta aspră zgâriindu-i palmele, până la cerul acoperit cu nori pufoși de un gri închis și aerul încărcat cu electricitate

și umezeală, prevestind o furtună iminentă.

Alex introduse cele două bare metalice plate în încuietoarea ușii și o deschise câteva secunde mai târziu, metalul învins protestând cu un scârțâit slab. Avansară pe coridorul întunecat și îngust fără nici un zgomot, până ajunseră la ușa laboratorului.

–Vreun semn că cineva știe despre prezența noastră? întrebă Alex în șoaptă.

–Nu, răspunse vocea lui Scott. Nu înregistrez nici măcar un semnal de comunicație. Totul arată calm și liniștit... poate chiar prea calm și liniștit, vocea lui deveni ușor îngrijorată.

–Vezi pe cineva înăuntru?

–Nici un suflet. Aveți undă verde.

Alex răsuci clanța și deschise ușa, pășind repede înăuntru și găsind panoul de securitate în partea stângă. Alina ataşă dispozitivul de scanare pe tastatură și apăsă butonul verde, rugându-se ca senzorii să găsească codul în timp util. Așteptară cu sufletul la gură în timp ce secundele se transformară în trecut și senzorii goniră prin combinații de numere. După câteva momente ce părură o eternitate, dispozitivul emise un bip și Alina apăsă butonul din centru.

–S-a anulat? întrebă Alex în șoaptă.

–Aveți drum liber, îi răspunse vocea lui Scott imediat. Dați-i bătaie!

Alina se întoarse către camera video ce asigura securitatea calculatorului principal, însă Alex ataşa deja cablurile unei cutii negre ce avea să interpună o imagine digitală falsă peste imaginea originală, asigurându-le astfel protecția pentru cel puțin treizeci de minute. Ochii ei scanară laboratorul. Totul arăta prăfuit și mucegăit, câteva calculatoare aranjate în semicerc într-unul din colțuri, și mai multe scaune și mese vechi puse unele peste altele în colțul opus. În mijlocul laboratorului se afla o valiză masivă neagră cu încuietori la fel de ciudate precum cheia pe care o sustrăsese din seiful lui Massoud.

–Am găsit bomba, raportă ea în timp ce se apropia de colțul unde se aflau calculatoarele. Care e receptorul?

–Vezi pe undeva unul cu o consolă și o încuietoare lângă tastatură?

–Da, cel de lângă ușă are o consolă.

–Perfect, ăsta trebuie să fie. Introdu cheia în consolă.

–S-a făcut, răspunse Alina, trecând la treabă.

Alex scoase un instrument lunguieț din buzunar și-l conectă la calculatorul principal.

–Suntem gata pentru transfer, spuse cu voce joasă.

–Dă-i drumul, replică vocea lui Scott încărcată de nerăbdare.

Alina înclină din cap și Alex începu transferul în același moment în care ea răsuci cheia în consolă. Minutele se scurseră mai încet decât un secol.

–Gata, am anulat codul de securitate, îi anunță vocea lui Scott într-un târziu. Acum scoateți bomba aia de acolo, aruncați în aer calculatorul și ieșiți naibii afară!

Alinei nu trebuia să i se spună de două ori. Imediat ce Alex ridică cu grijă valiza cu bomba, ea scoase explozibilul din rucsac. Îi făcu semn să o ia înainte, intenționând să-i dea cel puțin un minut avantaj înainte de-a activa explozibilul. Atașă micuța bombă în spatele calculatorului principal și stabili timpul, apoi apăsă butonul pentru a activa numărătoarea inversă.

–Cine ești și ce cauți aici?

Inima Alinei aproape sări din piept la auzul acelei voci. Dureros de conștientă de bomba pe care tocmai o activase, se întoarse cu fața la Massoud, care ținea un pistol pe lângă corp.

–La naiba! De unde a apărut? exclamă vocea lui Scott în urechea ei. Trebuie să ieși afară de acolo!

Încet, Alina își scoase cagula neagră de pe față, privindu-l drept în ochi pe Massoud. Ochii lui se măriră șocați când o recunoascu.

–Elise? șopti el. Ce faci aici?

Bărbia ei se ridică sfidător.

–Te opresc.

–Tu și Lucien... cuvintele lui se opriră odată cu înțelegerea trădării. Mâna lui ridică pistolul, țintindu-l spre inima ei. Am avut încredere în voi, vocea lui căpătă inflexiuni furioase.

–Două minute, douăzeci de secunde, o informă vocea lui Scott.

–Nu te pot lăsa să faci asta, Massoud.

Massoud înaintă câțiva pași, ochii lui oprindu-se pe locul gol unde ar fi trebuit să se afle valiza neagră.

–Ce-ai făcut? Vei ruina totul! strigă el, furia cotropindu-i în sfârșit incredulitatea. Cu ochii ațintiți la ea, ridică mâna liberă și-i arătă ceva ce arăta ca o fiolă.

–Două minute! vocea lui Scott suna acum panicată.

Alina trase aer adânc în piept.

–S-a terminat totul, Massoud.

Cu o mișcare fluidă, plonjă și se rostogoli pe stomac, apăsând de două ori pe trăgaci. Massoud o fixă cu privirea pentru un moment, apoi ochii îi coborâră pe pieptul lui la o pată roșie ce creștea văzând cu ochii. Mâna lui se deschise și fiola căzu pe ciment, spărgându-se

într-un milion de bucăți.

În timp ce se ridică de pe jos și o luă la fugă pe coridorul îngust, Alina refuză să se gândească la ceea ce se afla în acea fiolă și se răspândea rapid în aerul din jurul ei. Fugi din răsputeri, cu greu ajungând la o distanță protectoare, când auzi prima explozie sfâșiind liniștea nopții.

–Alina? o apelă în ureche vocea lui Alex cu un timbru înfricoșat.

–Sunt în regulă, răspunse ea încet. Scott, ruta mea de evacuare e liberă?

–Am două siluete aleargând spre clădire din partea de est. Probabil sunt gardieni.

–Massoud avea în mână un fel de fiolă când l-am împușcat, îi informă ea, încercând să-și tragă răsuflarea. Nu știu ce conținea, dar s-a spart pe ciment.

–Alex a plasat explozibil peste tot, așa că orice ar fi, va fi incinerat, îi răspunse Scott. Și acum ieși naibii de acolo, că din cauza ta aproape am făcut stop cardiac.

Sunetul bocancilor ei alergând pe cimentul rece îi vibră înfundat în urechi, inima bătându-i nebunește în piept, aproape sufocând-o. Nu era decât o chestiune de minute... sau secunde, nu mai știa sigur. Dădu un colț și se opri brusc.

Alex era la numai câțiva metri distanță, cotul lui sfărâmând laringele unui gardian ce se afla sub el pe ciment. Gardianul - un ilustru necunoscut al cărui nume nu aveau să-l știe niciodată și care nu știuse în ce se băgase când se angrenase în luptă cu Alex - se dezumflă precum un balon înțepat cu o croșetă. Alex își șterse sângele ce-i picura de pe buza inferioară, apoi pivotă brusc spre Alina, țintind arma cu ambele mâini către inima ei. Ochii lui arzând cu furie controlată se măriră cu uimire când realiză cine se afla în fața lui. Mâinile lui coborâră arma încet.

Dacă nu ar fi simțit o dorință incredibilă să evadeze din privirea lui, n-ar fi observat gardianul de pe podea scoțând un pistol din jacheta pe care o purta. Reacția ei fu mai mult instinctivă, arma în mâna ei înainte ca mintea ei să conștientizeze ce face, degetul ei arătător apăsând pe tragaci de trei ori.

Alex auzi geamătul prelung din spatele lui și întoarse capul, ochii lui oprindu-se pe cele trei pete roșiatice de pe pieptul gardianului. Apoi privi înapoi spre Alina, prins într-o rază de lumină, arătând murdar, obosit și palid precum o fantomă. Ea închise ochii și-i ținu strânși pentru câteva secunde, apoi îi deschise și-l privi drept în ochi fără să clipească.

–Cincizeci și opt de secunde până la detonare! le urlă vocea lui Scott în ureche.

Alergară cât de repede putură, ajungând la microbuz exact în clipa în care o explozie de proporții zgudui pământul de sub picioarele lor.

–Dă-i bătaie! îi strigă Alex șoferului.

Omul își înfipse piciorul în accelerație, iar microbuzul demară în scrâșnet de cauciucuri înainte ca cei doi să fi fost măcar complet înăuntru.

La aeroport, microbuzul fu încărcat într-un avion aparținând flotei Elite. Alina își croi drum alene până în spatele avionului unde se afla o secțiune transformată într-o bucătărie rudimentară și scoase o sticlă cu apă din frigider. Ochii ei îl urmăriră pe Alex în timp ce deșuruba capacul unei sticle de Scoth, turnând apoi din lichidul de culoarea chihlimbarului într-un pahar.

–Nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată cu o băutură în mână după o misiune, comentă ea ridicând din sprâncene.

–Nu e pentru mine, replică el și-i întinse paharul. Bea, o să te simți mai bine.

Ea îl privi de parcă-i oferea un șarpe veninos. Cu cealaltă mână, el luă mâna ei și o puse pe pahar, încolăcindu-i degetele în jurul lui. Alina ridică paharul la buze și luă o înghițitură, înecându-se când alcoolul îi alunecă pe gât în jos ca o limbă de foc. Alex zâmbi și păși mai aproape de ea.

–Pot să-ți dau un sfat? o întrebă cu amuzament vădit. Nu-l sorbi, ci dă-l dintr-o dată pe gât. Cu cât îți ajunge în stomac mai repede, cu atât te vei simți mai sigură pe emoțiile tale.

Ea chicoti și clătină din cap.

–Alcoolul nu face pe nimeni să se simtă sigur pe nimic.

Alex ridică din umeri.

–Ba da, dacă tocmai ai omorât pe cineva.

–Și tu, Alex, te simți nesigur după ce omori pe cineva? îl întrebă cu voce joasă.

–Nu, eu nu mai simt nimic de mult timp. Ochii lui alunecară peste umărul ei și se fixară pe un punct imaginar de pe peretele din spatele ei. Dar încă îmi mai amintesc cum m-am simțit la început.

Îi întoarse spatele și se așeză pe unul din scaune. Alina îl urmă și se așeză pe scaunul de lângă el. El întoarse capul și-o privi.

–Cum nu știm ce era în fiola aia, probabil vom fi băgați în carantină când ajungem înapoi la cartierul general. Și trebuie să te avertizez că nu este o experiență prea plăcută.

–Grozav, răspunse ea moale și-și încrucișă picioarele într-o poziție

mai confortabilă, punându-și capul pe umărul lui în timp ce avionul decola. Închise ochii și în numai câteva minute, era deja adormită.

⌖

Alina deschise ochii, încercând să-și amintească unde era. Teroare pură îi explodă în plexul solar ca o lovitură sub centură și începu să tremure atât de tare, încât fu convinsă că avea să vomite. Știa că era foarte posibil să moară și nu putea face nimic pentru a schimba evoluția naturală a lucrurilor. Nu putea lichida inamicul... Nici măcar nu-l putea vedea. Era înăuntrul ei... Poate. *Nu te mai gândi, nu te mai gândi... Nu...*

Liniștea camerei era ca un vacum care îi rănea urechile și o seca de orice fel de energie. Era întinsă pe un pat de campanie cu fața la perete, ghemuită ca un făt în pântecele mamei. O mână îi acoperea fața, cealaltă presată plată pe un obraz. Își încordă auzul cu disperare, sperând să poată auzi și alt zgomot în afară de respirația ei întretăiată și bătăile propriei inimi.

Alex nu-i mai adresase nici un cuvânt de când fuseseră băgați în carantină, nici unul mișcându-se de pe paturile de campanie, nici unul aruncând priviri fugare către celălalt.

Alina se întoarse pe spate și privi fix la tavan. Părea atât de aproape, încât avea impresia că ar fi putut să-l atingă dacă ar fi ridica mâna. O cameră de luat vederi o privea cu ochiul ei impasibil de sticlă din celălalt colț al camerei, iar ea avu brusc senzația că se află prinsă într-o capcană, în timp ce persoane fără de nume și fețe o priveau cu satisfacție cum se zbate ca un animal neputincios. Cu ochii pe camera de luat vederi, își descheie puloverul subțire ce i se dăduse, apoi se ridică în picioare pe patul de campanie și-l agăță de scheletul metalic, acoperind-o total. Sări jos, ochii ei mutându-se pe difuzorul de deasupra ușii.

Clic.

–Descoperă camera, te rog.

Clic.

–Nu.

Clic.

–Descoperă camera imediat... Te rog.

Clic.

–De ce nu vii aici să mă forțezi s-o fac?

Alina zâmbi amar. Indiferent cât de mult i-ar fi provocat, nu se încumeta nimeni să intre în aceeași cameră cu ea, să respire același aer cu ea, de frică că i-ar fi putut infecta și pe ei. Încercând să-și mențină

calmul, păși până în mijlocul camerei claustrofobice. *Inspiră, expiră... inspiră, expiră... inspiră, expiră...*

Picioarele îi cedară, iar ea se prăbuși pe podea. Ridică ochii, privindu-l pe Alex prin perdeaua părului ce-i acoperea fața. Se repezise la peretele de sticlă ce le despărțea camerele și îngenunchiase cu o mână așezată plat pe geam.

–Stai jos și pune-ți capul între genunchi! îi strigă cu o expresie îngrijorată. Numără până la zece!

Alina închise ochii și se supuse, respirația intrându-i în normal când ajunse la zece, camera oprindu-se din învârteală. Își ridică privirea și-l găsi pe Alex tot pe genunchi în fața geamului. Simțindu-se aproape rușinată, își dădu părul din ochi.

–Gata, mi-a trecut, spuse cu un zâmbet forțat.

El o mai scrută cu privirea un moment, apoi se ridică în picioare și se întoarse la patul lui.

–De ce trebuie să facă asta? întrebă ea înciudată.

–Ce anume?

Alina arătă cu mâna spre peretele de sticlă.

–Să ne despartă așa ca pe animale într-un laborator.

Alex schiță un zâmbet ironic.

–Nu putem fi în aceeași cameră în cazul în care unul dintre noi este infectat, iar celălalt nu.

Alina încuviință din cap și-și coborî privirea, înfășurându-și mâinile în jurul corpului.

–E numai vina mea.

–Nu.

Dar era. Dacă ar fi urmat procedura standard, ar fi trebuit să asigure protecția fiolei înainte de-al executa pe Massoud. Dar nu avusese timp s-o facă, nu cu bomba ticăind în fundalul minții ei. Își aminti ce urmase, străbătută de un fior rece pe șira spinării...

Imediat ce avionul aterizase, primiră ordin să se urce într-un microbuz de culoare gri închis. Nu-i aștepta nimeni înăuntru, însă o listă cu instrucțiuni fusese plasată grijuliu pe un scaun. Șoferul era separat de ei de un geam gros fumuriu. Alina luă loc pe un scaun, privindu-l pe Alex cum se așază la geam în timp ce citea instrucțiunile. Drumul păru că durează o eternitate, și în sfârșit microbuzul opri în fața unei clădiri albe cu o ușă de metal deschisă larg în semn că erau așteptați. Păși înăuntru, iar ușa se închise imediat în urma lor cu un geamăt prelung. Difuzoarele de deasupra ușii prinseră viață.

Clic.

–Intrați în lift. Veți primi instrucțiuni când veți ajunge la nivelul doisprezece.

Clic.

–Unde suntem? întrebă Alina în șoaptă.

Pășiră în lift, Alex apăsând butonul cu numărul doisprezece de pe un panou luminat.

–La cartierul general, răspunse el cu voce calmă. Ne bagă în carantină.

Ușa liftului se deschise într-un coridor lung la capătul căruia se aflau alte două uși de metal.

Clic.

–Scoateți-vă hainele.

Clic.

Alina se întoarse cu spatele la camera de luat vederi și se dezbrăcă în chiloți.

Clic.

–Toate hainele.

Clic.

Alina se uită peste umăr la difuzor.

–Poftim? întrebă iritată.

–Alina, fă ce ți se spune, spuse Alex calm din spatele ei.

Ea inspiră adânc și își scoase și chiloții, tremurând de furie și dezgust.

Clic.

–Avansați până la capătul coridorului și intrați fiecare pe câte o ușă. Veți găsi un schimb de haine pregătite în cameră.

Clic.

–Cât timp o să ne țină aici? întrebă Alina în timp ce pășeau spre ușile de metal.

–De obicei durează patruzeci și opt de ore pentru incubarea unui virus.

–Deci...

–Vom afla un răspuns în patruzeci și opt de ore.

Alina își întoarse ochii de la el către peretele din partea opusă, lacrimi fierbinți arzându-i pleoapele. Cu alte cuvinte, în patruzeci și opt de ore aveau să afle dacă vor muri sau nu.

–Alina, o strigă Alex, readucându-i gândurile la timpul prezent. Ai avut un atac de hiperventilație, spuse el cu voce joasă.

–Știu.

–Ți-e rău?

–Nu, am intrat numai în panică pentru câteva secunde. Urăsc chestia asta.

–Dar nu te simți rău?

–Nu, Alex, ți-am spus că mi-e bine, răspunse ea un pic exasperată.

El o privi foarte atent.

–Ești sigură?

–Da.

Părând satisfăcut, închise ochii pentru o secundă, apoi se ridică în picioare. Din doi pași ajunse lângă patul de campanie și se întinse incomod pe salteaua îngustă. Ea îi privi profilul feței, memorându-i fiecare trăsătură, cu toate că le avea deja întipărite în inimă. Era foarte posibil să nu-l mai vadă niciodată, să nu-i mai sărute buzele niciodată, să nu-i mai simtă trupul lipit de-al ei, înveliți în pătura protectoare a nopții niciodată, să nu-i mai audă vocea rostindu-i numele niciodată. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Alex deschise ochii și întoarse capul s-o privească.

–Ce e?

–Nimic.

Ea se întinse la rândul ei pe patul de campanie, stând pe o parte cu fața la el. Dacă ar fi întins amândoi mâna, ar fi putut atinge geamul ce-i despărțea. Era extrem de dureros să fie atât de aproape și totuși atât de departe. Își dorea cu disperare să-l poată atinge, să-i simtă mâinile pe trupul ei. Ar fi putut fi ultima lor șansă de-a fi împreună.

–Alex?

–Da.

–Crezi că suntem infectați cu ceva care ne omoară încet?

–Contează?

Ochii ei se îngustară.

–Depinde dacă vrei sau nu să trăiești.

–Tu vrei?

–Dacă vreau să trăiesc? De asta m-am și implicat în lumea ta nebună de la început, ca să supraviețuiesc.

–Și acum?

Ea îi scrută ochii, căutând în ei o emoție cât de mică, însă el o privi glacial și inexpresiv.

–Cred că știi răspunsul la întrebarea asta, Alex. Întrebarea e de ce o faci tu? De ce n-ai spus *nu* atunci când SSO te-a recrutat?

–Nu eram pregătit să mor atunci.

–Și ești pregătit acum?

–Da.

–Deci nu te deranjează nici un pic?

–Ce?

–Că aștepți să mori.

El rămase tăcut un moment.

–Nu, răspunse într-un târziu.

–Nu-ți pasă dacă mori?

–Dacă mi-ar păsa, n-aș mai putea să-mi mai fac slujba.

Ea îl privi un timp îndelungat, încercând să găsească un alt sentiment în spatele tonului lui indiferent și al acceptării pasive ce se oglindea în ochii lui.

–Asta-i foarte trist, Alex.

–Asta-i realitatea, Alina.

Ea își mușcă buza de jos și se apropie de geamul despărțitor.

–Deci să înțeleg că nu ai nici un motiv pentru care să-ți dorești să trăiești.

Îi cerea o confirmare că totuși relația lor însemna ceva pentru el, că ea însemna ceva pentru el. Îl implora din ochi, prea speriată s-o facă prin cuvinte. Avea nevoie să știe adevărul, oricare ar fi fost acela.

El o privi tăcut. Buzele lui se întredeschiseră ca pentru a spune ceva, însă apoi păru că se răzgândește. Ochii lui se mutară pe difuzorul de deasupra ușii, apoi se reîntoarseră la ea, evident încercând să-i comunice că fiecare cuvânt pe care-l rosteau era ascultat. Ea clătină furioasă din cap.

–Lasă scuzele, Alex!

Se întoarse cu spatele la el, lacrimi fierbinți șiroindu-i pe față.

–Ar fi un motiv, șopti el, însă ea nu-l auzi.

⌖

Pierduse complet noțiunea timpului. Nu era nici un ceas pe nicăieri în camerele lor, iar ceasul ei de mână rămăsese pe cimentul coridorului împreună cu hainele ei. Ura să nu știe cât era ceasul; o făcea să se simtă complet dezorientată, fără nici un pic de control.

Se întinse pe podea și-și urcă picioarele în pat, din moment ce era imposibil să-și găsească o poziție comodă pe salteaua mult prea scurtă și îngustă, când auzi un zgomot la ușa ei. O trapă micuță de la baza ușii se deschise și o tavă cu mâncare fu împinsă înăuntru de o mână protejată cu o mănușă de cauciuc, apoi trapa se închise. Operațiunea se repetă și la ușa lui Alex, o tavă identică cu mâncare apărând și în camera lui. Stând pe podea la fel ca ea, el o ignoră.

Privirea Alinei se reîntoarse la tava ei. Mâncarea era împachetată steril, amintindu-i de o cantină unde totul avea gust de plastic. De parcă conta. Nu-i era foame, însă întinse mâna și luă un măr pe care îl eliberă din plasticul transparent, apoi mușcă din el cu același entuziasm

cu care ar fi mușcat dintr-o minge de golf. După ce-l termină, aruncă cotorul pe tavă. Mărul lui Alex zăcea neatins pe tava lui. Ea ciocăni în geam, iar el își întoarse privirile spre ea.

–Îmi dai mie mărul tău?

El zâmbi amuzat.

–O să ți-l păstrez pentru când ieșim de aici.

Alina îl privi tăcută. *Oare chiar crede că vom mai ieși de aici vreodată?* se întrebă în sinea ei. Sau numai încerca s-o facă să se simtă mai bine?

Trapele ușilor se deschiseră la unison.

Clic.

–Vă rugăm să vă introduceți brațul drept prin deschizătură.

Clic.

Alina îl privi întrebător pe Alex. El aprobă din cap în semn că era în regulă, apoi se ridică în picioare și păși până în dreptul ușii, unde se lăsă pe vine. Își ridică mâneca pulovărului alb identic cu al ei și-și introduse brațul prin mica fereastră. Alina îl copie, însă scoase un mic strigăt de durere și surpriză când oricine era de partea cealaltă a ușii îi perfora pielea antebrațului cu un ac de seringă.

Clic.

–Nu te mișca, te rog.

Clic.

–Ce naiba faceți?

–Ne iau sânge, îi răspunse Alex, ridicându-se în picioare și păși un pas înapoi, privind la picătura de sânge de pe antebrațul lui.

Imediat ce mâna înmănușată o eliberă, ea își zmuci brațul înapoi.

–Ar fi trebuit să facă asta de la bun început.

–De obice durează un timp până ce un virus poate fi detectat în sânge. De acum încolo îi pot urmări evoluția dacă ne fac analizele. Până mâine vor ști dacă am fost infectați sau nu. Și vom ști și noi.

–Puteau măcar să ne avertizeze ce au de gând, comentă ea, atingând ușor zona sensibilă unde se afla înțepătura. Cât crezi că e ceasul?

–Nu știu.

–Mă simt de parcă aș pierde ceva... parcă ar trebui să fiu undeva important și nu pot ajunge.

–Unde?

Ea ridică din umeri.

–Oriunde altundeva, șopti ea. Locul ăsta mă înnebunește... cum poți suporta totul atât de calm?

Alex așteptase liniștit să treacă timpul de când erau acolo, pe când

ea se plimbase ca un leu în cușcă, făcuse exerciții de gimnastică, apoi se plânsese că o doare capul din cauza albului imaculat și steril de care erau înconjurați. Până și înbrăcămintea lor era albă.

–Alex?

–Da.

–La ce te gândești?

–La nimic.

–Sună foarte interesant. La ce altceva?

El nu răspunse, iar ea oftă exasperată.

–În caz că n-ai observat, încerc să fac puțină conversație, iar tu nu mă ajuți deloc. Își încrucișă mâinile pe genunchi și-și sprijini bărbia pe ele. Ai citit vreo carte interesantă în ultima vreme?

El o privi cu coada ochiului.

–Vorbești serios?

Îi zâmbi larg.

–Foarte.

El rămase tăcut, însă continuă să-l privească stăruitor, așteptând un răspuns. În cele din urmă, el oftă.

–O colecție de esee... Oscar Wilde, răspunse șovăitor, părând că nu dorea să dezvăluie mai multe amănunte în legătură cu subiectul. Mai oftă o dată și se întoarse cu spatele la ea. Cred că e târziu, ar trebui să încerci să dormi.

–Nu știu dacă pot cu luminile astea în ochi.

În următoarea secundă, luminile se stinseră. Ea aruncă o privire iritată camerei de luat vederi, apoi se băgă în pat, potrivindu-și perna sub cap. Putea vedea linia spatelui lui Alex pe întuneric. Știa că el nu avea să doarmă, așa cum știa că nici ea nu putea. Încă o zi. Închise ochii ca și cum ar fi vrut să interzică acel gând.

⌖

Se auzi un zgomot și ochii Alinei se deschiseră în întuneric. Întoarse capul și-l văzu pe Alex zbătându-se în somn, înfășurat în cearceaf ca într-o algă marină uriașă, zmucindu-și capul de pe o parte pe alta pe pernă, luptându-se cu demonii viselor lui. Dintr-o singură mișcare, aruncă cearceaful de pe ea și sări în picioare, pășind împleticit până la peretele de sticlă. Bătu cu pumnii în geam, copleșită de un sentiment oribil de neputință, strigându-l pe nume iar și iar. Puterile o lăsară brusc și căzu în genunchi, plângând necontrolat.

–Alex... te rog!

El se ridică brusc, eliberându-se din captivitatea cearceafului, și

rămase cu ochii pe ușă ca și cum s-ar fi așteptat ca în orice moment să intre pe ea dușmanii cu care se războise atât de crâncen în somnul ce nu-i oferise nici măcar un moment de liniște. Când plânsul ei îl readuse la realitate, întoarse capul și-o văzu încovrigată ca un câine ud pe podea, cu o mână așezată pe geamul care-i despărțea. Alex trase aer în piept ca un om care cu greu scăpase de la înec și se apropie de ea, întinzându-se pe podea de-a lungul trupului ei. Își puse mâna pe geam în dreptul mâinii ei, știind că dacă se concentra suficient de mult toate barierele dintre ei aveau să dispară.

⌖

Luminile se aprinseră brusc. Alex deschise ochii, încruntându-se la lumina albă de neon. Alina continua să doarmă, genele ei lungi formându-i umbre în formă de semilună pe obraji. O șuviță de păr bălai ca mierea îi alunecase pe față. Alex întinse automat mâna s-o dea la o parte, însă degetele lui se loviră de sticla geamului. Ochii ei se deschiseră și-l priviră somnoroși.

–Ce e? îl întrebă cu voce moale.

–Arăți ca un înger, îi șopti el, luptându-se din răsputeri împotriva lacrimilor ce-i ardeau ochii.

Buzele ei se întredeschiseră într-un suspin ușor ca un fulg de nea. Își așeză palma pe geam, iar el își lipi palma de a ei. Ea închise ochii, iar el o privi cum își imagina că-l putea simți, că el o putea simți pe ea. Ochii lui îi urmăriră lacrimile pe care el nu le putea vărsa alunecându-i pe obrajii ca de alabastru spre colțul gurii, picurând apoi pe podea și dispărând precum roua dimineții sub stropii de ploaie.

Clic.

–Bună dimineața.

Clic.

Alex o mai privi o secundă cu ochi vinovați, apoi se întoarse pe partea cealaltă cu spatele la ea, nemaiputând îndura expresia ei tristă.

Trapele din uși se deschiseră și micul dejun fu împins prin ele. Amândoi priviră mâncarea în tăcere, însă nici unul n-o atinse.

⌖

Liniștea plutea în aerul din jurul lui atât de densă încât simți că-l sufocă. Alex se ridică de pe patul de campanie și-și întinse oasele. Întoarse capul s-o privească pe Alina, care dormea pe patul ei torcând ușor ca o pisică. El zâmbi.

Nu regreta nimic, gândul că era foarte probabil să moară amândoi,

fiecare închis într-o colivie de sticlă, chiar aducându-i în mod ciudat o pace interioară pe care n-o mai simțise de mult. Nu li se comunicaseră rezultatele analizelor și se gândi cu amărăciune că era exact stilul lui Brett să-i abandoneze în timp ce visau și sperau prosteşte la viață. La naiba, ba chiar să studieze virusul în timp ce le distrugea încet trupurile, răpindu-le viața cu fiecare răsuflare anevoioasă. Să-i studieze efectele, distrugerea, numărând orele de care avea nevoie pentru a ucide.

Alex clătină din cap. Nu. Brett n-ar fi făcut niciodată asta. Gândurile lui erau infectate de nebunia acelui loc sinistru. Alina avea dreptate... albul imaculat începea să-i joace feste până și imaginației lui.

Luă o felie de pâine prăjită de pe tava lui cu mâncare și o privi un moment, apoi o aruncă la loc dezgustat și privi cu îndoială sucul de portocale din paharul de plastic transparent. Brusc, realiză că nu se simțea prea bine. Era... ameţit. Își duse mâinile la tâmple și închise ochii împotriva valurilor pulsante de durere ce începură să-l tortureze. Auzi un zgomot și deschise ochii năucit, ațintindu-i pe ușă. Veneau după el...

⌖

Alina căscă și își întinse mâinile deasupra capului, înjurând în surdină când lovi peretele de la capătul patului. Masându-și degetele cu o grimasă, întoarse capul spre camera lui Alex.

Era goală.

Așternuturile fuseseră scoase de pe pat, tava cu mâncare dispăruse. Geamul despărțitor era mânjit cu sânge, dâre coagulate coborând până la o mică baltă roșie de pe podea.

Se ridică nesigură pe picioare și făcu câțiva pași până la geam. Îl atinse în dreptul sângelui cu o mână tremurândă și se prăbuși la podea, degetele ei urmărind dârele uscate până jos. Nu putea plânge și nu se putea gândi la altceva în afară de cât de roșu era sângele.

–Alex... vocea ei se lovi de pereții albi și goi.

Clic.

–Poți pleca.

Clic.

Ea privi difuzorul de deasupra ușii, fără să-l vadă cu adevărat. Ușa ei se deschise, însă nu era nimeni pe partea cealaltă. Rămăsese singură.

–Nu... nu se poate să fie mort... nu se poate, șopti cu îndârjire.

Clic.

–Du-te la lift.

Clic.

Ea se ridică în picioare și merse cu pași înceți de somnambul până

la lift, mintea ei complet ruptă de mișcările trupului. Ușile liftului se deschiseră ca prin farmec când ajunse.

Clic.

–Nivelul șase.

Clic.

Alina intră și apăsă butonul cu numărul șase de pe panoul iluminat. În câteva secunde, ușile se deschiseră din nou și ea păși afară. Nu era decat un coridor, așa că o luă la stânga și-l parcurse până dădu colțul în alt coridor. Dintr-o dată, se trezi că se află în secțiunea principală de comandă a cartierului general, activitatea zilnică desfășurându-se în jurul ei nestingherită într-o rutină dementă. Noi recruți, agenți operativi, fiecare perindându-se prin fața ei și văzându-și de antrenament sau misiune, ignorând-o cu desăvârșire de parcă nici nu exista. *Fantome*, îi răsunară în gânduri vorbele lui Alex, *nu suntem decât niște fantome.*

⌖

Stropii fierbinți de apă îi ardeau pielea precum mii de ace înroșite în foc. Nu-și amintea cum ajunsese înapoi la hotel, mergând pe jos fără să vadă nimic în jurul ei. Odată ajunsă în camera ei, intrase direct în baie și-și lepădase hainele, lăsându-le într-o grămadă dezordonată pe podea, apoi păși în duș și dăduse drumul la apă fierbinte.

Alunecă cu spatele pe perete până ajunse jos pe gresia răcoroasă și-și puse fruntea pe genunchi, apa fierbinte curgându-i pe spate. Totul părea ireal... durerea fizică din corp, durerea imaterială din inimă, totul părea ca un vis...

Da.

Era un vis! Dormea încă pe patul de campanie din colivia de sticlă, iar Alex era lângă ea în cealaltă cameră. Îi putea auzi respirația, trăia. Apa fierbinte nu era reală, durerea din inimă nu era reală. Nu trebuia decât să se trezească în orice moment să-și dovedească ei însăși că nu era decât un vis urât.

Ridică capul, lacrimile-i amare amestecându-se cu apa fierbinte ce-i curgea pe față. Era prea fierbinte și o ardea. Și era deja trează, nu visa. Alex nu mai era. Murise din cauza ei.

Cu mâna tremurândă opri apa și deschise ușa dușului, aerul rece invadând spațiul din jurul ei ca o armată de fantome furioase, încolăcind brațe răcoroase în jurul pielii ei înroșite. Păși afară din duș și-și trase pe ea un halat de baie, apoi se lungi pe pat și privi în gol la tavanul la care privise atât de multe nopți în timp ce se gândea la Alex, amintindu-și un cuvânt pe care i-l adresase, retrăind în mintea ei frânturile din care

era clădită relația lor, iar și iar. Se simțea amorțită și în sfârșit înțelese cum lui Alex nu-i păsase dacă murea sau trăia. Acum înțelegea.

Când auzi pași în holul de la intrare, nu se obosi să-și scoată pistolul... Nu mai conta cine era, nu mai conta dacă avea să moară sau să trăiască. Închise ochii și așteptă răbdătoare. Pașii ajunseră în dormitor, iar ea deschise ochii. Camera era scufundată în întuneric, singura lumină pală, aproape argintie, intrând pe geam cu o rază pierdută de lună plină și oprindu-se pe fața intrusului.

–O, Doamne, șopti el cu voce întretăiată.

Ea auzi cum tot aerul îi părăsi plămânii când păși împiedicat spre patul ei. Apoi îi rosti numele, raza argintie de lună strălucind în lacrimile din ochii lui. Ea știu atunci cu certitudine că visa... Alex nu plângea niciodată.

O cuprinse în brațe, adâncindu-și fața în spațiul dintre gâtul și umărul ei, iar ea clipi complet surprinsă că-i putea simți brațele pe trupul ei și lacrimile pe umărul dezgolit. Când buzele lui o sărutară, ea răspunse lacom, chiar dacă știa că nimic nu era adevărat, că totul era numai un vis nemilos de superb. Închise ochii, mâinile ei flămânde rătăcind pe brațele lui, apoi pe piept și pe spate.

–Nu ești aici... totul e un vis, șopti, punându-și capul pe umărul lui, din nou uluită de cât de real și de solid părea.

Alex se trase înapoi și-i dădu părul din ochi cu blândețe.

–Poftim?

–E un vis, nu ești aici cu adevărat... ai murit din cauza mea. Eu te-am omorât.

–Nu, șopti el, și o cuprinse din nou în brațe. Sunt aici cu tine. Vezi?

Îi luă palmele și i le puse pe fața lui, sărutându-le una câte una, apoi își împleti degetele cu ale ei. Ochii lui coborâră pe legătura aceea atât de simbolică ce-i unea mai presus de orice rațiune.

–Am crezut că te-am pierdut... nimeni nu voia să-mi spună nimic, șopti el pierdut.

Ea clătină din cap și-și descleștă degetele din strânsoarea lui.

–Nu... am văzut sânge... sângele tău pe geam...

–Nu era sângele meu, îi răspunse el cu un zâmbet minuscul în colțul gurii. Au vrut să mă ia de lângă tine după ce-am fost declarat sănătos. L-am dat pe unul dintre ei cu capul de geam. Nu era sângele meu, Alina.

–Dar... te-am omorât...

–Suntem în siguranță, Alina, nici unul dintre noi n-a fost infectat.

Ezitând, ea își ridică mâinile la fața lui și-i contură buzele cu degetele, pomeții obrajilor, fruntea și părul, apoi mușchii pieptului,

brațele, coapsele, încercând cu disperare să se asigure că era lângă ea cu adevărat. Că n-o părăsise. Buzele lui pe ale ei, greutatea corpului lui pe-al ei... Totul era real.

–Te iubesc, Alina, îi șopti el pe buze.

Ea închise ochii, pierzându-se în brațele lui puternice.

✦

EPILOG

Milano, Italia

Brett mărșălui prin centrul de comandă, un sentiment de frustrare rozându-l pe dinăuntru ca un șobolan înfometat. *Ceva nu e-n regulă*, se gândi cu o grimasă interioară, însă nu putea defini exact ce anume, așa că nu putea face nimic să corecteze situația. Dar ceva nu era în mod clar în regulă...

Ochii lui fură atrași precum un filon de metal de către un magnet spre un terminal din partea dreaptă, în fața căruia stăteau un bărbat și o femeie. Bărbatul poseda un control de-a dreptul înfricoșător al mișcărilor și expresiilor faciale, era îmbrăcat în echipamentul negru de teren și înarmat până în dinți. Femeia părea neînarmată și neechipată pentru vreo misiune, costumul elegant negru, constând în jachetă și pantaloni, cu care era îmbrăcată nereușind însă să mascheze aura letală pe care o emana.

Cei doi erau complet concentrați pe ceea ce se afla pe ecranul calculatorului din fața lor, părând implicați într-o discuție animată. Trupurile lor nu se atingeau deloc, separate de numai câțiva centimetri. Nu-și aruncau priviri ascunse, ambii păstrându-și ochii pe ecran în timp ce vorbeau. Interacțiunea lor era intensă, fără a fi, însă, una intimă. Dacă Elite ar fi creat o campanie publică de recrutare - ceea ce nu avea să se întâmple niciodată - cei doi ar fi putut servi pe post de afiș pentru a ilustra echipa operativă perfectă.

Și cu toate astea...

Scott apăru lângă Brett, ochii lui urmărind linia vizuală a șefului său. Rămase tăcut, așteptând comentariile ce știa sigur că aveau să urmeze.

–Sunt împreună, spuse Brett fără nici o altă introducere, vocea lui tensionată ca un arc.

–Alex cu Alina? preciză Scott fără rost.

–Cine altcineva? râse Brett fără umor, ochii lui încă scrutând cuplul izbitor din fața lor.

Privirile altor agenți operativi erau de asemenea atrase către ei, curentul senzual ce curgea între cei doi ca un fluviu ieșit din matcă și control răpindu-le concentrarea atât de esențială pentru îndeplinirea îndatoririlor.

–Știu că momentan fac parte din aceeași echipă, dar uite-te la ei, Scott! exclamă Brett înciudat. Parcă ar fi atașați unul de altul cu un fir invizibil!

Scott rămase tăcut.

–Intimitatea dintre Alex și Alina a atins cote care compromit serios eficacitatea și puterea de concentrare a tuturor, decise Brett pe un ton puțin surprins, de parcă abia atunci descoperise sursa frustrării sale de mai devreme.

–Sunt curios, Brett, la câte avem pe cap de ce este relația dintre Alex și Alina atât de importantă? Sunt o echipă fantastică, își fac treaba bine, ba chiar mult mai bine decât marea majoritate, sunt dedicați sută la sută. Nu-i suficient?

Brett ezită un moment, luat prin surprindre de simplicitatea logicii cu care fusese pusă întrebarea.

–Procentajul lor a scăzut în ultimul timp. Poate ai impresia că un procent sau două nu înseamnă mare lucru, însă, după cum bine ai spus, când ne confruntăm cu atât de multe cazuri de viață și moarte, chiar și numerele triviale capătă o semnificație colosală. În lumea noastră noțiunea de irelevant nu există, Scott, iar dacă vrei să-mi iei locul într-o bună zi, va trebui să înveți asta cât mai repede.

–Cu toții avem nevoie de intimitate, mai ales când nu compromitem standardele Elite, protestă Scott, însă vocea lui nu mai era atât de înverșunată ca înainte. Și de ce să n-o recunoaștem? Alex cu Alina sunt cea mai bună echipă operativă pe care o avem. Cred că ar fi o greșeală să-i separăm forțat. Le-ar putea afecta performanța cu mult mai mult decât cu câteva procentaje. I-ar putea dezechilibra pentru totdeauna.

Brett pufni pe nas, vizibil iritat de pledoaria subalternului său.

–Intimitatea nu este nimic altceva decât un eufemism pentru secrete. O indulgență care deschide drumul către slăbiciune și eroare.

–Suprimarea celor mai elementare nevoi duce tot la slăbiciune și eroare, mai încercă Scott.

Brett îi întoarse spatele și se îndepărtă, nu înainte, însă, de a-i arunca peste umăr:

–Componenta intimă a relației lor trebuie să înceteze. Poate nu imediat, dar mai bine mai devreme decât mai târziu. Vreau să te ocupi în mod personal de asta.

Insula Mauritius, Oceanul Indian

Împușcături. Țipete. Metalul fierbinte al mitralierei arzându-i palmele. Ecoul bocancilor alergând pe cimentul unui hol lung și alb acoperit de răsuflarea ei întretăiată. Sânge... mereu sânge. Alergând... mereu alergând.

Alina deschise ochii, respirația ei calmă și egală. Imaginile din visele ei nu mai erau o noutate, nici atât de chinuitoare pe cât obișnuiseră să fie odată. Era calmă, cu toate că inima îi bătea puțin mai rapid decât ar fi trebuit. Cu mintea golită de orice fel de gând, își întinse corpul pe cearceafurile de mătase și se concentră pe bătăile inimii, încercând să le încetinească și reușind în câteva secunde. Primul gând care îi veni în minte fu că era în siguranță. Al doilea, după ce inhală un miros cunoscut, fu că el arsese din nou cafeaua.

În ultimul timp avusese tot felul de vise ciudate. Câteodată, în visele ei, respirația i se oprea odată cu bătăile inimii la auzul bocancilor grei alergând pe cimentul unei fabrici părăsite. Fața lui se materializa din ceață, numele ei modulat ca o succesiune de note muzicale pe buzele lui. Ea nu-i putea auzi vocea, însă știa ce-i spunea... Îi era dor de ea. Câteodată mâinile lui se încleștau pe șoldurile ei, trăgând-o spre el, buzele lui cotropindu-le pe ale ei. Ea se abandona săruturilor lui, îngăduindu-și să uite că făceau ceva ce le era complet interzis. Apoi se trezea, cum se întâmpla de fiecare dată, și-și dădea seama că nu se schimbase nimic. Era singură în patul ei, strângând în brațe nu trupul cald al lui Alex, ci o pernă neînsuflețită.

Somnul nu mai era ceva obișnuit pentru ea. Își îngăduia să adoarmă numai când era absolut imperativ s-o facă, și nici atunci nu pentru mult timp. Dormea numai când nu-și mai putea ține ochii deschiși, când ochii i se închideau în orele târzii din noapte și extenuarea o trăgea în neant ca apele adânci ale unui ocean întunecat și turbulent. Și de fiecare dată, visa.

Dar visele i se schimbaseră în ultima vreme. Erau diferite acum. Se schimbaseră abrupt și fără nici un semn în prealabil, ca o epifanie. Începeau mereu la fel, imaginile mai mult senzoriale... trupul lui cald și tare sub mâinile ei înfometate, gustul lui dureros de familiar, sunetul respirației lui întretăiate de dorință. Totul se schimba dintr-o dată, iar ea nu era niciodată pregătită să facă față noilor imagini... împușcăturile deja cunoscute, sângele cald pe mâinile ei, șocant de roșu și strălucitor. În noile ei vise, el o privea cu ochii lui verzi-albaștri în care se citea șoc și acuză, apoi aluneca din brațele ei și se prăbușea la pământ în timp ce încerca să-și oprească sângele ce i se scurgea din piept. Buzele lui formau cuvinte pe care vocea nu i le putea rosti. Oripilată, ea îi striga numele, încerca să-l ridice, să-l ia în brațe, dorindu-și cu disperare ca el să-și revină. Numai când pistolul îi cădea în poală, metalic și greu, și mirosul acid al prafului de pușcă îi ajungea la nări, își dădea seama că de fapt mâna ei fusese cea care ținuse arma, degetul ei apăsase pe

trăgaci și lansase glonțul care îi răpise viața. Îl trădase și se trădase și pe ea în același timp, sfărâmând în mii de bucăți iluzia normalității pe care amândoi o țesuseră în jurul lor ca pe un vitraliu intricat din cel mai fin cristal.

Iluzia unui viitor, pentru că în lumea lor nu exista noțiunea simplă de viitor. Tot ceea ce puteau avea era prezentul și, dacă erau foarte norocoși, trăiau să vadă și ziua de mâine. Însă nu-și puteau permite să privească mai departe; nu dacă voiau să-și păstreze mintea limpede în timpul misiunilor și să supraviețuiască.

Alina știa ce semnificație aveau noile ei vise: o avertizare. Cedând în fața iubirii pentru ea îl costase scump pe Alex. Sacrificase distanța pe care o impunea de obicei între el și tot ceea ce-l înconjura, atitudinea lui rece care obișnuise să emane din faptul că nu dăduse doi bani pe nimic altceva în afară de munca lui ca agent. Acum, însă, făcuse prea multe compromisuri, își asumase mult prea multe riscuri numai pentru a o vedea în particular din când în când ca să poată fi împreună. Dacă situația lor nu se îmbunătățea cât de curând, probabil avea să facă o greșeală majoră care avea să-l coste viața.

Nici acum n-ar fi trebuit să fie împreună. Brett nu-i mai trimitea împreună în misiuni decât foarte rar și fusese cât se poate de concis când își exprimase nemulțumirea totală referitor la *componenta intimă a relației voastre*, după cum le spusese ultima oară. *Un conflict de interese extrem de periculos,* adăugase cu o voce sumbră. După care îi atenționase să nu trișeze, din moment ce procentajele lor personale indicând performanțele din timpul unei misiuni scădeau vertiginos după un interludiu amoros, dându-i mereu în vileag.

Alina nu mai putea suporta să fie în prezența lui Brett, neputând nici măcar să-l mai privească în ochi. Dacă ura intensă pe care o simțea ar fi putut să-l trimită direct în iad, probabil că ar fi făcut un efort în sensul ăsta. Expresia lui poruncitoare și zâmbetul permanent batjocoritor îi produceau greață, trebuind să se abțină cu toată puterea să nu-i sară la gât și să-i demonstreze tehnici de sugrumare extrem de interesante învățate de la Alex.

Însă cel mai dificil era să-l privească pe Alex în fiecare zi, starea lui sufletească oglindindu-se acum clar în ochii lui schimbători și amintindu-i de un stejar maiestuos care se pregătea să moară la sfârșitul unei toamne târzii. Buzele lui tremurau când îndrăzneau să-și arunce o privire pe furiș, privirea lui pierdută bântuindu-i visele.

În public, relația lor era strict profesională și rece. Nu erau împreună, abia dacă-și adresau o vorbă de obicei. Asta însă nu înseamna că nu

comunicau permanent, Alina deprinzându-se rapid cu vorbirea tacită, mesajele transmise prin priviri și gesturi minuscule. Era cea mai eficienta metodă prin care puteau să-și comunice gandurile și sentimentele; nu putea fi înregistrată și nimeni nu avea codul secret ca să le poată descifra secretele. Din păcate, însă, comunicarea tacită își avea limitele ei.

Așa că Alina își cumpărase un calculator nou la care Elite nu avea acces și-și deschisese un email cu o adresă banală. Alex făcuse la fel, dar nu-și trimiteau mai mult de un mesaj codat săptămânal care trebuia citit printre rânduri. Oricum, era mai bine decât nimic. Când programul lor încărcat le permitea și misiunile nu se succedau una după alta, dar mai ales când simțeau că Brett era ocupat și cu altceva în afară de a le urmări fiecare mișcare cu ochi de vultur, se întâlneau într-un hotel uitat de vreme prin vreun colț de lume. Nu conta cu adevărat unde erau, din moment ce nu părăseau camera lor aproape niciodată de teamă să nu fie văzuți, construindu-și cu ardoare un univers personal în care se îmbătau cu fericire iluzorie. Univers care, din păcate, era mai mult decât relativ.

Alina ar fi trebuit să fie în Maroc de câteva ore pentru a scăpa lumea de activitățile nefaste ale unui bancher bogat devenit traficant de droguri și arme, iar Alex întârziase la o întâlnire cu un om de legătură în Cairo. Dar bancherul nu pleca nicăieri, iar întâlnirea din Cairo putea fi amânată.

Vom avea mereu momentul ăsta, se gândi ea cu amărăciune, *chiar dacă ne jucăm cu focul să furăm timp și iubire.*

Mai nou, începuseră să fure din timpul alocat pentru misiuni. Nu cât să bată la ochi, poate o zi, maximum două, dar era singurul lor timp să fie împreună. Prima oară se întâmplase în Praga, într-o casă micuță pe care o închiriase Alex sub un nume fals. A doua oară în Atena, într-o cameră de hotel treizeci de etaje deasupra străzilor fierbinți și pustii. Alina încă își mai amintea senzația cearceafurilor răcoroase de bumbac pe pielea ei încălzită, de mâinile iscusite ale lui Alex și cum trebuise să plece mai repede decât dorise să asasineze doi trafincați de arme. După Atena urmase Roma. Apoi Helsinki. Odesa. Apoi Alex o sunase și-i spusese:

–Insula Mauritius. Peste trei săptămâni.

–E o misiune? îl întrebase ea.

–Vino, îi răspunsese el, știind că va veni.

Își amintea cum îl ținuse în brațe noaptea trecută, pulsul lui puternic răsunând cu ecouri erotice prin degetele ei. Inima i se strânse cu conștientizarea faptului că îl iubea pe acel bărbat care obișnuise să fie dușmanul ascuns în umbrele greșelilor ei, pregătit în orice clipă

să-i administreze lovitura fatală ce avea să o pună la pământ plină de sânge și vânătăi.

Degetele ei îi alunecaseră pe antebrațe până la încheietura interioară a cotului cu venele ei translucide pe care ea le sărutase aproape pios cu numai câteva momente mai înainte. Amurgul fusese spectaculos, cu cerul de un albastru pur complet lipsit de nori, mirosul de iarbă tunsă proaspăt plutind prin aer ca un parfum de neegalat al pământului. Aerul din jurul lor încremenise nemișcat, la fel de tăcut ca respirația oprită pe buzele lui. Ea îi furase acea parte nevăzută din el cu buzele ei, caligrafiind numele ei pe tot corpul lui cu degete tremurânde ca într-un tatuaj invizibil.

Cine era el pentru ea, se întrebase în timp ce-i memora umbrele aruncate de gene pe obraji. Nu mai era dușmanul ei, dar atunci cine? Cine era ea pentru el? În gândurile ei cele mai ascunse încercase definiții, rând pe rând, însă îi păruseră mult prea greu de rostit cu graiul rațional, așa că le zăvorâse cu grijă în tainițe adânci. Le exilase departe de coridoarele întunecate ale unei inimi zdrobite de minciuni, trădări și dezamăgiri, păstrându-le pentru momentul când avea să fie stăpână pe acel limbaj nou.

Tremurând în aerul răcoros al nopții tinere, începuse o nouă cartografiere a trupului lui: pomeții obrajilor, linia dreaptă a nasului, arcuirea perfectă a buzelor. Catalogă totul cu o precizie născută din nevoia de-a memora coduri numerice și identități false, din ușurința recentă cu care aborda zilnic o altă personalitate. Gât, brațe, mâini, piept, abdomen, coapse. Mușchii tari ai feselor, puterea degetelor lui, fiecare milimetru al pielii pe care ea i-l cucerise cu buze moi și dinți nemiloși, decodifică fiecare părticică într-o încercare disperată de a găsi codul sentimentelor ei.

Numele ei pe buzele lui nu putea reprezenta o iertare. El n-o putea absolvi de păcatele în care se înfășurase, iar ea nu avea s-o ceară, așa cum nici ea nu-i putea acorda iertarea de o viață petrecută în duplicitate.

Se răsuci pe o parte, fortându-și ochii să se întredeschidă. Mâna ei, pe care erau imprimate cutele cearceafurilor scumpe de mătase, se așeză instinctiv în fața ochilor, blocând lumina strălucitoare a soarelui de dimineață. Printre gene și șuvițe rebele de păr, îi văzu silueta proiectată în fața geamului prin care invada triumfător și vesel astrul solar. Stătea pierdut în gânduri cu brațele încrucișate la piept, privind în gol la viața normală ce se desfășura peste tot în jurul lor, fără să fie constrânsă de reguli, condiții și decizii ce aveau ca subiect principal viața sau moartea.

Perdeaua albă se mișca lin în briza dimineții, amintindu-i nu de

voalul unei mirese, ci de fașa cu care pansase rana mortală a unui agent operativ din echipa ei cu numai două zile în urmă. Apoi îl ținuse în brațe, urmărindu-i fiecare răsuflare anevoioasă prin care viața se scursese din el, până când celilalți agenți fuseseră nevoiți să-i descleștеze degetele acoperite de sânge de pe trupul rece.

Alina se dădu jos din pat si se apropie cu pași neauziți de Alex.

–Bună dimineața, spuse cu voce răgușită, încă simțind gustul lui pe limbă.

Alex întoarse capul s-o privească.

–Bună dimineața, răspunse cu voce joasă ca și cum încă mai exista pericolul de-a o trezi din somn.

Acum că nu se mai afla în bătaia soarelui, putea să-l vadă mai bine. Cămașa albă de in subțire și pantalonii scurți kaki păreau o alegere excelentă pentru ziua ce se anunța caniculară, dar o alegere total ieșită din normalul negrului lui Alex. Ceea ce-o luă pe nepregătite, însă, era zâmbetul care îi lumina toată fața. Dintotdeauna crezuse că avea cel mai frumos zâmbet cu putință, dar acum... acum totul era diferit. Acum îi adora fiecare bătaie a inimii, fiecare arcuire a buzelor, atât de copleșitor încât trebui să-și smulgă privirea de pe fața lui.

Ochii ei evadară vinovați afară pe geam. Nu exista nici o linie de demarcație acolo unde cerul întâlnea oceanul turcoaz, nici un orizont de unde să-și poată lua un reper, numai îmbinarea atât de perfectă a albastrului cu turcoazul încât păreau o singură culoare. Privi mai atent, stăruind în căutarea orizontului. Știa cu certitudine că există, însă era evaziv și efemer.

–Mă simt de parcă aș fi dormit douăzeci și patru de ore, spuse, întorcându-și privirile către el.

–De fapt, ai dormit numai cinci, răspunse el, dezmierdându-i obrazul.

Ea zâmbi, simțindu-se cu adevărat fericită, memorând acel moment într-un colț al minții ei. Asta era ceea ce voia să-și amintească din viața ei, nu senzația metalului rece pe piele, sau mirosul prafului de pușcă, nu gustul sângelui.

Mâna ei se înfipse în cămașa lui și-l trase mai aproape, simțind cum nasturii i se imprimă în palmă. Buzele ei întredeschise le întâlniră pe ale lui într-un sărut tentativ. El îi atinse buza de jos cu limba, trimițându-i un șuvoi de foc în abdomen. Mâinile lui o mângâiară posesiv.

Dacă-i îngăduiau, golul din sufletele lor avea să fie umplut cu lumină caldă. Aveau să devină normali și, poate într-o bună zi, aveau să poată uita. Rănile aveau să se vindece și cicatricile aveau să dispară treptat.

Oceanul era relativ liniștit, clipocind leneș în jurul bărcilor ancorate în apropiere. Pacea locului aceluia le făcea bine amândoura. Nu se întâmpla prea des ca viețile lor să aibă parte de liniște și pace. Amintirile ultimelor misiuni și coșmarurile aferente erau amorțite de dulceața aerului umed, de senzația de-a fi iubit. În ziua aceea nu aveau să retrăiască nici o misiune, nu aveau să-și amintească de nici un asasinat. Alina chicoti când buzele lui îi atinseră urechea, apoi îi alunecară încet pe gât.

–Alex?

–Da, îi șopti el cuvântul pe pielea catifelată.

Ea aproape toarse ca o pisică.

–Alex...

Buzele lui i se întoarseră la ureche.

–Ai spus asta deja.

–Pardon. Ea chicoti din nou și se lipi cu tot trupul de el. Iubește-mă ca și când n-ar mai exista ziua de mâine, șopti privindu-l în ochi, căutându-i sufletul.

El oftă.

–Nu există ziua de mâine, Alina.

Pentru moment, nu aveau să se închidă în sine, nu aveau să-și reconstruiască zidurile emoționale protectoare. Pentru moment, aveau să se privească în ochi și să găsească orizontul efemer pierdut. Pentru moment, aveau să uite de ceea ce-i pândea în viitor, să uite de linia evazivă unde cerul săruta oceanul. Numai pentru acel moment.

VA URMA

Urmează

IDENTITĂȚI SECRETE

Seria Alina Marinescu - volumul 2

Seria Alina Marinescu include următoarele volume:

1. **Asasin la feminin**
2. **Identități secrete**
3. **Balanța puterii**
4. **Bariere de fum**
5. **Abis**
6. **Recviem pentru un asasin**